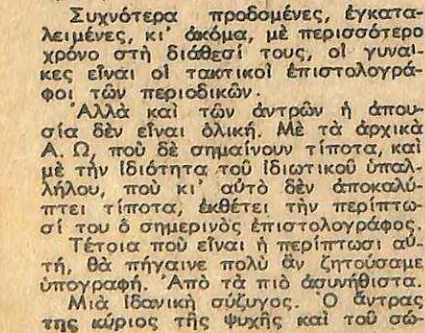

ΘΗΛΑΥΡΟΣ

Ντανι' Λαβάν

Τίποτα τέτοιο σ' αυτήν. Γεμάτη ζωή και κέρος. Ζωήρη, κοψή, χαριτωμένη, διληπτική, ευχάριστη. Α-κόμη και παινιδιόρα. Έπαισε μέ-τά ποικιλικά πού την πλησίαζαν μέ σκούπος πολιορκητικούς. Καμιν-νόταν πώς δέχεται την πολιορκία τους, δέν τους έκοβε μέ τό πρώτο κάθ-ελπίδα, μόλις διως έβλεπε ό-τι τά πρόγματα προχωρούσαν πέρα από τό άδω άλφτ, τότε τους έ-δειχνε τέτοια δόντια, ώστε τους έ-κανε νά σκυβούν τό κεφάλι και νά τό βάνουν στό πόδι.

Ό καλύτερο διαφωτιστές της εγκράτειας της είναι ακριβώς όσοι ξεπαρρέπτηκαν νά την πλησιάσουν

ζωής, δεν έτυχε να παρασυρθείτε από την ηθσιότητα και να πιστέψετε ότι η γυναίκα που κρατάτε στο χέρι βρίσκεται σε έλαστο, ενώ αυτός δίνει παράσταση, που μπορεί να απληλύνει τον πιο έμπειρο άντρα. Ο άντρας μόνο δεν έχει τέτοιου εύρους. Δέ χωρεί σ' αυτόν το ψέμα.

Διαφορική ή θέσι της γυναίκας. Θα μπορούσε, αν ήθελε, η σύζυγος να έλεγχε τον άντρα της και να διακρίνει στο ρόλο της θερμότητα ή ψυχρότητα, να τον καταδεχθεί ή να τον αποκλείσει, να τον ελκύει ή να τον απωθεί ψυχικά, γύρω από τη κλεινότητα στο σπίτι της. Ενώσει ψέγο στο σπλάχν της. Τυπική σ

σκεία. 'Ισως αὐτὸς νὰ δαίλουσιν τὴν ἐν-
τασὴ τῆ γυναικά, νὰ περιῆλθε σὲ κατάστα-
σιν οὐδὲρ ὀρθότητος. 'Ισως ἀπὸ τε-
σισμῶν. 'Ισως ἀπὸ ἀντίδρασι ἐναντίου
τῆς κακῆς μοίρας, ποὺ κέρκρουσε
γυνῆκα, κερκρὴ δὲ αὐτῇ, ψυλῶναι πε-
ρὺν στόν τάφο τοῦ θηλυκοῦ εαυτοῦ
τῆς τῆ ψευτικῆ σημασίας τῆς θηλυκα-
τίας.
'Ισως ἀπὸ «ἰσως» καὶ ἀπὸ
«γιατί»; Ποίος εἶναι σὲ θεοί νὰ
ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον; Μήπως ἡ ψυ-
χικὴ; Μιὰ ἐρώτησι στὶς τέσ-
σες κι' αὐτῇ. Σὰ νὰ εἶναι λίγ-
σες προηγήθηκαν.
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

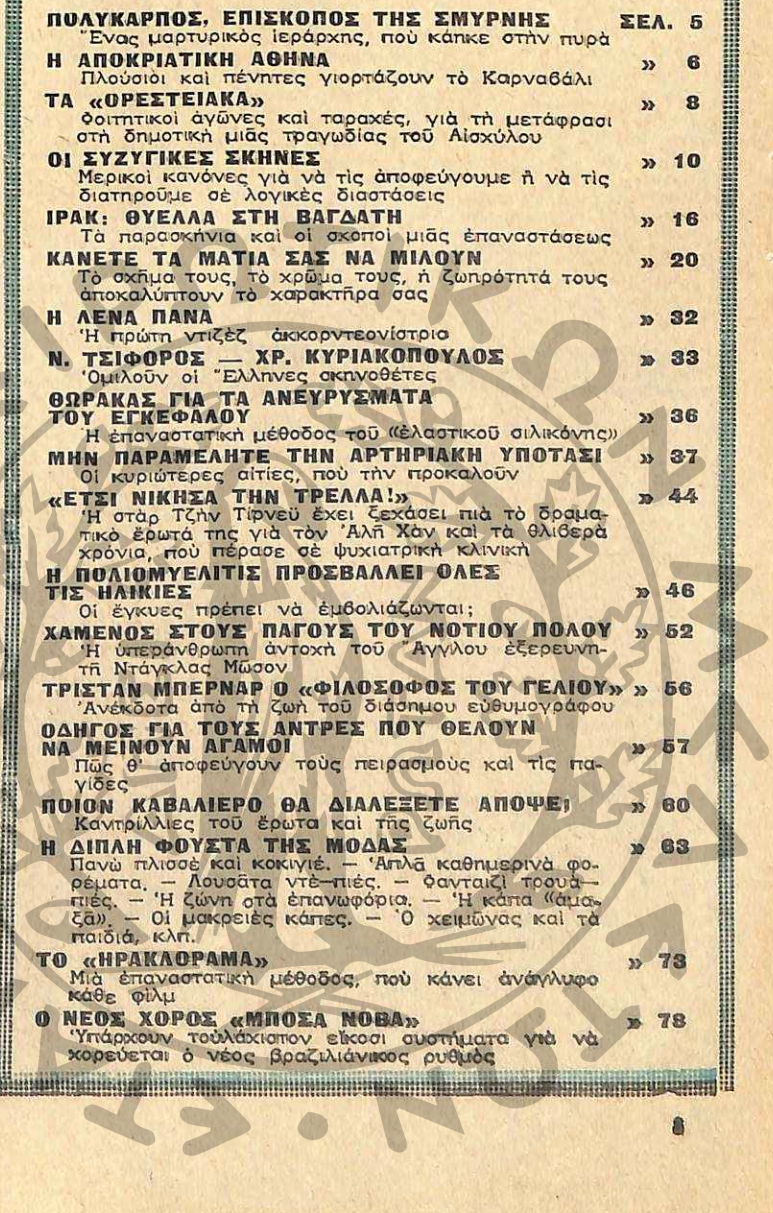
α
 ξ
 ε
 η
 ξ
 ο
 σ
 δ
 ε
 ξ
 ξ
 σ
 σ

γίγινε σύγχρονη μαχαράγιαδες της. Οι έφηβοι κοράκια του Δόν είχαν γίνει μηχανοκίνητοι. Οι άπαχες του Παρίσιου είχαν κατακτήσει νούμερο του μοδίστικ-χόλ για τους Αμερικανούς τουρίστες. Όλες σχεδόν οι καθιερωμένες αποκατακτικές μεταφιλιπικές αναφερόντουσαν σ' ένα χρησιμοποιούμενο και μακρινό περιβάλλον κι' έμοιαζαν σά μάστιγες απόπειρες να το νεκραναστήσουν.

Όπως γίνεται πάντα, το σύνθη.

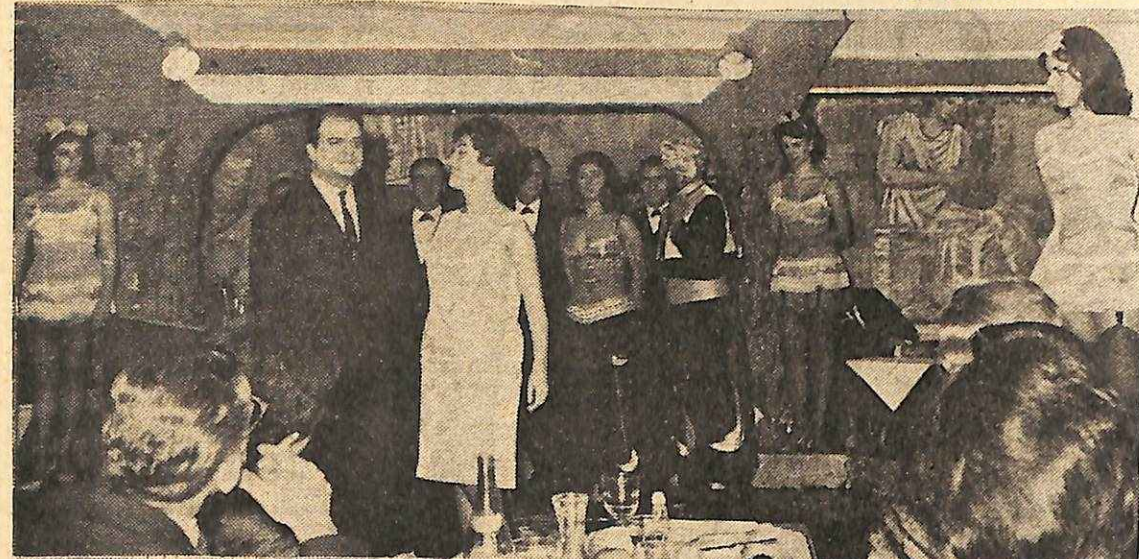
πρόσβλητο από κάθε μεταφύση τον α-
πόδοσ αποκριτικό κομψό, αλλάγῃ της
νά χάνεται ὁ μεταφυσικός μένος
στο ἀνώγειο πλῆθος, νά γίνεται ἕνα
αἶνιγμα κί' ἕνα ἐρωτηματικό γιά
τοὺς ἄλλους, νά ἐλευθεριώνεται ἀπό-
λυτα, ἀπολυτρωμένος ἀπὸ τὸ βάρος
τῶν ἀνιστοχῶν, τῆς ἰδιότητος, τῆς προ-
σωπικότητος, ποὺ κουβαλεῖ σάν ἄν-
ταξίες μαζί τὸν βλο τὸν ὑπάλαιτο
χρόνο!

ΘΑΙΔΡΟΣ, ΜΠΑΡΛΑΣ

Η ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΗ

Πλούσιοι και πέννιες

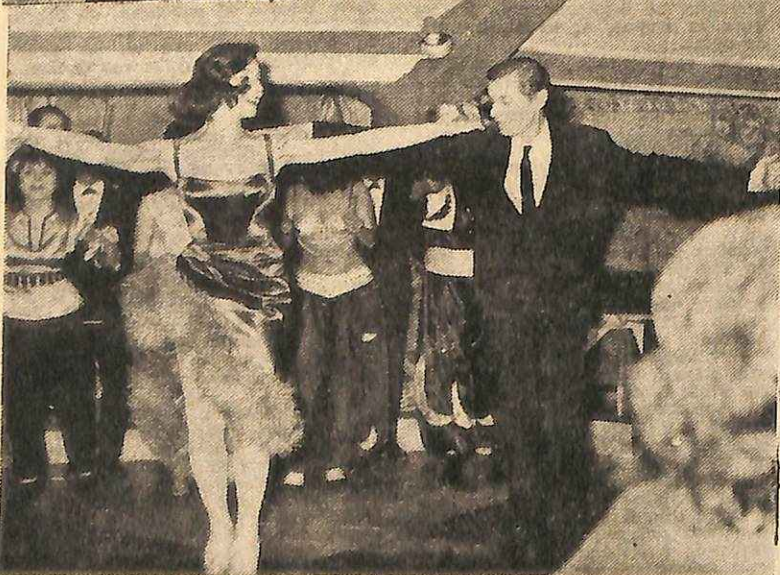
Ο πατέρας της νεολαίας Γιώργος Καστοινός κι' η Γιωβάννα σε αποκριάτικο φινάλε. Ένα αποκριάτικο γκρουπ σε κοσμητικό κέντρο της Πλάκας.

Ο Γιώργος Μητσάκης και η Άννα Μαριάννα σε χαρακτηριστική αποκριάτικη σκηνή.

Μανώλης Καστοινός και Χρυσούλα Ζώκα χορεύουν ζεμπέικο μπροστά στους θαμώνες της Πλάκας. Η διπλοπεννιά πήρε τη μορφή χορού, σύμφωνα με τα νέα ήθη.

Έντυχοι διπλοπεννίες μέσα σ' ένα κουτόκι κάθεται ο μπαρμπα-Θωμάς και παίζει το μπουζούκι!

ΕΙΝΑΙ παράξενο να το σκεφτεί κανείς, αλλά όμως έτσι είναι: Το μπουζούκι, εν έτει 1963, έχει γίνει το σήμα κατατεθέν της 'Αποκριάς και του Καρναβαλιού για τους 'Αθηναίους, τις 'Αθηναίες και όλους γενικά τους 'Ελληνες, και αποτελεί το αποκορύφωμα του τσακίρ κεφιού και της αποκριάτικης τρέλλας, τόσο στα σαλόνια της αριστοκρατίας, όσο και στις φτωχογειτονιές, με τα άσπρα χαμηλοτάβανα σπιτάκια, στις ταβερνούλες των Λιοσίων, της Καισαριανής και των Πετρωτών.

Το μπουζούκι και το τσάρλεστον! Το πρώτο είναι η κερωνίδα της τραγουδιστικής ευτυχίας, που αποτελεί το «λάιτ μοτίβ» του αποκριάτικου εφαινώματος γέρον, νέων και παιδιών, από ηλικίας 11 ως 81 χρόνων, και το δεύτερο ή αποθέσει της ευδαιμονίας των παιδιών, που εννοούν να εξαντληθούν, μέχρι ξεδιδωμάτος, στην όλην κτίση της 'Αποκριάς.

Αν επιχειρήσει κανείς μια βόλτα τόσο στο κέντρο της 'Αθήνας, όσο και στα κέρατα των συνοικιών, θα το διαπιστώσει εύκολα: Σήμερα, η αθηναϊκή αποκριά δεν είναι παρά μπουζούκι και τσάρλεστον!

Δίπλα στο πρώτο, που το κο-

σμούν άφθονα δνόματα, παλιά και νέα, λαϊκών τραγουδιστών και τραγουδιστριών, όπως του Χιώτη, του Μητσάκη, του Ζαγοραίου, του Περίπινου, του Ζαγοραίου, της Μαρίας Λίντας, της Πόλυ Πάνου, της Καίτης Γκρέη, της Άννας Μαριάννας, της Γιώτας Αλιδίας, ρέει άφθονη ή πρώτη ύλη της μέθης—από ούισκυ μέχρι ρετσίνας.

Δίπλα στο δεύτερο, που είναι το αγαπημένο αποκριάτικο σπόρ της νεολαίας, δε χρειάζεται τόσο ποικιλία ποτών. Μια ποσότητα καλός στο «νάιτ κλάμπ», ή ένα λικεράκι με αλγινητικό φυστίκι, στο πάρτυ, είναι αρκετό.

Όπου νάρθουν τα χαράματα και τα κουρασμένα κορμιά ν' αποζητήσουν τον ύπνο και τα νυσταγμένα μάτια να κατεβάζουν τ' αστρα κοντά στο πάτωμα... 'Αποκριά! Λιτή και, εδώ που τα λέμε, απλοποιημένη. Αυτή είναι η σύγχρονη αθηναϊκή 'Αποκριά. Πού άλλοτε!...

Αυτό το «άλλοτε» σηκώνει πολύ νερό. Οι άνθρωποι συνηθίζουν να καταφεύγουν συχνά σ' αυτό, όταν θέλουν να κρίνουν το «σημέρα», που αφίνει, με την πεζή του πραγματικότητας, τόσα όνειρα ανικανοποίητα και τόσες επιθυμίες χωρίς αντίκρισμα στην Τράπεζα της ζωής.

Όσο, για να πούμε την αλήθεια, στο ζήτημα της 'Αποκριάς, η κριτική δεν είναι και τόσο αυστηρή.

Το «άλλοτε», εδώ, δεν ήταν απλώς σχήμα λόγου. Ήταν πραγματικά ο «παλιός καλός καιρός», γεμάτος περιεχόμενο και ουσία.

Να μερικά κεφάλαια του περιεχομένου αυτού, σε μια πρόχειρη ανάλυση, που συνέθεταν το βιβλίο «'Αποκριά»:

1) Το Καρναβάλι. 2) Το γαϊτανάκι. 3) Οι μασκαράδες. 4) Οι χοροί μετρημενών. 5) Η άρκουδα ή «μάρκος». 6) Οι εϊδικοί κύκλοι τραγουδιών, καθάρως και άμειγως αποκριάτικων. 7) Τα σατιρικά αποκριάτικα έντυπα. 8) Οι άνακτορικοί χοροί.

Και τόσα άλλα ακόμη, που με νοσταλγία τα θυμούνται οι παλαιότεροι.

Τι απόμεινε τώρα απ' αυτά; 1) 'Από το παλιό Καρναβάλι, που οι 'Αθηναίοι γλεντζέδες το ετοίμαζαν πυρετωδώς, επί ολόκληρης έβδομάδας, δεν απόμεινε πια ούτε ίχνος!

Η Πλάκα, που θεωρούνταν, και ήταν, η ιδιαίτερη πατρίδα του Καρναβαλιού, έχασε το ενδιαφέρον της για τη συνέχισή του ωραίου εθίμου. Και, μία και έλειψε ο Καρναβάλος έλειψε κι' η ακολουθία του. Γίνονται ποτέ αλλη κι' αλλη, δίχως βασιλιάδες;

Έτσι, τα λουλουδοστλισμένα άρματα, με τις λογις-λογής παϊρασάσεις και τον αλυσματόητο ποίητο του κάρρου, με τις σατιρικές απεικονίσεις και τις χιλιάδες των θεατών, που ζητωκραύγαζαν απ' τα πεζοδρόμια, μάς αφησαν κι' αυτά χρόνια.

Μονάχα τώρα η Πάτρα απόμεινε σαν προτύγιο των παλαιών καιρών, να κολλιεργή ακόμη την

ΑΘΗΝΑ

γιορτάζουν το καρναβάλι

υπόθεσις «Καρναβάλος», σαν τουριστικό φολκλόρ.

2) Το γαϊτανάκι αποτελεί πια άναμνηση. Μερικές γειτονίες μονάχα, οι Ποδαράδες ή η Γούδα, εξακολουθούν να το αντικρύζουν δειλά-δειλά και μονάχα μερικά πιτσιρικά τρέχουν κοντά, από περιέργεια, για να έπεξεργαστούν και κάπου-κάπου να γιουχαίσουν τις κίτρινες, μπλε και παρδαλές κορδέλλες του, εκδηλώνοντας την απογοήτευσή τους:

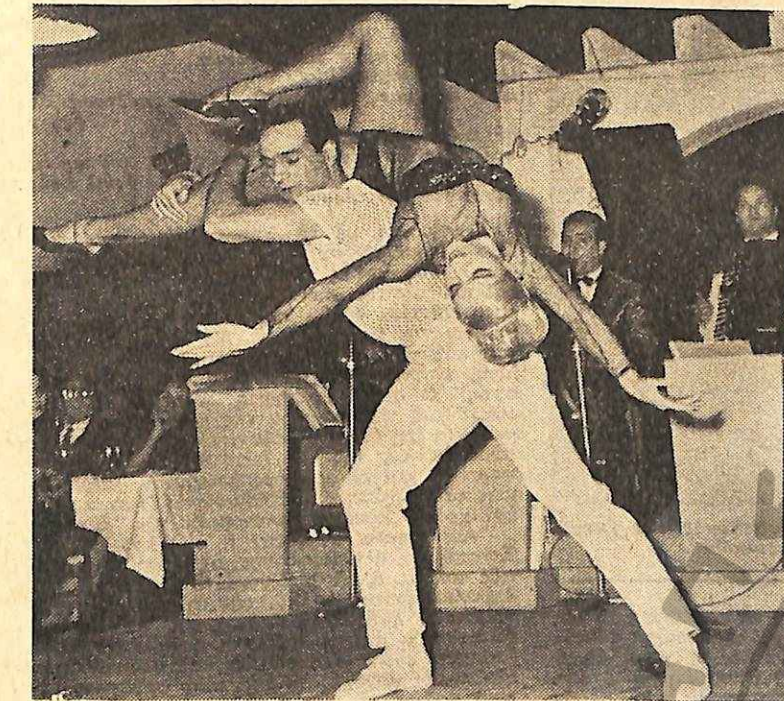
— Βρέ, με τί την πέραγαν οι πατεράδες μας!...

3) Οι μασκαράδες και οι χοροί μεταμφιεσμένων, μερικά μόνο πενιχρά υπόλοιπα διέσωσαν, έτσι που να νομίζει, ότι πέρασε από πάνω τους έβδομάδα εκπλήσεων.

Οι ομαδικές μασκαράδες έλειψαν για πάντα, οι Περσότοι και οι Κολομπίνες, με τη δραματική

που το χτυπούσε ρυθμικά ο «γύφτος» της περιστασέως, που χόρευε στις γειτονιές και οι νοικοκυρές άφηναν στη μέση το ζύμωμα των μουςτοκούλουρων, για να βγούν στις αλές και να «ασημάσουν» με δραμμούλες το ντέφι του γύφτου, περιώρισε τώρα τη δράση του στα απομακρυσμένα χωριά των επαρχιών.

6) Τα παλιά τραγούδια της 'Αποκριάς αποκλείστηκαν σε ειδική ραδιοφωνική έκπομπή. Κανείς πια δεν τραγουδάει την «Παπαδιά στον άργαλειό», ή τα «Δυό λαντσάνια από τη Χίο», κι' ούτε ενδιαφέρεται για «Πειριόβλι οργωμένο» ή για τον «Αφέντη μέρμηγκα και πάλι μέρμηγκα», που διάλεγε αποκριάτικα, ο αφοιότημος, να βγή από τα Βούρλα, όπου ήταν τρυπωμένος, για να πάν να κλαδέψη το άμπέλι του εκάτω

Το χορευτικό ζευγάρι Τάκης Βασιλάκος—Μαρία ντε Πετρίλλο σε μία από τις τελευταίες αποκριάτικες χορογραφίες τους σε λαϊκά μοτίβα του Μανώλη Χιώτη.

τους έρωτική ιστορία, αφήνουν στην ιστορία και οι χοροί των μεταμφιεσμένων, ούτε κατά διάνοια, δε μπορούν τώρα να γίνουν πραγματικότητες.

Έδώ κι' εκεί μονάχα, ένα ντόμινο ή ένα ψεύτικο μoustάκι, στις ταβερνούλες και στα πάρτυ, ή κι' ακόμα τα κοσμικά κέντρα της Πλάκας, το μόνον να κάνουν για λίγο την εμφάνισή τους, για να εξαφανισθούν γρήγορα, ντροπισμένα. Οι μόνον, που τα προσέχουν είναι οι ξένοι τουρίστες και οι γέροι...

5) Η άρκουδα ή «μάρκος», με τα χαϊμαλιά και το ντέφι,

στη Βλαχιά, στην άκροποταμιά. Τώρα ο Χατζηδάκης και ο Θεωδωράκης αντικατέστησαν το «Αφέντη μέρμηγκα» και μαζί τους άλλοι λαϊκοί προβαδούροι, ο Μανώλης Χιώτης, ο Γιώργος Μητσάκης κι' ο Καζαντζίδης πρωθυπουργοποιούνται εναλλάξ στην κυβέρνηση του αποκριάτικου τραγουδιού, με το Μουζάκη, τον Κασαρό, το Λέβ και το Λαδρόνι, η δάμια της δυτικόφιλης νεολαίας.

7) Ο Τύπος, μόλις που καταδέχεται πια ν' αφιερώσει μια στήλιτσα στην Α. Μ. την 'Αποκριά, σαν ένα είδος τυπικού χρε-

Το διαλεγτό ζευγάρι Μαίρη Λίντα—Μανώλης Χιώτης ερμηνεύουν στους γλεντζέδες της Πλάκας τα καινούργια λαϊκά «σουζέ» τους, που αποτελούν το κυριώτερο «κουλέρ λοκάλ» της 'Αποκριάς.

ους, σε κάτι που άλλοτε ήταν γεγονός, και είδση και υπόθεσις παλλαϊκή.

Άλλοι καιροί σήμερα, άλλα ήθη. Έτσι είναι ή ζωή.

Επιχειρήσαμε προχθές την Κυριακή, μία βόλτα, τόσο στην καρδιά της 'Αθήνας, στην Πλάκα, όσο και στα «νάιτ κλάμπ» και στις συνοικιακές ταβερνούλες, για να συναντήσουμε την αθηναϊκή αποκριά και να της πάρουμε συνέντευξη.

Δεν την είδαμε πουθενά. Ή, τουλάχιστον, για να είμαστε πιο δίκαιοι, δεν την είδαμε όπως την ξέραμε πριν από 10 χρόνια.

Όπου αποφασίσαμε, από φόβο μήπως κάναμε λάθος, να απευθυνόμαστε σε πολλούς συμπολίτες, την ερώτησι:

— Μην την είδατε, κύριε; Παντού συναντήσαμε την ίδια έκπληξη:

— Ποιά; Μας ρώτησε ο ιδιοκτήτης και διευθυντής γνωστού κοσμικού κέντρου, στην Πλάκα.

— Την 'Αποκριά.

— Η 'Αποκριά έγινε απλώς... Κυριακή, μας απάντησε. Μία σαν τις άλλες Κυριακές του χειμώνα. Το κέντρο μου γεμίζει από ντόπιους και ξένους, μισά-μισά όπως πάντα. Τίποτε το ιδιαίτερο.

— Και το αποκριάτικο «κουλέρ λοκάλ», επιμένουμε.

— Μας έδειξε το Γιώργο Μητσάκη και τη Λάουρα, που τραγουδούσε το τελευταίο σουζέ του «Τί το θέλεις το παϊγάρι, τί το θέλεις το κρασί».

— Αποκριάτικο κουλέρ λοκάλ είναι τώρα το μπουζούκι! μας είπε.

Την ίδια σχεδόν απάντησι μας έδωσε κι' ο διευθυντής ενός άλλου κέντρου:

— Οι απόκριες είναι φέτος δυό, μας είπε.

— Δηλαδή;

— Τις βλέπετε στην πίστα.

Η Μαίρη Λίντα και η Μαρία ντε Πετρίλλο!

Ρίξαμε μια ματιά. Η πρώτη τραγουδούσε την επιτυχία του Χιώτη «Πολλές φορές», ενώ η δεύτερη 'Ελληνότα-λίδα χορεύτρια χόρευε σύμφωνα με το σκοπό, μια έαίρετη χορογραφία του παρτεναίρ της Τάκη Βασιλάκου.

Πιο κάτω, στις άλλες ταβέρνες της Πλάκας, στα «Μπακαλιάρικα», στο Σαίτη, στο «Βάχχο», στον «Ερωτόκοιτο» και στους αμέτρητους υπόγειους ναούς του Βάχχου, η έρετεινη αποκριά δεν ταυτιζόταν με ύπαρκτα πρόσωπα και με βεντέτες του τραγουδιού ή του χορού.

Πλήθος κόσμου έτρωγε, έπινε, τραγουδούσε και... πάλι απ' τα ίδια. Τίποτ' άλλο. Ή, καλύτερα, τίποτε το αξιοσημείωτο, όπως θα έλεγε και το επίσημο ανακοινωθέν ενός πεδίου μάχης.

Όταν η νυχτιάτικη βολτίτσα μας τελείωσε και πήραμε το δρόμο της επιστροφής, το ρολόι της Μητροπόλεως χτύπησε πέσσερες. Ήσυχια απλώνονταν στην άλλοτε πολυθρόνη πλατεία. Η Πλάκα κοιμόταν τον ύπνο του δικαίου.

Ψάξαμε στην τσέπη μας και βρήκαμε μια φούχτα χαρτί-δελτιο, που δεν κατάφερε να ξεδουλή μέσα σ' ολόκληρη την αποκριάτικη νύχτα!

Τον πήραμε και τον σκορπίσαμε στον αέρα. Τα πολυχρώμα χαρτάκια αναπήδησαν, στροβιλίστηκαν για λίγο κάτω απ' το άχρδ φως ενός ηλεκτρικού και κάθισαν ταπεινά στην πεντακάθαρη άσφαλτο...

Ταυλάχιστον κάτι να βρούν αύριο οι δοξαριστές του Δήμου, ψηθώρισε. Νάουν να πούμε οι άνθρωποι πως η αθηναϊκή αποκριά δεν πέθανε...

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

τὸ ἀστείο σου, Τέλη; Γιατί με τρομάζει;

— Δὲν τὰ ξέρεις, λοιπόν, τὰ νέα; ἔκανε ὁ νέος, μὲ ἀπελπισία. Δὲν ἔμαθες γιὰ τὸ θεῖο σου τὸ Δανιήλο;...

— Γιὰ τὸ θεῖο μου;... τὸν ρώτησε, μὲ κοιμμένη ἀσπινθή. Καὶ πρώτη φορά σὰ ν' ἀρχίζε νὰ πιστεύει πὼς τῆς ἔλεγε ἀλήθεια.

— Πέθανε ὁ θεὸς σου, Ρίτσα...

Μὲ λόγια κοιμμένα, ἀσυνάρτητα σχεδόν, τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα.

Εἶχαν προχωρήσει πρὸς τὴν Ἀκρόπολι, κι' ἐκεῖ, στὸ μισοσκόταδο, ἔσπασε ἡ κοπέλλα σὲ κλάμα. Ἕνα κλάμμα, ποὺ ἀνατάραζε τὸ φουντωτὸ τῆς τὸ κορμί, ἕνα κλάμμα, ποὺ ἔκανε τὴν καρδιά τοῦ Τέλη νὰ ραγίξῃ.

— Εἶμαι ἀτυχὴ! Εἶμαι ἀτυχὴ! Πάνω στὴν ἀπελπισία τῆς, συλλογίστηκε πρῶτα τὸν ἐαυτὸ τῆς.

Ἀργότερα σκέφθηκε πὼς ἐκεῖνος ἦταν πρὶν δυστυχισμένος ἀκόμα.

— Τί θὰ γίνουμε, Τέλη μου, τί θὰ γίνουμε;...

— Μήπως... μήπως, παρ' ὅλα αὐτά, ἀφῆσε διαθήκη ὁ θεὸς σου; ρώτησε ὁ νέος, προσπαθώντας νὰ βρῇ κάποιο κλωνοκάρδι ἐλπίδας ν' ἀσπασθῇ.

Κοῦνησε ἡ κοπέλλα ἀρνητικά τὸ κεφάλι τῆς.

— Δὲν πιστεύω... δὲν ξέρω κι-όλας... Πρέπει νὰ μάθω... Ὅτ' πᾶς σὲ κάποια μακρινὴ μου ξαδέλφη... Αὐτὴ εἶναι κληρονόμος του, αὐτὴ, μ' ἄλλα πολλὰ ἀνήψια...

Κανονικά, τὸν κληρονόμου ν' ἔνα σωρὸ ἀνήψια κοντύνει. Τὸ Στέλιο Νάμπας τὸν εἶχε πάρει ἔτσι ἀπὸ καλὸ καὶ τὸν βοηθοῦσε. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἔκανε διαθήκη γιὰ νὰ τὸν ἀφίση κληρονόμο. Πάντως, θὰ πᾶω αὐριο κιόλας νὰ τὴ συλλυπηθῶ τάχα αὐτὴ τὴ μακρινὴ μου συγγενή, καὶ θὰ μάθω τὰ νέα.

— Νὰ πᾶς, ἔκανε ὁ Τέλης, μὲ ἀγωνία. Δὲν ξέρω κιόλας τί νὰ κάνω... τί νὰ πᾶ σπῆτι μου... Ὅτ' ἀπεβόη γι' αὐτὴν ἀπὸ τὸν καὶ μὸ τῆς.

— Ἐγὼ τί θὰ γίνω;... Βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

ΚΑΜΜΙΑ ΕΛΠΙΔΑ

Τὸ ἄλλο βράδυ τοῦ εἶπε τὰ νέα ἡ Ρίτσα. Ἦταν ἀπελπιστικά: Ὁ Στέφανος Δανιήλος εἶχε πεθάνει χωρὶς διαθήκη. Κάμποσα ἀπὸ τ' ἀνήψια τὸν τὸν γυροφέρων ν' ἀφίση διαθήκη, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κληρονόμησουν κατὰ περισσότερο. Ὁ μακαρίτης ὅμως εἶχε μὴν προκαταλήψῃ. Δὲν ἐνό-

ούσε μὲ κανένα τρόπο νὰ συντάξῃ τὴ διαθήκη του. Νόμιζε πὼς διαθήκη σημαίνει καταδίκη σὲ θάνατο. Ἦταν ἄρρωστος ἀπὸ καιρὸ. Εἶχε καρκίνο, κι' ἐνῶ, σὰν ἐξυπνος καὶ μορφωμένος ἄνθρωπος, τὸ εἶχε ὑποψιασθῇ, προσπαθοῦσε νὰ τὸ ξεχνᾷ, νὰ μὴν τὸ μαθαίνει ἐπισήμως. Ὄπου, τὸ τέλος ἦλθε ἀναπάντεχο. Ὄχι ἀπὸ καρκίνο. Συγκοπή... Ἰσως, ὅπως ψιθύριζαν οἱ συγγενεῖς, νὰ τοῦ μίλησε κάποιος πρὶν ἑστέρας ὁ γιὰ τὸς. Ἰσως νὰ μὴν ὑπῆρχε περιθώριο νὰ «ἀγνοήσῃ» πᾶν τὴν ἀλήθεια. Κι' ἡ καρδιά του σταμάτησε καὶ τὸν ἀπῆλλαξε μὲ τὸ θάνατο, ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ θανάτου.

— Ὅλοι εἶναι ἐξω φρενὸν ἐναντίον του, εἶπε ἡ Ρίτσα. Ἐτοί, ποὺ δὲν ἀφῆσε διαθήκη, τοὺς δυσ-ἀρέστησε ὅλους. Κληρονόμοι πολλοί, ἀλλὰ ἀπὸ ἐλάττωμα. Ἐνῶ ἂν εἶχε ἀφίση τὴν περιουσία του σὲ ὀρισμένα πρόσωπα, θὰ ἦταν μὴ κληρονομιά ὑπολογισμῶν.

— Ἐμαθες τίποτε γιὰ τὸ Νάμπας;... ρώτησε, μὲ βραχνή φωνή, ὁ Τέλης.

— Πᾶς δὲν ἔμαθα;... Εἶναι ὁ στόχος ὅλων τῶν κληρονόμων. Τὸν βρίζουν ὅλοι, ὅτι κατάφερε μὲ κατεργαριεὶς τὸ θεῖο νὰ τοῦ κἀν μεγάλα δάνεια. Ὅλη ἡ ἐπιχείρησι τοῦ Στέλιου Νάμπας βασιζόταν στὰ δάνεια τοῦ θεοῦ. Γι' αὐτὸ, εἶχε δίκιο, ποὺ σοῦ μίλησε περὶ καταστροφῆς. Οἱ κληρονόμοι εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ τοῦ τὰ ζητήσουν ἀμέσως ὅλα πίσω... κι' εἶναι βέβαιο, ὅτι ὁ Νάμπας δὲ μπορεῖ νὰ πληρώσῃ. Ὅτ' αὐτὸν σύρουν στὰ δικαστήρια. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος μυρίστηκε τὰ σκούρα κι' ἔκλεισε τὸ γραφεῖο του. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ κερδίῃ χρόνο, νὰ κυττάξῃ ἂν μπορέσῃ νὰ κανονίσῃ κάπως τὰ οικονομικά του... Φαίνεται ὅμως πὼς δὲ θὰ κανονίσῃ τίποτε. Μάλλον ὅλοι περιμένουν πὼς θὰ τὴ διαλύσῃ ὀριστικά τὴν ἐπιχείρησί του.

— Ἦταν γιὰ τὴν τύχη μας! Βόγγησε ὁ Τέλης.

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα.

— Τώρα, τί θὰ γίνῃ;

— Πρέπει ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή...

— Κι' ἀφῆσες τίς θέσεις σου... Ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ τὶς ξαναβρῇ;

Κοῦνησε ὁ Τέλης ἀρνητικά τὸ κεφάλι του.

— Ὁ Δελέκας εἶχε κιόλας βοηθὸν ἀντικαταστάτη μου... Ὁ Πανουσόπουλος τὸ ἴδιο... περιμένε κάποιον γιὰ τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ.

— Ἄν πηγάνεις νὰ παρακαλέσῃς...

— Νὰ ξαναγίνω νυχτοφύλακας; εἶπε μὲ ἀποτροπισμὸ ὁ Τέλης.

— Προσωρινά, βέβαια... Καὶ νὰ κυττάσουμε παντοῦ. Δὲν πρέπει νὰ περάσῃ μέρα χωρὶς νάχης δουλειά, Τέλη...

— Ἐμένα μὲ τὸ λές;... Φαντάσου, ὅτι βρίσκομαι καὶ χωρὶς δεκάρα σχεδόν. Δὲ μὲ πληρώσε ὁ Νάμπας. Μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ μοῦ τὰ στείλῃ ὅταν μπορέσῃ... Εἶναι τόσο λίγα, ἐξ ἄλλου...

— Ἀχ... δὲ βαστᾷ ἄλλο... ψιθύρισε ἡ Ρίτσα, καὶ τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάγουλά της. Δὲ βαστᾷ ἄλλο!...

— Καὶ πᾶς θὰ γίνῃ; ρώτησε ὁ Τέλης μὲ ἀγωνία. Εἶχαμε πῆ νάρθω νὰ σὲ ζητήσω...

— Πᾶς νάρθῃς τώρα καὶ τί νὰ πῇς;... Εἶναι ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ βέβαιο, πὼς ὁ πατέρας μου θ' ἀρνηθῇ.

— Τότε λοιπόν, τί πρέπει νὰ γίνῃ;... τὴ ρώτησε δυστυχισμένος.

— Πρέπει νὰ βοῇς δουλειά! τοῦ ἀποκριθῇκε.

Κι' ὁ Τέλης παραξευθέντε, ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τῆς ξαφνικά σκληρῆ, ἐπιτακτικῆς, μέσα στὴν ἀπελπισία τῆς.

ΠΑΛΙ ΝΥΧΤΟΦΥΛΑΚΑΣ

Ὁ Πανουσόπουλος τὸν ὑποδέχθηκε μὲ ὕψος παγερό. Ὅταν ἀκούσε, ὅτι ὁ Τέλης ποῦ ζητοῦσε ξανά τὴν ἴδια θέση, χαμογέλασε εἰρωνικά:

— Ἐτοί, ἐ... Μά, ἐμένα σοῦ φαίνονταν ἀβάσταχτη αὐτὴ ἡ ἐργασία...

Κύριε Πανουσόπουλε, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, μὲ ἀπελπισία, θὰ σὰς ἔλεγα ψέμματα, ἂν ἔλεγα πὼς μ' ἀρέσει...

Τὰ μάτια τοῦ Βασίλη Πανουσόπουλου, φυσικά εὐθυμα καὶ εἰρωνικά, σπῆθισαν:

— Μὲ ρωτᾷς ἐμένα ἂν μ' ἀρέσῃ ἡ δουλειά ποὺ κάνω; Κι' ἐγὼ, πολλές φορές, θάθελα νὰ πά-ρω τὸ κατελκμάκι μου καὶ νὰ πᾶω περιπáτο, μ' αὐτὲς τίς λιακάδες. Κι' ὅμως, ἐρχομαι στὸ ἐργοστάσιο κάθε μέρα. Κι' εἶμαι ἐξήντα χρόνων. Ἐσὺ εἶσαι εἰκοσι-τρίων... Καὶ συζητᾷς ἂν σ' ἀρέσῃ ἡ δουλειά ἡ δχι;

— Εἶναι ἐλεύθερη ἡ θέση; Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὴν ξαναδώσετε; ρώτησε ὁ Τέλης ἱκετευτικά.

Φάνηκε συλλογισμένος ὁ ἐργοστασιάρχης.

— Ὅτ' αὐτὴ δώσω... ἀποκριθῇκε, ἐπὶ τέλους. Ἀλλὰ, τὴν ἄλλη ἐβδομάδα. Δὲ μπορῶ νὰ διώξω τὸν ἀντικαταστάτη σου, ἔτσι ἀπὸ τὴ μὴ μέρα στὴν ἄλλη... Κατ' ἀρχήν, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὸν

διώξω, ἀλλὰ δὲν εἶμαι εὐχαρίστη-μένος. Ἐχω λόγους νὰ φοβῶμαι πὼς δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος γι' αὐτὴ τὴν ἐμπιστευτική θέση... Τί ἔχουμε, λοιπόν, σήμερα; Τετάρτη; Νὰ ποῦμε ἀπὸ τὴν ἄλλη Τετάρτη...

— Δὲ θὰ μπορούσατε;... ἀρχισε ὁ Τέλης, ἱκετευτικά.

Ὁ διευθυντὴς ὅμως τὸν διέκοψε:

— Μὴ ζητᾷς τίποτ' ἄλλο. Κι' αὐτὸ, μεγάλο σου χατήρι. Νὰ ξέρεις, ὅμως, ὅτι, ἂν γιὰ οἰοδηπό-τε λόγο, θελήσῃς πάλι ν' ἀφίσης τὴ θέση σου, ἔχεις ὑποχρέωσι νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς δεκαπέντε μέρες πρίν. Σὺμφωνοί; Δὲ μπορεῖς νὰ τὰ θέλῃς ὅλα δικά σου...

— Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε ὁ Τέλης.

Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, κάπως καλύτερα ἀπ' ὅτι εἶχε ἐρ-θει...

Ἄν τὸν εἶχε δηλώσει ὁ Πανουσόπουλος πὼς δὲ μπορούσε νὰ τὸν ξαναβάλῃ σ' αὐτὴ τὴ θέση, θὰ ἦταν τέλεια καταστροφή.

Ἀλλὰ καὶ τώρα... Περιπατοῦσε σιγά, μὲ τὸ κεφάλι κομψό. Γύρω του ἡ ἀνοιξί γιόρταζε τρελλή, σὲ κάθε φράχτι, σὲ κάθε κορφά, σὲ κάθε τοίχο.

Δὲν εἶχε μείνει, θαρρεῖς, μὴ ἀσχημὴ τῆς γῆς χωρὶς λουλούδι. Μόνο στὴ δική του τὴν καρδιά εἶ-χε πᾶσει βαρυχειμνιά.

Ἐδῶλε τὸ πορτοφῶλό του, μέ-τρησε τὰ λεφτά του. Ὁάπρεπε μ' αὐτὰ νὰ περάσῃ ἴσαμε τὸ τέλος τῆς ἐρχομένης ἐβδομάδος. Ἦδε-κα μέρες. Κανονικά, δὲ θὰ μπο-ρούσε νὰ περάσῃ οὐτε τρεῖς.

Ἐμαθες τίς τσέπες σου, τίς ἀ-ναποδογύρισε, τίποτε! Οὐτε μὴ δραχμὴ ἔχασαμην...

Ἐτὶ θὰ γίνω; Τί θὰ γίνω;... Πρέπει πάλι νὰ ζήσω εἰς βάρος τῆς γιγαντίας αὐτῆς τῆς ἡμέρας...

Πᾶς θὰ τῆς φανῇ; Πᾶς θὰ τοὺς τὸ πᾶ; Κι' ἡ Ρίτσα;...

Ἡ καρδιά του μᾶτωσε. Ἀπά-νω στὴν ἀπελπισία του, πῆρε πε-ζὴ τὸ δρόμο ἴσαμε τὸ Φάληρο. Τὸ ἤξερε πὼς ἦταν μάταιος κό-πος, κι' ὅμως θάναθαβε τὴν αἰσὶν ἂν δὲν πῆγαινε. Ὁ Δελέκας, ὅμως, τοῦδεῖς τὸν καινούργιο ὑπάλληλο (ἕνα χοντρὸ, λλοστρόγγυλο νεαρό, ποὺ φαίνονταν εὐτυχισμένος σ' αὐτὴ τὴν ἐργασία).

— Πᾶς μπορῶ νὰ τὸν διώξω; τοῦ εἶπε, πολὺ λογικά.

— Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ μὲ παίρνατε κι' ἐμένα;... ἱκέτευ-σε ὁ Τέλης.

Γέλασε ὁ Δελέκας:

— Ἀστεῖεύεις, παιδί μου; Βλέπεις νάχω τίς πολλές δου-λειές; Κάνε μὴ προσευχῇ νὰ με-

γαλώσουν οἱ δουλειές μου, καὶ τότε νὰ σὲ πάρω μὲ χαρά. Γιατί δχι;

Ἐφυγε ὁ Τέλης μὲ τὸ θάνατο στὴν καρδιά. Κι' ὅταν ἔθεσε σπῆ-τι του, ὅταν ἀντίκρυσε τὸ ἀνθι-σμένο του περιβάλλον, ἐνοίωσε ἕνα κόμπο στὸ λαιμό. Θάθελε νὰ κλάψῃ...

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ

Καθὼς ἀνοίξε τὴν καγκελλό-πορτα, ἀκούσε μὴ δροσερὴ νε-ανικὴ φωνὴ νὰ τραγουδᾷ. Παρα-ξευθέντε, Δὲ συνῆλθε ἡ Μάνια νὰ τραγουδᾷ. Κι' ὅμως, ἦταν ἡ δικὴ τῆς ἡ φωνή.

Μόλις ἀκούσε τὸ κλειδί στὴν πόρτα, πετόχτηκε ἡ κοπέλλα. Ἄ-στραψε ὀκλύληρη.

— Τέλη! τοῦ φώναξε, πρίν τὸν ἀφίση νὰ μπῇ μέσα καλὰ-καλὰ. Ἦρθε ἡ Καίτη...

— Ἦρθε ἐδῶ;...

Ναί, τώρα μόλις ἔφυγε. Ἦρθε νὰ μὲ καλέσῃ... Ὅτ' αὐτὴν γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ ἀδελ-φοῦ τῆς... Γιὰ τοῦ Ἁγίου Γεωρ-γίου... Σπουδαῖο πάρτυ... Κι' ἤρ-θε μόνη τῆς νὰ μὲ καλέσῃ... Κι' ἡ γιγαντία εἶπε πὼς θὰ μοῦ ἀγο-ράσῃ ἕνα καινούργιο φουστάνι, ἔ-πειδὴ δὲν ἔχω φόρεμα νὰ πᾶω...

Ἐνα ὁμορφο φουστάνι! Μὲ τὰ λεφτά τῆς ἡ γιγαντία... Τώρα ποῦ κερδίζεις ἐσὺ καὶ δὲ χρειάζεσαι ἀπὸ τί γιγαντία...

Εἶπε πρώτη φορά ἡ Μάνια. Ἀ-πάνω στὴ χαρὰ τῆς, δὲν εἶχε προσέξῃ τὴν ἀπελπισμένην του ἐκ-φρασί. Ἡ Λεμονιά ὅμως, ποὺ ξε-πρόβαλε πίσω ἀπὸ τὴν ἐγγονή τῆς, γέλασέ τ' κι' αὐτὴ στὴν ἀρ-χή, τὸ παρατήρησε.

— Τί ἔχεις, Τέλη μου; φώνα-ξε, διακόπτοντας τὴ μικρή.

— Ἔπεσε ὁ νέος σὲ μὴ καρτέλα, μὲ μὴ κινιστὴ πούδειχνε ἀπελπι-σία.

Μὲ φωνὴ κοιμμένη τοὺς τὰ διη-γήθηκε ὅλα. Οἱ δύο γυναικες κέ-ρωσαν. Ἡ Λεμονιά φαίνονταν νὰ μὴν τὸ πιστεύει, νὰ μὴ τῆς τὸ χωράῃ τὸ μυαλό.

— Ὅτ' ἀναγίνης νυχτοφύλα-κας; ρώτησε ἀχνά.

— Ναί... καὶ δὲν ἔχω δεκάρα σχεδόν στὴν τσέπη μου. Ἰσαμε τὸ ἄλλο Σάββατο, δεκάρα...

— Γιατί; Γιατί;

Τ' ἀναμνηστικὰ ἐπνίξαν τὴ Μά-νια. Εἶχε ἔρθει τόσο ἀπότομα ἡ κακὴ εἰδησι, πᾶνω στὴ χαρὰ τῆς, ποὺ τὴν τρέλαινε.

— Ὅθλω νὰ πᾶω στὸ πάρτυ... Κατὰλαβα ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς Καί-της, ὅτι δὲ μὲ κάλεσε ἔτσι στὴν τύχη... Ὅτ' αὐτὴ συζητήσαν μὲ τὸν ἀδελφό τῆς. Τὸν ἀγαπᾷ... Τώρα σὰς τὸ λέω... Εἶμαι τρελλὴ γιὰ τὸ Γιόργιο! Ἄν τὸν χάσω, θὰ σκοτωθῶ...

Δὲν ἤξερε τί ἔλεγε, πᾶνω στὴν ἀπελπισία τῆς, κι' ὁ Τέλης τὴν ἀπελπισία, ἀπολιθωμένος. Περιμένε κύτταξε, ἀπὸ τὴν ἔλπετε νὰ στενοχω-ριέται, ἀλλὰ δὲ φωνάζονταν πὼς θάπεφτε ἡ δικὴ του ἡ δυσ-τυχία σὰν πέτρα πᾶνω στὸ ξε-πέταγμα τῆς δικῆς τῆς εὐτυχίας.

— Μάνια, πρόσφερε ἡ γιγαντία, μὲ χεῖλη τρεμουλιασά. Μὴν ἀ-μελεῖς, κοριτσάκι μου. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς στὸ πόσι τῆς Καίτης. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς ὁποσδήποτε. Καὶ τὸ φέρε-μα, ποὺ σοῦταξα, θὰ στὸ χα-ρίσω...

Μὲ τί λεφτά; βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

— Μ' αὐτὰ τὰ λεφτά ποῦχου-με. Μ' αὐτά! Ὅτ' αὐτὸν πᾶς στὸ πόσι τῆς Καίτης. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς ὁποσδήποτε. Καὶ τὸ φέρε-μα, ποὺ σοῦταξα, θὰ στὸ χα-ρίσω...

Μὲ τί λεφτά; βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

— Μ' αὐτὰ τὰ λεφτά ποῦχου-με. Μ' αὐτά! Ὅτ' αὐτὸν πᾶς στὸ πόσι τῆς Καίτης. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς ὁποσδήποτε. Καὶ τὸ φέρε-μα, ποὺ σοῦταξα, θὰ στὸ χα-ρίσω...

Μὲ τί λεφτά; βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

— Μ' αὐτὰ τὰ λεφτά ποῦχου-με. Μ' αὐτά! Ὅτ' αὐτὸν πᾶς στὸ πόσι τῆς Καίτης. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς ὁποσδήποτε. Καὶ τὸ φέρε-μα, ποὺ σοῦταξα, θὰ στὸ χα-ρίσω...

Μὲ τί λεφτά; βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

— Μ' αὐτὰ τὰ λεφτά ποῦχου-με. Μ' αὐτά! Ὅτ' αὐτὸν πᾶς στὸ πόσι τῆς Καίτης. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς ὁποσδήποτε. Καὶ τὸ φέρε-μα, ποὺ σοῦταξα, θὰ στὸ χα-ρίσω...

Μὲ τί λεφτά; βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

— Μ' αὐτὰ τὰ λεφτά ποῦχου-με. Μ' αὐτά! Ὅτ' αὐτὸν πᾶς στὸ πόσι τῆς Καίτης. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς ὁποσδήποτε. Καὶ τὸ φέρε-μα, ποὺ σοῦταξα, θὰ στὸ χα-ρίσω...

Μὲ τί λεφτά; βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

— Μ' αὐτὰ τὰ λεφτά ποῦχου-με. Μ' αὐτά! Ὅτ' αὐτὸν πᾶς στὸ πόσι τῆς Καίτης. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς ὁποσδήποτε. Καὶ τὸ φέρε-μα, ποὺ σοῦταξα, θὰ στὸ χα-ρίσω...

Μὲ τί λεφτά; βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

— Μ' αὐτὰ τὰ λεφτά ποῦχου-με. Μ' αὐτά! Ὅτ' αὐτὸν πᾶς στὸ πόσι τῆς Καίτης. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς ὁποσδήποτε. Καὶ τὸ φέρε-μα, ποὺ σοῦταξα, θὰ στὸ χα-ρίσω...

Μὲ τί λεφτά; βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

— Μ' αὐτὰ τὰ λεφτά ποῦχου-με. Μ' αὐτά! Ὅτ' αὐτὸν πᾶς στὸ πόσι τῆς Καίτης. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς ὁποσδήποτε. Καὶ τὸ φέρε-μα, ποὺ σοῦταξα, θὰ στὸ χα-ρίσω...

ΤΟ ΣΚΟΥΤΕΡ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

Στὸ Λονδίνο, κατὰ τὴ μεγάλη ὁθαλασσία ἔκθεσι ἐπεδείχθη μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ «Σκούτερ τοῦ βυθοῦ», ποὺ εὐνοῦσε ὅσους ἀγαποῦν τὴν περιπέτεια καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐξερεύνησι τοῦ ὁθαλασίου βυθοῦ. Μία χαριτωμένη πρωταθλήτρια τῆς κολυμβήσεως, ἡ Ἑλὴν Μπαρμπαν, παρουσίασε τὸ σκούτερ καὶ ὑπερὰ ἀπὸ ἕνα σύντο-μο, καλὸν ἐξέφρασε τὸν ἐνθουσιασμό της, γιὰ τὰ ἀνυπέρβλητα ὑπο-καταβῆσι, ποὺ μπόρεσε νὰ θαυμάσῃ χάρις στὸ σκούτερ τοῦ βυ-θοῦ. «Τὸ ταξίδι στὸ βυθὸ εἶναι τόσο μαγευτικό, εἶπε χαρακτηριστι-κά ἡ Ἑλὴν, ὥστε δὲ νοιώθεις καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ ξαναγυρίσεις στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς».

τὲς τίς ἡμέρες. Κι' ἔτσι θὰ μπο-ρούσε νὰ διαθέσῃ τὰ χρήματα γιὰ τὸ φόρεμα.

— Ὄχι, δχι... βόγγηξε ἡ μι-κρή. Ἐτοί, δὲ θέλω, δὲ γίνεται...

Τῆς χαίδεψε ἡ γεροντίσσα, μὲ ἀπειρη τρυφερότητα, τὰ μαλλιά.

— Ἐλα τώρα, ψυχὴ μου... Ἐλα τώρα... Μὴν κάνῃς ἐτοί... Ὅτ' αὐτὸν πᾶς ὁποσδήποτε. Καὶ τὸ φέρε-μα, ποὺ σοῦταξα, θὰ στὸ χα-ρίσω...

— Πότε; ἀναστέναξε ὁ Τέλης, μὲ ἀπελπισία.

— Ὅποτε θελήσῃ ὁ Θεός!... εἶπε ταπεινὰ ἡ γεροντίσσα.

— Ὅτ' ἀσχίσω σήμερα κιόλας πάλι τὰ τρεχάματα.

— Ν' ἀρχίσῃς, παιδί μου, ἀφοῦ δὲν ἔχεις ἄλλη δουλειά... Κι' ἐγὼ...

Σταθῆτε... Μὴν κάνετε ἐτοί... Ἐχω κι' ἐγὼ τὸν τρόπο μου νὰ κερ-δίσω κάμποσα λεφτά ἴσαμε τὸ Σάββατο...

— Μάνια, πρόσφερε ἡ γιγαντία, μὲ χεῖλη τρεμουλιασά. Μὴν ἀ-μελεῖς, κοριτσάκι μου. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς στὸ πόσι τῆς Καίτης. Ὅτ' αὐτὸν πᾶς ὁποσδήποτε. Καὶ τὸ φέρε-μα, ποὺ σοῦταξα, θὰ στὸ χα-ρίσω...

Μὲ τί λεφτά; βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

— Μ' αὐτὰ τὰ λεφτά ποῦχου-

σώπο της μικρής έγινε μαύρο.
— Άλθησε; Πήγες στη λαϊκή,
σά χαμάλης;...

Την κτύπησε στα μάτια.
— Τί ήθελες να κάνω; Να
κλέψω ή να μείνω νησιτικός;
Τά χείλη της τρεμούλιασαν:
— Δε βαστώ άλλο!... φιδύρι-
σε, σά να μιλούσε μονάχη της.
Δε βαστώ άλλο!...

Τά λόγια της μπήκαν σάν πέ-
τρα στην καρδιά του, την έκαναν
να βουλιάξει...

Δέν της αποκρίθηκε. Και προ-
χώρησαν βουβόι κάμποση ώρα,
στο μισοσκόταδο. Τά βήματά τους
αντιλαλούσαν μέσα στην καρδιά
του. Λες κι' ήταν τά τελευταία
βήματα της ζωής τους. Χωρίς να
ξέρει κι' αυτός γιατί, είχε την έν-
τύπωσι πώς έφτανε σέ κάποιο τέ-
λος.

Κατάλαβε πώς τον είχε στενο-
χωρήσει ή κοπέλλα και, βουβά,
έχων σ' το χέρι της στη χούφτα
του. Ένα μικρό χεράκι, παιδι-
ακό σχεδόν, ζεστό και μαλακό.
'Η έπαφί αυτή τούφερε παρηγο-
ριά...

Ρίτσα, πρόφερε, με φωνή
βραχνή, δέν πρέπει να χάσεις το
θάρρος σου κι' εσύ, γιατί από
σένα περιμένω κι' εγώ παρηγο-
ριά!...

Με συγχωρής, τού είπε, κα-
ταπίνοντας τ' δακρύα της. 'Ε-
τσι μου ήρθε...

Δε μ' αγαπάς πιά;
— Άν δέ σ' αγαπούσα, δέ
θα στενοχωριόμουν...

Τότε πρέπει να κάνεις ύ-
πομονή...

Μά ως τότε;... Ως τότε;...
Δίστασε ό Τέλης. Στο τέλος,
πρόφερε τά λόγια, πού τού βά-
ρυναν την καρδιά:

Θέλεις να παντρευτούμε; Ρί-
τσα, κι' ό,τι θέλει: ως γίνη; Τού-
λάχιστον να μην έχουμε αυτή την
έγνοια...

Τόν δέκοψε άμέσως:
Και πώς θα ζήσουμε; Πώς
θα ζήσουμε; Τέλη; Και τί θα πώ
στούς συγγενείς; Και πώς θα πη
τό «ναί» ό πατέρας;

'Η άπελπισία αντιλαλούσε πά-
λι στη φωνή της.

Τότε τί θέλεις να γίνη;
Κανόνισε εσύ, αγάπη μου... Τί
θέλεις να γίνη;...

Δέν ξέρω... άναστέναζε ή
κοπέλλα. Δέν ξέρω...

'Η καρδιά του βούλιαζε πά-
λι. Περισσότερο κι' από χίλια πα-
ράπονα, ή άπελπισία της τόν έ-
φωρε σέ άπόγνωσι.

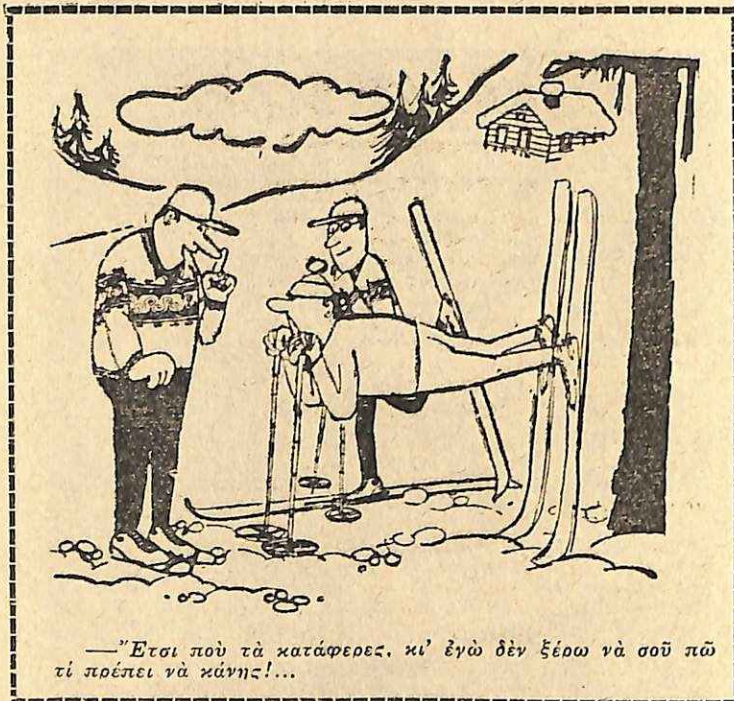
Νομίζεις πώς φταίω εγώ σέ
τίποτα;... τη ρώτησε μαλακά. 'Αν
νομίζεις πώς φταίω, να μου τό
πής...

Δε φταίς, είπε ή Ρίτσα, σέ
τόνο άπελπισμένο. 'Αλλά πρέπει
να βρής δουλειά, Τέλη... Με κά-
θε τρόπο, πρέπει να βρής δου-
λειά...

ΜΙΑ ΑΥΘΑΔΙΚΗ ΜΑΤΙΑ

'Η πείνα τόν βασάνιζε. 'Απέ-
φευγε να κάνει χαμαλίτικη δου-
λειά, έπειδή καταλάβαινε πώς αυ-
τό ήταν κάτι πού δυσχερατούσε
τή Ρίτσα. Βέβαια, μπορούσε να
βρή κάτι να κάνει χωρίς να τό
πάρη εκείνη είδησι. Λυπόταν ό-
μως την ώρα πού θαχανε να τρέ-
ξη μακριά, να γυρεύη μία πρό-
χειρη δουλειά. Την ώρα εκείνη τή
διέθεσε γιά να κυττάξη γιά κάτι
καλύτερο. 'Αν τούλεγαν όλοι, από
την πρώτη στιγμή, όχι, θα ήταν
ίσως δέ ευκολο... Τό χειρότερο
όμως ήταν, ότι κάμποσοι γνωστοί
του, τούδιναν κάποια έλπίδα.
Πολλοί προσθυποκόιονταν να τού
δώσουν ένα συστατικό γράμμα
γιά κάποιο φιλικό τους γραφείο,
γιά κάποιο γνωστό τους πρό-
σωπο:

— Πήγαινε... 'Ισως μπορέση
να σέ βοηθήση αυτός...

— 'Ετσι πού τά κατάφερες, κι' εγώ δέν ξέρω να σου πώ
τί πρέπει να κάνη;!

Κι' ό Τέλης έτρεχε. Μερικές
φορές, και τό τρίτο αυτό πρόσω-
πο, δέν τούλεγε άμέσως όχι:
— Πέρασε μετά λίγες μέρες...
Ξέρεις, αυτά δέ γίνονται έτσι ευ-
κολά... Πρέπει να παρουσιάσει
ευκαιρία...

Κι' έτσι, άντί να γλυτώνη από
ώρισμένα πρόσωπα, μ' ένα κόπο,
πήγαινε δυό και τρείς φορές...
'Οσπου, στο τέλος, κατά κανό-
να, ή άπάντησι έρχόταν στενο-
χωρή:

— Δυστυχώς... 'Αν είχες έρ-
θει την περασμένη έβδομάδα...

Θάλεγε κανείς πώς την περα-
σμένη έβδομάδα ή τόν περασμένο
μήνα υπήρχαν ένα σωρό θέσεις
εύκαιρες. Τώρα είχαν πιστή ό-
λες. Τώρα πού ζήτούσε αυτός έρ-
γασία, δέν υπήρχε τίποτα.

'Ηταν τόση ή στενοχώρια του,
πού άπέφυγε πάλι να δη τή Ρί-
τσα δυό-τρείς ημέρες. Είχε την
έντύπωσι πώς την έκανε να στε-
νοχωριέται περισσότερο, όταν τόν

έβλεπε έτσι στενοχωρημένο. Καί,
κάθε μέρα, έπιτίε πώς θα πετύ-
χαινε κάτι, πώς θα είχε να της
αναγγείλη κάτι, να της δώση λί-
γη χαρά.

Την τέταρτη μέρα όμως δέ βά-
σταζε πιά:

«Πρέπει να τή δώ άπόψε! 'Αλ-
λοίμονο, άν με περιμένη και στε-
νοχωριέται πιά πολύ».

Κανονικά, έπρεπε να περάση
άργα, όπως πάντα, από τό σπί-
τι της. 'Ακόμα δέν είχε άρχισει
να πηγαίνει στο εργοστάσιο, κι'
έτσι μπορούσε να πάη βραδάκι
να την πάρη γιά περίπατο. 'Αλ-
λά δέν τόν βαστούσε ό τόπος.
Μιά και πήρε την άπόφασι να
τή δη, τόν έπιασε ή άνυπομονη-
σία.

Θά ήταν έξη ή ώρα τό από-
γευμα, όταν τράβηξε κατά τό σπί-
τι της. Δέν είχε φτάσει άκόμη
στο στενό της, όταν βρέθηκε ξα-
φνικά άντίκρυ στο Μίμη Γεωρ-
γόπουλο...

Περπατούσε με τά χέρια στίς
τσέπες, ό πλούσιος νεαρός και
μουρμούριζε ένα τραγουδι. Φαινό-
ταν χαρούμενος κι' άφρημένος.
'Όταν όμως βρέθηκε ξαφνικά
μπροστά στον Τέλη, ξαφνιάστηκε.
Γιά ένα δευτερόλεπτο, ή φυσιο-
γνωμία του έδειξε αυτό τό ξα-
φνιασμό... 'Επειτα, την άλλη
στιγμή, τό πρόσωπό του πήρε μία
έκφρασι άνεπαίσθητα ειρωνική κι'
ή ματιά του στράφηκε, γεμάτη
αυθάδεια, στον Τέλη. Μιά σύν-
τομη ματιά, πού δέ βάσταζε πα-
ρά μισό δευτερόλεπτο. 'Επειτα,
τά μάτια του γλύστρησαν άλλού...
Τό τραγουδι του άκούστηκε πάλι
φιθουριστό. Κι' ό Τέλης τόν εί-
δε να προχωρή με βήμα ήσυχο,
να στρίβη στην πρώτη γωνιά...

Τό αίμα του άρχισε να χτυ-
πάη στα μηνίγγια του. Είχαν
γνωριστή με τό Μίμη στο σπίτι
της Λούλας, είχαν γίνει οι τυπι-
κές συστάσεις. Θά μπορούσε να
τόν χαϊρετήση εκείνος. Έκανε ό-
μως πώς δέν τόν γνώριζε... Πάν-
τως, ή έκφρασι του έδειξε πώς όχι
μόνο τόν θυμόταν από τό πάρ-
τυ της Λούλας, αλλά πώς ήξερε
πολύ καλά τό αίσθημά του γιά
τή Ρίτσα. Τό ήξερε και τόν κύτ-
ταζε με αυθάδεια... Τό ήξερε και
τράβηξε συνεχίζοντας τό τραγου-
δι του.

— 'Ερχεσαι από τό σπίτι της
Ρίτσας! 'Ερχεσαι από τό σπίτι
της!...

— Όσο και να τόν τρέλλαινε αυ-
τή ή σκέψι, δέ μπορούσε να σκε-
φθή άλλοιώςίκα.

— 'Τί δουλειά θά είχε εδώ σ' αυ-
τό τό στενοσόκακο, άν δέν έ-
χόταν από τό σπίτι της; Σίγου-
ρα, την είδε. Έχει γούστο να τόν
δέχθηκε μέσα στο σπίτι της. Έ-
χει γούστο να τό έπιδοκιμάζουν
κι' οι γονείς της!...

'Η παγεμένη του φαντασία έ-
πλασε σέ μισό δευτερόλεπτο ό-
λόκληρο δράμα...

— Θά τή συμβουλευέουν να μ' ά-
φισή ευένα και να κυττάξη αυ-
τόν... Γιατί όχι;... Τί έχουν να
περιμένουν από μένα;...

'Ενοίωσε τόση άπελπισία, πού
γιά μία στιγμή σταμάτησε άνα-
ποφάσιτος. Να προχωρήση προς
τό σπίτι της ή να γυρίση πίσω;...
Στό τέλος, όμως, νίκησε ή έπι-
θυμία να τή δη όπωσδήποτε.

Τρέχοντας σχεδόν, έστρίψε στη
γωνιά τού δρόμου, βρέθηκε στην
πόρτα της...

ΞΑΝΑΜΜΕΝΑ ΜΑΓΟΥΛΑΚΙΑ

'Η Ρίτσα βρισκόταν στην καγ-
κελλόπορτα. Φορούσε τ' άσπρο
φουστάνάκι με τά γαλάζια λου-
λουδάκια και τά μάγουλά της ή-
ταν ξαναμμένα. Μόλις τόν είδε,
τάχασε. 'Ηταν φανερό πώς σά-
στισε...

— Ό Τέλης κοντά της, κυτ-
τάζοντας την στα μάτια...

— Καλησπέρα, Ρίτσα...
— Καλησπέρα... τού είπε κά-
πως νευρικά. Πώς τόσο νωρίς;...

— Σ' ένοχλώ, πού ήρθα έτσι
νωρίς;... τή ρώτησε πικρά.

— Όχι, αποκρίθηκε ή κοπέλ-
λα, μ' ένα νευρικό γέλιο... 'Αλλά...
Κύτταξε προς τά μέσα με κά-
ποια φόβο.

— Τί φοβάσαι; τή ρώτησε.
— Θά σέ δη ή μητέρα μου...
— Τό φοβάσαι, άλθησε, αυ-
τό;... τή ρώτησε και τήν κύτταζε
παράξενα στα μάτια.

Χούφωσε τή φρυδιά της:
— Φυσικά!... Δέ μ' άρέσει να
σέ δη, αφού δέ θα τής μιλήσουμε
άκόμη...

— Θέλεις να φύγω;
Φάνηκε να διστάξη μιά στιγμή.
— Περίμένε με πάρα κάτω...
τού είπε επί τέλους. Θά κατώ-
ξα να ξεκληφτώ γιά λίγο.

— Τί έκανες εδώ στην πόρτα;
τή ρώτησε γρήγορα, έπειδή δέ

μπορούσε να περιμένη μ' αυτή
την έρώτησι.

Καταλάβαινε πώς θα πέβαινε,
άν δέν τή ρωτούσε εκείνη τή
στιγμή...

— Πώς; τού άποκρίθηκε, σου-
φρώνοντας τά φρύδια της.

— Σε ρωτώ πώς βρέθηκες
στην πόρτα σου αυτή τή στιγμή...
Τόσο παράξενο σου φαί-
νεται;

— Ναί. Μου φαίνεται άρεκέτα
παράξενο να βρεθής στην πόρτα
την ώρα πού περνώ... Θάλεγε
κανείς πώς με περιμένες...

Κατάλαξε την ειρωνεία στη
φωνή του και τού άποκρίθηκε ά-
πότομα:

— Πότιζα τά λουλούδια. Νά
τό ποτιστήρι...

Και τούδειξε τό ποτιστήρι, πού
βρισκόταν πραγματικά εκεί κοντά.

— Ό Τέλης δάγκωσε τά χείλη
του.

— Κολά... 'Ελα, σέ περιμέ-
νω... Μην άργήσης, τής είπε, με
φωνή κουρασμένη.

ΛΟΓΙΑ ΠΙΚΡΑ

Δέ φάνηκε τόσο γρήγορα, όσο
την περιμένη ή Ρίτσα. Ό Τέλης
στεκόταν στην πάρα πέρα γω-
νιά, κι' ένοιωσε τό θυμό να βρά-
ξη μέσα του, όσο περνούσε ή
ώρα. Θυμό κι' άπελπισία. 'Ο-
ταν την είδε όμως να ξεπροβάλ-
λη ή καρδιά του σκίρτησε με
μια άγρια χαρά. 'Ωστόσο, δέ
μόρεσε να κατοπιή τά παράπο-
να του:

— Άργησες. Γιατί μ' έκανες
τόσο να περιμένω;

Λες και ζητούσε άφορμή να
εξασπάξη ή κοπέλλα. Ένώ συνή-
θως τού άποκρινόταν με υπομο-
νή και με καλωσύνη, αυτή τή φο-
ρά ξεφώνισε σχεδόν:

— Τί ήθελες να κάνω; 'Επρε-
πε να βρω μία δικαιολογία. Δέ
μπορούσα έτσι στα καλά καθού-
μενα να τούς πώ, ότι μου ήρθε
ή ιδέα να βγω έξω.

Τά λόγια της ήταν λογικά. Ό
τόνος της φωνής της όμως τόν
έρεθισε.

— Είναι ανάγκη να φωνάξης;
της έκανε την παρατήρησι.

— Φωνάζω... έπειδή δέ φτά-
νει πού έρχομαι πάντα, όποτε
σου καπνίσω να περάσης... Δέ
φτάνει πού τίς άλλες μέρες μ' ά-
φίνεις να περιμένω και δέν έρ-
χεται, ζητάς και ρέστα κιόλας...

— Ό θυμός της, σά να ήταν με-
ταδοτικός, έκανε και τό δικό του
τό θυμό ν' ανάψη.

— Δέν έρχομαι πιά συχνά, της
είπε, έπειδή δέν είμαι σίγουρος
ότι θέλεις ναρχώμαι!...

— 'Α, έτσι;... άποκρίθηκε ει-
ρωνικά ή κοπέλλα.

— Φυσικά... Και σήμερα πού
ήρθα, δέ μου φάνηκε να χάρη-
κες υπερβολικά... Μάλιστα, άν έ-
χόμουν λίγο νωρίτερα, θα σου
έκανα χαλάστρα...

Τής έστειλε παγίδα. 'Υποσυνεί-
δητα σχεδόν, τής έστειλε παγί-
δα. Τά λόγια αυτά έρχονταν στα
χείλη του σά να τού τά υπαγό-
ρευε κάποιος άλλος...

Τά μάγουλά της έγιναν φωτιά,
τά χείλη της τρεμούλιασαν σέ μία
νευρική σύσπασι. 'Η τοχαρή της
αυτή την πρόδωσε — ήταν φα-
νερό πώς την είχε αλφινιδίσει...
Δέν είχε προφτάσει να τού κρυ-
φτή...

— Όστε με κατακοπεύεις;...
τού φώναξε, έξω φρενών.

'Η καρδιά τού Τέλη σταμάτη-
σε. 'Όταν τής πέταξε εκείνη την
κουβέτα, ήταν σίγουρος πώς θα
την άκούγε να διαμορτύρεται.

Πώς θα τήν άκούγε να ποσοπα-
βη, με όλη της την έξυμνάδα, να
τό βρή κάποια δικαιολογία, να
τό διαψεύση. 'Η έρώτησι της ό-
μως ήταν μιά όμολογία...

Τήν κύτταζε, κερανοχτυπημέ-
νος:

Επίμαχοι διήλοι

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ... ΠΑΣΤΡΙΚΕΣ

Οι παρόντες τού Δήμου στα συμβούλια τ' οίχουν
και πολλή ενδιφερόση και μεγάλο ζήλο δείχνουν,
γιά να βρουν, όπως λένε, κάποιο μέτρο σοβαρό
και τ' "Αστυ της Παλλάδος να κρατήσουν καθαρό!

*
«Καθαριότητος» συσκέψεις συγγινόνται, τούτέστι,
άλλ' ή πόλις μας και πάλι τελικώς θα μείνη ούστη,
γιατί εξέχασε ό Δήμος από τή γρώμα του παρό
κι' έπουμένος τά ταμεία θαχί πάντα... καθαρό!

ΚΡΙΜΑ ΣΤΗΝ ΦΗΜΗ...

Στην πανέξυπνη μας χώρα και στον τόπον μας τόν θεόν
διόνα έκανε και πάλι τόν γνωστό τό παραθεόν,
γιατί δίχως συζητήσεις και χωρίς περιστροφές,
σε χωριάτες άνυπόπτους προσεφέρθη ως καφές!

*
'Ευφανώς, κατόπιν τούτου, ό Ρωμικός μελαγχολεί,
γιατί λέγεται ή φυλή μας τελοσπείστη φυλή
κι' όμως φτάνει στο σημείον ένα πλήθος χωρικών
δηλητήριο να πίνη, γιά καφέ «βαού... γλυκόν»!

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ... ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Στόν καιρό μας, πού τά πάντα φύδονη-μύδονη έχουν γίνει,
συγελήθη επ' αυτοφώω ή «εγάρετος» ή Γκίνη,
πού παρίστανε, συνήθως, την δασκάλα στα κλεφτά
και «πλάσσει» μικρούδες κι' οίκονόμαγε λεφτά.

*
"Ηγουν τάχε καταφέρει ή καλή αυτή κυρά,
με γνωστούς της και άγνωστούς να «τζιόση» μιά γαρά,
να εισπράττη άδικακόπως και άκόπως υπηκύνια
και να μη γνωρίξη ή Γκίνη τή μιζέρια και τήν... γκύνια!

«ΠΕΔΙΟΝ ΔΡΑΣΕΩΣ»

Συνελήθη έκτος των άλλων κι' ένας ψευτολογός,
πού της ποίικας είχε γίνει μανιώδης κνηγός
και κατάφερε μιά νέα στο χεράκι του να βάλη,
να της πάση τά λεφτά της κι' από δώθε πάν οι άλλοι...

*
Τό βιολί, με λόγους άλλους, τού γνωστού τού Παγαγή
άκοινο τό συνεχίζουν στα παιμνηρόα μας γρόνια
και, βεβαίως, κατορθώνουν να περνούν ως... λογαίοι,
γιατί μες' στην Ρωμιοσύνη βροχώνουν υπόκλη «κοθώνια»!

«ΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ...»

Τού Προ-πό οι παίκτες όλοι τόν Καρβέλη μακαρίζουν,
και τά κέρδη του διαβάζουν και με μιάς αλλοθωοίζουν,
γιατί εφάνηκε της Τύχης ασφαλώς προνομιούχος
και κατάφερε, αλφινιδίως, νάνα εκατομμυριούχος!

*
Είς τό ροήμα, εν όλιγοις, ό Καρβέλης κολυμπάει
και θά πάψη, έδώ και περα, τό κεφάλι του να σπάη,
γιατί επ' άπειρον θά έχη ή καρδιά τόν ότι θέλει
και ούδέποτε τ' αντί του θά ιδώνη γιά... καρβέλι!

ΚΙ' ΑΛΛΗ... ΦΟΥΡΝΙΑ

Μεταξύ των άλλων κλάδων και των τάξεων των άλλων,
πού έντεινουν, όμηροί, τόν άπεργιαγόν τόν σάλον,
έτοιμάζουν κι' άστεργάτες τόν άγωνα τόν δόμν τους,
γιατί μόλις καταφέρουν να κερδίζουν τό... ψωμί τους!

*
"Ολοι οι φούρνοι, ως εκ τούτου, θ' άπομείνουν κλειστοί
και ή έλλειψις τού άουτου τόν κοινόν θα ταλανίση,
υ' όλ' αυτά όι άνοήδιοι μας βούχοι μόνον σωστοί
και σου λένε, κατά βάθος: «Όυτε... φούρνος μην καπνίση»!

ΟΧΙ, ΠΑΙΖΟΥΜΕ...

Ποέπει ύπ' όμν του να έχη τόν κοινόν άνεξαιρέτως,
ότι δέ μπορεί να παίξη με τά «ρόπαλα» έφέτος,
γιατί αν τυγόν τού οίξη στόν ροπαλογειομό,
γιά τό τζήμα θά τσαβίξη επί έντν - υπούμω!

*
Δηλαδή τά ροπαλάκια τά κοινά και πλαστικά,
δε θά πάσουν και θα δώσουν στις γιορτές τού Καρναβάλου,
γιατί έλήθησαν έφέτος νέα μέτρα δασατικά
κι' άυστηρώς τ' άπαγορεύουν, ή κοινώς «διά... ροπαλόν»!

ΣΕΝΕΣ... ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ

Βιοτέχναι ύποκαυίσων κι' έσωρρόχων γενικώς,
τό παράπονο έμφωρδών και φωνάζουν διαρκώς,
γιατί έίνες έταιρίες συμφωνίες κάνουν, ήδη,
γιά να δοθούν στην 'Ελλάδα και να φτιάξουν όμοια είδη!

*
Δικαιότατος, νομίζω, είναι ό άναδοχισμός
και δικαίως τέτοια τάξις επ' τή φωνή της κογλάει,
γιατί ή κοίσις ή μεγάλη και ό συναγωνισμός,
των φτωχών βιοτεχνών μας τά... πουνάμας θ' αλλάξη.

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

— Όστε γιά τό Μίμη Γεωρ-
γόπουλο δέ φοβάσαι τή μαμά
σου!... της φώναζε, με φωνή παλ-
λόμενη από θυμό.

Έκανε να τού γυρίση την πλά-
τη ή κοπέλλα και να φύγη. Αυ-
τός όμως την άρπαξε από τό
χέρι.

— Δέ θά φύγης! της είπε ά-
γρια. Δέ θά φύγης, άν δέ μου
δώσης εξήγησεις... Πέρασε ό Γε-
ωργόπουλος από τό σπίτι σου;...

— 'Αφού τό ξέρεις, τί με ρω-
τάς;... τού άποκρίθηκε αούάδικα.
— Τόν δέχθηκε μέσα στο σπί-
τι σου, έ...

Τά μάτια της γούλωσαν.
— Όχι. Αύτό, όχι!

'Η έκπληξι της ήταν ειλικρι-
νής και τόν έπεισε, ότι δέν είχε
συμβή αυτό.

— Πάντως όμως δέ ντρέπεσαι
να βγαίνης στην πόρτα;... Πές
μου... Τί σημαίνει αυτό; Μπορείς
να μου πής τί παιχνιδι παίζεις;...

Τί περιμένεις άπ' αυτό τόν άν-
θρωπό;... 'Η μ' έχεις κιόλας άν-
τικαταστήσει;...

— Τέλη... τού φώναζε μ' ά-
πόγνωσι ή κοπέλλα. 'Αφελή με!
Μη με ρωτάς... 'Αρκείτα δυστυ-
χημένη μ' έχεις κάνει... 'Αν άρ-
χίσης και με τίς ζηλεις σου
τάρα...

— Βρίσκεις άδικαιολόγητη τή
ζήλεια μου;...

ΣΤΟ ΠΡΟΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Χιούμορ

ΑΠΛΗ ΛΥΣΙ

— Κάποιος άπλοικός χτηματίας εί-
χε βάλει δυό εργάτες να τού άνοι-
ξουν στόν κήπο του ένα πηγάδι. Κα-
τά τή διάρκεια τού σκαψίματος οι
εργάτες ρώτησαν τόν νοικοκύρη πού
να μεταφέρουν τό χώμα.

Κι' ό άπλοικός άνθρωπος τούς ά-
πάντησε:

— Καί γι' αυτό σκοτίζεστε;
Σκάψτε ένα λάκκο εκεί πλάι και ρί-
ζετε τό μέσα!...

*
'Ο κύριος: Δέ μου λές, κυ-
ρά μου, πόσα παιδιά θα κάνουν;
'Η κα φέ τ' ό υ': Εσύ θα κά-
νεις δυό μόνο παιδιά... 'Η γυναίκα
σου όμως φαίνεται πώς θα κάνει...
τέσσερα!

*
— Μηδ, να τά χαρώ! Τά παιδά-
κια σου ενν' αυτά; Και πώς μοιά-
ζουν, τό ένα με τ' άλλο...

— Αφού είναι ίδιωμα...
— Διδυμαί... 'Εδώ στην 'Αθήνα
τάκανες;...

— Τό ένα εδώ και τ' άλλο στη
Θεσσαλονίκη.

*
Ε ξ ν α γ ό ς: Τό δέντρο αυτό
πού βλεπεται είναι ήλικίας 2001
χρόνων.

Π ε ρ ι η γ η τ ή ς: Κι' από πού
έσακρίδωσάτε με τόση άκρίβεια την
ήλικία τού;

Ε ξ ν α γ ό ς: Πέρασ τό είδε έ-
νας ειδικός και τό έκτίμησε ως
2000 χρόνων. Φέτος θα είναι φυσικά
ένα χρόνο μεγαλύτερο...

*
Π ρ ό ε δ ρ ο ς: Κατηγορείσαι
ότι χτύπησες τό μνηστή στο κεφάλι
μ' ένα μπουκαλί κρασί. Δέ σφέτη-
κες πώς μπορούσες να τού κάνης
μεγάλο κακό!

Κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς:
'Αδύνατον, κ. Πρόεδρε. Τό μπουκαλί
αυτό ήταν γεμάτο με παλιό κρασί
και άσφαλός θα έφερτε ότι τό καλό
κρασί... δέ χτύπησε ποτέ στο κε-
φάλι!...

*
Λ ι λ ή: Καί τί βρίσκεις, Μέλω
μου, στο γάμο, ώστε να τόν άπο-
στρέφεις;

Μ έ λ η φ: 'Οτι άκριβώς βρίσκει
μιά γυναίκα, όταν καταδικαστή να
φορή τή 'ίδια καπέλο σ' όλη της
τή ζωή...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ

Από τη ζωή των μεγάλων συγγραφέων

Ο ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ, ο μεγάλος νατουραλιστής μυθιστοριογράφος, γεννήθηκε στο Παρίσι το 1840. Ήταν γυιός ενός φτωχού. Ήταν μηχανικός και πέρασε τα παιδικά του χρόνια με στερήσεις. Ο Ζολά ήταν από τα λίγα εκείνα φωτογράφοι, που έχουν μέσα τους το δαιμόνιο να αυτοδημιουργηθούν. Για να μάθει γράμματα, δούλεψε από τα δεκάπεντε του χρόνια στο βιβλιοπωλείο «Ασέτο» και τη νύχτα πηγαίνει στο σχολείο. Όταν ύστερα από κόπο και μόχθος τέλειωσε τις σπουδές του, αφοσιώθηκε στη φιλολογία, όπου από μικρός έδειχνε ζωντανή κλίση.

Σε ηλικία είκοσι χρόνων, ο Ζολά αρχίζει να γράφει κριτικές για βιβλία, και για θεατρικά έργα. Αφ' ημερής και σε περιοδικά. Ταυτόχρονα προσπαθεί να γράψει και μυθιστορήματα. Τα πρωτόλειά του «Τα μυστήρια της Μασσαλίας» και «Η επιθυμία μιας νεκρής» είναι ακόμη πολύ άτεχνα, πολύ ρηχά και δίνουν καμιά υπόσχεση για το μέλλον. Ωστόσο η απότυχία αυτή δεν τον αποθαρρύνει. Ξέρει πως η λογοτεχνία δεν είναι μοναχά υπόθεση ταλέντου, αλλά και καρπός σκληρής δουλειάς. Έτσι, κυλώντας συνεχώς την πέτρα του ακατάβλητου ζήλου του προς τα πάνω, καθορθώνει το 1865, με το μυθιστόρημα «Η εξομολόγηση του Κλαυδίου» να ξεπερνάει τις αδυναμίες του, να έρθει το προσωπικό του ύφος και να έρθει το ενδιαφέρον του κοινού με τις πρωτότυπες νατουραλιστικές του τάσεις.

Ο Ζολά έχει έρθει πια το δρόμο του. Δε θα γράψει γλυκερά αισθηματικά μυθιστορήματα. Το θέλημα του ευθίζεται στα βάθη της ανθρώπινης ψυχής. Μιας ψυχής, που την απογυμνώνει από το ψέμα και την προσποίηση και μας την ξαναδίνει στη φυσική της κατάσταση. Στο μυθιστόρημά του «Τερέζα Ρακέν» ο Ζολά αναλύει με ώμο ρεαλισμό τις τάσεις της ηρωίδας του, φέρνοντας στην επιφάνεια τα σκοτεινά ένστικτα, τα χυδαία αισθηματικά και τις αποκορύφωσες πράξεις.

Και μια που ξεκίνησε έτσι, δε θα σταματήσει μπροστά στο δυσκόλο. Θα γίνει ο κυριότερος και ο πιο συνεπής νατουραλιστής της εποχής του. Το ύλικο του είναι η λασπη, που μαζεύει από το δρόμο. Η επιτυχία του, παρά τη λυσώ-

δη πολεμική των ρωμαντικών, είναι εξασφαλισμένη. Ο Ζολά, αφήνοντας πίσω το Φλωμπέρ και το Μπαλζάκ, είναι άποφαστα ένας εξαιρετικός αμείλιχτος της φαρμακείας κοινωνίας.

★

Το 1871 αρχίζει μία περίφημη σειρά μυθιστορημάτων με το γενικό τίτλο: «Οι Ρουγκόν-Μακάρ». Είναι η κοινωνική ιστορία μιας οικογένειας στο χρόνο της δεύτερης αυτοκρατορίας. Στη σειρά αυτή ο Ζολά προσπαθεί να εξηγήσει την προσωπικότητα του ανθρώπου, στηριζόμενος στην επιστημονική θεωρία του Ιππολύτου Ταιν: «Κάθε πρόσωπο εξηγείται με μαθηματική ακρίβεια, όταν ξέρουμε την κληρονομικότητά του και το περιβάλλον, όπου ζήσει». Έτσι τα ήθη ελαττώνονται των ηρώων του εξηγούνται από τις αρρώστιες ή τις ψυχικές θηριότητες των προγόνων τους, μαζί με την επίδραση, που είχαν πάνω τους οι συνθήκες του περιβάλλοντος.

Σαν τομή της χειρονομίας του ήθρονα μυθιστορηματικού, ο Ζολά θ' άνοιξε την κοιλιά της γαλλικής πρωτεύουσας και θα έβγαζε έξω όλες τις ρυπαρότητες και τις αναθυμιάσεις της.

Κι' αυτό γίνεται το 1877 με το μυθιστόρημά του, «Η ταβέρνα», που είναι το πιο δυνατό βιβλίο της σειράς των Ρουγκόν-Μακάρ. «Αν και υπάρχουν πολλές επισημοποιημένες θέσεων του συγγραφέα, πρέπει να του αναγνωριστεί η ελκρινεία των προθέσεων του και προ πάντως η θαυμάσια περιγραφή του δυνάμει.

«Η Αυτοξέχνη, ο Εγγένιος Ρουγκόν» είναι μία ζωντανή εικόνα του πολιτικού περιβάλλοντος του τόπου. Ωστόσο, η επιθυμία του συγγραφέα να είναι πιστός καθρέφτης των κοινωνικών φαινομένων πολλές φορές παρεμποδίζεται και τότε ο ρεαλιστής ηθογράφος μεταβάλλεται σε επικό ποιητή. Ο μεγαλοφυής συγγραφέας παρουσιάζει ξαφνικά ως δημιουργός και έμφωχτης ρωμαλέων τύπων, που τους ζωγραφίζει με ζωντάνια και δύναμη.

Τα πιο πεζά, τα πιο άγρια πράγματα, ένοχη χρωματισμένα σε πλούσιες συμφωνίες χρωμάτων. Είναι οι καλές στιγμές του Ζο-

λά, που προσπαθεί να μας πείσει πως ο άνθρωπος μπορεί να πειθαρχήσει τα ζωώδη του ένστικτα και να γίνει ανώτερος άνθρωπος. Και τότε τραγουδάει την ομορφιά της δουλειάς, της καλωσύνης, της συμπόνιας, δραματισμένος ένα εύτοχισμένο μέλλον.

Και αληθινά, όταν ο Ζολά απολυτρώσει από την τυποποίηση του νατουραλισμού του, υψώνεται στο κατακόρυφο της δημιουργίας του. Το «Ανθρώπινο κτήνος» είναι το καλύτερο έργο του συγγραφέα. «Ιδιαίτερα «Η ταβέρνα» είναι ένα άριστο έργο. Είναι η έσοποις ενός Παρισιού έρμηνεία, που φτάνει σε ύψος επίθετο ανθρώπινο, ενός ανθρώπου που σαρώνει κάθε πρόκληση και διαφεύγει κι' αυτή την κόμη τη θεωρία του συγγραφέα, που θέλει να ελέγξει τους ανθρώπους σαν ρομπότ, να διευθύνονται από μηχανικούς νόμους.

Είναι τέτοια η έκδοσή του επιτυχία, ώστε η «Νανώ», να κυκλοφορήσει σε 300.000 αντίτυπα και η «Άη» σε 150.000, μέσα σε δυο χρόνια.

Ωστόσο, όταν οι κυνικοί της νατουραλισμού του έφτασαν στη «Άη» στα τελευταία όρια, δημιουργώντας αντιδράσεις, όχι μονάχα στους κύκλους των ρωμαντικών, αλλά και στους κύκλους της οπαδούς του. Τότε ο Ζολά, είτε γιατί φιλοδοξούσε να μη στην Ακαδημία, είτε γιατί ήθελε να κλείσει τα στόματα των επικριτών του, έγραψε το «Ονειρό» ένα έργο συντηρητικό αλλά δεν επέτυχε ούτε να του ανοίξουν την πόρτα της Ακαδημίας, ούτε να πείσει κανένα με το συντηρητικό του.

Το 1885, με το μυθιστόρημά του «Ζερμινάλ» ο διάσημος συγγραφέας ετάνει στο ζενίθ της δόξας του. Στο θαυμάσιο αυτό έργο δίνει την πιο γνήμη εικόνα της θάλασσας ζωής των μεταλλωρύχων, που φτάνει σε επικό μεγαλείο. Ύστερα από την τιτάνια αυτή δημιουργία, ο Ζολά γράφει μία τριλογία: «Λούρη», «Ρώμη, Παρίσι» και ακολουθεί μία άλλη τετράλογία: «Ονιμότης», «Εργασίες», «Αληθεία», «Δικαιοσύνη», αλλά τα τελευταία αυτά έργα δεν προσθέτουν τίποτε στη δόξα του. Είναι μάλλον έργα παρακμής ή κοπώσεως.

Ο διάσημος και αγέρωχος ηθογράφος αγωνιστής-Το περίφημο «κατηγορώ» του

Παράλληλα με τα μυθιστορήματά του ο Ζολά, έγραψε και πληθος άρθρα, μελέτες και κριτικές. Όσο το μέγεθος συγγραφέας είχε και εξαιρετική πολιτική δράση. Διέφερε για δικαιοσύνη. Είναι δημοκράτης και στην ύλη της δημοκρατίας έχει προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες. Ως δημοσιογράφος χειρίζεται την πένα του, όπως ο Δίας τους κεραυνούς του. Κατηγορεί αμείλιχτα πρόσωπα και πράγματα, συγκροτήματα και ιδέες, που αντιδρούν στα δημοκρατικά ιδεώδη. Δε διατάζει να χιπήσει τη σπιτλιά στο ψηλά κι' αν βρίσκεται στην Αθήνα, διατάζει να χιπήσει σε 13 'Ιανουαρίου του 1898 σαν κρατήρας ήφαιστειού στην υπόθεση Ντρεφφους, με το πολυκροτο εκείνο «Κατηγορώ», που δημοσιεύτηκε στην παρισινή «Αυγή».

Η δυνατή φωνή του άντηχέει σε σάλπιγγα αρχαγγέλων: «Κατηγορώ τον αντίσυνταγματάρχη Πατώ ντε Κλάμ, ότι υπήρξε δράστης μιας δικαστικής πλάνης και ότι ύστερα υποστήριξε άσυνείδητα το άνοστο έργο του με τις πιο ένοχες και ήλιες ραδιουργίες.

«Κατηγορώ τον στρατηγό Μερσιέ, ότι υπήρξε συνένοχος, έστω και από πνευματική αδυναμία, της μεγαλύτερης αδικίας της εποχής μας.

«Κατηγορώ τον στρατηγό Μπυγιό, ότι είχε στα χέρια του τις αποδείξεις της άθωπότητος του Ντρεφφους, ότι τις έκρυψε και έγινε υπεύθυνος του εγκλήματος κατά του ανθρωπίνου και της δικαιοσύνης, για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας και ιδιαίτερα, για να σώσει το γόητρο του επιτελείου.

«Κατηγορώ τον στρατηγό Μπουαντέφρεν, τον πρώτο από θρησκευτικό πάθος και τον δεύτερο από πνεύμα στρατιωτικής αλληλεγγύης.

«Κατηγορώ τον στρατηγό Πελλί... «Κατηγορώ τους έμπερογνώμονες... «Κατηγορώ το στρατοδικείο... «Κατηγορώ τα πολεμικά συμβούλια...»

Όλο το Παρίσι εκείνη τη νύχτα, καθώς έπνεε πάνω του ο λίβας της ζολαδικής διαμρτυρίας, είχε αναστατώσει.

Μα η τολμηρή αυτή επίθεση κατά προσώπων, που στεκόνοσαν στην κορυφή της κρατικής ιεραρχίας, είχε τις πιο βίαιες αντιδράσεις.

Ο Ζολά μνησθηκε, δικάστηκε και καταδικάστηκε σε ένα χρόνο φυλάκη και σε πρόστιμο 3.000 φράγκων. Μα για να μπορέσει να εξακολουθήσει τον αγώνα του δραπέτευσε και πήγε στην Αγγλία, όπου ανέχθηκε την πολεμική του, μια άμενστη πολεμική, που τελικά βριάμεισε. Η δίκη του Ντρεφφους αναστατώθηκε, η αλήθεια έλαμψε, και ο άθως αποκαταστάθηκε.

Ο Ζολά πέθανε το 1902 από ένα κακοί δυστύχημα. Καθώς έγραφε τη νύχτα, όπως συνήθιζε, δεν πρόσεξε πως η σκάπα του έβγαζε αναθυμιάσεις και σιγά-σιγά δηλητηριάστηκε. Ο θάνατός του συγκίνησε όλο το Παρίσι. Η αγέρωχη αυτή ψυχή, άφησε σε όλο τον κόσμο ένα έργο γεμάτο ζωή, ένα πλούσιο έργο, που άρχισε ως ήθογραφία και τελείωσε ως ποίημα. Ο Ζολά είναι ο μόνος συγγραφέας που είχε το θάρρος να αποδείξει με έργο, ότι ο πνευματικός άνθρωπος έχει χρέος να αγωνίζεται για το καλό και για το δικαίο, αδιαφορώντας αν αυτό του στοιχίσει μεγάλες θυσίες.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΔΑΚΗΣ

Οσοδήποτε κι' αν είναι οι καιροί μας ποτηροί κι' όσο κι' αν η χειμωνιά μας είναι έφ' ότος παγερή, προσπαθεί και πάλι ο κόσμος κάθε πίκρα ν' αποβάλει και να δώσει το «παρών» του στο κεφάλι Καρναβάλι... Έτσι σ' όλα μας τα κέντρα και στις φωτογενετικές της Αποκριάς ο σάλος για καλά έχει ξεσπάσει, και παρ' όλες τις μεγάλες και «επ' πάγος έχει σπάσει!» ό γορός έχει φουντώσει και «επ' πάγος έχει σπάσει!»

«Εξω βάσανα και φτώχεια», όλες κι' όλοι αναφωνούν... και με γέλια και τραγούδια την ατμόσφαιρα δονούν... Τις σκοτούρες και τις νύστες, μονομιάς, παραμερίζουν, στροβιλίζονται στις πύστες, ή το τσάμικο «δουρίζουν» κι' όποιες τάξεις κι' αν είναι κι' όποιασδήποτε σειράς εμφανίζονται στους δρόμους με τη «μάσκα της γαρς»!

Άλλη όπιν, όρισμένως, παρουσιάζει όλη η Αθήνα και τους δρόμους κατακλύζει κορυφεί και σερμπαντίνα! Αντιχούν παντού ροκάρες, αναζητ' το «γαϊτανάκι» και βλαγούλες και τσιγγάνες κατακτούν το... Κολωνάκι! Βγαίνουν «κόμηντες» εκείνοι, που δουλεύουνε καρρότσι, και χορεύουν «μαρκήσιες» με πεννιές του... Μπιθικώστη!

Παράδες μεταμφιέσεις συναντάς όλες τις ώρες κι' υπερώριμες κυρίες, που ναι πάντα μασκοφόρες, και χροστούν μεγάλη γάρι στις κομψές τις προσώπιδες, γιατί άνετως καμουφλάρουν τις πολλές τους τις... ουτίδες! Ευκαιρία βρίσκουν άλλες να γυρουν παντού και πάντα με το ντόμινο τη σκέπη και της μάσκας την αδάντα, γιατί οι φάτσες οι δικές τους, οι σωστές και φυσικές, σου θυμίζουν τις μουτσούνες τις κομικοτραγικές!

Της Αποκριάς η μάσκα δίνει, επίσης, ευκαιρία να ριχτούν και οι γέροι στών γλεντιών την αλεγορία, να γυρίσουν στα κέντρα, στους γορούς να ξεχνήσουν! και στις γόησσες, κυρίως, τόν... δανδή να παραστήσουν! Τα «τούστ» κι' αυτοί χορεύουν, σαν μοντέρνα παλληκάρια, και οι ντάμες τους οι κόφρες, που δοξαρίζονται... ψιμά (ρια), διπλωρώνουν καταλλήλως τέτοιους «νέους ζηλευτούς» και στο «μάντισον» τους ήγους, λένε: «Μάδισον αυτούς»!

Χαίρις στις μεταμφιέσεις, που τα πάντα καμουφλάρουν κι' οι μπατιρδες οι νέοι να πλουσιόπαιδα μουστράρουν και με λίγες σεραπαντιές, άκοιτο τους καταλήγουν προκομφορές Κολομπίνες, άνελπίτσες νά... τυλίγουν! Έτσι βοσκονται με λίρες και με τάλληρα γεμάτοι κι' από φτωχοπιερότοι γίνονται όλοι... «κοιδοιναίτοι»!

Στο ξεφάντωμα της μέθης, του γλεντιού και του κεφιού, ευκαιρία βρίσκουν πάντα και οι «κόρες του... ραφιού» για να κάνουν τις τσαγιίνες... και σκερτσόζες Κολομπίνες... Καταφέρνουν, επί πλέον, ν' ένα βάλς λιγιστικό, να χαρούν κι' αυτές στη μέση λίγο χέρι άνετικό, κι' ευτυχώς όσο δεν παίζουν και γαρις πολυλογία, ψιθυρίζουν κατά βάθος: «Και του χρόνου με ύγεια»!

Η περίοδος των μάλλων δίνει, εν τέλει, ευκαιρία να ξεφύγει ο παντρεμένος και λιγάκι απ' την κυρία, να χαθεί μες στο «μυνομπούλι» να γλεντήσει, να μεθύσει, να γορέσει «γούλι»-«γκούλι» κι' ό,τι... επακολουθήσει! 'Αλλ' εάν η σύζυγος του σφραγιστεί τη μονταριά του, θα του σφιξη τα λουριά του, για να πάψει σε «μυνομπούλια» και σε «μπάλ-μασκέ» να κι' εις καιρόν καρτοπολέμουν... πιατοπόλεμον θα έχη!

Επισημασμένο
Αντι Γαβριήλ Σοφεργιάκ

Ο Ζολά δεν πρόσεξε ότι η σκάπα του έβγαζε αναθυμιάσεις και σιγά-σιγά δηλητηριάστηκε...

Δεν πρέπει το παιδί να σχηματίσει την εντύπωση ότι είναι αναγκασμένο να υποστεί καταπιέσεις...

Γιατί τὸ παιδί θυμώνει;

Πῶς ἐξηγούνται οἱ διάφορες αἰτίες καὶ πῶς πρέπει νὰ φέρωνται οἱ μητέρες

ΠΟΛΛΕΣ φορές τὰ παιδιά θυμούνται γιὰ μικροπράγματα καὶ ὁ θυμὸς τους παίρνει διαστάσεις μεγαλύτερες ἀπ' ὅσο εἶναι δυνατόν νὰ περιμένη κανεὶς. Τότε νομίζουμε ὅτι εἶναι εὐερέθιστα, ὅτι ἔχουν κακὸ χαρακτήρα καὶ προσπαθοῦμε νὰ τὰ διορθώσουμε με τιμωρίες.

Ἀς δοῦμε ὅμως ποῖοι εἶναι οἱ λόγοι, πὺν προκαλοῦν τὸν παιδικὸ θυμὸ. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ὅλα τὰ παιδιά υποφέρουν — ἄλλα λιγώτερο καὶ ἄλλα περισσότερο — ἀπὸ σύμπλεγμα κατωτερότητας καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ καταπολεμήσουν, ἀντιδρώντας ὅπως μπορούν.

Ἀς πάρουμε ἓνα παράδειγμα: Ὅταν ποῖμε ὅτι δώσατε σ' ἓνα παιδί μιὰ καραμέλλα καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ καραμέλλα χάθηκε γιὰ ὑποστροφιστὴ αἰτία καὶ ἔσπες φροντίσατε τότε νὰ τὴν ἀντικαταστήσετε κρυφὰ μὲ μιὰ ἄλλη. Εἶναι σχεδὸν βέβαιο ὅτι τὸ παιδί θὰ τὸ καταλάβῃ καὶ θὰ ἀπατήσῃ μὲ θυμὸ νὰ τοῦ δώσετε πάλιν τὴν πρώτη καραμέλλα. Εἶναι ἀνώφελο νὰ υποστηρίξετε ὅτι εἶναι ἡ ἴδια. Δὲν πρόκειται νὰ σὰς πιστέψῃ ποτέ. Ὅτι εἶναι σίγουρο ὅτι τὸ κοροϊδῆσατε. Ὅτι εἶναι πολὺ πὺν λογικὸ καὶ σωστὸ νὰ τοῦ ἐξηγήσετε ὅτι ἡ καραμέλλα του χάθηκε ἀνεξήγητα καὶ ὅτι νοιώθετε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τοῦ τὴν ἀντικαταστήσετε μὲ μιὰ ἄλλη, πὺν καλὴ.

Τὸ ἴδιο καὶ περισσότερον ἀσχημὴ εἶναι ἡ μέθοδος, πὺν χρησιμοποιεῖται ὡς ποινὴ γονεὺς, χαρίζοντας τὴν Ποροχοροναὶ στὰ παιδιά τους ἓνα σωρὸ παιχνίδια, πὺν ὕστερα τὰ ἐξαφανίζουν γιὰ νὰ τοὺς τὰ ἐαναγορίσουν στὴν ἐπομένη Ποροχοροναί.

Μὴν ἔχετε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ παιδί δὲ θὰ τὸ καταλάβῃ. Ὅτι τὸ καταλάβῃ καὶ θὰ ὑποφέρει, γιὰτὶ θέλετε νὰ τὸ ξεγελάσετε.

Μιὰ ἄλλη, πολὺ συνηθισμένη αἰτία τοῦ θυμοῦ τοῦ παιδιοῦ πορεὶ νὰ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι κάποιος τοῦ πήρε ἓνα πράγμα δικό του. Τὰ παιδιά καὶ ἔχουν πολὺ ἀνεπτυγμένο τὸ αἶσθημα τῆς ἰδιοκτησίας. Ὅταν θὰ χαρίσετε σ' ἓνα παιδί ἓνα ὁποιοδήποτε ἀντικείμενο, εἰναι ἔξοχι ὅτι εἶναι δικό του καὶ τὸ θεωρεῖ ὡς ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ αἶμα του. Τὸ γεγονός ὅτι τὸ παιδί καὶ ὅτι δὲν τὸ κυττάζει

ποτέ, δὲν σημαίνει ὅτι τὸ λησμόνησε καὶ ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεται πὰ γι' αὐτό. Τὴ στιγμὴ πὺν θὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ πήρατε, θὰ εἶναι ἔτοίμο νὰ δημιουργήσῃ σκηνή.

Ἀν θὰ ἐρθοῦν στὸ σπίτι σας μερικοὶ μικροὶ καλεσμένοι (οἱ φίλες σας μὲ τὰ παιδιά τους) καὶ εἶναι ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά μὲναι μαζεμένο σὲ μιὰ ἄκρη, μὴν κάνετε ποτέ τὸ λάθος νὰ πάρετε ἓνα ἀπὸ τὰ παιχνίδια τοῦ παιδιοῦ σας γιὰ νὰ τοῦ τὸ δώσετε καὶ νὰ τὸ κάνετε ἔτσι νὰ παίξῃ καὶ αὐτό, χωρίς νὰ δώσετε πρῶτα στὸ παιδί σας νὰ καὶ αὐτὸ τί πρόκειται νὰ κάνετε. Ἀν σὰς δὴ νὰ δίνετε, ἔτσι νὰ τὰ παιχνίδια τοῦ σ' ἓνα ἄλλο παιδί, (αὐτομα καὶ στὴν περίπτωση πὺν τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι ὁ καλλίτερος φίλος του) θὰ νομίσῃ ὅτι τοῦ τὸ χαρίζετε, ὅτι τὸ χάνει καὶ τότε θὰ ἀντιδράσῃ μὲ ξεφωνητὰ καὶ κλωτσιές.

Ἐκεῖνο πὺν ποτεὶ νὰ κάνετε σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσιν, εἶναι νὰ τοῦ ἐξηγήσετε ὅτι θὰ δώσετε τὸ παιχνίδι στὸ ἄλλο παιδί γιὰ νὰ παίξῃ, ἀλλὰ μόνο γιὰ ὅση ὥρα βρίσκεται στὸ σπίτι σας. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση τὸ μικρὸ θὰ δεχτῇ χωρίς δυσκολία καὶ χωρίς θυμὸς.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὅταν θὰ σκεφθῇτε νὰ χαρίσετε σὲ ἄλλα παιδιά τὰ παιχνίδια, πὺν τὸ δικό σας παιδί δὲ χρησιμοποιεῖ πὰ, θὰ πρέπει νὰ τοῦ δώσετε νὰ καταλάβῃ ὅτι, ἂν δὲν δεχτῇ νὰ χαρίσῃ στὰ πὺν μικρὰ ἢ τὰ πὺν φτωχὰ παιδιά τὰ παλὰ παιχνίδια του, τότε θὰ εἶναι κακὸ παιδί. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἐκτιμώντας τὰ καλύτερα αἰσθήματα τοῦ, τὸ παιδί θὰ δεχτῇ, χωρίς φασαρίες, ἄλλ' ἀντίθετα μὲ ὑπερηφάνεια, νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ χειρονομία.

Δὲν πρέπει νὰ νομίζετε ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν σημασία. Εἶναι ἀντίθετα πολὺ σοβαρὰ καὶ παίζουν σπουδαῖο ρόλο στὸ σχηματισμὸ τοῦ χαρακτήρα τοῦ. Δὲν πρέπει τὸ παιδί νὰ σχηματίσῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι ἀναγκαζμένο νὰ ὑποστέλλεται καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ἰδιοκτησίας πορεὶ νὰ μείνῃ ἀναλωμένο, γιὰτὶ μόνον ὅταν οἱ ἄλλοι θὰ σεβαστοῦν αὐτὰ πὺν τοῦ ἀνέχων, θὰ σεβαστῇ καὶ αὐτὸ ὅτι ὁ νῆκει στους ἄλλους.

Τὸ σχῆμα τους, τὸ χρῶμα τους, ἢ ζωηρότητά τους ἀποκαλύπτουν τὸν χαρακτήρα σας

ΤΑ μεγάλα μάτια εἶναι σύμβολο ἐξυπνάδας καὶ προσωπικότητος, τὰ στρουγγυλά μάτια εἶναι πολὺ γυναικεῖα καὶ προδίδουν ὀκνηρία, τὰ μικρὰ μάτια ἀποκαλύπτουν χαρακτήρα ζωηρὸ καὶ ὀξύτητα.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥΣ

Τὰ μαῦρα μάτια: Εἶναι μάλλον σπάνια καὶ πολὺ διαφορετικὰ καὶ προδίδουν ἓνα χαρακτηριστικὸ. Δὲν πρέπει νὰ μακιγιαζοῦνται πολὺ, γιὰ νὰ μὴ βαρύνουν τὸ σύνολο τῆς φυσιογνωμίας. Φτάνει λίγη σκιά στὰ βλέφαρα, ρίμελ στὶς βλεφαρίδες καὶ μιὰ γραμμὴ στὶς γωνίες, πὺν θὰ τοὺς χαρίσῃ μάκρος.

Τὰ γκριζὰ μάτια: Εἰλικρινὴ καὶ θεληματικά, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα μακιγιάζ ζωηρὸ, γιὰ νὰ χαρίσουν φῶς στὸ πρόσωπο. Θέλουν σκιά γκρι ἢ πράσινη, πλαισίωμα μὲ μολύβι ἢ πινελάκι, ρίμελ πράσινο στὶς βλεφαρίδες.

Τὰ καστανὰ μάτια: Εἶναι τὰ πὺν συνηθισμένα, αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει, ὅτι εἶναι λι-

γώτερο διαφορετικὰ. Τοὺς ταιριάζει ἓνα ἀποφασιστικὸ μακιγιάζ. Γιὰ τὸ βράδυ, ἢ χρυσὴ σκιά τοὺς χαρίζει μιὰ ξεχωριστὴ λάμψιν.

Τὰ γαλάζια μάτια: Ἐλπίσιν καὶ εἰρωνικά. Τοὺς ταιριάζει ἓνα μακιγιάζ σὲ ἀπόχρωσι πρᾶσινη ἢ βιολεῖ.

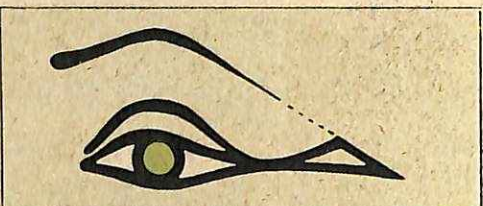
Τὰ κίτρινα μάτια: «Μάτια λιονταριοῦ» λίγο μοχθηρὰ. Ἀξιοποιοῦνται μὲ χρυσὴ σκιά, καὶ μὲ ρίμελ καφέ σκοῦρο. Πλαισίωμα μὲ μολύβι καφέ-ἐπιχρυσό.

ΚΑΝΕΤΕ

Εἶναι τὸ βαρομετρὸ τῆς υγείας

Κυττάζετε στὰ μάτια καὶ αὐτὰ θὰ σὰς πὺν ἂν εἴσθε σὲ καλὴ ὑγεία ἢ ὄχι. Ὅταν ὁ γιατρός ἀρχίξῃ τὴν ἐξέτασιν ἑνὸς ἀρρώ-

ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΑΤΙ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΤΟΥ

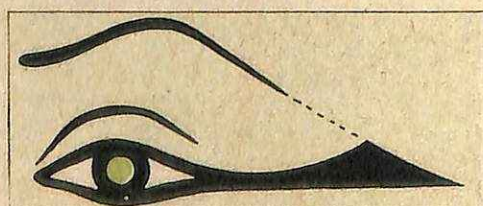
ΜΙΚΡΟ: Ἡ γραμμὴ τοῦ μολυβιοῦ, πὺν μακραινέι τὸ μάτι καὶ σχηματίζει τὴν «οὐρά τοῦ ψαριοῦ», πρέπει νὰ συμπίπτῃ μὲ τὴν γραμμὴ τοῦ φρυδιοῦ.

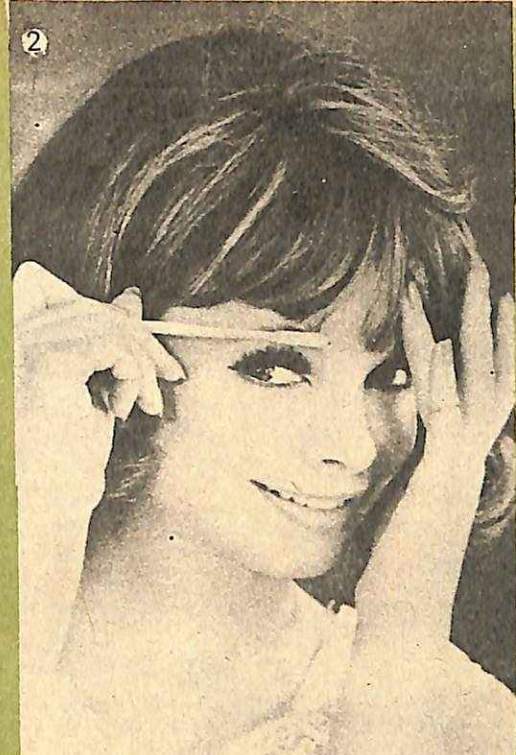
ΣΤΡΟΥΓΓΥΛΟ: Αὐτὸ τὸ σχῆμα πὺν χαρίζει στὸ μάτι ἓνα σχῆμα πὺν μακρὸ καὶ ἀμυγδαλωτὸ ὀνομάζεται «οὐρά χελιδονιοῦ».

ΠΡΟΕΞΕΧΟΝ: Τὸ βλέφαρο ἀμυγδαλωτὸ ἀπὸ τὶς βλεφαρίδες ὑπογραμμίζεται μὲ τὸ μολύβι. Ἡ ἐξωτερικὴ γωνία τοῦ ματιοῦ θὰ πρέπει νὰ γεμίσῃ μὲ χρωματιστὴ σκιά.

ΒΑΘΟΥΛΑΤΟ: Καὶ σ' αὐτὸ ἡ γραμμὴ τοῦ μολυβιοῦ, πὺν κλείνει τὴν «οὐρά τοῦ ψαριοῦ», πρέπει νὰ συμπίπτῃ ἀκριβῶς μὲ τὴν ἐπέκτασιν τῆς γραμμῆς τοῦ φρυδιοῦ.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ ΝΑ ΜΙΛΟΥΝ

σου, τὸν κυττάζει πρὶν ἀπ' ὅλα στὰ μάτια.

Ξέρετε τί σημαίνουν τὰ μάτια, πὺν εἶναι τριγυρισμένα ἀπὸ μεγάλους καὶ βαθύς κύκλους; Προδίδουν ὑπερβολικὴ κόπωση καὶ νευρικὴ ἐξάνηλσι.

Μὰ καὶ οἱ κόρες τῶν ματιῶν εἶναι μιὰ πραγματικὴ ταυτότητα υγείας.

Μιὰ κόρη ἐξαιρετικὰ διορατικὴν προδίδει ὑπερβολικὸν τοῦ συμπαθητικοῦ, ἐνῶ μιὰ κόρη πὺν ἔχει συσταλὴ, πορεὶ νὰ σημαίνει κακὴ λειτουργία τῶν νεφρῶν ἢ οὐραϊκῶν. Ἡ κόρη, πὺν παρουσιάζει μιὰ καθεστὸν διαστολῆς, προδίδει συνήθως μιὰ πῆσιν πολὺ ὑψηλὴν, ἐνῶ ἡ κόρη, πὺν διαστέλλεται πρὸς τοὺς κρατάφους, χαρκτηρίζει ἀνακαλῆς τοῦ θυρεοειδοῦς καὶ τῆς ὑποφύσεως.

Προσοχή, λοιπόν! Τὸ πρῶτο πράγμα, πὺν θὰ κάνετε, ὅταν ἔβη τῶν ματιῶν σας παρουσιάζονται ἀσχημὰ, θὰ εἶναι νὰ πάτε αἰσθῶν στὸν γιατρὸ γιὰ μιὰ γενικὴ ἐξέτασιν.

ΠΡΙΝ ΑΠ' ὍΛΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙ

Ἡ πρώτη περιποίησις γιὰ τὸ μάτι εἶναι ἡ ἀνάπαυσι. Ἐνας καλὸς ὕπνος, δύο καλὲς κοιμῆσεις, μουςκεμένες σὲ χλιαρὸ ἀνθόνερο, ξεκουράζουν χωρίς ἀμφιβολία. Ὅ- ξεκουράζονται χωρίς ἀμφιβολία τῆς μῶς καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, χρειάζεται νὰ ἀνακουφί- σθετε τὰ κουρασμένα μάτια σας, κάνοντάς τους, ἂν εἶναι δυνατόν, λίγο «παλμινγκ».

ΤΙ Εἶναι τὸ «ΠΑΛΜΙΝΓΚ»;

Εἶναι μιὰ εὐκόλυται ἀσκηση, πὺν πορεὶτε νὰ τὴν κάνετε ὅλες τοποθετήστε τὶς παλάμες τῶν χειρῶν πάνω στὰ μάτια, κρατώντας τὰ ἄνοιχτά, ἀλλὰ σκεπασμένα ἀπὸ τὸ φῶς καὶ ἀποφεύγοντας νὰ τὰ πιέσετε ὑπερβολικά. Μείνετε ἔτσι γιὰ μερικὰ λεπτά. Ὑστερα, κάνετε ἓνα ἑλαφρὸ μα- σάζ μὲ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων σας γύρω στὸ τόσον τῶν φρυδιῶν καὶ σκεπάζετε πάλιν τὶς ὀφθαλμικές

κιλότητες μὲ τὶς παλάμες, κρα- τώντας τὰ μάτια κλειστά. Ὅταν νοιώσετε ἀμέσως τὸ εὐαγ- γελικὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀ- σκήσεως.

Φυσικά, δὲ πορεὶτε νὰ κάνετε παντοῦ καὶ πάντα ἓνα «παλ- μινγκ», πορεὶτε ὅμως, σὲ καθε μέρος καὶ σὲ καθε στιγμὴ, νὰ κλείσετε τὰ μάτια γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ἐπιτρέποντας στὴν κου- ρασμένη σας ὄρασι ἓνα μικρὸ ξε- κουραστικὸ διαλειμμα. Τὸ σκο- τᾶδι ξεκουράζει πολὺ καὶ εἶναι ἓνα θαυμάσιο σύστημα νὰ κοιμᾶ- σθε σὲ ἓνα δωμάτιο τελείως σκο- τεῖν, ἢ ἀκόμη καὶ ἂν δὲν μοι- μάσθε, νὰ μένετε σὲ τέλειο σκο- τᾶδι, μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά. Πολὺ υγιεινὲς καὶ ἀναπαυτικὲς εἶναι οἱ σκοῦρες μάσκες, πὺν πορεὶτε νὰ φοράτε πρὶν νὰ κοιμηθῇτε, ὅταν τὸ δωμάτιο δὲν εἶναι δυνα- τὸν νὰ βυθισθῇ σὲ ἀπὸλυτο σκο- τᾶδι.

Ἐνα τελειὸ μακιγιάζ ΣΑΝΑΝΕΙΩΝΕΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Τὸ μακιγιάζ τῶν ματιῶν δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο. Πρέπει νὰ εἶναι ἀποφασιστικὸ, ἀλλὰ ὄχι ὑ- περβολικὸ. Ἐνα πλᾶσιον μὲ μολύ- βι γύρω στὸ μάτι μὲ μιὰ γραμ- μὴ πρὸς τοὺς κρατάφους, εἶναι κατὰλληλον περισσότερον γιὰ τὶς νεαρὲς γυναῖκες, ἀπὸ τὰ εἰκοσι ὡς τὰ τριάντα.

Τὴ σκιά πάνω στὰ βλέφαρα — γκριζὰ, πράσινη, γαλάζια (ἀπο- φυγετε τὶς ἀσημένιες σκίες, γιὰ- τί εἶναι πολὺ κινηματογραφικὲς) — θὰ πρέπει νὰ τὴν ἔχουν σπὴν τοιαύτητα τοὺς ὅλες οἱ γυναῖκες, τόσο οἱ νέες, ὅσο καὶ ἡμεῖς, πὺν δὲν εἶναι πὰς τόσο νέες. Αὐτὴ ὁ- μως θὰ τὴν χρησιμοποιοῦν μόνο γιὰ ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα ἢ ἀργὰ τὸ βράδυ, κάτω ἀπὸ τὰ τεχνικὰ φῶτα καὶ ὄχι σὲ φῶς τοῦ ἡ- λιοῦ. Ἀντίθετα, τὸ ρίμελ ἐπιτρέ- πεται σὲ ὅλες καὶ γιὰ κάθε ὥρα. Ὅτι βυθίσετε τὸ βουρτσάκι σὲ νε- ρό, κατὰ προτίμησιν χλιαρὸ, καὶ θὰ τὸ τρίψετε ἑλαφρὰ πάνω στὸ ρίμελ. Ὑστερα, θὰ τὸ περάσετε ἀνάλαφρα πάνω ἀπὸ τὶς βλεφα-

ρίδες, ξεκινώντας ἀπὸ τὶς ρίζες καὶ πηγαίνοντας πρὸς τὶς ἄκρες καὶ δίνοντας ἔτσι στὶς βλεφαρί- δες μιὰ ἀποφασιστικὴ καμπύλη πρὸς τὰ ἑπάνω. Ὅτι ἐπαναλάβετε τὴν κίνησιν τρεῖς ἢ τέσσερις φο- ρές.

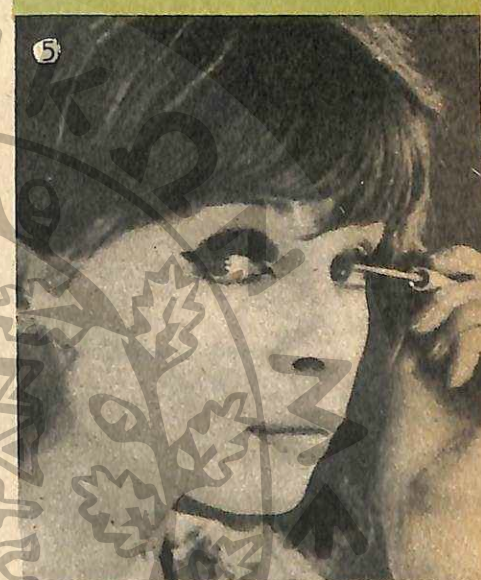
Γιὰ τὰ γαλανά, τὰ γκριζὰ καὶ τὰ πράσινα μάτια, τὸ ρίμελ πη- γαίνει καὶ στὶς ἄπάνω καὶ στὶς κάτω βλεφαρίδες. Γιὰ τὰ μαῦρα καὶ τὰ καστανὰ, πηγαίνει μόνο στὶς ἄπάνω βλεφαρίδες, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ μιὰ ὀψι βαρεῖα καὶ κου- ρασμένη σπὴν ἡδὴ σκοῦρο ματι. Διὸ μάτια καλὰ μακιγιαρισμέ- να ἔχουν τὴ δύναμιν νὰ τινίσουν τὸ πρόσωπο, νὰ τὸ ἐπανοιῶσουν. Ἐνῶ, ἂν εἶναι μακιγιαρισμένα ἀ- σχημὰ ἢ ὑπερβολικά, τὸ ἀσχημ- ζοῦν καὶ τὸ γεμίζουν.

1) Πρὶν νὰ μακιγιαρῆτε τὰ μά-τια, ξεκουράστε τα. Εἶναι ἀπα- ραίτητον, ἂν θέλετε νὰ πετύχετε ἓνα μακιγιάζ, πὺν θὰ χάριση πε- ρισσότερον φῶς καὶ περισσότερη ὁμορφίαν στὸ πρόσωπό σας. Ἐνα κουρασμένο μάτι ἀντιδρᾷ ἀσχη- μα στὸ μακιγιάζ καὶ βαρύνει ἀ- κόμη περισσότερον. Ξεκουράστε, λοιπόν, τὰ μάτια σας μὲ κοι- μῆσεις (εἰκ. 1). Πολὺ εὐεργετι- κὸ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι τὸ ροδόκρο.

2) Βλέφαρα καὶ βλεφαρίδες πρέπει νὰ εἶναι ἀμυγδαλωτά. Πρὶν ἀρχίσετε τὸ μακιγιάζ, κά- νετε ἓνα προσεκτικὸ καὶ ζωηρὸ βουρτσισμὸν (εἰκ. 2). Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, βοηθάτε τὶς βλεφαρίδες σας νὰ δυναμώσουν, γιὰτὶ τὸ βουρτσισμὸν ὑποδοχεῖ τὶς ἄκρί- σεις τῶν ὀστέων. Ἐτσι, οἱ βλε- φαρίδες μεγαλώνουν καὶ δυναμώ- νουν.

3) Χρειάζεται νὰ ὑπογραμμί- στε τὰ βλέφαρα μὲ μιὰ γραμμὴ. Τὸ προτιμότερον γι' αὐτὸ τὸ σκο- πὸ εἶναι τὸ εἰδικὸ ὕγρ. Ἡ χρῆ- σις τοῦ μολυβιοῦ εἶναι πὺν δύσκο- λη (εἰκ. 3). Γιὰ νὰ ζωγραφί- τῃ γραμμὴ, θὰ πρέπει νὰ τεν- τώσετε τὸ βλέφαρον.

4) Γιὰ τὰ βλέφαρα, χρησιμο- ποιήτε τὴν σκιά-μολύβι, ἀνάλογη μὲ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν. Ὅτι ξε-

κινᾶτε ἀπὸ τὴ μέση τῶν βλεφά- ρων, προχωρώντας ὡς τὸ τόσον φρυδιῶν (εἰκ. 4). Διαρθάνετε ὕστερα μὲ τὸ δάκτυλό τῆν ἀ- πόχρωσιν, πὺν πρέπει νὰ γίνῃ ἀ- ντιστάθητι.

5) Ἡ τελευταία λεπτομέρεια, ἢ πὺν ἐνδιαφερόμενα, εἶναι τὸ ρί- μελ. Εἶναι τὸ καλλυντικὸ, πὺν θὰ δώσῃ βάθος καὶ σκιά στὸ μάτι. Οἱ βλεφαρίδες εἶναι τὸ πὺν ἐν- διαφέρον στοιχεῖον. Χρησιμοποιή- τε ἓνα ρίμελ, πὺν νὰ μὴ λυώνῃ, περὶ τὸ ὕγρ. βουρτσάκι τρεῖς ἢ τέσσερις φορές καὶ προσέχε- τε νὰ χαρίζετε τὶς βλεφαρίδες με- ταξὺ τους (εἰκ. 5).

νάλεια; "Ότι μούδωσε μαθήματα
ο Λάκης κι' ότι με συμδούλεψε να
είμαι χαμογελαστός; Θά τώρισκε
άστερο... Μπορεί, μάλλον, να θύ-
μωνε. Γι' αυτό της πέταξα ένα ψέ-
μα στα κουτούρου:
— Νά, έλαθα κάτι λεφτά από
κάποιο θείο μου, που ζή στο έζω-
τερικό. Αυτό είναι...
— Άμ' έτσι πές μου ντέ! φώνα-
ξε ή ζωζώ. Λέω κι' εγώ... Σε καλή
μεριά.

— Εύχαριστώ...
— Πού θά πάμε άπόψε;
— Όπου θέλεις...
— Πάμε στο σινεμά; Παίζουν έ-
να πολύ ώραιο έργο.
— Και δέν πάμε; Πού τó παίζουν;
— Είναι κάπως μακριά κι' αυτές
οι γόδες μ' έχουν ταραξει.
— Άρα, θά πάμε με τó λεωφο-
ρείο.

Θ' άργήσουμε και θά χάσουμε
τήν άρχή;
— Τότε;
— Δέν παίρνουμε ένα ταξί; Θά τó
κεράσω ó θεός σου!...

Με τέτοιες πολυτέλειες δέν τόν ελ-
γα συνήθεισε τόν έαυτό μου, αλλά
τί νάκανα; Πήραμε ταξί κι' έ-
δωσα δραχμές είκοσι έξ και πενήν-
τα λεπτά. "Η άλήθεια είναι ότι στε-
νοχωρήθηκα κάπως και σέ μία στι-
γη κατάλαβα ότι μου είχε φύγει
τό χαμόγελό μου! Άγανάκτησα ό-
μως. Αυτό έλειπε τώρα, να χάσω
τό χαμόγελό μου για μερικές ψα-
ροδραχμές. Και τó ξαναπέρα. Α-
πάνω, πού άρχισε τó έργο, μπήκα
με στο σινεμά. Είχα χρόνια να δώ
τόσο συγκινητικό έργο. Άλλ' επειδή
έξω ότι ατά, πού έλπιουμε στην
όδω, είναι ψέματα κι' ότι την έ-
δω στιγμή, οι ήρωες, πού περσι-
νουν ή σφάζονται στο πání, γλεν-
τάνε κάπου άλλο, έχω καταργή-
σει τις συγκινήσεις στον έαυτό μου.
Όταν άναψαν τά φώτα στο διά-
λεμμα, είδα όλων τών χρωμάτων
τά μαυτίλια, πού σφούγγιζαν τά
δάκρυα τών θεατών. "Η ζωζώ πιά
δέν κρατούσε.

— Μά τί έπαθες; είπε.
— Τι έπαθα;
— Δέν σου κάνει έντύπωση τό έρ-
γο; Γιατί χαμογελάς, σάν ελάκας;
— Μπά τί λές, πού θά χάσω τό
χαμόγελό μου, επειδή έφαγε αυτός
δύοδραχμιστοίλες.
— Άγρίεψε για τά καλά ή ζωζώ.
— Έσύ δέν είσαι με τά καλά
σου, είπε. Καλά λένε πώς τά λε-
φτά κάνουν τόν άνθρωπο άναίσθητο.
— Ποιά λεφτά;
— Αυτά πού σου έστειλε ó θεός
σου.
— Ποιός θεός μου;
— Δέν σου λέω εγώ; "Από τήν
άναίσθησία σου, έχασες ακόμη
κι' αυτόν, πού σου τά έστειλε.
— Άι, μάλιστα. Άς είναι καλά
ó άνθρωπος!...

"Η ζωζώ άγανάκτησε τόσο πολύ
πού δέν ήθελε ούτε να με βλέπει.
Στά διαλείμματα, γύριζε άλλο
τό πρόσωπό της και στην προβολή
σφούγγιζε τά δάκρυά της. Σε μία
στιγμή, μάλιστα, γύρισε κι' είπε:
— Τό λαιχιστόν να χαμογελάσεις
κι' ώραία!
— Γιατί δέν σ' άρέσει τό χαμό-
γελό μου;
— Κάνεις σάν νά* σε πονάη ή
μετέλλα σου.

Καλά κάνω, είπα κι' εγώ θυ-
μομένος. Πάσε έσύ τά κλάματά
σο! κι' άφησε με, έμένα.
Αυτή ή κατάσταση, όμως, άρχι-
σε να με διασκεδάζει, πραγματι-
κά. Κι' όταν, σέ μία στιγμή, ά-
κούστηκαν από κάπου κοντά λυγμοί,
έβρα κάτι γέλια, πού δεράθηκε τό
Ινεμά. "Η ζωζώ πετάχτηκε από
πλάι μου κι' όπως έφαιγε την ά-
κουσα πού φώναζε:
Γαϊδούρι!

Τήν άλλη μέρα, τό πρωί, στο γρα-
φείο, ούτε μου μίλησε. "Εκανα, βέ-
βαια, τή σκέψη να σταματήσω αλ-
λά μετανόησα. Τά λόγια τού Λά-
κη με είχαν άναστατώσει. Έτσι
άκουσα πού είχα μίλησει, ήταν σάν
νά μου είχε υποχεσθί τήν ίδια τήν
έπιτυχία στη ζωή. Γιατί, λοιπόν, ν'
αλλάξω πίσω-μπρός; Στο κάτω-
κάτω, άς άλλαζε ή ζωζώ, κι' ό-
πως έκανα αυτή τή σκέψη, άκούω
ένα σούρσιμο και τή έλέω να γυ-
ρίζη τό γραφείο της και να κάσε-
ται πάλι με τήν πλάτη πρós έμένα.
— Δέν τό υποφέρω αυτό τό χα-
μόγελο, μουρμούρισε.

Πήγα να πώ κάτι, αλλά ήρθε ó
κλητήρας και μου είπε ότι με ζη-
τούσε μέσα ó κύριος διευθυντής με
τό διέλιτο εζόδων, Πήρα τό διέλιτο

Νέα τραγούδια-Νέοι δίσκοι

ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙΣ

διεάγονται
αυτές τις μέρες μεταξύ τού
προέδρου τής ΕΜΕ (Έταιρείας
Μουσικών Ελλάδος) δικηγόρου κ.
Τάκη Βασιλικού και τού προέδρου
τής ΔΕΘ κ. Γεωργιάδη, για τήν έ-
πανάληψη και φέτος τού Φεστιβάλ
Έλαφρού Τραγουδιού Θεσσαλονίκης,
πού τόσο επιτυχία είχε σημειώσει
πέρυσι στη συμπρωτεύουσα.

Σύμφωνα με έγκυρες πηγές, τό έ-
φεταιίνο Φεστιβάλ μάλιστα, πρόκει-
ται να έπεκταθί και ν' αποκτήσθ
βαλκανικό χαρακτήρα.

Τώρα μελετάται ή μετάκληση τρα-
γουδιστών και μάστρων από τήν
Τουρκία, Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία
και Ρουμανία, πού θ' αντίπαρουσύν-
ουν τή σύγχρονη έλαφρά μουσική
τνώ τεσσάρων αυτών χωρών. Οι έ-
νοι καλλιτέχνες θά διαγωνιστούν με
τούς Έλληνες και τίς Έλληνες συ-
ναδέλφους τους, βαλκανική δέ
έπιτροπή θά κρίνει τούς άξιους να
βραβευθούν.

"Η όλη αυτή εκδήλωση, έκτός τού
ότι θά συντείνη στη διεθνή προβο-
λή τού ελληνικού τραγουδιού, θά το-
νώσθ, όπως πιστεύεται τήν κίνησι
τής Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονι-
κής, υπό τήν αιγίδα τής οποίας θά
τελή τό Φεστιβάλ.

Άς περιμένουμε, λοιπόν, να δού-
με άν οι σχετικές συζητήσεις θά
άχθούν σέ αίσιο τέμα.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Με καινούργιους δίσκους πλου-
τίστηκε ή ελληνική παραγωγή έλα-
φρού τραγουδιού τήν περασμένη βδο-
μάδα. Σημειώνουμε τούς κυριότε-
ρους, σύντομα σέ σουξέ.

★ "Η Νάνα Μουσούρη "έγραψε"
δύο καινούργια τραγούδια τού Μά-
νου Χατζηράκη. Γά νέα αυτά σουσε
φέρουν τούς τίτλους «Ξέρω κάποιο
στενό» και «Συνέθετ' στην Άθήνα».
Τό δεύτερο είναι παρμένο άπ' τήν ό-
μόνηται ταινία.

★ Δύο καινούργιες δημιουργίες
τού συνθέτη και μάστρω Ανδρέα
Χατζηπατσόλου κυκλοφόρησαν αλ-
τές τις μέρες. "Η μία είναι τό τρα-
γουδί «Θέλω αγάπη» και ή άλλη
«Νερό ζήτην τά χείλη μου». Οι στι-
χι άνήκουν στον Τάκη Σωτήρη και
τραγουδάει ή Νάντια Κωνσταντι-
πούλου.

★ Δύο τραγουδάκια τού Ακη
Σμυρνάου γύρισαν σέ δίσκο τό
ντουέττο Μουζάς — Λιγνός. Έχουν
τούς τίτλους «Νά μεθύσω ήρθα πάλι»
και «Όρα καλή, ώρα καλή».

★ "Ο εκλεκτός καλλιτέχνης τού
τραγουδιού Τζιμής Μακουλής, «έ-
γραψε» δύο νέα τραγουδάκια με τούς
τίτλους «Μία πολιτεία» και «Τό μή-
νυμα». Διευθύνει τήν ορχήστρα ό
Γερ. Λαβράνος.

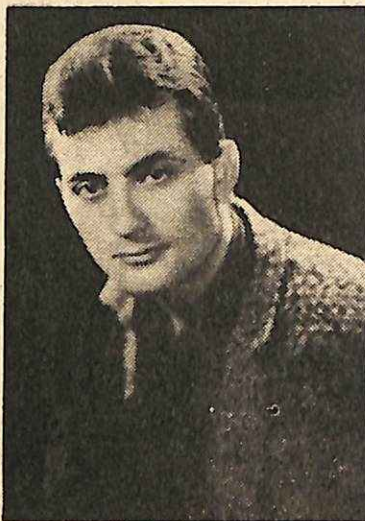
ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

"Ενας δίσκος αξιόσεων κυκλοφό-
ρησε προχτές, με σόλο μουσικού
τού Μανώλη Χιότη, διαρκείας ó λε-
πτών. Ορχήστρα από βιολιά έκτε-
λεί τή μουσική υπόκρουση. Πρόκει-
ται για τή μουσική, πού ό εκλεκτός
λαϊκός συνθέτης έμφανισε στην
πρόσφατη ταινία τού Γιάννη Δαλια-
νίδη «Μερικοί τό προτιμούν κρύο».

★ «Χορεύει ό Μηνάς», «Μην δα-
κρύεις μάνα» και «Μόλις βγήκα από
τό καϊκι» ονομάζονται τά τρία νέα
τραγούδια τού Γιώργου Μητσάκη,
πού κυκλοφορούν αυτή τή βδομάδα.
Τραγουδούν και σ'α τρία ό Θ. Κα-
νακάρης και ή Άννα Χρυσόφη.

★ Ένα λαϊκό τραγουδάκι τού
Κώστα Κοφινιάδη με τόν τίτλο
«Θεατρίνα» τραγουδάει σέ δίσκο, ό
Στέλιος Χρυσίνης.

★ Δύο νέα τραγούδια τού Νίκου
Γιουλιάκη, σημειώνουν έπιτυχία σέ

Ό νεαρός τραγουδιστής λαϊκών
σουξέ Στέλιος Χρυσίνης.

δίσκους. Είναι τά «Ένοικιαστήριο»
και «Πές μου τί σου φταίω». Διεύ-
θυνει τής ορχήστρας ό Σ. Καμε-
νίδης.

— «Νά πάψης να με κυνηγας»,
τιτλοφορείται τό νέο ζεμπέκικο τού
Θ. Πολυκανδριώτη, πού γράφτηκε σέ
δίσκο. Τραγουδά ή Μπέμπα Μπλάνς.
"Η ίδια, έξ άλλου, έρμηνεύει και έ-
να ώραιο ποίητέλλι, πού τιτλοφο-
ρείται «Άλγο — λίγος» τού Θ. Πολυ-
κανδριώτη, ενώ ό Θ. Κανακάρης
τραγουδά, έξ ίσου ώραιο, τό τελευ-
τάιο ποίητέλλι τού Πολυκανδριώτη
με τίτλο «Άλλα λές κι' άλλα μου
κάνεις».

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Σαφάρι», τού Μπέρτ Κέμπερτ.
Παίζει ή ορχήστρα Κέμπερς. Δί-
σκος 33 στροφών τής «Πόλινορ».

2) «Ροαρίνγκ τούντους», Δώδεκα
ταράλετον τραγουδημένα από τούς
Σίτυ Άλλ Στάρς. Δίσκος 33 στρο-
φών τής «Έλινορ».

3) «Δη στόρυ όφ μάϊ λάδ» (= "Η
Ιστορία τής αγάπης μου). Τραγου-
δούν οι Νριφς.

4) «Τσά—τσά—τσά», τού Τζι
Τσέκερ. Τραγουδάει ό Μπόμπυ Ρούν-
τελ.

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

— Στις 10 Φεβρουαρίου έγιναν
οι γάμοι τού στιχουργού έλαφρου
τραγουδιών Κ. Μάνσης με τή δίδα
Ρίτσα Κωστάκου.

— Ό μαέστρος Μίμης Πλέσας θά
γράψη τή μουσική τού έργου, πού
θ' άνεβάσθ τό «Πάρκ» τό καλοκαίρι.

— Ό Γ. Μουζάκης με τή Μπε-
λνίτα και τó Γιάννη Βογιατζή κα-
τάρτισε τό συγκρότημα, πού θά πε-
ριοδεύη μετά τίς Άποκριές, στην
επαρχία.

— "Η Λάουρα έπέστρεψε από τό
τελευταίο της ταξίδι στην "Ισπανία
...άγνώριστη. Ό λόγος είναι ότι ή
μπριόδα τσιγγάνα τραγουδίστρια έ-
γινε... θανθή. Τό γεγονός σχολιά-
στηκε παικολιτρόπως από τούς
θαυμαστές της, πού άπορούν ότι
έξίστανται οι άνθρωποι πώς μπο-
ρούν να υπάρχουν θανθή τσιγγά-
νες!

— Ό λαϊκός τραγουδιστής Πέ-
τρος Άναγνωστάκης, έκτός από τό
τραγούδι, είχε και μία φιλοδοξία.
"Ηθελε να γίνη... δημοσιογράφος!
Μιά, όμως, πού δέν είχε τό χρόνο
ή τήν άνκαιρία να γίνη ό ίδιος...
συνάδελφος, αποφάσισε να κάνη δη-
μοσιογραφία τήν Ιόχρονη άνηφο-
ρα τού, κόρη τής αδελφής του. Τού
εχόμαστε να τό πετύχθ!

στά γρήγορα και παρουσιάσθηκα
αμέσως στο διευθυντή με όλον τόν
πρεπούμενο σεβασμό. "Εκείνη τή
ημέρα ήτανε στις άναποδιές του.

— Πολλά έξοδα κάναμε αυτή τή
εβδομάδα, μουγγρίσε.
— Μάλιστα, είπα.
— Όπως τό πάτε, θά με ρίξετε
έξω, ξαναμουγγρίσε.
— Μπά, δέν φαντάζομαι τόν κα-
θησύασα. Από σήμερα κι' όλας
θ' άρχίσουμε μεγάλες οικονομίες...
Γύρισε και με κύταξε:
— Έμένα μου λές; Σας ξέρω
εσάς! "Ιδέα δέ έχετε από οικονο-
μίες. Μά... σου συμβαίνει τίποτα;
— Όχι.
— Τότε τί διάβολο χαμογελάς
σάν χαζός;
— Έτσι τώχα συνήθειο. Σας
πειράζει;

— Άμε στο διάβολο, ζωντόδολο!
"Εξω! εζώ!
— Μήκα, ανασταταμένος.
"Η έγινε, έρε παιδί μου; ρώ-
τησε ό Ιερικλής, ένα γεροντοπαλ-
λικαρο, πού είχε φάει τή ζωή του
επει μ-σα.

— Άφού άκούσατε τί με ρωτάτε;
— Κουα, μην τόν παρεξηγήσθ, με
περηγώρησε... Άπόψε έμεινε άσπνος.
Τον πούσαυ ή μέση του.

— Και ποιος τόν παρεξηγεί, εί-
πα. Μήπως δέν τόν ξέρουμε πώς
είναι μουρικός;

— "Απονεύμα, όμως, ό κύριος δι-
ευθυντής σεν ήρθε στο γραφείο.
Ούτε τήν άλλη μέρα, ούτε τήν πα-
ραλληλ'... μάλιστα πώς είναι άρρω-
στας. Άλλά έμένα τί μ' ένοιάζε;
"Εγώ τό χαμόγελό μου, χαμόγελο.
"γισερ' αιώ τρείς ημέρες ό Περι-
κλής μάς συγκέντρωσε με πολύ σο-
φο υφός.

— Πρέπει να πάμε να τόν δοū-
με, είπε. "Εχει πέτρα στα νεφρά
και υποφέρει πολύ. Νά τόν πάρου-
με και λίγα λουλούδια.

— Λουλούδια θά τού πάμε, όταν
τεάφρη, είπα γώ.
— Τον κακό σου τόν καιρό! είπε
ό Περικλής. Καί πάμε να χαμογε-
λάς, γιατί μ' έχεις εκνευρίσει. Μου
ταπς ή ζωζώ τά χείλια σου!...

Μπρς τώρα. "Όλοι από ένα δε-
καρίκο για λουλούδια.

— Μερικοί-μερικοί, πού έχουν
θείους και παίρνουν λεφτά άπ' έ-
ξω να δώσουν περισσότερα, είπε ή
ζωζώ.

Και έδωσα περισσότερα άπ' τούς
άλλους και μαζεψήκαμε καμμία
δεκαριά υπάλληλοι και ξεκινήσαμε
για τό σπίτι τού κυρίου διευθυντού.
Τόν έβρικαμε άνασκελα στο κρεβάτι
του, άξέριστο κι' άναμολισμέ-
νο. Συγκινήθηκε μόλις μάς είδε,
τόσο τούρμου. Άπλοδή, έμένα δέν
με είχε δει άκόμα.

— Παιδιά μου, εύχαριστώ, είπε.
Τρελλάθηκε από τούς πόνους! Αυ-
τά τ' άτμα τά νεφρά μου είναι γε-
μάτα από άγκωνάρια...

— Τώρα είσατε καλύτερα; ρώ-
τησε ή ζωζώ.

Και τά μάτια της δοούρκαν.

— Κάπως καλύτερα, είπεί μου.

Δέν πονάω πολύ, γιατί πού έκαναν
ένεσι. Καθήστε...

Βολεύτερη, ό-
πως μπορείτε.

Κι' όπως γύρισε για μία στιγμή
τό κεφάλι τού, με είδε και στραβό.
μουρμούρισε.

— Νάτες πάλι, μουγγρίσε. "Ωχ...
νάτες πάλι. Οι σουθλιές! Τό πόσο
πονάω, παιδιά μου, δέν λέγεται.

"Η ζωζώ, έβαλε τά κλάματά και
τόν πήρε κι' αυτόν τό παράπονο:

— Μην κλαίς, κόρη μου. Θά μού
περάσθ. Είσαι πολύ πονετικά κο-
πέλλα. "Ωχ, άλλη σουθλιά μ' έ-
πασε!

Και ξαναγύρισε και με ξαναεί-
δε. Και τότε έβαλε κάτι φωνές,
πού τριζάνε τά τζάμια:
— Τι χαμογελάς, έρε γαιδούρι;
"Ωχ, ώ! "Εεω, έρε μουλάρι. Φε-
γα, έρε, να μη σε έλέσω. "Ωχ, α-
πολύσται, έρε ελάκα. "Ωχ!

Με έγάλανε στα γρήγορα έξω
και μου κλείσανε και τήν πόρτα.
Αυτό ήτανε. Τώρα περιμένα τό Λα-
κη να γυρίσθ από τό Παρίσι, γιά
να τού ζητήσω δουλειά. Άρρες, ώ-
πως κάδα μου και χαμόγελο, ότι
ναί, αλλά είναι ατά νάχθ τό κα-
λλά θέλουν κι' ατά θέλουν τό κα-
τάλληλο πρόσωπο. Νομίζω ότι δέν
τάλληλο πρόσωπο. Νομίζω ότι δέν
πάσε. Κι' άχι μόνο αυτό. Τό πιο
ύλο... είναι ότι ένα χαμόγελο
σπουδαίο είναι ότι ένα χαμόγελο
για να νάται πετυχημένο, πρέπει να
έχει από τήν καρδιά τού άνθρω-
που και τή ψυχική τού γαλήνη. Άλ-
λώς είναι γκριμιάσα...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑΪ'Ν

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

"Η όμορφη πριγκίπισσα Θούδια
δέχεται μία προσκλητική έπίσημη
τόν "Αστρο, γιου τής Νισα ή ό-
ποια κατόρθωσε να παντρευτή τό
Βασιλιά κάποιου κράτους τού "Αρη.
"Ο γιός τού Τζέρου Μόργκαν, ό
Κάρθορις, σώζει τήν κοπέλλα και
κατόπιν τής όμολογεί τόν έρωτά
του. "Εκείνη τού απαντάει πώς ό
πατέρας της, ό Βιλ τόν Πτάρθ, τήν
έχει υποχεσθί σέ άλλον. "Ο Κάρθο-
ρις φεύγει άπογοιτημένος για τό
Κάλσιβαρ αλλά τό ίδιο βράδυ οι άν-
θρωποι τού "Αστρο κλέβουν τή Θού-
δια. Στο μεταξύ, ένας κατάσκοπος
τού "Αστρο, ό Βας Κόρ, φτάνει
ένα αντίκλειδιό για τό αεροσκάφος
τού Κάρθορις.

— Αυτός ό Κάρθορις εί-
ναι σωστή μεγαλοφυΐα, πα-
ρατήρησε γυροζήτων σέ
κάποιον πού καθόταν ά-
πέναντί του, στην άλλη άκρη τού
τραπέζιου. Μόνο μία μεγαλοφυΐα
μπορούσε να σχεδιάσθ μία τόσο
πολυπλοκή κλειδορία, σάν αυτή
πού πρέπει να άνοιγθ μ' ένα τέτοιο
κλειδί. Νά, Άλροκ, πάρε τά μέτρα
πού σημειώσα και βάλε τά δυνατά
σου να φτιάσθ ένα πιστό αντί-
κλειδί.

"Ο Άλροκ σγκώθηκε, πήρε τις
σημειώσεις και βγήκε άπ' τήν καμ-
πίνα.

Καθώς ή αυγή χάραζε πάνω άπ'
τούς καταρράκτους ζήπους τού
Κάλσιβαρ, ένα αεροσκάφος φάνη-
γε να πλησιάζη άπ' τό βορρά. "Η-
ταν βαμένο με τά χρώματα μίας
μακρονης πολιτείας τού κράτους
τού Κάλσιβαρ. Πετούσε με μικρή
ταχύτητα και πέρασε χαμηλά πάνω
άπ' τήν πόλη, όπως θά έκανε κά-
ποιος πού δέν είχε κανένα λόγο να
ζουρηθί. Ό νυσταγμένοι φρουροί
δέν ύποπτεψήκαν τίποτα. "Η βάρ-
δια τούς κόντευε να τελείωση και
σε λίγο θά έρχόντουσαν να τούς
αντικαταστήσουν.

"Απόλυτη γαλήνη βασιλευε στην
κοιμημένη πρωτεύουσα. Ποιόν εί-
χε να φρονήθ; Ποιός θά τολμούσε
να τά βάλη με τόν πανίσχυρο στρα-
τό τού Τζέρου Μόργκαν, πού τό-
σο φορές είχε αποδείξει τήν αξία
του; Τό Κάλσιβαρ δέν είχε πιά
έχθρους.

"Ενα περιπολικό αεροσκάφος ση-
κώθηκε τεμπέλικα άπ' τήν ταρά-
τσα τών άνακτόρων, πλησίασε τήν
έξω πτητική μηχανή κι' έκανε μία
ξένη πτητική μηχανή κι' έκανε μία
βόλτα γύρω της. "Ο αξιωματικός,
πού ήταν μέσα, είδε ένα χέρι να
βγαίνει άπ' τό φινιστρίνι και να τόν
χαιρετά φιλικά, ενώ κάποια ει-
δημη φωνή τόν καλημερίζει από
μακριά. "Εβγαλε τό συμπέρασμα
ότι ό πιλότος τού σκάφους γυρίζει
άπό κάποια εύχάριστη έκδρομή
και, ένοιαστος, προσγειώσε πάλι
τού περιπολικό στην ταράτσα τών
άνακτόρων. Τό άλλο σκάφος έξα-
κολούθησε τό δρόμο του, μέχρι ένα
κοινό πεδίο προσγειώσεως, όπου
και κατέβηκε. Σχεδόν τήν ίδια
και στιγμή, ό κοκκινός πολεμιστής έ-
μπαινε στην καμπίνα.

— Τό έφτιασα, Βας Κόρ, δή-
λωσε, δελχώντας ένα μικρό μετάλ-
λινο κλειδί στον ψηλόκορμο εύγε-
νη, πού μόλις είχε ζυγνήσει.
— Θαμιάσα! φώναξε έκείνος.
Θά πρέπει να δούλευες όλη τή νύ-
χτα, Άλροκ.

"Ο πολεμιστής έγεννε καταφα-
τικά.

— Τώρα φέρε μου τή στολή,
διέταξε ό εύγενής.

"Ο Άλροκ υπάκουσε και βοήθη-
σε τόν κυρίο του να βγάλη τά πο-
λυτελέστατα ρούχα του και να φο-
ρέσθ τήν άπλή στολή τών στρα-
τιωτών τού Κάλσιβαρ.

Λίγο αργότερα, ό Βας Κόρ έ-
δγαυε άπ' τήν πτητική μηχανή κι'
άνακατενύταν με τόν κόσμο, πού
είχε πλημμυρίσει τούς δρόμους τής
πρωτεύουσας τού Κάλσιβαρ. Κα-
νείς δέν έδωσε σημασία στο στρα-
τιώτη πού προχωρούσε βιαστικά,
με σκυμένο κεφάλι.

"Όταν έφτασε στην έμπορική
συνοικία, άκολουθώντας έναν παρό-
μοιο δρόμο και γύηκε σ' ένα μα-
γαζάκι, πού ή έπιγοράη τού έλεγε
πώς έχει μπορούσε να ανταλλάξθ
κανείς έένα νομίσματα με τά πλα-
τινένια πού κυκλοφορούσαν στο
Κάλσιβαρ.

"Ηταν φανερό πώς ό άνθρω-
πος, πού στεκόταν πίσω άπ' τόν
χρυσαστό πάγκο, περιέμενε τόν
Βας Κόρ, γιατί μόλις τόν είδε
πού έκανε νομία να τόν άκολου-
θήσθ. Πέρασαν από μία πλαγιά
πορτίτσα σ' ένα μισοσκότεινο διά-
δρομο κι' από κεί σ' ένα μεγάλο,
πολυτελέστατο έπιπλωμένο δωμά-
τιο. Μόνο τότε, ό άνθρωπος γύ-
ρισε και χαρέθηκε με σεβασμό
τόν επισκέπτη του.

— Εύγενέστατε... άρχισε.

"Αλλά ό Βας Κόρ τόν σταμά-
τησε με μία χειρονομία.

— Άφρσε τούς τύπους, είπα.

Πρέπει να ξεγάσωμε πώς είναι
ζατί άλλο έκτός από σκλάβος σου.
"Αν πραγματοποιήσθ όλα τόσο
προσεχτικά, όσο σχεδιάστηκαν, θά
πετύχουμε! Πάμε στην άγορά τών
σκλάβων. Είσαι έτοιμος;

"Ο έμπορος έγεννε καταφατι-
κά και, γυροζήτων, έβγαλε από
ένα συρτάρι μία γροθιά φρούα
σκλάβων. "Ο Βας Κόρ πέταξε τή

στρατιωτική στολή, μεταμφιεστή-
σε σέ σκλάβο και βγήκαν από μία
πίσω πόρτα στο δρόμο, όπου τούς
περιέμενε ένα από τά περίεργα ό-
χηματα τού "Αρη.

Πέντε λεπτά αργότερα, ό έμπο-
ρος οδηγούσε τόν Βας Κόρ στο
σκλαβοπάζαρο. Τό πλήθος πού
τοίγυριζε τήν εξέδρα, ήταν περισ-
τερο από κάθε άλλη φορά, γιατί
είχε μαθευτή πώς εκείνη τήν ή-
μέρα θά έρχόταν να άγοράσθ
σκλάβους ό ίδιος ό ύπασπιστής
πρωτεύουσας τού Κάλσιβαρ. Κα-
νείς δέν έδωσε σημασία στο στρα-
τιώτη πού προχωρούσε βιαστικά,
με σκυμένο κεφάλι.

Όι σκλάβοι άνέβαιναν ένας-έ-
νας στην εξέδρα και ό άρεντυχός
τους έξηγούσε τί ιδιαίτερα χαρί-
σματα διέθεταν.

— Όταν πέρασαν όλοι, ό ύπασπι-
στής διάλεξε όσους σκλάβους τού
είχαν κάνει καλή έντύπωση, κι'
άρχισε να τούς πασαρεύη με τ'
άρεντικά τους. Μόνο για τόν Βας
Κόρ δέν χορεύατρε να κάνθ πα-
ξάρια, γιατί ό έμπορος δέχτηκε
τήν προσφορά τού ύπασπιστή. "Ε-
ται, ό Ντουάριανός κατάσκοπος
μπήκε στο λατάι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τήν επομένη μέρα, μεγάλη ά-
ναταραχή έξασπασε στην πόλη και
μέσα στα ίδια τ' άνάκτορα. Εί-
χε φτάσει ή είδηση για τήν άπα-
γωγή τής Θούδια τού Πτάρθ άπ'
τήν αλή τού πατέρα της και
μαζί μ' αυτήν ένας άόριστος ύ-
πανιγμός πώς κυκλοφορούσε ή φη-
μη ότι τήν είχε κλέψει ό Κά-
ρθορις.

Μέσα στη μεγάλη αίθουσα τών
άκουάσεων, ήταν μαζεμένοι όλοι
οι άνώτεροι αξιωματικοί τού
Κάλσιβαρ. Στο θρόνο τού τρίτου
δίσκου καθόταν, σκεπτικός, ό
Τζέρου Μόργκαν. "Ορθος, στο
δεύτερο δίσκο, ό γιός τού τόν
ζήτησε με φανερό άνησυχία.

— Δέν πρέπει να γίνθ πόλε-
μος.

— Τι είναι έκείνο τό περίεργο
πολύ;

"Ο άλλος σήκωσε άπορημένος
τό κεφάλι του πός τόν οδοαπό.
"Αστροασία, ό σημαδεμένος τρά-
βηξε άπ' τή ζωή τού ένα κοπε-
τό-έγγερίδιό και τού τό έχωσε
στην πλάτη μέχρι τή λαβή. "Ο
χτυπημένος σωοιάστηκε στις πλά-
τες και πέθανε, πριν προλάβη να
βγάλη ούτε μία γραμμή. "Ο δο-
λοφόνος, έσπεε διαστικά τό πτώ-
μα σε μία άσκη και γύρισε πάλι
κοντά στην πτητική μηχανή. Χο-
ρίς να χάση καιρό, έβγαλε άπ'
τ' έζων τήν τό αντίκλειδιό, πού
τού είχε φτιάξει τήν περασμένη
νύχτα ό Άλροκ, και ξεκλείδωσε
τό σκλασμά τού μηχανισμού κα-
τευθύνσεως.

Γιά μία στιγμή μελέτησε τή
λειτουργία τού μηχανισμού και
ζήτησε τή δελόνα, για να δθ
με πο

29

Στάρ και παραγωγός, η Kim θριαμβεύει στο Χόλλυγουντ.

KIM NOBAK

Λίγα λεπτά με την έμορφη στάρ και τολμηρή επιχειρηματίνα!

ΔΕΝ χρειάστηκαν ούτε τηλεφωνικές συνεννοήσεις, ούτε ένοχλητική πολιορκία, ούτε αστραπηγική σκέδω για να δεχτεί η Kim Νόβακ να παραχωρήσει για τους "Άγγλους φίλους της τη μιμητική αυτή γενεαλογία. Τη συναντούμε στο γραφείο της—θα μιλήσουμε γι' αυτό κατόπιν—και μόλις της εκθέσουμε το σκοπό της επίσκεψής μας, μας κυτάζει έρμηνευτικά, σκέπτεται λίγο, χαμογελάει με καλωσύνη και λέει:

— Για τους "Άγγλους και τις "Αγγλίδες φίλους μου, που τόσο θερμή υποδοχή μου έπιφύλασαν, κάθε φορά, που έρχομαι στο Λονδίνο, είμαι πρόθυμη ν' απαντήσω ευχάριστα σε κάθε ερώτησή σας.

— Όμολογώ ότι δεν περιμέναμε να πάρουμε συνέντευξη από την Kim με τόση ευκολία. Κι' αυτό, γιατί στο Χόλλυγουντ και στην "Αμερική γενικά την θεωρούν σαν μια από τις πιο απληροίστες και πιο δύσκολες προσωπικότητες του κινηματογράφου.

— Τι μάς ετοιμάζετε για το 1963, μίς Νόβακ, ελάτε να πούμε σε ποιες έχετε προτάσεις να παίξετε;

— Μας κυτάζει για λίγο με τα γλυκά και τόσο εκφραστικά γαλάζια μάτια της και λέει άργα:

— Είναι φανερό ότι μένουμε πολύ μακριά από το Χόλλυγουντ και ότι τα νέα σε σας ή έρχονται καθυστέρημένα ή δεν έρχονται καθόλου. Διαφορετικά, θα ξέρατε ότι είμαι άρκετος καιρός τώρα, που έπαυσα να εξαρτώμαι από τις καλές ή κακές διαθέσεις του έθνους ή του έθνους σ' αυτόν και του άλλου ή του θύτα παραγωγού και σκηνοθέτη. Με λίγα λόγια, έγινα ανεξάρτητη ήθοποιος και αυτή τη στιγμή δεν με δεμεύει κανένα συμβόλαιο συνεργασίας με κανένα. Κι' όχι μόνο έγινα ανεξάρτητη ήθοποιός, αλλά και ανεξάρτητη παραγωγός ταινιών.

— Εργάζομαι τώρα αποκλειστικά για λογαριασμό μου, αφού έχω η ιδιότητα και κυριώτερη μέτοχος της παραγωγού εταιρείας "Κίκο-Φίλμ" που ετοιμάζει "Κίκο-Φίλμ" και δεν έχωμε ακόμη δική μας στούντιο, ούτε κλα-

δο έκμεταλλεύσεως των ταινιών, που ετοιμάζουμε. "Αλλά σιγά-σιγά θα γίνουν κι' αυτά.

— Δηλαδή, αν καταλάβαμε καλώς, μίς Νόβακ, ελάτε τώρα ανεξάρτητη παραγωγός δικών σας ταινιών, στις οποίες παίξετε κι' έσεις;

— "Ακριβώς. Κουράστηκα και θαθερήκα πιά από τις εθύνσεις και τις υποχρεώσεις, που δημιουργούν τα συμβόλαια με γνωστές φίρμες του Χόλλυγουντ...

— Από τότε, που πήρατε την απόφαση να ιδρύσετε δική σας παραγωγή εταιρεία ταινιών, έχετε ετοιμάσει καμμία στην οποία να παίξετε κι' έσεις;

— Μά θέσατε και έχω. "Εχω δύο ταινίες μέσα στο 1962, τις οποίες και θεωρώ από τις πιο καλές της κινηματογραφικής καριέρας μου. Πρόκειται για τα φιλμ "Η μυστηριώδης κυρία" με τα μυστήρια και "Η καρσινώμα για τέσσερις". Και οι δύο είναι δικές σας ταινίες, που πραγματοποιήσα με δική μου κεφάλαια.

Στην πρώτη παίζω με τους Τζακ Λέμον και Φρεντ "Α. σταιρ και στη δεύτερη με τους Τζακ Γκάρνερ, Τόνο Ράντνολ, Χάουαρντ Ντάφ και Χάουαρντ Μόρρις. Οι κύριοι αυτοί, κουρασμένοι από τις σκωτούρες της καθημερινής συζυγικής τους ζωής, αποφασίζουν να τρέξουν έξω. Συμφωνούν να νοικιάσουν και οι τέσσερις ένα μικρό διαμερισμάκι και να ζευγαρώσουνται θανάσιμα την ίδια στιγμή και την ίδια φιλενάδα, την οποία υποδύεται η ίδια.

— "Αλλά νομίζουμε πως είναι άρκετα για το επιχειρηματικό δαιμόνιο μυαλό της θεατρικής Kim. Είναι καιρός να τη ρωτήσουμε και τίποτ' άλλο:

— Τι σκέπτεσθε, Kim, για ένα προσεχή γάμο σας; Είναι αλήθεια όσα λένε στην "Άγγλια, ότι έδωκε δέ θα παντρευτεί ποτέ;

— Στην "Άγγλια και σε όλο τον κόσμο λένε και γράφουν ότι θέλουν. Γιατί, σκεπτόμενοι, να μη το γράψουν κι' αυτό; Σας βεβαιώ, πάντως, ότι τέτοια απόφαση ούτε πήρα, ούτε θα πάρω. "Όπως όλες οι κοπέλες στον κόσμο, έτσι κι' εγώ

θέλω να παντρευτώ. "Αλλά το δυστύχημα είναι ότι δεν συνήντησα ακόμη τον άντρα των ονείρων μου, τον άντρα που έχω ως πρότυπο μέσα στο μυαλό μου. Βέβαια, οι προτάσεις ούτε μου έλειψαν ποτέ, ούτε θα μου λείψουν. "Αλλά το ζήτημα δεν είναι τόσο εύκολο, όσο το φαντάζονται μερικοί. "Αλλά, νομίζω ότι εντός του 1963, κάτι θα γίνει και μ' εμένα, για να ευχαριστηθώ μερικοί φίλοι και να διαρραστήθω μερικοί έχθροι...

— Δηλαδή, μάς ετοιμάζετε κανένα γάμο-έκπληξη; Μήπως με το σκηνοθέτη του Χόλλυγουντ Ρίτσαρντ Κουήν, με τον οποίον οι φήμες σας φέρνουν ως μητρώμενη;

— Δεν παρακολουθώ ποτέ τι λένε οι φήμες γύρω από το άτομό μου, ούτε και πρὸς το παρόν μπορώ να πω περισσότερες λεπτομέρειες. Είναι σχεδία έντελως προσωπικά μου...

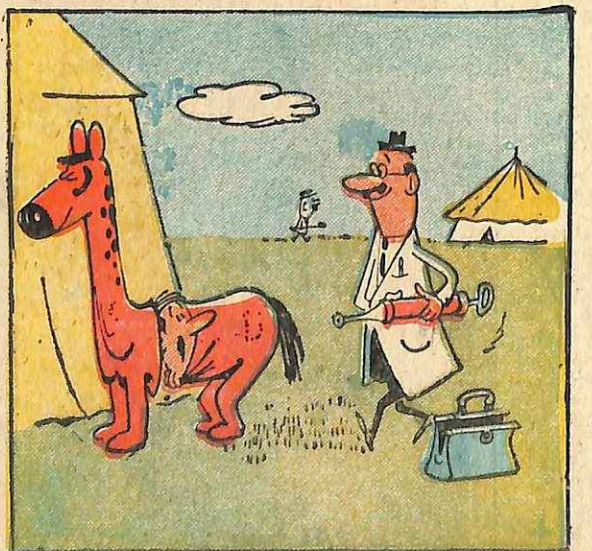
— Από πότε παίζετε στον κινηματογράφο και πόσες ταινίες έχετε γυρίσει;

— Η πραγματική μου κινηματογραφική καριέρα άρχισε το 1952. "Από τότε έχω πρωταγωνιστήσει σε 20 και πλέον ταινίες, που μου χάρισαν, όμοιους, φήμες, δόξα και πλαύτο σημαντικό. Δε μπορώ να ισχυριστώ ότι από το Χόλλυγουντ είμαι δυσαρεστημένη. Είναι κι' αυτό ένας λόγος, που δεν έχανα κι' εγώ ότι έκαναν και κάνουν άλλες συνάδελφοι: να εγκαταλείψω το Χόλλυγουντ για να γυρίσω ταινίες στην Ευρώπη. Αυτό δε θα το κάνα ποτέ, γιατί έχω επίγνωση των υποχρεώσεων, που όφειλω στην πόλη αυτή. "Η πόλη αυτή με δέχτηκε το 1947—γεννήθηκα στο Σικάγο στις 13 Φεβρουαρίου του 1933—άνγνωστα και άσημη κοπέλα με το όνομα Μαίρη-Λιν και με έκανε γνωστή με δημοφιλή ήθοποιό μέσα σε 15 χρόνια. "Οφείλω πολλά, λοιπόν, στο Χόλλυγουντ...

Και μια τελευταία ερώτηση, μίς Νόβακ: Το πολυτέλες από το γραφείο, που μιλούμε αυτή τη στιγμή τι είναι, σε τι σας χρησιμεύει;

— Με είναι το γραφείο μου, η διεύθυνση της επιχείρησής μου! "Εδώ έρχομαι και κάθε ημέρα πρωτό-άπογευμα και μελετώ, σχεδιάζω και αποφασίζω, όταν δεν έχω «γυρίσει» από το στούντιο. Τώρα ετοιμάζουμε δύο ταινίες, στις οποίες εγώ δεν παίρνω μέρος και για άρκετο χρόνο έχωμε προγραμματίσει μια τρίτη, στην οποία θα πρωταγωνιστήσω...

TZAK KELLAY

— Δάθος!... Δάθος!... Το άρρωστο άλογο είναι στην άλλη σκηνή!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες είδησούλες

Ο Τόνυ Κέρτις (37 χρόνων) και η νεαρά Γερμανίδα στάρ Κριστινέ Κόουφμαν, που συμπλήρωσε τα 18 της χρόνια στις 11 "Ιανουαρίου, παντρεύτηκαν στο Λας Βέγκας. "Ο γάμος τους αυτός—αποκλειστικά πολιτικός—έγινε σε πολύ στενό κύκλο, στο βασιλικό διαμέρισμα του ξενοδοχείου "Ριβιέρα του

Ο Σαολό.

Λας Βέγκας, και κράτησε πέντε μόλις λεπτά. Κομπάρσος ήταν ο Κέρτις Ντάγκλας και μοναδικοί καλεσμένοι ο "Έντνι Φίσερ και η κυρία "Ανταμς, χήρα του κομικού "Έρνι Κόδας.

Το είδωλο των δυο καλλιτεχνών άρχισε στην γεννητική όταν γυρίσαν εκεί μαζί με τον Γιούλ Μπρόννερ το φιλμ "Τάρας Μπουλμπα". "Ο έρωτας αυτός έγινε άφορμη να χωρίσει ο Τόνυ από τη γυναίκα του Τζάνα Νετ Λή, αν και αποτέλεσαν μέχρι τότε ένα από τα πιο ταίριαστα και πιο αγαπημένα άντρουγα του Χόλλυγουντ.

★ Ένας από τους πιο σοβαρούς λόγους, που έκαναν το ζεύγος Χοσέ Φερρέρ—Ρόζ-Μαρί Κλόυ—να υπάγει την απόφαση να χωρίσει, είναι η μανία του Χοσέ να γυρίζει τον κόσμο, ενώ η Ρόζ-Μαρί έμενε μόνη στο σπίτι με τα παιδιά τους. Τώρα ο Χοσέ θα ξαναγυρίσει στο Χόλλυγουντ, προκειμένου να υποδυθεί τον "Ηρώδη στην υπερπαραγωγή "Η μεγαλύτερη ιστορία" (Η ιστορία του Χριστού). "Η συμπύλωση του ζεύγους θεωρείται σίγουρη, γιατί είναι κοινή επιθυμία και των δυο.

★ Ένω δλοι περίμεναν μια θεαματική συμφύλωση του ζεύγους Γκλέν Φόρντ—Χόλμς Λάντς, ο Γκλέν άρχιζε ξαφνικά να δείχνει μεγάλη ενδιαφέρον για τη Λίντα Κρίστιαν, η οποία πήρε την απόφαση να χωρίσει τον "Έντμουντ Κρίστομ. "Ο Γκλέν και η Λίντα θύανταν κάθε βράδυ μαζί στο Χόλλυγουντ, ενώ ο "Έντμουντ, στη Ρώμη, δε μπορεί να πιστέψει πως η Λίντα έπαυσε να τον αγαπά και ελπίζει πως γρήγορα θα ξαναγυρίσει κοντά του.

★ "Ο Φρέντ "Αστάρ ξαναγυρίζει στον κινηματογράφο και στο χορό, για να παρηγορηθεί για τις αποτυχίες των άδελφών του στις κοούρες, που του στήσαν ένα περίπου εκατομμύριο δολάρια. Κρυφός του μύριος δολάριο, πιά με τα νέα χρηματά, που θα κερδίσει ν' άρραβή, να καθαρώσει στην Αστράλια.

★ "Ο Πώλ Νιούμαν και η σύζυγός του Τζόαν Γούντγουορντ έδωσαν μια μεγαλειώδη δεξίωση με την ευκαιρία της αφιέσεως του Χόλλυγουντ του φιλμ "Σεβαστίε". "Ο κόσμος έσπευσε στην Γκαλόν φαντασία, που έδωκε δημοφιλέστατος στην "Αμερική, θα υποδυθεί τον ίδιο τον έαυτο του στο νέο φιλμ "Ένα καινούργιο είδος αγάπης". "Η αμερικανική τηλεόραση παρουσιάζει τώρα στα εκατομμύρια των θεατών της μια σειρά εκπομπών με τον ίδιο "Ο κόσμος του Μορίς Σεβαστίε", στις οποίες συμμετέχει ο καλλιτέχνης, μέσω των παλμών του κινηματογραφικών του επιτυχιών και κινηματογραφικών επικαίρων.

★ Φευγαλόν για την Ταϊτή, η Μαρτίν Κάρολ είχε καταστάσει μου δεν είναι και τόσο αξιολογήνητη. Είναι μερικοί από σας θέλουν να την παραστήσουν. Πούλησα ένα κομμάτι από τις εκδόσεις, που είχα και άγροσα το ώραιότερο σπίτι της Ταϊτής με μια ιδιόκτητη πλάς μήκους 3 χιλιομέτρων.

★ Όταν έρριχνομαι στο Παρίσι νοικιάζω ακριβά τη διαλα μου αυτή. "Όταν θα ξαναγυρίσω με περιμένει εδώ ένας πολύ ώραιος ρεζέ, ένα έργο του Σάλομς. "Εντάξει. Καθώς βλέπετε, λοιπόν, δεν εγκαταπέτε, λοιπόν, ούτε το θέατρο, ούτε τον κινηματογράφο, ούτε τη δόξα, ούτε τον έρωτα!...

★ "Ο Λωρενς "Ολίβιε και η νεαρή σύζυγός του Τζόαν Πλόου, ριέττ απέκτησαν και δεύτερο παιδί, τη μικρή "Ολίβια, για την οποία ο μεγαλύτερος άδελφός της Ρίτσαρντ δείχνει μεγάλο εν-

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

διαφέρουν και άγαστη.

★ "Η "Αδα Γκάρντνερ βρίσκεται τη στιγμή αυτή στη Χονολουλού, μαζί με το Γάλλο Κλώντ Τεράι, που υπηρέσε ο σύζυγός της Μπάρμπαρα Γουάρνερ, κόρης του "Αμερικανού παραγωγού του κινηματογράφου. Λέγεται ότι πρόκειται για ένα κεραυνόβολο και φλογερο έρωτα, που πολύ πιθανόν να καταλήξει σε γάμο. "Υπενθυμίζουμε ότι η "Αδα υπηρέσε στο παρελθόν η σύζυγος του Μίκυ Ρουνέ, του Άρτι Σόου και του Φρανκ Σινάτρα, από τον οποίο μάλιστα δεν πήρε ακόμα διαζύγιο.

★ Παρά τις διαφεύσεις του "Αλβίν Ντελόν και της Ρόμυ Σινάινερ, ο κ. Χανς Μπατλεϊν, διευτερός σύζυγός της Μάργκας Σινάινερ, επιμένει ότι χώρισαν και ότι η Ρόμυ τηλεφώνησε στη μητέρα της για να της αναγγείλει πως διέλυσε τον άρραβώνα της με τον "Αλβίν.

★ Έχω φρονών, ύστερα από την έπισημη αυτή του πατριού της, η Ρόμυ δήλωσε: "Όσα λεί ο κ. Μπατλεϊν είναι ανακριβή. "Η αλήθεια είναι ότι υπάρχει μια "ρήξις", αλλά ανάμεσα σε μένα και στον κ. Μπατλεϊν και η "ρήξις" αυτή είναι οριστική.

★ Η Σύμπιλ Μπάρτον άποφάσισε να συμβουλευθεί το δικηγόρο της, σχετικά με την έκδοση διαζυγίου. "Εάν τον θα μπερδέ, επί τέλους, να παντρευτεί τη "Ελίζαμπεθ Τάιτλφορ, αντίπαλαμα θα αφήσει τη γυναίκα του 500.000 δολάρια, που θα πάρει για το φιλμ, που γυρίζει τώρα στο Λονδίνο μαζί με τη Λίε, "Ο κόσμος έσπευσε στην "Αμερική, θα υποδυθεί τον ίδιο τον έαυτο του στο νέο φιλμ "Ένα καινούργιο είδος αγάπης". "Η αμερικανική τηλεόραση παρουσιάζει τώρα στα εκατομμύρια των θεατών της μια σειρά εκπομπών με τον ίδιο "Ο κόσμος του Μορίς Σεβαστίε", στις οποίες συμμετέχει ο καλλιτέχνης, μέσω των παλμών του κινηματογραφικών του επιτυχιών και κινηματογραφικών επικαίρων.

★ Φευγαλόν για την Ταϊτή, η Μαρτίν Κάρολ είχε καταστάσει μου δεν είναι και τόσο αξιολογήνητη. Είναι μερικοί από σας θέλουν να την παραστήσουν. Πούλησα ένα κομμάτι από τις εκδόσεις, που είχα και άγροσα το ώραιότερο σπίτι της Ταϊτής με μια ιδιόκτητη πλάς μήκους 3 χιλιομέτρων.

★ Όταν έρριχνομαι στο Παρίσι νοικιάζω ακριβά τη διαλα μου αυτή. "Όταν θα ξαναγυρίσω με περιμένει εδώ ένας πολύ ώραιος ρεζέ, ένα έργο του Σάλομς. "Εντάξει. Καθώς βλέπετε, λοιπόν, δεν εγκαταπέτε, λοιπόν, ούτε το θέατρο, ούτε τον κινηματογράφο, ούτε τη δόξα, ούτε τον έρωτα!...

★ "Ο Λωρενς "Ολίβιε και η νεαρή σύζυγός του Τζόαν Πλόου, ριέττ απέκτησαν και δεύτερο παιδί, τη μικρή "Ολίβια, για την οποία ο μεγαλύτερος άδελφός της Ρίτσαρντ δείχνει μεγάλο εν-

★ "Η "Εντίθ Πιάφ άγροσε ένα οικογενειακό τάφο στο νεκροταφείο του Πάρ Λασαί, στο Παρίσι. "Υπάρχουν δυο θέσεις, μία γι' αυτήν και μία για το νεαρό σύζυγό της Τεό Σαραπό.

★ "Ο Τρόυ Ντόναλντ έζησε 200 χιλιάδες δολάρια από τη νεαρά Γκόυς Μπρίνκερ (17 χρόνων), γιατί δημοσίευσε στο αμερικανικό περιοδικό "Μόντερν Σκρήν" ένα άρθρο με τον τίτλο "Η παρτί φο-μέ τον τίτλο "Η παρτί φο-μέ", "Όλα όσα γράφει ή νέα αυτή είναι φανταστικά, είπε ο Τρόυ, δεόμενου ότι μόλις τη γυρίσει.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιές στα ελληνικά στούντιο

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ και σκηνοθέτης "Ιάκωβος Καμπανέλλης βρίσκεται τις ημέρες αυτές στην Κύπρο και έπεσκέφθη σχεδόν άμείως μετά την εκεί άφιξη του τις τοποθεσίες όπου έδρασαν οι άνδρες της ΕΟΚΑ. "Όπως είναι ήδη γνωστό, ο "Ιάκωβος, που από καιρό έχει εγκατασταθεί στο Λονδίνο, γράφει ένα σενάριο εμπνευ-

Η Έντιθ Πιάφ.

σμένο από τον ήρωικό άγωνα των Κυπρίων. Το φιλμ θα γυρισθεί έξ ολοκλήρου στην Κύπρο και ιδιαίτερα στα μέρη όπου διεξήχθησαν οι πιο σκληρές μάχες μεταξύ Βρετανών και ανδρών της ΕΟΚΑ. "Ο "Ιάκωβος θα έπωλεση της παραμονής του στο ήρωικό νησί, για να συναντήσει με τους άπληρο από τους οποίους ελπίζει ότι μόνο ν' αποστάσει ενδιαφέρουσες πληροφορίες σχετικά με τον άγωνα τους, αλλά και να τους πείσει να εμφανιστούν στο φιλμ, στο ρόλο ακριβώς που έπαιξαν και κατά τον απελευθερωτικό άγωνα.

Τόσον ο Θεοδωράκης που διηγήνη το πρώτο μέρος, έβαν και ο Χατζηδάκης, που διηγήνη το δεύτερο, έτυχαν θερμών εκδηλώσεων από το κοινό.

★ Στο μεταξύ, ενώ ο Μίκης Θεοδωράκης θα συνεργαστεί και πάλι το καλοκαίρι με το μουσικό θίασο του θεάτρου "Πάρκο, ο Χατζηδάκης έκανε γνωστό ότι διακόπτει τη συνεργασία του με το "Μετροπολίταν", προκειμένου λόγω κινηματογραφικών υποχρεώσεων να μην ασχοληθεί το καλοκαίρι με το θέατρο. "Υστερ από αυτό, θεωρείται πολύ πιθανό να εμφανιστεί το καλοκαίρι στο "Μετροπολίταν" θίασος πρόζας.

★ Δύο αστέρια διεθνούς φήμης, ο νέγρος χορευτής και τραγουδιστής Χάρολντ Νικόλας και ο διασημός Γάλλος συνθέτης και τραγουδιστής Τζιμπί Μπεκί, έρχονται στην "Αθήνα.

★ Ο Χάρολντ Νικόλας, που άφησε άλλοτε στο γνωστό από τον κινηματογράφο νουέττο, έγινε τώρα σολίστ και θα εμφανισθεί για ένα μόνο βράδυ στο χορό της σχολής "Αναδύτων με ήγεμονική αμοιή.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Μεταξύ των "Ελλήνων ήθοποιών, που θα πάρουν μέρος στο γύρισμα του έργου συγκαταλέγεται και ο Γκιόργος Καμπανέλλης, άδελφός του συγγραφέως και σκηνοθέτη, ο οποίος θα βοηθήσει και στην προεργασία του φιλμ, που θα άρχισι να γυρίζεται το Μάιο.

★ "Αψεύτρας και όχι "Αηλιάρας θα είναι ο δριστηκός τίτλος του φιλμ, που ο Γιάννης Δαλιανίδης γυρίζει με την "Αλίκη Βουγιουκλάκη. Πρόκειται για μια μοντέρνα μουσική κομεντί, στην οποία η "Αλίκη εμφανίζεται σαν άρχηγος μίας παρέας τέντο-μυθώδων, πλαισιωμένη από πολλά νέα παιδιά, άγροια και κορίτσια. "Υπάρχει άφθονη μουσική, χορός και τραγούδι. Συμμετοχωνιστής της "Αλίκης, είναι ο "Αλέκος "Αλέξανδράκης, ο οποίος παίζει το ρόλο ενός σοβαρού γλύπτη, που κατορθώνει στο τέλος ν' αποσπάσει την "Αλίκη από την τρελή παρέα της.

★ Η γλύπτρια "Αργυρώ Καρμυράκα ετοιμάζει ένα δλόσωμο άγαλμα της "Αλίκης "Βουγιουκλάκη, στο οποίο η δημοφιλής καλλιτέχνης θα παρουσιάζεται νυμφική, με άγαλμα θα στήσει μια άθνητική πλατιά, όχι όμως για να εγκατασταθεί εκεί μονίμως, αλλά απλώς για τις ανάγκες του φιλμ "Η ψεύτρα. Πάντως θα μείνει στην πλατεία όσες μέρες θα διαρκήσουν τα γυρίσματα κι' έτσι θα μπορέσουν να το δούν ελεύθερα όσοι το επιθυμούν.

★ Στα στούντιο "Αλφον άρχισε το γύρισμα της νέας κωμωδίας "Ο κύριος Πέτσαρης. Στο φιλμ ο Κώστας Χατζηχρήστος δε θα πλαισιώνεται από κανένα από τους ήθοποιους, που έπαιξαν μαζί του στο θέατρο. Στο έργο, που σκηνοθετεί ο Ντίνος Καταουρίδης συμπρωταγωνιστούν ο Διον. Παπαγιαννόπουλος, ο Κώστας Δούκας, η Ντίνα Τριάντη και η "Αλίκη Ζωγράφου.

★ Εκτός από το άγγλικό φιλμ με θέμα τη ζωή του "Αποστόλου Παύλου, σκηνές του οποίου θα γυριστούν το Μάιο στην "Ελλάδα, θα γυριστούν εδώ και οι σχετικές με την "Ελλάδα σκηνές του Ιταλικού φιλμ "Ο έρωτισμός στον 20ον αιώνα, που παρουσιάζει τον έρωτα σ' όλο τον κόσμο.

Ο ΦΑΚΟΣ

Τόσον ο Θεοδωράκης που διηγήνη το πρώτο μέρος, έβαν και ο Χατζηδάκης, που διηγήνη το δεύτερο, έτυχαν θερμών εκδηλώσεων από το κοινό.

★ Στο μεταξύ, ενώ ο Μίκης Θεοδωράκης θα συνεργαστεί και πάλι το καλοκαίρι με το μουσικό θίασο του θεάτρου "Πάρκο, ο Χατζηδάκης έκανε γνωστό ότι διακόπτει τη συνεργασία του με το "Μετροπολίταν", προκειμένου λόγω κινηματογραφικών υποχρεώσεων να μην ασχοληθεί το καλοκαίρι με το θέατρο. "Υστερ από αυτό, θεωρείται πολύ πιθανό να εμφανιστεί το καλοκαίρι στο "Μετροπολίταν" θίασος πρόζας.

★ Δύο αστέρια διεθνούς φήμης, ο νέγρος χορευτής και τραγουδιστής Χάρολντ Νικόλας και ο διασημός Γάλλος συνθέτης και τραγουδιστής Τζιμπί Μπεκί, έρχονται στην "Αθήνα.

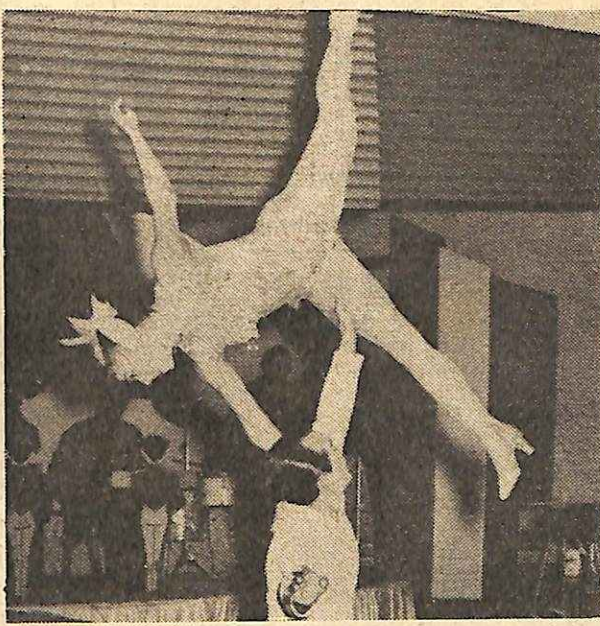
★ Ο Χάρολντ Νικόλας, που άφησε άλλοτε στο γνωστό από τον κινηματογράφο νουέττο, έγινε τώρα σολίστ και θα εμφανισθεί για ένα μόνο βράδυ στο χορό της σχολής "Αναδύτων με ήγεμονική αμοιή.

Τόσον ο Θεοδωράκης που διηγήνη το πρώτο μέρος, έβαν και ο Χατζηδάκης, που διηγήνη το δεύτερο, έτυχαν θερμών εκδηλώσεων από το κοινό.

★ Στο μεταξύ, ενώ ο Μίκης Θεοδωράκης θα συνεργαστεί και πάλι το καλοκαίρι με το μουσικό θίασο του θεάτρου "Πάρκο, ο Χατζηδάκης έκανε γνωστό ότι διακόπτει τη συνεργασία του με το "Μετροπολίταν", προκειμένου λόγω κινηματογραφικών υποχρεώσεων να μην ασχοληθεί το καλοκαίρι με το θέατρο. "Υστερ από αυτό, θεωρείται πολύ πιθανό να εμφανιστεί το καλοκαίρι στο "Μετροπολίταν" θίασος πρόζας.

★ Δύο αστέρια διεθνούς φήμης, ο νέγρος χορευτής και τραγουδιστής Χάρολντ Νικόλας και ο διασημός Γάλλος συνθέτης και τραγουδιστής Τζιμπί Μπεκί, έρχονται στην "Αθήνα.

★ Ο Χάρολντ Νικόλας, που άφησε άλλοτε στο γνωστό από τον κινηματογράφο νουέττο, έγινε τώρα σολίστ και θα εμφανισθεί για ένα μόνο βράδυ στο χορό της σχολής "Αναδύτων με ήγεμονική αμοιή.

Το εξαιρετικό ελληνικό χορευτικό ζευγάρι Δρόσος—Τάντα, που περιοδεύει με επιτυχία στη Βόρειο "Αφρική. Στο Χατούμ είχε τόση επιτυχία, ώστε άναγένωσε το συμβόλαιό του για τρίτη φορά.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικαντικό ρεπορτάζ

ΓΙΑ τις 27 Μαρτίου ώρισθηκε ο έορτασμός της παγκόσμιας ημέρας του θεάτρου. Την ημέρα αυτή θα μεταδοθ από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς όλο το κόσμο, μήνυμα που έγραψε ο διάσημος συγγραφέας "Αρθουρ Μύλλερ.

★ Το μεγαλύτερο ρεκόρ παραστάσεων από όλα τα μέτρα έργα έχει η καλλιτέχνης "Αλίκη Βουγιουκλάκη, που έγραψε 3785 παραστάσεις.

Πραγματικά, η ώραία αυτή καμωδία, που έχει μεταφραστεί σε πέντε ξένες γλώσσες, μαζί με τις παραστάσεις, που έκανε κατά καιρούς, στο εξωτερικό, πραγματοποιήσε ως τώρα, συνολικά, 3785 παραστάσεις.

★ Για πρώτη φορά την περασμένη Δευτέρα, τη συναυλία της Μικρής "Ορχήστρας, που δόθηκε στο θέατρο, διηγήνη μαζί, οι δύο δημοφιλείς συνθέτες Χατζηδάκης και Θεοδωράκης.

Τόσον ο Θεοδωράκης που διηγήνη το πρώτο μέρος, έβαν και ο Χατζηδάκης, που διηγήνη το δεύτερο, έτυχαν θερμών εκδηλώσεων από το κοινό.

★ Στο μεταξύ, ενώ ο Μίκης Θεοδωράκης θα συνεργαστεί και πάλι το καλοκαίρι με το μουσικό θίασο του θεάτρου "Πάρκο, ο Χατζηδάκης έκανε γνωστό ότι διακόπτει τη συνεργασία του με το "Μετροπολίταν", προκειμένου λόγω κινηματογραφικών υποχρεώσεων να μην ασχοληθεί το καλοκαίρι με το θέατρο. "Υστερ από αυτό, θεωρείται πολύ πιθανό να εμφανιστεί το καλοκαίρι στο "Μετροπολίταν" θίασος πρόζας.

★ Δύο αστέρια διεθνούς φήμης, ο νέγρος χορευτής και τραγουδιστής Χάρολντ Νικόλας και ο διασημός Γάλλος συνθέτης και τραγουδιστής Τζιμπί Μπεκί, έρχονται στην "Αθήνα.

★ Ο Χάρολντ Νικόλας, που άφησε άλλοτε στο γνωστό από τον κινηματογράφο νουέττο, έγινε τώρα σολίστ και θα εμφανισθεί για ένα μόνο βράδυ στο χορό της σχολής "Αναδύτων με ήγεμονική αμοιή.

Τόσον ο Θεοδωράκης που διηγήνη το πρώτο μέρος, έβαν και ο Χατζηδάκης, που διηγήνη το δεύτερο, έτυχαν θερμών εκδηλώσεων από το κοινό.

★ Στο μεταξύ, ενώ ο Μίκης Θεοδωράκης θα συνεργαστεί και πάλι το καλοκαίρι με το μουσικό θίασο του θεάτρου "Πάρκο, ο Χατζηδάκης έκανε γνωστό ότι διακόπτει τη συνεργασία του με το "Μετροπολίταν", προκειμένου λόγω κινηματογραφικών υποχρεώσεων να μην ασχοληθεί το καλοκαίρι με το θέατρο. "Υστερ από αυτό, θεωρείται πολύ πιθανό να εμφανιστεί το καλοκαίρι στο "Μετροπολίταν" θίασος πρόζας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καὶνιτεχνικὸ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΛΕΛΑ ΠΑΝΑ

Ἡ πρώτη ντιζέξ ἀκκορντεονίστρια

Θα σὰς παρουσιάσωμε σήμερα μιὰ εὐγενική καὶ χαριτωμένη κοπέλλα, ποὺ ἀνέκη ἀρκετὰ χρόνια στὴν καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια, χωρὶς νὰ ἐπιδιώξη ποτὲ κανένα θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά της. Μιὰ κοπέλλα ποὺ, ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν προδίδει καθόλου, ὅτι ἔχει σχέση μετὰ τὸ λαϊκὸ τραγούδι, ἀφοῦ μοιάζει περισσότερο μὲ ξένη, ἴσως γιὰτὶ ἔκανε καριέρα κυρίως στὸ ἐξωτερικὸ καὶ μιλά θαυμάσια τὰ ἀγγλικά. Αὐτὸς δὲ εἶναι κι' ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο εἶναι ἀγνωστὴ στὸ πλὴν κοινό, ἡ Λέλα Πανᾶ.

Ἀπὸ κοριτσάκι ἡ Λέλα Παπαδοπούλου — αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ της ὄνομα — εἶχε μανία μὲ τὸ ἀκκορντεόν. Ἀκολούθησε, ἐπὶ τρία χρόνια, μαθήματα καὶ πολλές φορές ἡμερωνότανε πάνω σ' αὐτό.

Λίγα χρόνια ἀργότερα, ὅταν διαπίστωσε, ὅτι διαθέτει καὶ ὠραία φωνή, πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ συνδυάσῃ μαζί καὶ τὰ δύο καὶ νὰ ἐμφανισθῇ σὰν ἐπαγγελματίας.

Στὰ 1947 ἔκανε τὴν πρώτη της ἐμφάνισιν στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὸ συγκρότημα τοῦ Καπλάνη, μὲ σπάνια ἐπιτυχία. Αὐτὸ τῆς ἔδωσε μεγαλύτερο θάρρος καὶ, τὸ ἐπόμενο ἔτος, ἦρθε στὴν Ἀθήνα. Ἐδῶ, δίπλα στὸν Τσιτσάνη, τὸ μεγάλο δάσκαλο τοῦ εἰδους, καὶ τὴν Πόλυ Πάνου, εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀποκτήσῃ μεγαλύτερη πείραν καὶ νὰ καταποτισθῇ ἐστὶν ἐν τῇ δουλειᾷ τοῦ πάλκου. Παράλληλα, ὅμως, ἔκανε ἐμφάνισεις καὶ στὴν πίστα, σὰν ἀπτραζιόν, ἀφοῦ εἶχε μάθει καὶ πολλὰ ξένα τραγούδια.

Ἡ σωστή φωνὴ κι' ἡ φινέττα, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν τόσο ἐντυπωσιακὴ ἐμφάνισιν, συντελοῦσαν στὸ νὰ κερδίξῃ κάθε μέρα καὶ περισσότερα χειροκροτήματα. Ἐκινούσε, ἄλλωστε, ὅπως ἀφνε, νὰ ἐννοηθῇ, μὲ μεγάλη αὐτοπεποίθησιν:

— Ὅα γίνω μιὰ μέρα βεντέπα!...

Ἐνῶ ἀπὸ τὰ πρώτα προσωπικὰ σουζέ της, ποὺ ἡχογράφησε σὲ δίσκους, μαζί μὲ 15 ἄλλα τραγούδια, ἦταν τὸ γνωστὸ τραγούδι τοῦ Γ. Κόρου:

«Θέλουνε νὰ μᾶς χωρίσουν
τὴν ἀγάπην μας νὰ σβύσουν»,
μὰ ἐγὼ ἀν' τὴν γαστὴρ μου
σ' ἔχω μέσα στὴν καρδιά μου.
Θέλουνε νὰ μᾶς χωρίσουν
τὴν ἀγάπην μας νὰ σβύσουν...».

Μὲ τὴ φροντίδα τῆς μητέρας της, ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένη μόνιμα στὸ Λονδίνο, ὑστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ἡ Λέλα Πανᾶ ἔφυγε στὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖ ἐμφανίσθηκε σὰν ἀπτραζιόν, μὲ πολλὴ ἐπιτυχία, σ' ἐνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ κέντρα τοῦ Σάντερλαντ. Παράλληλα ἔκανε ἐμφάνισεις στὴν τηλεόρασιν, ὅπου παρουσίασε γιὰ πρώτη φορά, τὸ μεγάλο σουζέ τῆς ἐποχῆς «Γαρυφαλλοὶ στ' αὐτὴ».

Λίγο ἀργότερα, ὅταν γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἔκανε ἐμφάνισιν στὴν Ἀμερική. Αὐτὴ τὴν φορά, ὅμως, μὲ προσωπικὸ τῆς συγκρότημα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἔκανε, μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία, ἐμφάνισεις καὶ στὸ Σικάγο.

Ἡ Λέλα Πανᾶ—Παπαδοπούλου.

στὴν Ἑλλάδα, εἶχε ἐνδιαφέρουσες προτάσεις γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἐφυγε, λοιπόν, μαζί μὲ τὸν Καπλάνη γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Εἶχε συμβόλαιο γιὰ ἔξι μῆνες, μὰ τὴν κράτησαν 2 χρόνια, ἀφοῦ ὁ συνδυασμὸς τραγουδιοῦ καὶ ἀκκορντεόν ἄρεσε ιδιαίτερα.

Ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα, εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ παίξῃ σὲ μιὰ ἑλληνικὴ ταινία, μὲ τὸν τίτλο «Γυναίκες στὸν Ἰππόδρομο». Στὸ φιλμ αὐτό, ποὺ εἶναι πρωταγωνίστρια, παρουσιάζεται σὰν ξένη τουρίστρια καὶ μιλάει ἀγγλικά.

Τὸ Ἰσραήλ, ὅπου ἄρρεσι ἰδιαίτερα τὸ λαϊκὸ τραγούδι, τὴν προσέξε κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Τελ-Ἀβίβ, μαζί μὲ τὸ γνωστὸ τραγουδιστὴ καὶ συνθέτη Χάρμα, καὶ ἐπὶ ἐνα ἐξάμηνο, γνώρισε πραγματικὲς ἐπιτυχίες.

Στὰ 1961 ἔφυγε καὶ πάλι στὴν Ἀμερική. Αὐτὴ τὴν φορά, ὅμως, μὲ προσωπικὸ τῆς συγκρότημα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἔκανε, μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία, ἐμφάνισεις καὶ στὸ Σικάγο.

Τὴν εἶδαμε σὲ μιὰ τελευταία φωνοληψία, μὲ τὸ ἀκκορντεόν, δῶπως πάντα. Αὐτὴ τὴν φορά ὅμως, τὸ ἀκκορντεόν εἶναι τοῦ κουτιοῦ! Καυνοῦργιο ἀπόκλιμα, ποὺ ἔφερε μαζί της ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

— Μοῦ ἄρρεσι νὰ σωφάρω καὶ νὰ τρέχω μὲ μεγάλη ταχύτητα. Τὴ μανία μου αὐτὴ τὴν πληρώσα πολλές φορές στὴν Ἀμερική, μὲ βαρὺ πρόστιμο. Ὡστόσο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ, ἔχω καὶ ἀμερικανικὸ δίπλωμα.

— Μελλοντικὰ σου σχέδια;
— Νὰ χτίσω ἕνα τουριστικὸ ξενοδοχεῖο, μαζί μὲ μιὰ ζεστὴ γωνία ψυχαγωγίας στὸ ἰσόγειο, κάτι παρόμοιο μ' αὐτὸ ποὺ εἰτοιμάζει στὸ Μαρούσι ὁ ἀγαπητὸς μου συνάδελφος Νίκος Γούναρης.

— Κι' αὐτὸ στὴν Ἑλλάδα;
— Ὁχι, αὐτὸ στὴ θάλασσα. Στὸ δρόμο τοῦ Σουνίου. Τὸ οἰκόπεδο τὸ ἔχω ἤδη ἐξασφαλίσει καὶ ἐλπίζω, πολὺ σύντομα, νὰ βάλω μπροστά.

— Μὲ καμμιὰ ἐκπληξί, ἀσφαλῶς;

— Βέβαια. Ἐκεῖ θὰ φυλάξω τὸ μεγάλο μου αὐτό. Ἐνα δικό μου τραγούδι, ποὺ ἔγραψα τελευταία, πάνω σὲ στίχους γνωστοῦ στιχουργοῦ, καὶ μεγάλου μου θαυμαστοῦ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ μὴν τὸν ἀποκαλύψω...

Αὐτὴ εἶναι ἡ Λέλα Πανᾶ-Παπαδοπούλου. Ἐνα ἀπὸ τὰ πῶς λαμπρὰ ἀστέρι στὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα. Ἐνα ἀστὲρι μὲ πολὺ ταλέντο καὶ περισσότερο μυαλό, ποὺ βαδίζει πάντα μὲ ὑπολογισμὸ, χωρὶς ποτὲ νὰ προκαλῇ θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά της.

Ι. ΓΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ο ΣΟΥΤΣΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΡΑΣΙ

Μιὰ Κυριακὴ τῆς Ἀποκριᾶς, ὁ ποιητὴς Ἀλῆξ. Σούτσος ἦταν προσκαλεσμένος σὲ γεῦμα, στὸ σπιτί ενός νεόπλουτου. Ὁ οἰκοδεσπότης κι' ἡ οἰκοδέσποινα ἔδωσαν ὅλα τὰ δυνατὰ τους νὰ τὸν περιποιηθοῦν κι' εἶχαν ἐτοιμάσει γιὰ τὸν ξένο τους τὰ καλύτερα γιὰ τὸν ἔθνος, λοιπόν, σιγὰ-σιγὰ, πρὸ τοῦ τραπέζι, ἡ σύζυγος τοῦ νεόπλουτου γύρισε στὸν ποιητὴ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐ, κύριε Σούτσο, τώρα θ' ἀνοίξω γιὰ χάριν σας ἕνα μπουκάλι μὲ παλιὸ κρασί, μὰ πολὺ παλιό, τοῦλάχιστον ἑκατὸ χρόνων. Ἀγοράσαμε, τελευταία, ἀρκετὰ μπουκάλια ἀπ' αὐτὸ καὶ μὰς στοίχισαν ὀλόκληρη περιουσία...

— Ὡ! Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ! τῆς εἶπε ὁ ποιητής.

Σὲ λίγο, παρουσιάστηκε τὸ περίφημο μπουκάλι, ποὺ ἦταν σκονισμένο καὶ ἐλεινὸ. Οἱ οἰκοδεσπότες τὸ ἀνοίξαν καὶ τὸ ἀδείασαν στὰ ποτήρια.

— Ἐ, πῶς σὰς φαίνεται; ρώτησαν τὸν ποιητὴ, ὅταν δοκίμασε τὸ κρασί. Δὲν εἶναι πραγματικὸ βάλσαμο;

— Ὁ Σούτσος ξανάπιε μιὰ γουλιά καὶ στραβομουτσούνισε.

— Εἶναι ἀληθινὰ ἐξοίσιο! ἀποκρίθηκε.

Κι' ἄμεσως πρόσθεσε:

— Ἐξέρτε, ὅμως δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ πίνεταί ἐτσι...

— Διηλόθ;

— Νά, θέλω νὰ πῶ, ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν νὰ τὸβάζε κανεὶς μέσα στή... σαλάτα!...

ὁ αἰὶ ὄνι

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ

Ν. ΤΣΙΦΟΡΟΣ

Ὁ «παλιός», ποὺ ἐγκαταλείπει...

ΜΑΣ μίλησε μεταξὺ τυρὸ καὶ ἀχλαδίου, ποὺ λένε. Ἦταν, ἄλλωστε, τρομερὰ ταραγμένος τὴν ἡμέραν, ποὺ τοῦ ζητήσαμε συνέντευξι γιὰτὶ εἶχε ἀποδημῆσει εἰς Κύριον ἕνας ἀγαπητὸς του φίλος καὶ παλὸς συγγραφέας τοῦ θεάτρου, ὁ Χρ. Γιαννακόπουλος.

— Ὡρα, ποὺ τὴ διαλέξατε!

Πρόκειται γιὰ τὸ Νίκο Τσιφόρο, γνωστὸ ἄνθρωπο τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου, τῆς δημοσιογραφίας κλπ. Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ παρουσιαστῇ στὸ κοινὸ ὁ Ν. Τσιφόρος. Πολυγραφώτατος ὁ ἴδιος, μὲ συνθετικὸ ταλέντο, ἔχει ἀποκτήσει ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινὸ ἀπὸ τὶς στήλες ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ἀπ' τὴ θεατρικὴ σκηνή, μὲ τὸ στενὸ συνεργάτη του Π. Βασιλειάδην μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει φιλοτεχνήσει δεκάδες κωμωδίες, φαρσοκωμωδίες, κομεντί κλπ., ποὺ ἔχουν καταχειροκροτηθῇ ἀπ' τὸ κοινὸ.

— Ὡς — κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερό λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ στήλη μας τὸν περιλαμβάνει σήμερα στ' ἀστέρι της — ὁ Νίκος Τσιφόρος, πέρα ἀπὸ τὶς ποικίλες συγγραφικὰς ἐνασχολήσεις του, διακρίνεται πάντα γιὰ τὸ πάθος του πρὸς τὸν κινηματογράφον.

Σεναρίστας καὶ σκηνοθέτης ὁ ἴδιος, ἀπ' τὰ πρώτα μεταπολεμικὰ χρόνια εἶχε στὰ σοβάρια παλαίει γιὰ τὴν ποιοτικὴ βελτίωσιν τοῦ ἐλληνικοῦ κινηματογράφου. Ἐφτίισε ταινίες, πολλές καὶ καλὲς καὶ ἐγγυησάντες ὅτι θὰ φτιάξῃ στὸ ἄμεσον μέλλον ἀκόμη καλλίτερες, ὅταν ξαφνικὰ ἔκοψε ὁ ἴδιος μὲ τὰ χέρια του τὸ νῆμα τῆς σκηνοθετικῆς του καριέρας στὴν 7η Τέχνη.

★

— Γιὰτὶ κ. Τσιφόρος;
Στὸ πλακόστρωτο τοῦ ἰσογείου τοῦ ἐλληνικοῦ «Χόλγουντ» ἐπὶ τῆς πλατείας Κάνιγγος, ὁ συνομιλητὴς μας, στάθηκε γιὰ λίγο διατακτικός. Ἐκανε μιὰν ἀόριστη χειρονομία καὶ στὰ χεῖλιά του διαγράφηκε μιὰ γκριμάτσα δυσφορίας.

— Γιὰτὶ σταμάτησα; Μά... ἀξίζει τὸν κόπο;

— Νομίζουμε πὼς ἀξίζει. Τοῦλάχιστον γιὰ σὰς τὸν ἴδιο ἀξίζει κάποτε.

— Σωστά.

— Τότε;
Μίλησε. Μὲ δυὸ λόγια. Καὶ ἐξέφρασε τὴν ἀπογοήτευσί του, ποὺ εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἀπογοήτευσιν πολλῶν ἄλλων σὰν κι' αὐτὸν, ποὺ ἄλλοτε λάτρεψαν τὴν ὁδόν, ἀλλὰ ἐκείνους τοὺς γέλασε.

— Ὁ κινηματογράφος, μὰς εἶπε, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, πῆρε τὴν κάτω βόλτα, σὰ βιομηχανία καὶ ἐμπόριο. Ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη τῆς θαλάσσης καὶ στὸ τέλος — τέλος, μπορεῖ νὰ πᾶνε οἱ κόποι σου δωρεάν. Μὲ καταλαβαίνετε;

— Σὰς καταλαβαίνω...

— Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους παρήκτισα τὸ σκηνοθετικὸ ἐπάγγελμα καὶ περιωρίστηκα νὰ γράφω μόνον σενάρια ἐπ' ἀμοιβῇ.

— Μιὰ ἐπιμέλεια, ἀκόμη; Ποῦ θὰ πᾶ ὁ κινηματογράφος ἐστὶ, ὅταν ἀραιώσουν οἱ τάξεις τῶν φανατικῶν πιστῶν του;

Σήκωσε τοὺς ὤμους μὲ ἀδιαφο-

ρία. Καὶ ξανάκανε τὴ γκριμάτσα τῆς δυσφορίας. Μιὰ γκριμάτσα, ποὺ ἀποτελοῦσε χαρακτηριστικὴ ἀπάντησι κι' εἶδεν τὸ μέτρο τῶν σημερινῶν του, ἀπόψεων.

Κι' ἐμεῖς μέναμε ἀπορημένοι καὶ μελαγχολικοί.
Πῶς καταλήγουν καμμιὰ φορά, ἀλήθεια, οἱ μεγάλοι ἔρωτες!

★

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ νέος ποὺ φιλοδοξεῖ...

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ἀντίθεσι στὸν πεσιμισμό τοῦ Νίκου Τσιφόρου καὶ τὴν ἀπογοήτευσί του, ἔρχεται ἡ γεμάτη αἰσιοδοξία καὶ πίστι φωνῇ τοῦ νέου σκηνοθέτη Χρ. Κυριακόπουλου.

— Εἶμαι, ἀπόλυτα αἰσιόδοξος γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ἐλληνικοῦ κινηματογράφου, μὰς εἶπε ὁ ἐκ Καλαμῶν πιστὸς αὐτὸς θεράπων τῆς 7ης Τέχνης.

Καὶ ξανάτονισε γιὰ νὸ στερέωσιν τοῦ λόγου του τὸ ἀσφαλές:

— Ἀπόλυτα αἰσιόδοξος.

— Ποῦ βασίζεσαι αὐτὴ τὴν αἰσιοδοξίαν; ρωτήσαμε.

— Ἀνάλασε καθαρά καὶ ξάστερα τὴν ἀποψὶ του:

— Πρώτα-πρώτα ἡ τεχνικὴ τῶν Ἑλλήνων σκηνοθετῶν δὲν ὑστερεῖ ἀπὸ τὴν τεχνικὴ τῶν ξένων. Ἡ ἐπαφὴ μὲ τὶς ξένες ἐταιρεῖες καὶ τοὺς ξένους ἡθοποιούς, ποὺ ἔρχονται τώρα τὰ τελευταία χρόνια νὰ «γυρίσουν» ταινίες στὸν τόπο μας, εἶχε τ' ἀγαθὰ τῆς ἀποτελέσματα, τόσο στοὺς ἑλληνικοὺς σκηνοθέτες, ὅσο καὶ στοὺς ἡθοποιούς μας. Ἦταν καὶ εἶναι γι' αὐτοὺς ἕνα εἶδος σχολείου. Οἱ σενναριογράφοι μας, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἀρκετὰ καλοὶ γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ κατάναλυσιν.

— Καὶ γιὰ τὴν ἐξωτερική; Ἐδῶ βρίσκεται ἡ κακοδομία τοῦ ἐλληνικοῦ κινηματογράφου, κατὰ τὴν γνώμη μας, παρατηρήσαμε. Στὸ ὅτι τὰ προϊόντα του κάνουν μόνο γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσιν καὶ δὲν «πιάνουν» στὶς ξένες ἀγορές.

Χαμογέλασε.
Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ σωστὴ τοποθέτησι, εἶπε. Βέβαια, ὑπάρχουν οἱ γκρινιάρηδες καὶ οἱ «σκληροὶ κριτι-

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ὁ Χρήστος Κυριακόπουλος γεννήθηκε στὴν Καλαμάτα τὸ 1926. Ἀπὸ μικρὸς ἀφοσιώθηκε στὸν κινηματογράφον. Νεαρὸς ἀκόμη ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου σπούδασε σκηνοθεσίαν καὶ φιλολογία. Ἐργάστηκε στὴν ἀρχὴ ὡς βοηθὸς σκηνοθέτης κοντὰ σὲ μεγάλους φέρμες τῆς Γαλλίας, ὅπως ὁ Ἀνρὺ Βερνέϊ κι' ὁ Ἀλ. Ζουφάι, ὀχτὼ δὲ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1958, γύρισε τὸ πρῶτο δικὸ του φιλμ ἐλληνογαλλικῆς παραγωγῆς, μὲ τίτλο «Ἐνας Ἑλληνας στὸ Παρίσι», ὅπου πρωταγωνιστοῦσαν Γαλλίδες στάρ καὶ ὁ δικὸς μας Μιχάλης Νικολαΐκος.

Στὴν Ἑλλάδα ἱδρύσε τὴν ἐταιρεία «Ἀφοὶ Κυριακόπουλου», τῆς ὁποίας εἶναι παραγωγὸς καὶ σκηνοθέτης. Τὰ πεπραγμένα του σὲ ταινίες δὲν εἶναι ἀκόμη πολλὰ. Τὰ «ἄδωδες» στὸν ἔρωτα (Α. Κωνσταντῆρας — Χρηστίνα Σιῶδα) καὶ «Πορνεῖα μῆτερας» (Π. Ζερβὸς — Χρ. Σιῶδα) ἦταν οἱ δυὸ πρώτοι καρποὶ τῆς σκηνοθετικῆς του καριέρας.

Ὁ Χρ. Κυριακόπουλος, ὥστόσο, θεωρεῖται ὡς ξένος ἀπὸ τοὺς κυριώτερους ἐκπρόσωπους τῆς νέας γενιάς, μὲ τίτλο γνώσιν του τῆς τεχνικῆς καὶ ὅλων τῶν τάσεων τοῦ συγχρόνου κινηματογράφου καὶ μὲ τὸ ρωαλὲο κι' ἀνήσυχο ταλέντο του.

Τώρα εἰτοιμάζει μιὰ νέα ταινία, μὲ τίτλο «Δεσποινὶς Θανάσης», στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦν ὁ Π. Ζερβὸς, ἡ Γ. Βασιλειάδην, ὁ Γιάννης Μαλλοῦχος κ.ἄ.

Ὁ Νίκος Τσιφόρος.

κοί», ἀλλὰ αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι πᾶμε πίσω. Τὸ ἑλληνικὸ κοινὸ, μολονότι δὲν ἔχει «ἡλικία» ἢ ὀριμότητα κινηματογραφικὴ ἀκόμη, κατακτιθήκε γιὰ καλὰ ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ φιλμ. Τὰ στατιστικὰ δεδομένα τοῦ 1962 λένε ὅτι οἱ ἑλληνικὲς ταινίες ἔκοψαν τὸσα εἰσιτήρια, ὅσα καὶ οἱ ξένες ταινίες, ποὺ προβλήθηκαν στὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ ἀποτελεῖ σοβαρὴν κατάκτησι.

— Ἀναμφιβόλως.

— Ὅσο γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ξένης ἀγορᾶς, εἴμαστε ἀκόμη στο σταδίου τῆς ἀμύνης, ὅπως συμβαίνει στὶς νεαρές κινηματογραφικὰς χώρες.

Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς ἀμυνόμεθα καλὰ. Ἀργότερα θὰ περάσουμε στὴν ἐπίθεσιν. Κάθε πρᾶγμα

έρχεται ὁμαλά, μὲ τὸν καιρὸ του. — Τί ἐννοεῖτε λέγοντας ἐπίθεσιν; — Τὴν κατάκτησιν τῶν ξένων ἀγορῶν.

— Πῶς θὰ ἐπιτευχθῇ αὐτό;

— Ἦδη ἔγιναν οἱ πρώτοι ἀκροβολισμοὶ καὶ ἀψιμαχίες. Ὁ Μ. Κωνσταντῆρας καὶ ὁ Γ. Ζαβέλλας ἔστειλαν ὁρατὰ ἑλληνικὰ φιλμ, ποὺ «κινήθηκαν» καλὰ ἐξῶ. Ἀργότερα, οἱ ἐπιθέσεις θὰ γίνουν συχνότερες καὶ πρὸς ὁργανωμένους, ἀν' ἀμύνη, βοηθήσει τὸ κράτος σωστά.

— Πῶς ἀναλύετε αὐτὸ τὸ «σωστά»;

— Ὡς ἐξῆς: Τὸ κράτος πρέπει νὰ βάλῃ δασμὸν στὶς ξένες ταινίες καὶ μὲ τὸ ὑπεράβῃ αὐτὸ πέλος νὰ χρηματοδοτήσῃ τὴν ἐγχώριαν κινηματογραφικὴ βιομηχανία. Παράλληλα, πρέπει νὰ μείωσιν στὸ ἥμισυ τὴ φορολογία τῆς ἐλληνικῆς ταινίας. Ἐτοίμ' ἀντιμετωπίζῃ νικηφόρα ἡ «κρίσις παραγωγῆς» ποὺ διέρχεται ὁ τόπος καὶ θ' ἀθήσῃ ἡ ντόπια ταινία.

— Ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα οἱ κατάλληλοι ἄνθρωποι γιὰ νὰ βοηθήσουν σκηνοθετικά σ' αὐτὴ τὴν ἀνθισιν;

— Ἀλλοίμονον ἂν δὲν ὑπάρχον. Ἀς εἶναι καλὰ τὰ νιάτα. Τὰ ἑλληνικὰ νιάτα!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΙΚΗ ΜΝΗΜΗ

Σὲ μιὰ χοροσπερίδα, μιὰ κομψομένη πλησίστιν, τὸ δίσκομο χιουμορίστα συγγραφέα Μάρκ Τουαίν.

— Ὡ! κύριε Τουαίν! τοῦ λέει. Μὴ μοῦ πῆτε πῶς δὲ μὲ θυμάστε. Εἶμαι ἡ κυρία Σμιθ!

Καὶ ὁ Ἀμερικανὸς σατιρικός, ἀφοῦ τὴν κυττάζει, ἀπαντᾷ:

— Βέβαια, ἀγαπητὴ κυρία! Θυμάμαι πολὺ καλὰ τὸ ὄνομά σας, ἀλλὰ μοῦ διαφεύγει τό... πρόσωπό σας!

— ΠΡΕΠΕΙ να σου πω κάτι, Λουκ...
— Κά μου, είπε μουδιασμένη ή κυρά Μαρτίνα στο σύζυγο. Μπορεί, όμως, να σε διασρεστήση.
— Ο φανατικός την κούταζε με απορία:
— Μίλησε λεύτερα, Μαρτίνα μου. Μη μου κρύψεις τίποτα...
— Γιατί να σου κρύψω, Λουκά μου; Νά, ο πλανόδιος μανάβης ο Μήτσουρας από καμπόσες ημέρες μας κάνει καφώνια...
— Ο ψευτονταής ο Μήτσουρας σας κάνει καφώνια; Για μίλησε καθαρά... Ο ρεμπέσκος αυτός, που παριστάνει τον Καζανόβα...
— Νά, όποτε περνάει από το σπίτι μας, σφύριζε σχεδόν από παράθυρα πέταει παντού, φωνάζει σηματοδικά και κυττάει καθώς καταλαβαίνω να μας κάνει ρεντίκο...
— Στις αλήθειες, ός θυμώσω, Μαρτίνα μου. Τι λέει; Θέλω να μάθω...
— Λέει, λόγου χάριν: «Μέ δέκα, μωρέ και χωρίς το Λεάντρο... με δέκα τα μάλα...». Κι' ύστερα κοιμάνει την αγριωφώνά του: «Οι φανατικοί με το διδολόγο... Τά τσάφια με την ομαδάρα τους... Θά σάς ριέω, με, έρε, σπασακόρυζο... θαρκαράισι!»
— Βρέ τον έριφον... Βαλτός σύγουρα είναι, Μαρτίνα μου.
— Μ' από ποιόν, Λουκά μου; Μπορεί και να είναι μεθυσμένος...
— Πρωί-πρωί μεθυσμένος; Αδύνατον!... Κάτι όπιοιπυρομαί. Θά καθήσω αύριο πίσω από το παντζούρι να τον ακούσω...
— Άσε τον να κουρεύεται, Λουκά μου. Ο Μήτσουρας είναι τόν σκονισιά και τόν πελκουκιά. Έσ' νοικοκύρης άνθρωπος...
— Κι' αν είμαι νοικοκύρης, Μαρτίνα μου, πρέπει να δέχωμαι σασπυνοίνα θέρα από τόν γυρολόγο; Θ' ακούσω και θά κρίνω...
— Τ' άλλο πρωί ο μπάμπα Λουκάς κάθησε στο σπίτι του και περίμενε τόν γυρολόγο μανάβη. Στις δέκα φάνηκε τόν καρρότσα του.
— Κι' όταν ζύγωσε στο σπίτι τού μπάμπα Λουκά, δόθηκε να σπέρνη τις συνηθισμένες ξυλοπρόκες...
— Μή δέκα, με δέκα, μωρέ, φάγατε τόν Παύλ και δίχαος τόν Λεάντρο! Ντροπή σου, Κοκκινή Θεάλα... Κι' οι φανατικοί με το διδολόγο... Άκούστε νοικοκυράδες...
— Ο μπάμπα Λουκάς, φουρκισμένος, άνοιξε τόν παράθυρο.
— Τι γκαρίζετε, έρε Μήτσουρα; τόν ρώτησε. Γλυστρούδα, μωρέ, χαραιοπούλιες πρωί-πρωί; Ταράμα; Α-με παρκατάνα να γαργαλάς τη φωνή σου με μπρόκολο... Νηή της δεκάρας...
— Ο Μήτσουρας κούταζε με όπιοιμητική περιφρόνηση τόν αντίπαλο.
— Τό όποιον κεχαγιά στο κεφάλι μου, μάλιστα; είπε. Έχω τόν λεύτερο, νομίζω, να πουλώω τόν λαχανικό μου...
— Καλώς, έρε Μήτσουρα, μά όχι και περικοπάδες και πόντοι. Και σ'ό λένω, έρε, να κάνης κράτει και να πάς παρακάτω...
— Ο Μήτσουρας τώρριξε στο σορολόγο:
— "Άκουσε, μάλιστα και μηδέν παρεγγήνσι. Θά λένω στο γειτονιά ό-τι λάχει και θούλωστο."
— Πράσεξέ σου λέω, μανάβη, μήν τά ξυμώματε. Τ' ακούς;
— Μή τις ύγειές σου, γλομπάκις, τόν όποιον τούς λοχαδικούς σαν κι' εμένα τους λοχαδικούς στα παλιά μου τά παπούτσια.
— Ο μπάμπα Λουκάς έκλεισε με θυμό τόν παράθυρο κι' έδωσε τόπο στην όργη τέ. Παλινάστρασε τη γνώμη του. Νά έβη ή να μη έβη να κάνει τ' αλατιού τόν γυρολόγο; Μά σκέφτηκε ψυχραιμότερα και τόν άφηκε. Θά έξυμωσή, συλλογίστηκε. Πού θά πάι;... Θά τόν χωνέψει, "Δατσό, ο Μήτσουρας ξεθαρρεμένος από τήν ύποχωρητικότητα τού μπάμπα Λουκά, σούτανε κάθε μέρα τόν κοιμπούτι τού με καινούργιες χάντρες...
— Τό τρίτο θράδυ, εκείνα που έπινε τόν παπύ του, ο μπάμπα Λουκάς στο καρενάτο τού Μισοχωνιστή, ό παπουττής ο Κούβελορ ποδπαίξε τάβλι με κάποιον άλλο τού φαίναζε:
— Πές αλδύρι, μπάμπα Λουκά! "Όλο γυρισάνα πρής τόν μέροσ τέου, περίεργοι ν' ακούσωνε τή συνέχεια...
— Άλδύρι, σ'ό λένω, έρε Κούβελο... Για πές μας, λοιπόν, τόν ψυγείο σου να γελάσωμε...
— Ο Μήτσουρας κι' ο Μπιρμπίλης σέ γυρεύει, Λουκά μου... Κρίμα να σέ κάνουνε, λέω, παστοκούδονο. Μά

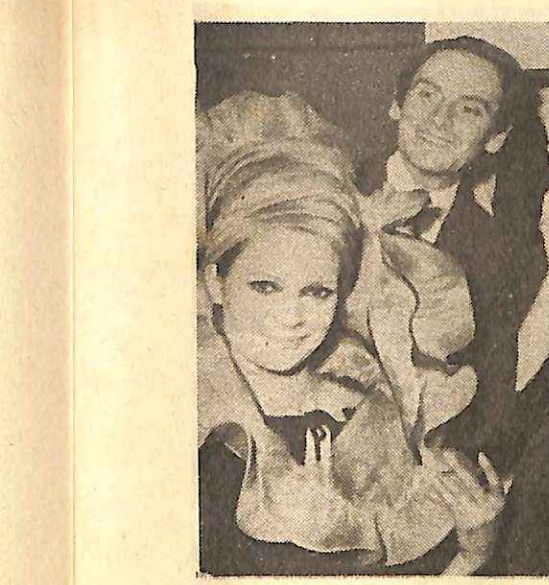
τις ύγειές σου.
— Ο μπάμπα Λουκάς κατάπιε τήν προσβολή σαν κινόνο.
— "Ε τι να γίνη, έρε Κούβελο. Τέτοιο κοροϊδάκι πού είμαι!...
— Είσαι και φαίνεσαι, τώρριξε ό άλλος σ' άλαφρό τόνο... "Ωστόσο με τόν Σιδέρη και χωρίς τόν Λεάντρο τού Παύλ...
— Ο μπάμπα Λουκάς, φουρκισμένος κι' αναστατωμένος, έγρηκε... Μιά κι' έμπεσε τόν ήθικό αύτουρο, θά μπορούσε να κανονισή και τόν γαλατά τόν Μπιρμπίλη και τόν λεχρίτη τόν Μήτσουρα... Στό κρεβάτι του, λοιπόν, κατάρτωσε τόν μυστικό του σχέδιο και τώφερε δόλτα... Μιά κι' ήσαν ρεμπέσκδες οι άλλοι, θά ήσαν κοροϊδία γι' αυτόνε να παριστάνη τόν όσιο Πολυκάστο... Έτσι...
— Τ' άλλο θράδυ, τόν τηλεφώνω τού μαγαζιού, τού Μπιρμπίλη χτύπαγε κάθε λερότο... Νερίγκ... Νερίγκ... Κε-φαλόπονος...
— "Εδώ γαλατάς Μπιρμπίλης... Τι θέλετε, κυρία;
— Μιά περιπαθητική φωνούλα άκου-γόνταν από τήν άλλη άκρη:
— "Ένα γισαούρι στην όδον Έπτα-νήσου... κι' ένα μπουκάλι γάλα...
— Ο Μπιρμπίλης έστειλε τόν παρα-γυιό του τόν Θεοδωρή στην άντα-να, πού τούλυναν. Σέ καμπόσα, ντρίγκ... ντρίγκ τόν κουδούνι... "Άλλη φωνή: «Μισό κιλό θούτρον και μισό κιλό φρυγανιές». Ο παραγυιός ροθό-λούσε στην άντράσσα, πού τούλεγε ή γυναίκα έσ φωνή... Κι' έτσι μέχρι τις δέκα τόν θράδυ ο παραγυιός τού ό Θεοδωρή, έκανε δεκαπέντε με είκοσι θόλλες από τήν όδό Τήνου, στην όδό Μάσου κι' από τήν όδό Κυμής μέχρι Σποράδων, Βισαδικός, άφηνε τις παραγγελίες στις ύπνρετρες τών διαμερισμάτων, χτυπώντας τόν κουδούνι τής ύπνρετίας, χωρίς να ρωτήση και χωρίς να δεσώδη τή τηλεφωνήματα...
— Τήν ίδια στιγμή, ο μπάμπα Λουκάς θούλεσε από τόν μπάρ τού Σπανοαγγέλη τόν μηχανήμα τού τηλε-φώνου, Πέντε-έξη καλοποράειρες κα-πέλλες, πού πίνανε μπύρες με τήν πα-ρά τους, φίλοι και γιορμιοί τού φανατικού, δεχτήκανε να τόν βοηθή-σουν στο γουστόζικο παιχνιδι, γιά να σπάσουνε πλάκα... Τι έχοναν να χόσουνε; Γελάγανε και γλεντούσαν με τόν κάζο τού γαλατά τού Μπιρ-μπίλη.
— Κι' έτσι στις έντεκα ό γαλατάς τριβόντας τά χέρια του από Ικανο-ποίησι γιά τήν άπρόσδοκτη πελα-τεία, σ' έρχονταν, με τηλεφώνω και γαρνιτούρα (Κίκυρε Μπιρμπίλη... και στείλτε μου γρήγορα από τόν έξοκαστό σας γισαούρι), έκλεισε τόν μαγαζί του.
— Μά τήν άλλη μέρα πρωί-πρωί μι-κρές και μεσοκότες ύπνρετίες άρχί-σαν ναρχοντα στο μαγαζί με τά γισαούρια, τις υποκάλες τόν γάλα και τά πακετάκια με τόν θούτρον.
— Πάστε τα πίσω, κύριε Μπιρμπί-λη, τού λέγανε, Πούές σάς είπε, κα-λέ, να μας στείλτε γισαούρι; Ντρο-πή σας!...
— Μά δέ μου τηλεφώνησε ή κυρά σου, κοπέλλα μου; Δέ με πήρε ή κυρία Μελπομένη από τηλεφώνω;
— Δέν είσαι σ'ό καλά σου, κύριε Μπιρμπίλη!... "Η κυρά μου λείπει σ'ή Θεσσαλονίκη και τόν άφεντικό μου δέν τρώει ποτέ γισαούρι...
— Ο Μπιρμπίλης μάζεψε μέχρι τόν μεσημέρι τριάντα κερόδες γισαούρι κι' άλλες τόσες υποκαλές γάλα... Σουφορά... Δέν τόν έφτανε ή ζη-μιά, γίνονταν και ρεζιλιά...
— Τ' άλλο θράδυ, σέ δυο-τρία σωστά τηλεφωνήματα από τακτικούς πελά-τες, δόλθηκε να παριστάνη τόν όλοκο:
— Τι θέλετε, κυρία Πουληχρία; Γισαούρι; Λαχανικό; Σαχτήκανε τά γισαούρια μου. Δέν πάτε κι' άλλο;ο να σπάσετε πλάκα, πολυόργια... Ά-καχοχάλα!...
— Δεύτερο, τρίτο, τέταρτο σωστά τηλεφωνήματα, τά ίδια!...
— Θέλετε δυο μπουκάλια γάλα, εί-πατε κυρία Ευφροδίκη; Δέν πώς να

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ... ΤΙΜΩΡΙΑ τού μανάβη Μήτσουρα

κουρεύεται... φάλαίνα!
— Κι' έτσι σέ δυο-τρείς μέρες, όχι μονάχα έχασε τήν πελατεία του, μά τόν κολλήσανε και δυο-τρείς μηνύ-σεις οι γριές φαλαίνες, κι' όσες ά-κούσανε τόν πατήρη τού Μπιρμπί-λη, γιά να μάθω να φρονεταί...
— Τ' άλλο πρωί ο μπάμπα Λουκάς μίλησε μυστικά με τήν πεντάμορφη και σκερτσόζα Βιδέττα. Ένα χαριτω-μένο δουλικό στο σπίτι τού δικηγό-ρου Σπανοργιά. "Η Βιδέττα κουνού-σε καμπόσο τήν ούρά της και άφηνε κάπου-κάπου λιγάκι τολμηρό τόν νε-κολλά της. Κι' άφηνε να φαή και κάτι ψηλότερα από τόν γόνατο. Στήν όδό Σύρου συχνά-πυκνά άκουγόνταν άναστεναγμοί γιά τόν τροφαντό και πικάντικο ήθελου, πού παρίστανε τήν Άνιτα Έκμπεργκ κι' άς μυρίζανε τά δαχτυλά της κρεμμυδι και σκόρδο.
— Δέ θά μου χάλασες τόν χατήρι Βιδέττα μου, τήν παρακάλεσε πα-τρικά, ό μπάμπα Λουκάς. "Εξ άλλ-λου, μίπως θά πείσης τίποτε; Ο Μή-τσουρας δέ μπορεί να σ' έννοχλήση...
— Καλά κι' αν τόν μάθω ή κυρά μου, μπάμπα Λουκά;
— "Η κυρά σου είναι καλωσυνέτη και συγχωράν κάτι τέτοια. Μ' αν ζορίση, θά της μιλήσω έγώ...
— Σύμφωνοι, μπάμπα Λουκά μου, μά τόν δραχολόκι τόν θέλω...
— Μωρέ, άς τελειώση καλά τόν ραβδί και θά ής...
— Ο Μήτσουρας με τήν καρρότσα τόν σταμάτησε κάτω από τήν πολυ-κατοικία, όπου κρατούσε διαμέρισμα ό Σπανοργιάς...
— "Η Βιδέττα κουνιστή και λυγιστή κατέβηκε ν' άγοράση φυρικά και κατέβηκε... "Ητανε λαχταριστή σαν μπακαλάς...
— Ο Μήτσουρας ξερογλειφόντανε σαν γάτος. Μιά στιγμή, μά, ή βασκαλε-μένη σειρήνη ζύγωσε τόν μανάβη και τόν κούταζε περιπαθητικά...
— Τά έβλεω γαλά, όπως είσαι κι' εσύ όμορφοτάτα, είπε.
— Για σένα, θά κατεβάσω, λέω, αλάκιστο τόν Πήλιο με τις αλαδιές και τις άφρομηλές τού, κομμάι μου...
— "Η Βιδέττα δόστω χαμόγελο, γα-λυφές, σιωπηρές ύποσχέσεις...
— Ο Μήτσουρας έέχασε και τόν Παύλ και τόν Λεάντρο, τόν μπάμπα Λουκά και τις καραμπόλες του...
— Δυο-τρείς ημέρες γυρνόντε σαν ά-δικη κατάρα στην όδό Σύρου. "Η καρδιά τού έλυνε σαν κερί γιά τά καστανα μάτια της Βιδέττας, πού κατέβηκε τήν όρα της να ψωνίση. "Επί τέλους, ό κομψός δέ θάσασζε. Βιδέττα, τής είπε, Για σένα θά τρελλασθώ. "Ο σενόνας σου με τρώει και με έλκινώνε. Θέλω να σέ δω, και κλάκωρα μου ένκ θράδυ...
— "Η Βιδέττα, κατ' ήν θέληση, κί-ο γυρολόγος τσίγισε θριαμβευ-τικά τ' αλγό του... Άμάν, τί σοδ είναι ό έρωτας!

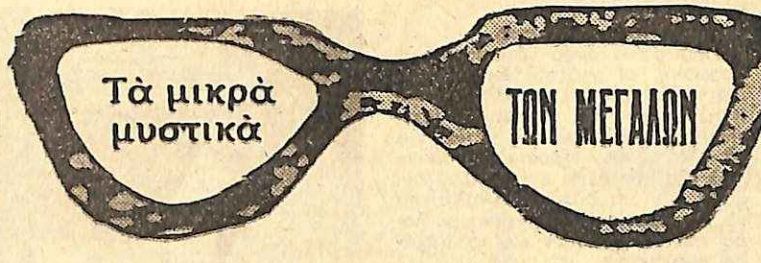
Στις έξη τόν θράδυ «παρκάρι-ζε» τόν καρρότσι του στην όδό Σου-κίανος Νέγρη. "Ο ψαρήρς κουρα-σμένος κουνούσε τ' αλτία του... Κρύα... χιονόνερο... έρημιά...
— Πέριμενε εκεί κάμποσο... "Ενας άστυφύλακας πλησίασε.
— Τι κάθεσαι αύτόν, ζωντόβολο; ρώτησε. Τέτοια ώρα... άπαγορεύε-ται! Ξεκουμπίσου άπ' εδώ...
— Ο Μήτσουρας, πού φοβήθηκε τόν πρόστιμο, μαστίγωσε τ' αλγό του και πήρε τήν άνηφορία.
— Τ' άλλο πρωί νάσου πάλι ή Βιδέ-τα, σαν πεταλούδα δίπλα στο καρ-ρότσι του. "Ο Μήτσουρας φαίνότα-νε φουρκισμένος.
— Βρέ σπλάχνο, τής είπε, μ' ά-φηκες τή νύχτα κάγκελλο, τόν όποι-ον λιγάκι άκάμη και δάχα ντρά-βαλα με τούς πολιτάνους...
— Λάθος, χρυσό μου! Έγώ ήρ-θα, μά δέ σέ έρρηκα. Νά με περι-μήνης κι' άπόψε... Σ' άγατώ... σέ λατρεύω!...
— Ο Μήτσουρας έλυνε σαν άφράς τής μπουγάδας.
— Θά σέ περιμένω, φεργάδα μου... Θά σέ περιμένο, πατρίδα μου! Κούταζε νάρθη, μωρό μου.
— Στις λεύκες, πρόσθεσε και τόν ξηγήθηκε τόν κορίτσι, Στήν όδό Φωκίανος Νέγρη... Έξω από τις λεύκες, τ' ακούσε ξεπαγιάζοντας στην καρρότσα τόν περιμένον...
— Ο ίδιος άστυφύλακας τόν ζύγω-σε, μωτραμένους.
— Πάλι έσύ, πωλάκι μου, έδω; Είσαι... σίγουρα ύποπτος!...
— Άσε με στο φαρμάκι μου, κύριε πολίτα... Τό όποιον περι-μήνω τόν σπλάχνο μου...
— Πού σπλάχνο και πράσινα ά-λογα, μωρέ; Έλα στο τμήμα.
— Θέλοντας και μη τόν οδηγήσε στο τμήμα. "Ο άστυνός άπουάξε-ζε... Πέριμενε δυο-τρείς ώρες. "Ε-κανε τόν τσαγκό. Έθρισε δυο-τρείς άστυφύλακες. Κοιμήθηκε στο τμήμα... Τό πρωί δέν είχε πιά κό-μτσια να κάνει τόν γύρο... κι' από τότε είναι στα μαχαίρια...
— Πάντως, κανέναν δέν τούς βλέπει πιά μαζί...
— Οί κόκκινες γλωσσίσες λένε και ξαναλένε, με πραγματική ή-δουσι, τόν «ένεα», γύρω από τήν τρυφερή φίλια τού Πιέρ Καρντέν και τής Ζάν Μωρά.
— Πάει ένας χρόνος τώρα, πού ό διάσημος δημιουργός τής γυναι-κής μόδας, είναι βαθιά έρωτευμέ-νος με τή Ζάν Μωρά.
— Καί τόν περιλαμπρό άστέρι τού κινηματογράφου πάει ένας χρό-νος, πού είναι βαθιά έρωτευμένο με τόν Πιέρ Καρντέν.
— "Η άγάπη τους, στην άρχή, κρύφτηκε σ'ά έλληνικά νησιά και μετά πήρε τόν ρυθμό της παρι-ζιάνικης ζωής. Ένα ρυθμό, πού σίγουρα δέν εύνοεί τά μεγάλα αί-σθήματα...
— Οί άσπονδοι, βέβαια, φίλοι προσίνισαν, στην άρχή, άπ' τόν κακό τους, με τόν έσθνικό και βαθύ αυτό έρωτά. Άλλα γρήγο-ρα άρχισαν να έλπιζουν...
— Στο Παρίσι ό έρωτας δέ βα-στάνε περισσότερο από λίγους μήνες...
— Καί, τελευταία, άρχισαν να θριαυβολογούν... Τελείωσαν οι ρωμαντικοί περιπάτοι και τά βρα-δυνά τέτ-α-τέτ τού Πιέρ και τής Ζάν.
— Άμέσως έτριψαν τά χέρια τους με κρυφή χαρά, ένώ ύποκριτικά τόνιζαν:
— Τί κρίμα! Κι' ήσαν ένα τόσο ταιριαστό ζευγάρι!...
— Άλλά τόν «ταριαστό ζευγάρι» δέν τά χάλασε ή, τούλάχιστον, δέν τά χάλασε «άκόμνη».
— "Η αλήθεια ήσαν πάλι άπλή. "Ο Πιέρ Καρντέν ήσαν πολύ ά-πρσοχλημένος με τήν προετοιμα-σία τής καινούργιας του «κολλέ-ξιόν». Για μερικές έβδομάδες, ό εύ-πυρετός τής δημιουργίας, ό εύ-θνης ένός μεγάλου οίκου μόδας, τόν έμποδίζον να βλέπη συχνά τήν Ζάν Μωρά. Γιατί, κάθε τέτοια έ-ποχή, στο Παρίσι τής μόδας, ά-πλώνεται ένα μυστικό ρίγας, πού γρήγορα φτάνει στον πυρετό. Ράφτορες, μοντέλα, καινούργια φο-ρέματα, άγοραστές άπ' όλο τόν

Πιέρ Καρντέν: «'Η μόδα κι' έγώ...»

«'Οχι, δέν τά χάλασαν»

— Τά χάλασαν;
— Έγώ τόν έμαθα από μιá φίλη της. Ούτε καλημέρα δέ λένε!
— Τί λέτε; Δέν είναι αλήθεια! Κάθε βράδυ είναι μαζί!...
— Τί μαζί;... Έγώ έμαθα, ό-τι, πριν δυο έβδομάδες, τόν σκα-μπίλισε στο άτελεί του, κι' από τότε είναι στα μαχαίρια...
— Πάντως, κανέναν δέν τούς βλέπει πιά μαζί...
— Οί κόκκινες γλωσσίσες λένε και ξαναλένε, με πραγματική ή-δουσι, τόν «ένεα», γύρω από τήν τρυφερή φίλια τού Πιέρ Καρντέν και τής Ζάν Μωρά.
— Πάει ένας χρόνος τώρα, πού ό διάσημος δημιουργός τής γυναι-κής μόδας, είναι βαθιά έρωτευμέ-νος με τή Ζάν Μωρά.
— Καί τόν περιλαμπρό άστέρι τού κινηματογράφου πάει ένας χρό-νος, πού είναι βαθιά έρωτευμένο με τόν Πιέρ Καρντέν.
— "Η άγάπη τους, στην άρχή, κρύφτηκε σ'ά έλληνικά νησιά και μετά πήρε τόν ρυθμό της παρι-ζιάνικης ζωής. Ένα ρυθμό, πού σίγουρα δέν εύνοεί τά μεγάλα αί-σθήματα...
— Οί άσπονδοι, βέβαια, φίλοι προσίνισαν, στην άρχή, άπ' τόν κακό τους, με τόν έσθνικό και βαθύ αυτό έρωτά. Άλλα γρήγο-ρα άρχισαν να έλπιζουν...
— Στο Παρίσι ό έρωτας δέ βα-στάνε περισσότερο από λίγους μήνες...
— Καί, τελευταία, άρχισαν να θριαυβολογούν... Τελείωσαν οι ρωμαντικοί περιπάτοι και τά βρα-δυνά τέτ-α-τέτ τού Πιέρ και τής Ζάν.
— Άμέσως έτριψαν τά χέρια τους με κρυφή χαρά, ένώ ύποκριτικά τόνιζαν:
— Τί κρίμα! Κι' ήσαν ένα τόσο ταιριαστό ζευγάρι!...
— Άλλά τόν «ταριαστό ζευγάρι» δέν τά χάλασε ή, τούλάχιστον, δέν τά χάλασε «άκόμνη».
— "Η αλήθεια ήσαν πάλι άπλή. "Ο Πιέρ Καρντέν ήσαν πολύ ά-πρσοχλημένος με τήν προετοιμα-σία τής καινούργιας του «κολλέ-ξιόν». Για μερικές έβδομάδες, ό εύ-πυρετός τής δημιουργίας, ό εύ-θνης ένός μεγάλου οίκου μόδας, τόν έμποδίζον να βλέπη συχνά τήν Ζάν Μωρά. Γιατί, κάθε τέτοια έ-ποχή, στο Παρίσι τής μόδας, ά-πλώνεται ένα μυστικό ρίγας, πού γρήγορα φτάνει στον πυρετό. Ράφτορες, μοντέλα, καινούργια φο-ρέματα, άγοραστές άπ' όλο τόν

(Τό Διεθνές κούς-κούς)

κόσμο, δημιουργούν μιá άτμό-σφαιρα πολύ ιδιότυπη, όπου όλοι και όλες ζουν γιά τή μόδα, χω-ρίς να μπορούν να σκεφθούν τί-ποτ' άλλο...
— Για τρεις έβδομάδες, ό Πιέρ Κορντέν ήσαν άποκλειστικά έ-ρωτευμένος με τή μόδα...
— Άλλά, στην «πρεμιέρα» τής κολλεξιόν του, τά διάφορα στο-ματάκια κατάντη τή γλωσσίστα τους... "Η Ζάν Μωρά, πολύ άπλά ντυμένη και μ' ένα πούλο εύτυχ-σμένο χαμόγελο, ήσαν πλάι στον Πιέρ Καρντέν...
— Μπά, αυτό δέ σημαίνει τί-ποτα! Δέν ήθε γι' αύτόν, άλλα γιά τά μοντέλα του... ψιθύρισε τόν πιό αδιόρθωτο στοματάκι, άφού πέρασε ή πρώτη έκπληξι.
— Γιατί πολλοί θεωρούν τήν εύ-τυχία — έστω τή μικρή εύτυχία — τών άλλων, σαν προσωπική προσβολή...
— Χωρίς και έρωτας
— "Οχι! "Ο Ρούντολφ Νουρέγιεφ δέ θά χορέψη σ'ή Ζιζέλ, στην "Όπερα τού Παρισιού. "Ο διάση-μος Ρώσος χορευτής, πού τό 1961, σέ μιá «τουρνέ» στην Εύρώπη, δέ θέλησε να ξαναγορίση σ'ή Μό-σχα, έχει τόν μυστικό του...
— Άλλά τόν μυστικό του, δέν έ-χει καμιά σχέση με τήν "Όπερα. Άπλούστατα, ή σοβιετική πρε-σβεία σ'ό Παρίσι ζήτησε να μη χορέψη ό Νουρέγιεφ...
— Εκείνος, βέβαια, δέν τόν πήρε ναί τρία μυστικά, είναι κολλημέ-να στον τσίχο τού καμαρινιού του.
— Τό πρώτο από τή Ρώμη, τής γυναίκας του Μαρίζα Παβόν, πού τά είχε χάλασε μαζί της.
— Τό δεύτερο πάλι από τή Ρώμη, τών δυο άγοριών του, τού Ζάν-Κλων και τού Πατρίκ.
— Καί τόν τρίτο από τόν Παρίσι, τής κόρης του Τίνας.
— Καί τά τρία τηλεγραφήματα, πού έφτασαν τόν Βράδυ τής «πρε-μιέρας», στέλνον «έκατομμύρια φίλια» και «πολύ λόβ».
— Έκεί, στο καμαρίνι του, ό Ζάν-Πιέρ Όμόν ζή τή μεγάλη του έ-πιτυχία!...
— "Η έκτο πράξι...
— "Η ήρωίδα είναι μελαχροινή, με λευκό δέρμα, με μουσα μαλλιά, με λεπτακαμμένο, άλλα έκρηκτι-κό κομμάι.
— Πράξι πρώτη: Άφίνει τόν Με-ξικό, όπου ό πατέρας τής έχει πολλά, παρά πολλά χρήματα, κι' έρχεται στο Παρίσι. Είναι 17 χρονών και λέγεται Συλβία Κα-ζαμπλάνκας. Ένα άσημαντό κοριτσόπουλο, με βεληματικό πηγού-νι, και με τόν φωτιστέφανο τών πατρικών έκατομμυρίων...
— Πράξι δεύτερα: Τό άσημαντό κοριτσόπουλο έχει ιδιαιτερό αδυ-ναμία στο ισχυρό φύλο, όταν μά-λιστα είναι πραγματικά είσχυρό. Οί έρωτες και τα σκάδαλα άρ-χίζουν... "Ο Κορίμ Άγά Χάν, πο-

Ζάν - Πιέρ Όμόν: «'Επιτυχία σ'ή Νέα Υόρκη...»

— Πράξι τρίτη: Ένα Βράδυ, στην Κουαν Άκτι, τόν άσημαντό κορι-τσόπουλο, πού στο μεταξύ έγινε ένα είδος διεθνούς βεντέτας τής κοσμικής ζωής — δέν είναι μι-κρό πράγμα να σ' άγαπάη ένας ζωντανός «θεός» — τόν έσκασε μ' έναν υπερώμο «Αμερικανό τρα-γουδιστή.
— "Ο έκατομμυριοχός πατέρας πήρε τόν άεροπλάνο από τόν Με-ξικό κι' έφτασε στην Νίκαια, γιά να βάλη τάξι σ'ή ζωή τής κόρης του.
— Μερικές ημέρες αργότερα, ή Συλβία βρέθηκε κι' αμέσως δε-χτηκε ένα τρομερό σκαμπύλι από τόν πατέρα της. (Τί νομίζατε; Οί πατέρες τού Μεξικό είναι πο-λύ άστυροί, δεδωμένοι, ό-τι ό ύ-περώμος τραγουδιστής δέν περ-νούσε τόν καιρό τόν μόνο τρα-γουδώντας...)
— Πράξι τέταρτη: Εκείνος είναι όρατός σαν άρχαίος θεός! (Σί-γουρα ή μελαχροινή Μεξικάνα έ-χει αδυναμία στους «θεούς»). Καί πρωταθλήτης τού τένις... Καί Γάλλος... Καί μάλλον πλούσιος. "Όλα αυτά τά εκεία έκαναν τήν καρδιά της να χτυπήσει γιά τόν Ζάν-Νοέλ Γκραντά...
— Άφού, γιά κάμποσους μήνες, παίζανε κορώνα-γρομμάτα τόν γά-μο τους, ή Συλβία και ό Ζάν-Νοέλ τά χάλασαν, τά ξαναόφτι-ξαν και τά ξαναχάλασαν όριστι-κά, αφού, βέβαια, παίζανε και κάμποσες φορές έύλο, σίγουρα, γιά να δυναμώσουν έτσι τήν ά-γάπη τους...
— Πράξι πέμπτη: Έκκλησία, συγ-κίνησι, «ό μπαμπάς κι' ή μαμά ήθαν από τόν Μεξικό», λουλού-δια, δεκαρμένα μάτια από χα-ρά. "Η Συλβία παντρεύεται με τόν Τεόφιλο Σταντατσίνι, γιγίο "Ιταλόβιουμχανών...
— Πράξι έκτη: Σίγουρα, έχει άρ-χίζει και σέ λίγο θά τή δούμε να παίξεται...
— "Ο Ήψιλον Μί

Συλβία Καζαμπλάνκας: «'Παν-τεύτηνα γιατί...»

— Πράξι έκτη: Σίγουρα, έχει άρ-χίζει και σέ λίγο θά τή δούμε να παίξεται...
— "Ο Κορίμ Άγά Χάν, πο-

Ρούντολφ Νουρέγιεφ: «Δέ θά χορέψω...»

— Δέ θά χορέψω...
— Κατάκορδα, γιατί, όπως λένε, εί-ναι βαθιά έρωτευμένος με μιá νεαρή πεντάμορφη Άγγλίδα. Γι' αυτό βιάστηκε να φύγη από τόν Παρίσι, γιά τόν Λονδίνο, όπου τόν περιμένουν ό έρωτας και ό χο-ρός...
— "Η σκηνή στο καμαρίνι
— Στή Φιλαδέλφεια τής Άμερι-κής, ό Ζάν-Πιέρ Όμόν, πάντα

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

«Θώρακες» για τα άνευρύσματα του έγκεφάλου

Η επαναστατική μέθοδος του «ελαστικού σιλικόνης»

Ηταν μία νέα κι' ευτυχισμένη γυναίκα, παντρεμένη, με δυο παιδιά. Περνούσε ήσυχα τη ζωή της ανάμεσα στους δικούς της. Ξαφνικά, ένα βράδυ, ένιωσε ένα σουβιλερό πόνο στο πίσω μέρος του κεφαλιού και στο σβέρο, μαζί μ' ένα συναίσθημα πώς κυλούσε κάποιο υγρό μέσα στον έγκεφαλό της. Δεν είπε τίποτα ώστόσο, για να μην ανησυχήσει την οικογένειά της. Μονάχα πλάγιασε ναρτίτερα, αφού πήρε ένα υπνωτικό χάπι, με την ελπίδα πως η νυχτερινή ανάπαυση θα την έκανε καλά.

Τ' άλλο πρωί, δεν πονούσε πολύ. Είχε όμως «πιαστή» ο σβέρος της κι' όλη η πλάτη της. Υποφέρει περισσότερο, όταν τέντωνε τα πόδια της. Ένοιωσε επίσης μία γενική κακοδιαθεσία.

Την τρίτη μέρα, την εξέτασε ο γιατρός στο σπιτικό και διάταξε να μηπ στο νοσοκομείο, για παρακολούθηση. Οι νοσοκομειακές λοιπόν εξετάσεις αποδείξαν την παρουσία αίματος μέσα στο υγρό της σπονδυλικής στήλης. Κι' ύστερα η ακτινογράφηση του έγκεφάλου διαφώτισε το πρόβλημα.

Πολλές φορές, ένα αίμαφόρο αγγείο, ιδίως αότηρη, αδυνατίζει και διαστέλλεται σ' ένα σημείο του σά φουσκωμένο μπαλόνι. Αυτό είναι το λεγόμενο άνευρύσμα, μπορεί δε να οφείλεται σε αρτηριακή υπέρταση, σε μικροδιακή μόλυνση ή σε ελαττωματική διάπλαση εκ γενετής. Πάντως, ύπoχγει ο κίνδυνος να διαρραγή το άνευρύσμα και να προκαλέσει αιμορραγία. Αν βρίσκεται στον έγκεφαλο, η συνέπεια μπορεί να είναι μία θανατηφόρος συμφόρηση. Αλλά κι' όταν ακόμα βγαίνει ελάχιστο αίμα, από μία μικρή τρύπα του αγγείου, μπορεί να προκαλέσει συνέπειες σ' όλο το σώμα, πόνους και παραλύσεις, αναλόγως των ιστών του έγκεφάλου, που προσβάλλονται απ' την αιμορραγία.

Στην περίπτωση, λοιπόν, που αναφέρεται εδώ, οι ακτινογραφίες αποκάλυψαν ένα μεγάλο άνευρύσμα στην εσωτερική καρωτίδα αρτηρία και δυο μικρότερα σ' άλλα εγκεφαλικά αγγεία. Έπρεπε να γίνει άμεσως χειρουργική επέμβαση.

Μέχρι πρό όλιγων ετών, ακόμα κι' οι επιτερότεροι χειρουργοί, δίσταζαν να επιχειρήσουν τέτοιες χειρουργίες στον έγκεφαλο, γιατί η θνησιμότης ήταν εξαιρετική μεγάλη. Σήμερα όμως, οι νεότερες μέθοδοι έχουν ελαττώσει σημαντικά τους κινδύνους.

Πράγματι, αφού νάρκωσαν την άρρωστη, οι γιατροί επισημάναν ένα τμήμα της δεξιάς πλευράς του μετώπου της και άνοιξαν το κρανίο της. Διοχετεύσαν ούρια, για να ελαττώσουν προσωρινά τα υγρά και τον όγκο του έγκεφάλου, ώστε να μπορέσουν ευκολότερα να παραμερίσουν το μετωπικό λοβό και να φτάσουν ως το μεγάλο άνευρύσμα.

Ευτυχώς, το άνευρύσμα αυτό είχε αρκετό «στέλεχος», που μπορούσαν να το «δέσουν» σφιχτά, κι' έτσι να απομονώσουν το «μπαλόνι» από το υπόλοιπο αγγείο, ώστε να μην εισχωρή πια αίμα μέσα σ' αυτό και να μην υπάρχει ο κίνδυνος της διαρρήξεώς του.

Στα δυο μικρότερα όμως άνευρύσματα δε μπορούσε να γίνει το ίδιο, γιατί αυτά δεν είχαν κατάλληλο «στέλεχος». Πρόκειται για ένα δράμα, που παρουσιάζεται συχνά στη χειρουργική του έγκεφάλου. Οι χειρουργοί ανακαλύπτουν με τις ακτίνες ένα άνευρύσμα και φτάνουν ως αυτό, για να διαπιστώσουν όμως, ότι έχει τέτοια μορφή, ώστε δε μπορούν να το χειρισθούν.

Έχουν καταβληθεί πολλές προσπάθειες για τη λύση του προβλήματος. Τυλίγουν π. χ. κομμάτια μιν ή λεπτή γάζα γύρω απ' το άνευρύσμα, σαν ενίσχυση. Κομμάτια όμως από τις μεθόδους αυτές δεν έχει αποδειχθεί ικανοποιητική.

Στην περίπτωση, που μας απασχολεί εδώ, οι δόκτορες Τόντ, Σάντεν, Κριού, Πούντεντς και Άνιου, του Νοσοκομείου Μερμεριάλ της Πασαρέντα, δοκίμασαν μία εντελώς καινούργια και πρωτότυπη τεχνική: Σκέπασαν απ' έξω το άνευρύσμα με μία ενίσχυση από ειδικό «ελαστικό σιλικόνης».

Μεταχειρίσθηκαν γι' αυτό το σκοπό ένα άσπρο και πηχτό υγρό — παρασκευασμα σιλικόνης — που, με την προσθήκη ενός «καταλύτου», γίνεται στερεό και σκληρό μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας. Το «ελαστικό», που σχηματίζεται έτσι, ήταν αρκετά γερό και ελαστικό και δεν έπηρεαζόταν από τις μεταβολές θερμοκρασίας, την υγρασία και την οξείδωση.

Επίσης, οι χειρουργοί επιπλέονσαν μία ειδική βελόνα, με την οποία μπορούσαν να βάλουν μι-

Η όρμόνη που διευκολύνει τον τοκετό

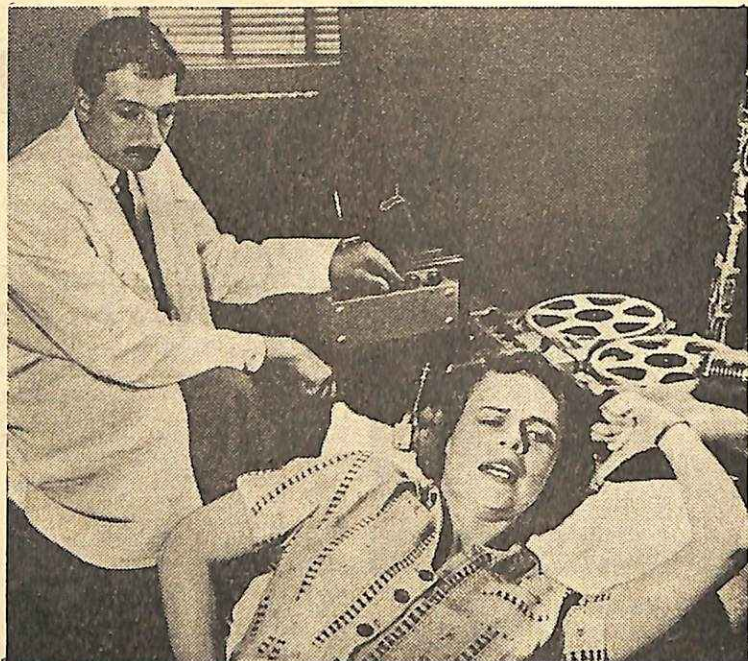
Κατά το τέλος της κυοφορίας εμφανίζεται στο αίμα της έγκυος μία ουσία, έχει ειδική επίδραση στις αρθρώσεις της λεκάνης. Η ουσία αυτή, που έχει αποκληθεί ρελαξίνη, χαλαρώνει τις αρθρώσεις και προπαρασκευάζει τη γυναίκα για τον επικείμενο τοκετό. Υποτίθεται ότι πρόκειται για ειδική όρμόνη, που δεν έχει σχέση με τις γνωστές όρμονες της γυναίκας, τη φολλικουλίνη και την προγεστερόνη. Η ίδια ουσία εμφανίζεται και στο αίμα των θηλυκών των μαστοφόρων ζώων, λίγο πριν από τον τοκετό.

Η συχνότης της αρτηριακής υπέρτασης

Οι Αμερικανοί επιστήμονες έκαναν ένα ενδιαφέρον πείραμα, για να εξασκρίθωσαν τις αιτίες, που προκαλούν την αρτηριακή υπέρταση. Παρακολούθησαν, δηλαδή, επί πέντε χρόνια:

α) 1171 ανθρώπους της θηλυκής τάξεως, δηλαδή διευθυντές επιχειρήσεων κ.λπ. που έπαιζαν σκάκι, ηλικίας 50 περίπου χρόνων.

β) 1293 ύψισταμένους της ίδιας περιόδου ηλικίας.

ΨΥΧΟΣΩΜΑΤΙΚΗ: ΜΙΑ ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Πολλές από τις παθήσεις, που προσβάλλουν τον ανθρώπινο οργανισμό αποδίδονται, όπως λ.χ. το έλκος του στομάχου, σε ψυχικά αίτια (στενοχώρια, νευρικότητα κ.λπ.). Ο φρόνιμος πρσας, μετά την ψυχανάλυση, ασχολήθηκε και με την ψυχολογία, η οποία όμως έκανε από τότε τεράστιες προόδους και μετνωματώθηκε τελικώς σε ψυχοσωματική. Ο «ψυχοσωματικός» είναι ένας νέος επιστήμονας, ο οποίος βασίζει τη διάγνωσή του στις ψυχαναλυτικές ιδιότητες του. Στη φωτογραφία μας μία άρρωστη, η οποία εξετάζεται από έναν ψυχοσωματικό επιστήμονα, πάνω σε μία πολυθρόνα ειδικά εξοπλισμένη, για μία γενική εξέταση, ψυχική και οργανική.

κρές ποσότητες του μίγματος γύρω απ' το άνευρύσμα. Είχαν δε δοκιμάσει ήδη μ' επιτυχία τη μέθοδό τους σε πειραματόζωα, προκαλώντας τους τεχνητά άνευρύσματα κι' ύστερα θεραπεύοντάς τα. Τώρα ήταν η πρώτη φορά, που θα την εφαρμόζανε σε άνθρωπο.

Πραγματικά, απομονώσαν με μεγάλη προσοχή τα άνευρύσματα και τα αίμοφορα αγγεία, από τους γύρω ιστούς. Τα δυο άνευρύσματα βρίσκονταν πολύ κοντά το ένα με τ' άλλο, έτσι ώστε οι χειρουργοί μπόρεσαν να τα σκεπάσουν και τα δυο μαζί με το ίδιο στρώμα μίγματος σιλικόνης. Το μίγμα σκληρύνθηκε σε 3 λεπτά. Έπειτα οι γιατροί έκλεισαν την τομή.

Μικρά επιστημονικά νέα

Και συνέκριναν τη συχνότητα της αρτηριακής υπέρτασης και του εμφράγματος του μυοκαρδίου μεταξύ των δυο αυτών κατηγοριών.

Παρατήρησαν, λοιπόν, ότι η συχνότητα της αρτηριακής υπέρτασης αναλογεί στην πρώτη ομάδα σε ποσοστό 12,1%, ενώ στη δεύτερη σε 14,9%.

Οι εθόνες της διευθύνσεως δεν φαίνεται, λοιπόν, ότι έχουν σχέση με την αρτηριακή υπέρταση.

Το ίδιο συμβαίνει και με το εμφράγμα του μυοκαρδίου. Η συχνότης του μεταξύ των διευθυντών είναι 3,7%, ενώ μεταξύ των ύψιστων 5,1%.

Κατά τους Αμερικανούς επιστήμονες, η κοινωνική επιτυχία, λόγω της ικανοποίησής, που παρέχει στο άτομο, αποτελεί παράγοντα κατά της υγείας. Παρατηρούν ακόμη ότι οι διευθυντές βρίσκονται σε άνωτερο διαιτικό επίπεδο κι' έχουν την ευχέρεια να καταφεύγουν συχνότερα στους γιατρούς. Είναι επίσης περισσότερο μορφωμένοι και έχουν τα μέσα για να διασκεδάζουν καλύτερα.

Οι Αμερικανοί επιστήμονες υπογραμμίζουν, τέλος, τη σημασία που έχουν οι φροντίδες. Ο διευθυντής μιας μεγάλης επιχείρησης, παρατηρούν, ενδέχεται να ταράχη λι-

τά άνευρύσματα είχαν πια κλειστή μέσα σ' ένα θώρακα, που τα εμπόδιζε να φουσκώσουν περισσότερο, να ματώσουν ή και να διαρραγούν.

Το έγκεφαλονωτιαίο υγρό καθάρισε σιγά-σιγά απ' το αίμα. Σε μία βδομάδα, όλα τα παθολογικά συμπτώματα είχαν υποχωρήσει. Η άρρωστη βγήκε απ' το νοσοκομείο σε 10 μέρες. Κι' έπειτα από 2 μήνες, ξανάρχισε κανονική ζωή της. Από τότε, δεν είχε πια καμμία ενόχληση.

Η ίδια μέθοδος εφαρμόσθηκε άργότερα με επιτυχία σε ασθενείς, που είχαν παθεί ισχυρές αιμορραγίες από άνευρύσματα του έγκεφάλου, με συνέπεια φοβερούς πονοκεφάλους, παραλύσεις, αναπηρίες, κ.λπ.

γώτερο από ένα χρηματιστηριακό κράγ, απ' ότι ένας ταπεινός υπάλληλος, που έχασε το πορτοφόλι του.

Η όρβενίνη καταπολεμά το σταφυλόκοκκο

Οι Άγγλοι επιστήμονες ανακάλυψαν μία καινούργια πενικιλίνη, που επιδρά στις περιπτώσεις μολύνσεως από σταφυλόκοκκο, στις οποίες η συνήθισμένη πενικιλίνη δεν φέρνει αποτέλεσμα. Στην καινούργια αυτή πενικιλίνη δόθηκε τ' όνομα όρβενίνη.

Εξωτερικά σημεία του εμφράγματος

Κατά τους Καναδούς επιστήμονες, το πορτραίτο του ατόμου, που υπόκειται στον κίνδυνο εμφράγματος, του μυοκαρδίου, είναι το ακόλουθο: μαλλιά που αρχίζουν να γίνονται γκριζά, ελαφρή αιμάρωση της ίριδος του ματιού. Τα σημεία του κορπού του χεριού. Τα σημεία αυτά δεν σημαίνουν απαραίτητα ότι το άτομο, που εμφανίζει, στις θα προσέλθω από ευφράγμια. Στις περιπτώσεις αυτές, όμως, καλόν είναι να εξετάζεται η κατάσταση των αρτηριών του ασθενούς και ιδίως των στεφανιαίων.

ΜΗΝ ΠΑΡΑΜΕΛΗΤΕ την αρτηριακή υπόταση

Οι κυριότερες αιτίες που την προκαλούν

Η ΑΡΤΗΡΙΑΚΗ υπόταση, μολονότι κανένας θόρυβος δε γίνεται γι' αυτήν, είναι περισσότερο συνηθισμένη στις ημέρες μας από την υπέρταση, ιδίως μεταξύ των κοριτσιών, που υποβάλλονται σε στερήσεις, για να διατηρήσουν την περιφρημ γραμμή. Μιλούμε για υπόταση, όταν ο αριθμός της αρτηριακής πίεσεως είναι κάτω από το 10 για τη μέγιστη και κάτω από το 5 για την ελαχιστή.

Υπάρχουν δύο είδη αρτηριακής πίεσεως, η μόνιμη και η συμπτωματική. Η δεύτερη είναι δυνατόν να οφείλεται σε διάφορες ασθένειες.

Η μόνιμη υπόταση παρατηρείται σε νεαρά άτομα, ιδίως γυναίκες, που είναι λεπτοκαμωμένες, ώχρες, με διάφανα χέρια, ξανθές, με γαλακτερή επιδερμίδα, ήπιες φαινομενικά, αλλά που κυριούνται εύκολα από αγώνια και που έχουν πάντα την καλυμμένη λυμπατική ιδιοσυγκρασία. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τους είναι, ότι κουράζονται εύκολα. Παθαίνουν επίσης συχνά ιλιγγούς (π. χ. όταν από την ύπτια θέσι περνούν στην όρθια) και λιποθυμίες. Αυτές οι λιποθυμίες διαρκούν συνήθως μερικά δευτερόλεπτα ή λεπτά (2—3 κατ' ανώτατο όριο). Η ασθενής συζητείται κατόπιν και συνεχίζει τις συνηθισμένες απασχολήσεις της.

Η συμπτωματική υπόταση, εξ άλλου, οφείλεται σε ώριμες ειδικές συνθήκες ή είναι αποτέλεσμα μιας ασθένειας.

Για ν' αντιληφθούμε το μηχανισμό της υποτάσεως, πρέπει να δούμε σε τι συνίσταται η αρτηριακή πίεση. Η τάση αίματος εξαρτάται από δύο παράγοντες: το ποσό των αίματος, που διοχετεύεται από την καρδιά στην κυκλοφορία και την αντίσταση, που παρουσιάζουν τα αίμοφορα αγγεία.

Η ποσότης του αίματος, που ξεχύνεται από την καρδιά εξαρτάται από την ταχύτητα της επιστροφής του φλετικού αίματος σ' αυτό το όργανο, που ποικίλλει ανάλογα με τις διαφορές μυϊκές συσπάσεις, από την ένταση της αναπνοής, από τη βαρύτητα και, τέλος, από την ελαστικότητα των αγγείων και ιδίως των μικροτέρων, όπως είναι τα τριχοειδή. Έτσι, η αρτηριακή πίεση ελαττώνεται σ' ένα στραβό, που μένει επί πολλή ώρα σε τιώτη, που υποφέρει από πνιγμό, σύμπτωσι προσοχής, για το λόγο ότι, σύμφωνα με τους νόμους της βαρύτητας, το αίμα συγκεντρώνεται στα κατώτερα μέρη του σώματος και η επιστροφή του στην καρδιά δεν είναι εύκολη. Έλαττώνεται τότε το έκχυνόμενο από την καρδιά αίμα και έχουμε την υπόταση. Αλλά η υπόταση αυτής της μορφής είναι χωρίς σοβαρότητα.

Κάθε διαταραχή του ρυθμού της καρδιάς (ταχυφυγμία ή βραδυφυγμία) μπορεί επίσης να προκαλέσει υπόταση.

Η αντίσταση των αγγείων, εξ άλλου, εξαρτάται από τον όγκο και τη ρευστότητα του αίματος κι' από τη διάμετρο και την ελαστικότητα τους.

Όλοι αυτοί οι παράγοντες, που μπορούν να προκαλέσουν υπόταση, εξαρτώνται από το αυτόνομο νευρικό σύστημα. Ας έρθωμε τώρα στις ασθένειες, που συνοδεύονται από υπόταση. Οι κυριότερες απ' αυτές είναι:

1) Οι παθήσεις της καρδιάς. Η καρδιακή ανεπάρκεια, όπως και κάθε διαταραχή, προκαλεί υπόταση.

2) Μία άλλη αιτία της υποτάσεως είναι οι διαταραχές του μεταβολισμού. Στο μυεόδημα π. χ. η στή νόσο του Αντισον (που οφείλεται σε ανεπάρκεια του θυρεοειδούς και η οποία, η πρώτη του επιπλοκή) ο οργανισμός βρίσκεται σε κατάσταση υπολειπόμενης ενέργειας. Η καρδιά δε μπορεί τότε να διοχετεύει το απαραίτητο αίμα κι' έτσι έχουμε την υπόταση.

διοχετεύει το απαραίτητο αίμα κι' έτσι διοχετεύεται η υπόταση.

3) Η υπόταση παρατηρείται επίσης κατά την ανάρρωση από τα λοιμώδη νοσήματα, όπως και σε ώριμες χρόνιες ασθένειες, π. χ. τη φυματίωση. Στις περιπτώσεις αυτές ο οργανισμός δεν κατορθώνει να χρησιμοποιήσει επαφελώς τα στοιχεία, που περιέχονται στις τροφές.

4) Σε ώριμες περιπτώσεις, η υπόταση σχετίζεται με τη θέσι του σώματος. Πραγματικά, σε μερικά άτομα, το πέρασμα από την ύπτια στάσι στην όρθια ελαττώνει απότομα την ποσότητα του διοχετευόμενου από την καρδιά αίματος, που περνάει τότε και έχουμε το φαινόμενο της λιποθυμίας. Η λιποθυμία αυτή περνάει, όταν το άτομο ξαναγυρίσει στην ύπτια θέσι. Η υπόταση αυτή καλείται ορθοστατική.

5) Μία σοβαρή αιτία υποτάσεως είναι ακόμη οι αιμορραγίες. Σε μερικές γυναίκες, που έχουν άφθονη περίοδο, η υπόταση αυτή μπορεί να μεταβληθεί σε μόνιμη.

Όπως είπαμε και παραπάνω, η ποσότητα του διοχετευόμενου από την καρδιά αίματος, όπως και η αντίσταση των περιφερειακών αγγείων εξαρτώνται από το αυτόνομο νευρικό σύστημα, δηλαδή από το καλούμενο νευροφυτικό σύστημα. Στο σύστημα αυτό διακρίνουμε δύο κατηγορίες νευρών, που βρίσκονται σε διαρκή ανταγωνισμό μεταξύ τους: τα συμπαθητικά νευρά, που επιδρούν διεγερτικά και τα παρασυμπαθητικά, που επιδρούν κατευναστικά. Η ισορροπία μεταξύ αυτών των δύο συστημάτων ρυθμίζεται από ώριμα κέντρα, που βρίσκονται στον προμήκη μυελό. Μπορεί, όμως, να τροποποιηθεί από ανακλαστικές κινήσεις, που προέρχονται από την περιφέρεια και που μεταδίδονται από το κεντρικό νευρικό σύστημα. Όταν το παρασυμπαθητικό σύστημα κυριαρχεί σ' ένα άτομο, η κατευναστική του επίδραση προκαλεί υπόταση, που μπορεί να είναι μόνιμη. Όταν, τούναντίον, κυριαρχεί το συμπαθητικό σύστημα, έχουμε αρτηριακή υπέρταση.

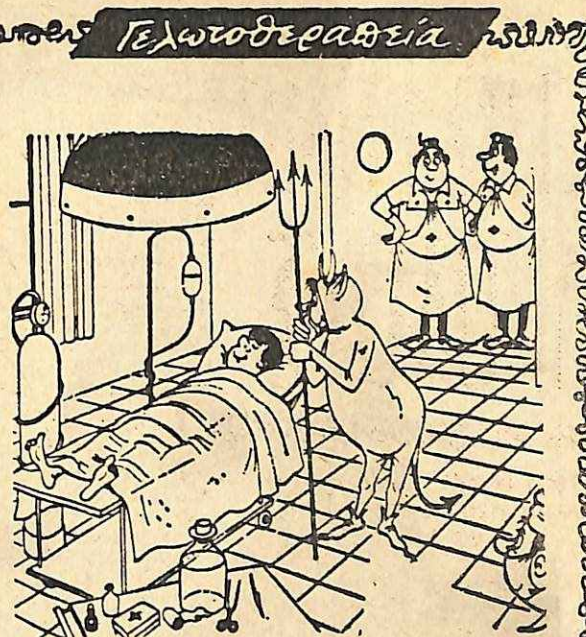
Όπως προκύπτει απ' όσα είπαμε παραπάνω, δεν υπάρχει ένας τρόπος καταπολέμησης της υποτάσεως. Η θεραπεία εξαρτάται από την κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Έτσι, χρησιμοποιούνται για το σκοπό αυτό τα συμπαθητικογονικά φάρμακα, τα καρδιοτονωτικά, εκχύλισμα επιπνεφριδίων αδένων, όρμονες, κ.λπ.

ΤΟ «ΝΑΝΟΥΡΙΣΤΗΡΙ» ΓΙΑ ΤΗΝ Α'Υ'ΠΝΙΑ

«Θυμηθείτε, πριν πιαγιάσετε, ν' ανοίξετε το ηλεκτρικό φορτίο «νανουριστήρι» σας, κι' όπως κοιμηθείτε θα κοιμηθείτε μία χαρά».

Αυτό συμβουλεύει ο Αμερικανός εφευρέτης Νόρμαν Ντίν, ειδικός «υπνολόγος», που επιπλέον το «νανουριστήρι», με τη συνεργασία ηλεκτρονικών μηχανικών. Κι' όσοι το δοκίμασαν, βεβαιώνουν πως έχει απόλυτο δικίο. Η χρησιμοποίησή του μικρού αυτού μηχανήματος είναι απλή: Το βάλετε δίπλα στο μαξιλάρι σας και γυρίζετε το κουμπί του, ώσπου να βρθείτε τους ρυθμικούς ήχους, που ταιριάζουν με το ταχύτερο ή αργότερο σας. Σε λίγα λεπτά, θαχετε αποκοιμηθεί.

Ο πρώτος απ' αυτούς τους ήχους είναι ένας ελαφρός άνεμος, ο δεύτερος ένας άνεμος λίγο δυνατότερος, ο τρίτος θυμίζει τη βροχή, που δέρνει τα τζαμιά, ο τέταρτος τα κυματάκια, που σπάζουν στην ακρογιαλιά... Το «νανουριστήρι» κοστίζει 65 δολάρια.

— Σπουδαίος χειρουργός, αλλά του άρεσαν οι αποκριάτικες φάρσες!...

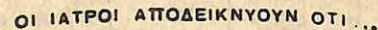
ΣΤΟ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟ

— Είναι υπαυτάς! Είναι κοριτσάκι 4½ μιλών!

ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

— Ώρα που φάγαμε την ποίκα της, πρέπει να βρούμε άλλη νύφη!...

τὸ σαπουνὶ PALMOLIVE δίνει
νέα ζωὴ στὴν ἐπίδερμίδα
ἀμέσως !

Ναί, οἱ ἰατροὶ ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ πρόγραμμα
ὁμορφιάς τοῦ PALMOLIVE σᾶς βοηθᾷ ν' ἀποκτήσετε
φρεσκώτερη, νεανικώτερη, ἀπαλώτερη ἐπίδερμίδα.

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΤΕ ΤΟ ΜΟΝΗ ΣΑΣ

‘Αρχίστε τὸ 14ήμερο πρόγραμμα ὁμορφιάς τοῦ PALMOLIVE σήμερα... Κάνετε μασσάζ μὲ τὸν πλούσιο θελουδένιο ἀφρό τοῦ PALMOLIVE ἐπὶ ἓνα λεπτό, πρῶτ’ - βράδυ. Ξεπλυθῆτε καὶ σκουπισθῆτε ἀπάλα.
Ἐπαλαλάξτε αὐτὸ ἐπὶ 14 ἡμέρες.

ΗΜΕΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΘΑ ΒΛΕΠΕΤΕ
ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ

- Φρεσκώτερη, απαλώτερη, νεανικώτερη.
- Καθαρώτερη, φωτεινότερη, δίχως στίγματα.
- Τό δέρμα σας βελουδένιο και λιγώτερο ξηρό.

Τώρα
το Άμερικανικής ποιότητας
σαπούνι PALMOLIVE
Μόνον **5** δρχ
7.50 δρχ. μέγεθος μπάνιου

"MINΩΣ" P2763

Τὸ σκάνδαλο
ΤΟΥ ΤΑΓΚΟ

Ὅχτὼ μονομαχίες καὶ τρεῖς
νεκροί

Το ταγκό, ο «ξένοτικός» και πρωτότυπος χορός», όταν πρώτο χορεύτηκε στα 1909 από τον Άργεντινό χορευτή Πάμπλο Ποντεστά, συνάντησε μεγάλα εμπόδια, επιθέσεις κι' επικρίσεις. Κι' ύστερα, από το 1910 ως το 1912, το ταγκό χορεύονταν μονάχα στα ύποπτα κέντρα.

Ἡ ἐκκλησία πρώτη ἄγισε μὴ φοβεῖται ἐξοστρακισμὸν ἐναντίον τοῦ «ἀνθίβου» αὐτοῦ χοροῦ. Ἡ ἀστυνομία πάλι τοὺς Βερολίνοις τὸ ἀπαγορεύσει μὲ ἀνστηρίξει διατάξεις. Ἀκόμη, σ' αὐτὴ τὴν ἡμέτερα ἀνακατεψιμένη καὶ τὸ ἰσχυροῦσι τῶν Στρατιωτικῶν. Ἀλλοῦσι τοὺς Γερμανοὺς ἀξιοματιζοῦ, πὺν θὰ τοῖσι μὲς νὰ χορεύῃ τὸ «ἐρωτικὸν» ταρζὸν! Θὰ ἔχανε ἀμείως τὸ βαδμό του.

Πρὶν ἀπὸ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, οὔτε στίς ἀποζημιώσεις γινοῦν, οὔτε στὰ ἀριστεύοντιν. σελόνια ἐπιτεροῦνται ὁ γοῶς αὐτός. Κι' ὁ λόγος δὲν ἦταν τότε ἀνάθεμα τὸν ῥηζολόγον, ὅσο ὁ δυσκολίας, πὺ παρουσιάζαν ὁ δεκαετία τοῖς ῥηζολόγους καὶ πολέμους γινοῦνται τὸν. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ὁ περισσότερες γινοῦνται ἀλλοῦν καὶ τὸ «ἐξοτιζο» ταχὺ δὲν εἶχε πιά σχεδὸν τίποτ' ἀπ' τὸν πρῶτοντον χαρακτῆρα τὸν, παρὰ μόνον τὸν αἰσθησιακὸ ρυθμὸ τῆς μελοδίας τὸν.

μελοδία τού.
 Ἐξείνη τὴν ἐποχὴν, ὅστόσο, τὸ
 ταχὺ εἶχε ἀκόμη καὶ θήματα!
 Στὴ Βιέννη τὸ 1912 κατὰ τὴν
 διάρκεια μᾶς ἀποκοιμήθηκε γιορ-
 τῆς, ἡ δεχτήρα, πὺν ἐταίρε γιορ-
 εἶνε τὴν ὥρα διαφοράν βάλει,
 σταμάτησε ξαφνικά. Τὴν ἰδίαν στιγ-
 μὴν ὄρησαν στὴν αὐθούσα τέσσα-
 ρα ἐντάγια μεταμεισθόμενον καὶ
 σ' ἕνα νόημα τὸν ἀρχηγὸν τῆς μι-
 σθηριώδους αὐτῆς συντροφιάς, ἡ
 δεχτήρα ὄρισε νὰ παῖξῃ ἕνα πα-
 ρητικό καὶ ἀγορευτικό ταχὺ.
 Ἀπὸ τὴν μεταμεισθόμενον καὶ

Μόλις όμως οι όχλοι μεταμφιεσμένοι άρχισαν τις πρώτες φυγές, ο κόσμος συγκώθησε στο πόδι και με φωνές και γιγυχαισμούς προσπάθησε να εμπόδισουν τους «άνηγαυείς» να συνεχίσουν τον «άνηγο» χορό τους. Μερικοί μάλιστα από τους λάτρεις του βάλς περιζύκλωσαν τους «ένόχους» και τους ζήτησαν να βγάλουν τη μάσκα για να τους ντροπιάσουν!

Οι τέσσερις, λοιπόν, «καβαλι-
ροι» έβγαλαν τις μάσκες τους και
αδιάφοροι στις διαμαρτυρίες του
κόσμου, ζήτησαν από την οργή-
ση να συνεχιστεί το ταγκό. Ο-
στρα να χορεύουν να χορεύουν μπο-
σοι δεν ήθελαν να περάσουν στο μπλό και
ρούσαν να περάσουν πίνοντας κανένα
να διασκεδάσουν πίνοντας κανένα
... Εσημειώνουν...

Ο κόσμος τότε κατάληκτος ἀ-
ναγνώρισε στο πρόσωπο των με-
ταμωρισμένων, που είχαν βάλει
τὴ μάσκα, τέσσερις ἀπὸ τοὺς πλὴ-
ρωστοὺς ἀξιωματικούς τῆς Βιέν-
νης!

Μετά την πρώτη, όμως, εμφάνιση, οι κόσμοι ξανάρχισαν τις διαμαρτυρίες του, ή γιορτή χάλασε και για μία ολόκληρη εβδομάδα, όλη η Βιέννη ήταν αναστατα από το πολυάντρο αυτό σκάνδαλο. και τότε θέλατε τώρα να μάθετε και το αποτέλεσμα αυτής της τρέλλας; Έγιναν οχτώ μονομηνίες και σκοτώθηκαν τρεις από τους πιο μεγάλους άριστοκράτες της αυστριακής πρωτεύουσας.

Με τὰ χρόνια, ὥστόσο, τὸ ταγ-
κὸ ἔγινε ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγα-
πημένους χοροὺς καὶ χορεύεται ἀ-
κόμη καὶ σήμερα μὲ νοσταλγία ἀ-
πὸ τὰ κάπως ρομαντικὰ ζευγάρια.

ΜΕΡΙΚΟΙ
ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ
ΚΡΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΑΚΗΣ
ΡΕΝΑ
ΕΥΑ
ΜΑΙΡΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΣΩΤΗΡΙΑ
ΓΙΩΡΓΟΣ
ΚΑΕΠΛΑΣ
ΛΕΛΑ
ΘΟΔΩΡΟΣ
ΦΑΙΔΩΝ

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ
ΧΑΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΤΖΩΛΗ ΓΑΡΜΠΗ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Παραγωγή: **ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ**. Σενάριο - Σκηνοθεσία: **ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ**. Διεύθυνση φωτογραφίας: **ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ**. Μουσική: **ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ**.

10^{ον}. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ὁ Λάκης ἀγόρασε σὲ τιμὴ εὐκαιρίας ἓνα ἀνοιχτὸ αὐτοκίνητάκι, παλιό, ἔπειτα καὶ πηγαίνει ἐν αὐτῷ τοὺς γονεῖς τοῦ καὶ τὴς τρεῖς ἀδελφές του. Ρένα, καὶ καὶ Μαίρη, γὰρ τοὺς ἀγαπᾷ τὸ μπάνιο τους σὲ μία πλάζ. Ὁ Λάκης συναντᾷ τὸ φίλο του, ὁ ὅποιος τὸν πείθει νὰ παντρευτοῦν, γιὰτὶ τ' ἀδελφεία τῆς θέλουσιν νὰ τὴν παντρευθοῦν γιὰ νὰ μπάρουν κι' αὐτὰ νὰ πάρουν σειρά. Ἡ Ρένα συναντᾷ κι' αὐτὴ τὸ φίλο τῆς, Ὁσόδου, ὁ ὅποιος τῆς δίνει νὰ καταλάβῃ πὺς τοῦ εἶναι ἀνάνιο καὶ συζητῇ γιὰ γάμο, ἀν δὲν παντρεῖται προηγουμένης τὴν ἀδελφῆς του. Ἡ Εὐα καὶ ἡ Μαίρη, πού δὲν ἔχουσιν ἀκόμα κανένα ἀσθηματικὸ δοῦμ, συναντοῦν ἡ μὲν πρώτῃ τὸ Γιάργου, πού φθάνει στὴν πλάζ, μὲ μία ὥρακια κοῦρσα τελευταίῳ μοντέλου, ἡ δὲ Μαίρη τὸν Κλεῶπα, πού τὸς προσπεράσει στὸ δρόμῳ μὲ τὸ μοτοσάκ τοῦ.

Σε μία στιγμή ο κύριος Παναγιώτης βλέπει το γυιό του να τρέχει πίσω από τη Λέλα και ζητάει εξήγησης. Το μυστικό του Λάκη κινδυνεύει να αποκαλυφθεί, εκείνος όμως καταρανοίει με διάφορα τεχνάσματα να γυρίσει αλλού τη συζητηση και να μεταβάλει τον πατέρα του σε συνήγορο, για την αναβολή του γάμου του με τη Λέλα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Εὐὰ μὲ τὸ Γιώργο καὶ ἡ Μαίρη μὲ τὸν Κλεώπα πηγαίνουν σ' ἕνα ψυγερὸ κέντρο, ὅπου ὕστερα ἀπὸ λίγο καταβᾶνε καὶ οἱ Λάκκας μὲ τὴ Λέλα. Οἱ δύο ἀδελφεὲς κατορθώνουν νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ τίς δῇ ὁ Λάκκας. Ἡ Λέλα δὲ χάνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ θυμίσῃ στὸ Λάκκας πὺς πρέπει νὰ παντρευτοῦν καὶ τὸ προτείνει νὰ βρῇ ἕνα ψεύτικο πατέρα, γιὰ νὰ παντρευτοῦν κρυφὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του.

Για να επιστρέψουν το γάμο της αδελφής τους, ο Λάκης αποφασίζει να την... κυκλοφορήσει. Έκείνη όμως αγάπησε το Θόδωρο και διώχνει τον ένα μετά τον άλλο όλους τους γαμπρούς, που της βρίσκει ο Λάκης. Οι μέρες περνούν και η Λέλα, μ' ένα τηλεφωνικό τηλεγράφημα, ειδοποιεί το Λάκη πως τ' αδέρφια της τον περιμένουν...

—“Οχι... Κουδέντα για τις αδερφές. Τίποτα! Δεν υπάρχει οικογένεια. Εσύ κι' εγώ μένουμε στὸν κόσμο... Όλα τ' άλλα τὰ ξέρεις. Δουλεύω στὴν Τράπεζα, εἰμαι καλὸ παιδί, κλπ., κλπ.

— Μὴ φοβᾶσαι. Θὰ πῶ τὰ καλλίτερα λόγια γιὰ σένα. Κι' ἐδῶ, που
τὰ λέμε, δὲ θὰ πῶ ψέματα. Ἔτσι ἔχω κι' ἐγώ τὴ συνείδησι καθαρή,
γιατί τίμια καὶ ἀντὶ τῶν αὐτῶν προὐκύνει δὲ καὶ ἀφ' ὧν καὶ τὸ πάθος

— Γιατί τί νά σου πῶ, αὐτό ποῦ κάνω δὲ μ' ἀρέσει καὶ τόσο...
— Κι' ἐμένα. Ἀλλὰ τί νά κάνουμε;... Πρέπει... Ἐλα πέρασε...
Μπαίνουν στήν πολυκατοικία καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ ἀσανσέρ.

“Έτσι, την άλλη μέρα, ο Λάκης φτάνει με το αυτοκινητάκι του έξω από την πολυκατοικία, στην οποία μένει η Λέλα με τα τέσσερα αδέρφια της. Τον συνοδεύει ο Θανάσης, ένας υπάλληλος της τράπεζας, που δέχτηκε να κάνει τον πατέρα του. Μητέρα, παρά τις προσπάθειες του, δεν κατάρρωσε να βοηθί.

— Έδώ είναι, λέει ο Λάκης κατεβαίνοντας. Κι' όπως είπαμε, κυρ' Θανάση. Ή μητέρα πέθανε πριν τρία χρόνια...

Στο διαμέρισμά της, η Λέλα κόβει νευρικά βόλτες στο λίβινγκ ροوم ενώ τ' αδέρφια της, ο Πέτρος Προκοπίου (ακτινολόγος), ο Παύλος (όδοντογιατρός) και ο Φαίδων (παθολόγος) κάθονται.

Λέλα: Είναι έξη... Όπου νάναι θάρρη. Είναι πάντα έν τάξει στό ραντεβού του... Μά τί κάνει μιιά ώρα μέσα ό Τρύφων;

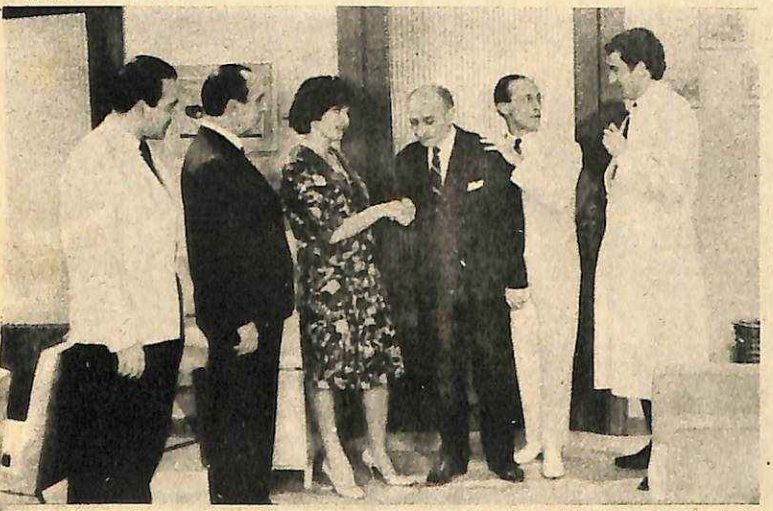
Π α ũ λ ο ς : Ἀρρωστο ἔχει... Νὰ τὸν διώξῃ;
Λ έ λ α : Χαράς τὸν ἄρρωστο. Ἡ Παυλίδου. Κυρία μου, νὰ τῆς πῇ,
σήμερα ἔχουμε δουλειά... Αὐτὴ ὅμως μὲ τὴν τρέλλα, ποὺ τὴ δέρονε!

— Άνοίγει ξαφνικά η πόρτα και βγαίνει η Παυλίδου. Πίσω της βγαίνει και ο Τρύφων Προκοπίου, φορώντας άσπρη μπλούζα. Έχει ένα νευρικό τίκ: ένα σπασμό του κεφαλιού, προς τ' αριστερά.
— Ω, μη σκιάνεστε, λέει η Παυλίδου, βλέποντας όλους να σηκώνονται. Καθήστε, παρακαλώ... Αχ, είμαι πολύ ευτυχισμένη. 'Ο γιαντρός μου τα βρήκε όλα. Τί είναι ο άνθρωπος. 'Επειδή με λένε Μαρία, νόμιζα πως είμαι η Μαρία 'Αντουανέττα και κάθε βράδυ φοδόνουν πως θα με άποκεφαλίσουν. Εύτυχώς τώρα ήσυχασα... Ξανάγινε η Μαρία η Μαγδαληνή...

— 'Ο Τρύφων συνοδεύει την πελάτισσά του ως την πόρτα. Την ώρα που την άνοίγει και βγαίνει έξω η Παυλίδου, φτάνει ο Λάκης με το Θανάση. 'Η Παυλίδου γλυκοκυττάζει το Λάκη.
— Χαίρετε... του λέει τραγουδιστά... Μη φοβάστε... Δεν είμαι πιά η Μαρία 'Αντουανέττα...
— 'Ο Τρύφων προσπαθεί ν' απομακρύνει την Παυλίδου, με εκείνη επιμένει.
— Είμαι η Μαρία ή... Μαγδαληνή... Το δικό σας όνομα;
— Αρχάγγελος Γαβριήλ! της λέει ο Λάκης.

— Πηγαίνετε... Πηγαίνετε, κυρία μου, της λέει ο Τρύφων και τον πιάνει πάλι το τίκ του... Την καμένη, λέει απευθυνόμενος στο Λάκη και ξανακουνάει σπασμωδικά το κεφάλι... Είστε ό...
Λάκης (ξαφνιάζεται): Όχι, δεν είμαι ο αρχάγγελος, που είπα...
Τρύφων: Μά, βέβαια και δεν είστε (επαναλαμβάνει τα τίκ)...
Περάστε μέσα... Σας περιμένουμε, κυρία 'Αγγέλου...
Λάκης (τρέχοντας προς το μέρος τους): Καλησπέρα σας... Καλησπέρα, μπαμπά!...

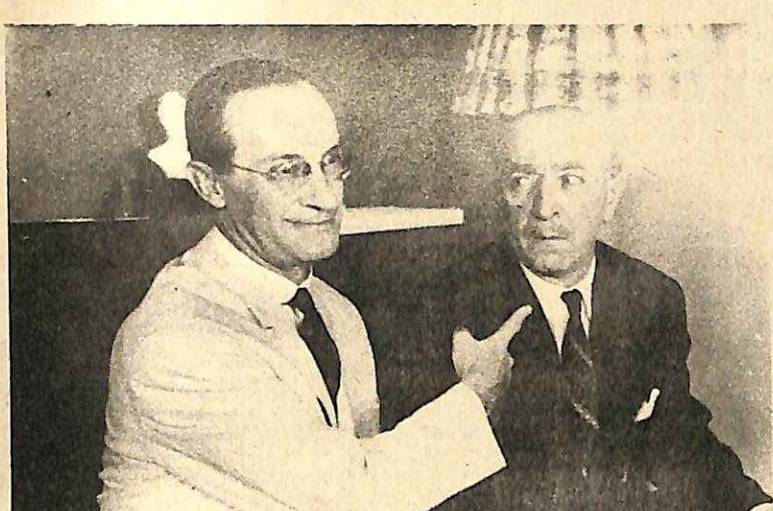
Τρύφων: 'Εγώ είμαι ο αδερφός της Λέλας... 'Ο ένας, φυσικά...
Λάκης: 'Ε, φυσικά, πόσοι θάσαστε;...
— Θανάσης... 'Αγγέλου (παρουσιάζεται ο Θανάσης)...
— 'Ο μπαμπάς μου, λέει ο Λάκης αγκαλιάζοντάς τον από πίσω...
Λέλα: 'Ελάτε να σας γνωρίσω με την υπόλοιπη οικογένεια... 'Ο μεγαλύτερος αδερφός μου, ο Φαίδων...
Θανάσης: Χαίρω πολύ... Γιατρός κι' εσείς;
Φαίδων (με μεγαλοπρέπεια): Παθολόγος.

— Ύστερα η Λέλα τους παρουσιάζει τον Παύλο.
Θανάσης: Χάρηκα. 'Εσείς θα είστε ασφαλώς ο ακτινολόγος.
Παύλος: Όχι... 'Οδοντίατρος.
Θανάσης (στον Πέτρο): Τότε εσείς θα είστε ο ακτινολόγος.
Πέτρος: Τό βρήκατε...
— 'Ο Λάκης αφήνει το χέρι και των υπολοίπων. Ύστερα κάθονται όλοι. 'Ο Τρύφων κάθεται πλάι του και του λέει:
— Ωστε εσείς είστε ο Λάκης; (Τον ξαναπιάνει το νευρικό του τίκ).

— Λάκης... Δηλαδή... Βασίλειος... Βασιλάκης;
Λάκης: Όχι... 'Αγγελος... 'Αγγελάκης.
Θανάσης (σε άμνησιν): 'Ωραία είστε εδώ...
Λάκης: Ναι... Σάν πολυκλινική! (Γελάει).
Κανένας άλλος όμως δε γέλαει με το άστείο του και ο Πέτρος, διακόπτοντας τη σιωπή, λέει στο μεγαλύτερο αδερφό του:
— Φαίδων, δεν έρχομαστε κατ' εύθειαν στην υπόθεσί...
Φαίδων: Ναι, βέβαια... 'Η αδερφή μου, μας τα είπε όλα...

... Κατ' αρχήν δεν έχουμε καμιά αντίρρηση να γίνει αυτός ο γάμος. Γι' αυτό θελήσαμε να γνωριστούμε με τους γονείς σας...
Λάκης: 'Ενας είναι...
Φαίδων: Ναι, τον πατέρα σας, ήθελα να πω. Και να μάς γνωρίσετε κι' εσείς... Βέβαια δεν είσατε μικρά παιδιά, μα βρισκόμαστε στην 'Ελλάδα και στην πατρίδα μας πρέπει όλα να γίνονται σύμφωνα με τα ήθη του τόπου μας... 'Ετσι δεν είναι;... Δεν τα λέω καλά, κύριε 'Αγγέλου;

— 'Ο Θανάσης, που έχασε για μία στιγμή το καινούργιο του όνομα, δε δίνει καμιά απάντηση.
Λάκης (τον σκουντάει): Μπαμπά... Δεν άκουσες;...
Θανάσης: 'Ε... Τί;... Α, ναι... Πώς, βέβαια, πολύ ωραία τα λέτε... Συμφωνώ απόλυτα... 'Ετσι είναι. Κι' εμείς άλλωστε γι' αυτό ήρθαμε εδώ, για να γνωριστούμε. Βέβαια, ο Λάκης μου είπε τα καλύτερα λόγια για τη Λέλα... 'Αλλωστε, αυτός θα ζήσει μαζί της... Αυτό, λοιπόν, ως προσέχη...

... Πάντως κι' εσείς πρέπει να ξέρετε, πως... Όχι επειδή είναι γυιός μου... ο Λάκης είναι λαμπρό παιδί... Όλοι τον αγαπούν κι' ο διευθυντής του στην Τράπεζα και οι συναδελφοί του... Όλοι...
Παύλος: Φαίνεται καλό παιδί...
Λάκης (με νάζι): Εύχαριστώ.
Θανάσης: Είναι ήσυχος, σεμνός κι' όχι μόνο τώρα που μεγαλώνει... 'Από μικρό παιδί ήταν, τί να σας πω...
Λάκης: 'Ε, τώρα αυτά δεν τους ενδιαφέρουν, μπαμπά...

Θανάσης (με πείσμα): Όχι θα τα πω. 'Απ' το σχολείο ακόμη όλοι τον αγαπούσαν... Όταν πήγα να ο δάσκαλοι του μουλεγαν: 'Ε-τοιο παιδί. Τί να σας πω, κύριε Νικολαΐδη...
— 'Ο Λάκης δαγκώνεται.
Φαίδων: Τί Νικολαΐδη... 'Αγγέλου, θέλετε να πητε...
Λάκης (προσπαθώντας να τα σιάσει): Ξέρετε ο πατέρας λέγεται 'Αγγέλου από τον πρώτο του γάμο... Μετά ξαναπαντρεύτηκε...
Τρύφων: Μά ο άντρας δεν αλλάζει όνομα (τίκ).

Λέλα (επαμβάινοντας): Δεν καταλάβατε. 'Ο Λάκης ήθελε να πη πώς ο κύριος 'Αγγέλου τον βρήκε από την πρώτη του γυναίκα και λεγόταν Νικολαΐδης. Ύστερα όμως τον υιοθέτησε και του δωσε το δικό του όνομα... Καταλάβατε τώρα;...
Φαίδων: Τέλος πάντων, αυτό δεν ενδιαφέρει και τόσο... Κάτι άλλο έχει για μάς πρωταρχική σημασία. Το ζήτημα της υγείας.
Λάκης: 'Από υγεία όχι να το παίνευτώ, μά, αν οι γιατροί περίμεναν από μένα, θα είχαν φοβήσει της πείνας...
— 'Ο Λάκης γελάει, και οι γιατροί δε γελούν.
Τρύφων: Δεν έχετε πει ποτέ σε γιατρό; (τίκ).
— Ποτέ, του λέει ο Λάκης και κάνει μηχανικά τη νευρική σύσπαση του νευρολόγου.
Φαίδων (στο Θανάση): Δε σας άρρώστησε ποτέ μικρός;
Θανάσης: 'Ε, μία - δύο φορές, σαν παιδί που ήταν...
Παύλος: Τί άρρώστιες πέρσατε;
Θανάσης (με άμνησιν): Παιδικές...
Λάκης (με χιούμορ): Πίσις, νεφρά, ζάχαρο... (Γελάει).
Λέλα (επιβεβαιώνει πάλι): Δε νομίζω πως μάς ενδιαφέρουν αυτά.
— 'Ο Λάκης φαίνεται, άλλωστε, υγιέστατος.
Φαίδων: Α, όχι. Τα φαινόμενα πολλές φορές απάτουν. Κι' ε-μείς είμαστε υποχρεωμένοι να τα προσέχουμε αυτά. 'Ιδιαίτερα εγώ, που κάνω αγώνα, για να καθιερώσω το πιστοποιητικό υγείας στο γάμο.
— Αλήθεια, τί γίνεται μ' αυτό το ζήτημα;
Τρύφων: Τελειώνει, τελειώνει... Λοιπόν, καταλαβαίνετε, βέβαια, ο Φαίδων: Ένα τέτοιο αγώνα, θα πη πως πιστεύω ότι αυτό πώς για να κάνω. Εύτυχώς, δε θα ταλαιπωρηθήτε... 'Εχουμε είναι σωστό και αναγκαίο. Εύτυχώς, δε θα ταλαιπωρηθήτε... 'Εχουμε εδώ μέσα, δ,τι χρειάζεται, για να κάνουμε εύκολα και γρήγορα μία γ-νική εξέταση. 'Εχετε βλέπετε κι' αυτή την τύχη...

Λάκης (ειρωνικά): Είμαι τυχερός... Το βλέπω.
Φαίδων (σοβαρός): Δε φαντάζομαι να χέτε αντίρρηση;...
Λάκης: Κατ' αρχήν όχι. Γιατί όμως να μπαίνετε σε κόπο, αφού, δάδα το Θεό...
Φαίδων: Σας είπα... 'Ο άνθρωπος μπορεί να φαίνεται γερός και να μην είναι. Ξέρετε πόσες κρυφοαρρώστιες υπάρχουν; Λοιπόν, αρχίζουμε...
Λάκης: Τί πράγμα;
Φαίδων: Την εξέταση... και πρώτα - πρώτα στις άκτινες...

ΟΤΑΝ ήμουν στο Παρίσι, είδα ένα βράδυ, στη Μονμάρτη, μια όμορφη κοπέλα, που παύσαμε μ' ένα υπαίθριο ζωγράφο για να της κάνει το πορτραίτο της. Όταν έκλεισε η συμφωνία, είπα στην ωραία Παριζιάνη:

— Θάθελα ναχα την τύχη του ζωγράφου, που θα σάς βλέπει για κάμποσο καιρό!

— Γιατί δε γινήκατε κι' εσείς ζωγράφος; με ρώτησε μ' ένα κρυστάλλινο γέλιο.

— Δυστυχώς, έγινα συγγραφέας...

— 'Η φιλολογία είναι το ίδιο ωραία τέχνη. Είναι ζωγραφική με τὰ λόγια...

— Τί θα λέγατε, τής είπα, αν σάς πρότεινα να πάρουμε ένα βερμούτ;

— Δεν είναι άσχημη ιδέα!

— Σας ευχαριστώ. Είμαι ξένος και μόνος κι' η συντροφιά σας θα μου είναι τόσο ευχάριστη...

Κολακεύτηκε και μ' ακολούθησε σ' ένα καντράκι. Ήταν χαριτωμένη κι' ευγενική. Μούπε ένα σωρό ωραία πράγματα για το Παρίσι.

— Μ' άρεσει πολύ η Μονμάρτη, τής έμολόγησα. Φαντάζομαι τί τρελλό γλέντι θα γίνεται εδώ την 'Αποκριά. Μήπως ήρθατε κανένα βράδυ;

Το πρόσωπο τής ξανθής κοπέλλας σκοτεινίωσε.

— Μου θυμίσατε, μωρουδί μου, την πιο θλιβερή περιπέτεια τής ζωής μου. Δεν πρόκειται να ξαναπάω σ' αποκριάτικο χορό.

— Πόσο λυπάμαι που, χωρίς να το θέλω, σάς ξαναφέρα θλιβερές αναμνήσεις...

— Ήταν τυχερό, απάντησε με πικρή ειρωνεία, να βρήτε ένα θέμα διηγήματός!

Πήρα το λεπτό χέρι της και τόφερα, συγκινημένος, στα χείλη μου.

— Διηγηθήτε μου, σάς παρακαλώ, την ιστορία σας. Φαντάζομαι πώς θάναί ωραία σαν κι' εσάς!

Τής άρεσαν τὰ λόγια μου. Χαμογέλασε κι' άφου έδρεξε τὰ ρόδινα χείλη της στο βερμούτ, άρχισε σιγά-σιγά να μου διηγείται:

— Δεν υπάρχει μεγαλύτερο λάθος για μια κοπέλλα, άπό το να χάνει συντροφιά με μια φίλη, που τής μοιάζει τόσο πολύ, όσο μοιάζαμε εγώ και η Ζανέτ. 'Ο κόσμος, που μ' άδελφει να πηγαίνουμε πάντα μαζί και να μ' άκούστε, μ' άρεσει για αδελφές.

— Άλλ' άκούστε κι' αυτή την παράξενη λεπτομέρεια: Είχαμε γεννηθ' την ίδια μέρα! 'Ημουν κι' οι δυο ψηλές, λεπτές, ξανθές και βρίσκαμε πολύ διασκεδαστικό να ντυνόμαστε το ίδιο. 'Ετσι φαινόμαστε σά δίδυμες. 'Επί πλέον, εργαζόμαστε στην ίδια Τράπεζα.

— 'Ενα κυριακάτικο προΐνιό, καθώς περπατούσαμε για να χαρούμε τον ήλιο στα 'Ηλύσια Πεδία, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε άπ'ότομα μπροστά μας. Την ίδια στιγμή, ένας νέος φίλος, μελαχροινός, καλοντυμένος, βγήκε άπό το άμάκι κι' έσφιξε το χέρι τής Ζανέτ.

— Ζακελίν, μούπε τότε ή φίλη μου, μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο, να σου συστήσω τον κ. Χάρρυ Φάινερ. Είναι μέτοχος και αντιπρόσωπος μιας μεγάλης εταιρείας βενζίνας. Γνωριστήκαμε προχθές στην Τράπεζα.

— Μ' έστη την πρώτη ματιά, που έβριζε στον ξένο, ένοιωσα ένα άλλόκοτο αίσθημα. Μου φάνηκε τόσο συμπαθητικός! Μά κι' εκείνος δεν έμεινε αδιάφορος.

— Βλέπω πώς ξέρεis να διαλέγης τις φίλες σου, Ζανέτ! έπε.

— Σας άρεσει; Είναι τόσο καλή!...

— Χωρίς άλλο! έπε εκείνος, γελώντας. Έλάτε να σάς πάω ένα περίπατο στο δάσος τής Βουλώνης. Είναι τόσο όμορφο μέρα!...

— Είχα έμπιστοσύνη στη Ζανέτ και δεν έφερα αντίρρηση. Μπήκαμε στην κομψή κούρσα και καθήσαμε άνετα με την πιο μεγάλη άφέλεια. Σ' έ λίγο, κουβεντιάζαμε και γελούσαμε κι' οι τρεις σ'όν πολλοί φίλοι.

— Σας παρακαλώ, είπα σ' έ μια στιγμή στο Χάρρυ, μη γυρίζετε πίσω το κεφάλι σας, όταν μου μιλάτε. Θά μ' άρξετε πάνω σ' έ κανένα δέντρο!

— Φοβάστε;

— Τους σωφέρ, που οδηγούν άνάποδα!

— Τοποθέτησε τον καθρέφτη, πούχε μπροστά του, κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να βλέπει το πρόσωπό μου. Μέσα σ'όν καθρέφτη τὰ βλέμματά μας διασταυρώνονταν και χαμογελούσαμε ό ένας σ'όν άλλο.

— 'Ημουν τότε είκοσι χρόνων κι' εκείνος τριάντα. 'Η μέρα ήταν έξοχη! Δ' έ χρειάζοταν περισσότερο για να γίνουμε οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου. Σ' το δάσος τής Βουλώνης, σταθήκαμε σ' ένα μπόρ και πήραμε τ' όρεκτικό μας. Τότε ό Χάρρυ μ' άρεσει να φάμε μαζί του.

Δεχτήκαμε κι' οι δυο με τον όρο να τηλεφωνήσουμε σ'όν σπίτι μας. 'Η μητέρα μου δεν έφερε αντίρρηση κι' ήμουν έτοιμοι ενθουσιασμένοι. Πήγαμε στο Σαιν-Μισέλ και άγόμαμε περίφημα. Τ' άπόγευμα, κάναμε μια έκδρομή στο Σαιν-Κλου και ή μέρα μας τελείωσε μ' ένα περίπατο στο νυχτερινό καφέ στο Παρίσι...

Χωριστήκαμε με λύπη κι' όλα έδειχναν πώς ό Χάρρυ έφυγε με την επιθυμία να μ' άρεσει να δ' ό Χάρρυ.

— 'Ενα σκεπτικό, λοιπόν, μ' αυτό το νέο; Για ποιά άπό τις δυο μας χτυπούσε ή καρδιά του; Μήπως μ' άρεσει να χορεύει και τις δυο; 'Ενα σκεπτικό άρχισε να πλέκεται.

— Δυο μέρες πρίν να φύγω, μ' άρεσει να χορεύω και τις δυο σ' ένα αποκριάτικο χορό, που δινόταν την Κυριακή το βράδυ στο 'Ελντο.

— Είχαμε αποφασίσει να ντυθούμε εγώ Κολμπίνια κι' η Ζανέτ πριγκίπισσα τής 'Ανατολής. 'Ο Χάρρυ παράγγειλε τὰ κοστούμια σ' ένα όικο μόδας, μ' άν είχαμε κανένα ενθουσιασμό, ούτε ή μιά, ούτε ή άλλη. 'Ηξερα πώς ήταν ή τελευταία μας συνάντησι με το Χάρρυ και δ' έ μπορούσα να κρύψω τή θλίψη μου άπό τή Ζανέτ.

— Τον αγαπάς, λοιπόν; με ρώτησε. Τον αγαπάς αληθινά;

— Ναί! είπα και έξοπασα σ' έ κλάματα. Τον αγαπώ τόσο, που είμαι έτοιμη να τον ακολουθήσω ως την άκρη του κόσμου. 'Απόψε πρέπει να ξεκαθαρίσω τή θέση του. Άλλοιώς θάμει πολύ δυστυχισμένη...

— 'Η Ζανέτ με κύτταξε προμαγμένη. Τ' ό ρόδινο πρόσωπό της χλώμιασε.

— Τί έχεις; τή ρώτησα, άνήσυχη. Είσαι άρρωστη;

— Νομίζω πώς δ' έθχω το θάρρος να ρωτήσω σ' αυτό το χορό...

— Τρελλάθηκες;

— Πιστέμ' έ, Ζακελίν! Νοιώθω πώς είμαι τόσο κουρασμένη! μούπε, με ραγισμένη φωνή. Πήγαμε έσύ... 'Η άπουσία μου μπορεί να σου βγ' σε καλό... Σου τ' εύχομαι!

— 'Όσο κι' αν επέμεινα, δ' έ μπορούσα να τή μεταπεισω. Μέσα μου, όμως, αισθανόμουν μια ευχαρίστησι, που δ' έ θάρχόταν.

— Τή στιγμή, που ντυνόμουν, όστόσο, μ' άπέμεινε σκέψι με βασάνιζε: Θά είχα, άραγε, τ' ό θάρρος να φανερώσω στο Χάρρυ τὰ αισθηματά μου; 'Οχι, ή άξιοπρέπεια μου δ' έ μου τ' επέτρεπε! Κι' αν εκείνος έφευγε χωρίς να μου π' ή τίποτα; 'Ημουν στην πιο τραγική άμηχανία, όταν, ξαφνικά, μ' άδ' έα φάτισε τ' ό μουλό μου. 'Αν έβάζα τ' ό κοστούμι τής Ζανέτ, θά μπορούσα να τον ξεγελάσω, να με περάσει για τή φίλη μου! 'Ετσι, με πονηριά, θά τον έκανα να μιλήσει για μένα και θά μάθαινα τή σκέψι του. Λέει κανείς π' ό εύκολα τὰ μυστικά του σ' έ μια φίλη του...

— Σ' έ παρακαλώ, είπα στη Ζανέτ, χωρίς να τής έξηγήσω τ' ό λόγο, δώσε μου να φορέσω τ' ό κοστούμι σου. Είναι π' ό πρωτότυπο άπό τ' ό δικό μου.

— Πάρτο, μούπε διαστακτικά, άφου τ' ό θέλεις...

— Όταν τήν άποχαίρετο, τὰ γαλάνα μάτια τής ήταν βουρκωμένα.

— Θάρθω άμέσως μετὰ τ' ό χορό, αγαπητή μου, τής είπα, να σ' έ περιποιηθώ...

— Κ' άπό τ' ό μάσκα και τὰ πέπλα του κοστούμιού μου, που έκρυβαν σχεδόν όλόκληρο τ' ό πρόσωπό μου, κατάρθωσα να δημιουργήσω στο Χάρρυ τήν άυτάπατη, που ήθελα. Δίστασε πρίν με πλησιάσει κι' εγώ δύσκολα τον γνώρισα μέσα στο άσπρο τουρμπάνι και τ' ό κοστούμι του μοχαράγια, που φορούσε.

— Π' ό είναι ή Ζακελίν; με ρώτησε.

— Δ' έ μπορούσε να ρωτή, τ' ό άπάντησα, αν λάζοντας τή φωνή μου. Είναι αδιάθετη.

— Πολύ;

— 'Η καρδιά μου σκίρτησε άπό χαρά. 'Ανησυχούσε, λοιπόν, για μένα!

— Άρκετά. Στενοχωρήθηκε τόσο, αλλά έλπίζει να τή συγχαρώσετε.

— Τήν καύμενη! Θά μ' άρεσει πολύ...

— 'Επιασε τρυφερά τ' ό χέρι μου και τόφερε σ' έ χείλη του. Άνατρίχιασα.

— Γιατί ντυθήκατε «μοχαράγια»; Γιατί τόσο μυστήριο; τον ρώτησα.

— Γιατί ήθελα να ταιριάξω τ' ό κοστούμι μου με τ' ό δικό σας και για να σάς κόμω έκπληξι. Έλάτε να χορέψουμε!...

— Όταν κάναμε μερικές στρόφες, ό Χάρρυ άκούμπησε τ' ό μάγουλό του στο δικό μου. Τ' ά χέρια του μ' έσφίγγαν π' ό δυνατά...

— Θεέ μου, πόσο ήμουν ταραγμένη! Π' ότε άγαπούσε εκείνην; Για να πεισθώ περισσότερο, τον ρώτησα:

— Είσατε βέβαιος πώς δ' έ θα σ' άγαπήσει; θήπε πολύ για τήν άπουσία τής φίλης μου.

— Δ' έ μπορώ να π' ό πώς δ' έ στενοχωρούμαι, αλλά είμαι άπόλυτα εύτυχισμένος, που χορεύω μαζί σας.

— Καθώς ή ταραχή μου μ' έκανε να σταματήσω άπότομα, εκείνος μ' έπιασε άπό τ' ό μπράτσο και με τράβηξε στο μπουφέ.

— Ζανέτ, χρυσή μου! μ' ό έπε. Φαντάζομαι πώς θά τ' ό κατ' έλθεις!

— Τί; τραύλισα, ζαλισμένη.

— Αυτό, που νοιώθω για σένα! Γιατί, αγαπη μου, άπόφευγες τόσο καιρό να μ' έμεινεις μόνος; Γιατί άπόφευγες με τόσο πείσμα τ' ά βλέμματά μου; Δ' έ μπορώ να σ' έ χάσω έτσι!...

— 'Ετρεμα, 'Εκείνος νόμισε πώς ήμουν συγκινημένη άπό τήν έρωτική του έξομολόγησι.

— Σ' αγαπώ, Ζανέτ! έξοπασε με πάθος.

— Φτάνει! φώναξα άδελά μου.

— Γιατί; Δ' έ μ' αγαπάς, λοιπόν;

— Εύτυχώς, που με κρατούσε, αλλοιώς θά σωριαζόμουν στο πάτωμα. 'Όσο, ήθελα να μάθω τί σκεφτόταν για μένα...

— Καί ή καύμενη ή Ζακελίν; ρώτησα.

— Μά γιατί μ' ό την άναφέρει;

— Γιατί είχα τήν έντύπωσι πώς εκείνη άγαπάτε...

— Μην λ' ές άνοησίες, Ζανέτ! 'Η Ζακελίν είναι για μένα μια καλή, μια συμπαθητική φίλη, αλλά τίποτα περισσότερο. 'Εκείνη, που με σκλάβωνε με τή γοητεία της, έσ' έσύ, με σκλάβωνε με τή γοητεία της. Δ' έ θά φύγω πρίν μικρή μου! 'Εσένα αγαπώ! Δ' έ θά φύγω πρίν να δ' ό τους γονείς σου και να τους ζητήσω να παντρευθώ με! Θέλεις; Δ' έ άπαντάς, Ζανέτ; Δέχεται;

— Παρά λίγο να φωνάξω «'Οχι! Φύγετε!».

— Έξοπα από τ' ά χέρια του σ'όν τρελή.

— Γυρίστε στην άβουσα! τούπα, με φωνή που έτρεμε. Θέλω να σ' έ σκεφθώ... Θά γυρίσω σ' έ λίγο να σάς άπαντήσω...

— Έφυγα άποσβολωμένη, π' ότε ένα ταξί και έτρεξε στο σπίτι τής φίλης μου. Τή βρήκα να κλαίη. Χωρίς ν' άκούσω τις διαμαρτυρίες τής, τήν πήρα στην άγκαλιά μου.

— Έλα, τής είπα. Σ' έ σένα χαμογέλασε ή τύχη! Κάνε γρήγορα. Σ' έ περιμένει!

— Ποιός;

— 'Η εύτυχία!

— Τή βοήθησα να φορέσει τ' ό αποκριάτικο κοστούμι της, προσπαθώντας να κρύψω τήν άπληστία μου κάτω άπό ένα εύθυμο ύφος.

— Μ' ό έγινε για σ' ένα μ' ά πρότασι γάμου και τή δέχτηκα, αλλά δ' έ μπορώ να κάνω τίποτα περισσότερο. Δ' έ μπορώ να πάρω τή θέση τής νύφης!

— Ζακελίν, δ' έ μπορώ...

— Γιατί;

— Κι' όμως εγώ δ' έ ήμουν τόσο καλή, τόσο άνώτερη, όσο έδειξες π' ό: είσαι έσύ!

— Εγώ δ' έ κάνω καμμιά θυσία, άφου εκείνος δ' έ μ' αγαπάει, ενώ εσείς οι δυο άγαπιέσθε. 'Εμπρός, τρέχα! 'Ο παρομπθένιος σου πρίγκιπας σ' έ περιμένει και πλησιάζουν μεσάνυχτα... Πήγαμε να χορέψω μαζί του, εύτυχισμένη!...

— 'Η ωραία Παριζιάνη σώπασε για μια στιγμή.

— Έδώ τελείωσε ή ιστορία μου... πρόσθεσε κατόπιν. 'Η ιστορία τής άτυχης άγάπης μου...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

— 'Ενα αγαπώ, Ζανέτ, έξοπασε με πάθος. Σ' έ αγαπώ τρελλά!...

Ο ΜΟΧΑΡΑΓΙΑΣ

Η ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΣ

προσβάλλει
όλες τις ηλικίες

Οι έγκυες πρέπει να
έμβολιάζονται;

Η ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΣ ήταν περισσότερο γνωστή ως προχτές με το όνομα της παιδικής παράλυσης. 'Αλλ' η δεύτερη αυτή ονομασία εγκατελείφθη άπαιώς, γιατί οι νεότερες έρευνες έδειξαν, ότι η ασθένεια αυτή προσβάλλει όλες τις ηλικίες.

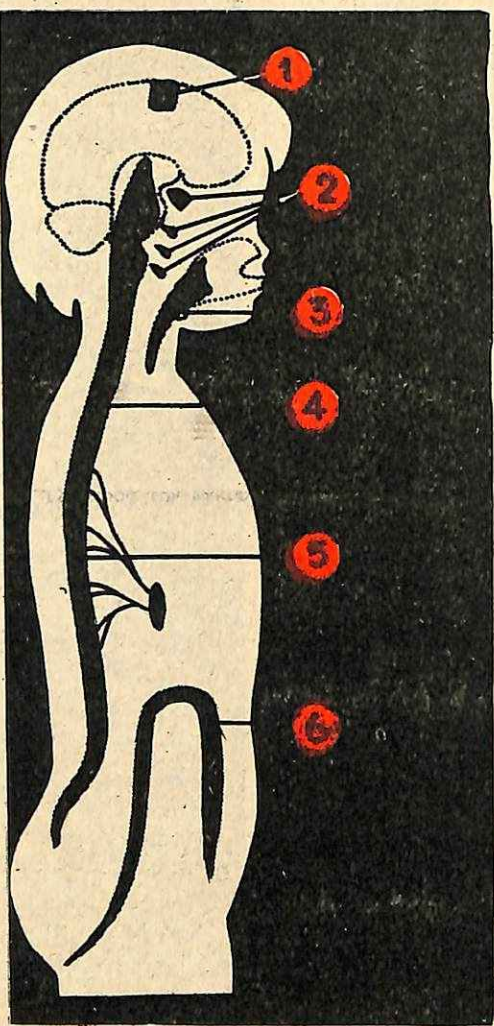
Κατά τους επιστήμονες είναι πρακτικώς άνωφελος να έμβολιάζονται τα νεογνά κατά τους πρώτους τρείς μήνες της ζωής των, γιατί, κατά το διάστημα αυτό, ο οργανισμός τους είναι έμφυσις με τα αντίσωματα, που μετεβιβάστηκαν σ' αυτά από το μητρικό. Ο οργανισμός τους, άλλωστε, δεν είναι ώριμος για ν' αντιδράσει στο έμβολιο. 'Αλλά, μετά τον τέταρτο μήνα, τα αντίσωματα της μητέρας δεν έχουν πιά ισχύ, ενώ, από τ' άλλο μέρος, ο οργανισμός άμύνης του βρέφους είναι δυνατόν να τεθεί σε ενέργεια.

Ός προς την έγκυο, οι γνώμες των επιστημόνων διχάζονται. Πρέπει να σημειωθεί, ότι η έγκυος γυναίκα είναι ιδιαίτερα εύπροςβλητη από τους ιούς της πολιομυελίτιδος.

Έκείνοι, που είναι υπέρ του έμβολιασμού παρατηρούν, ότι με το έμβολιο προστατεύεται τόσο η μητέρα όσο και το παιδί, που πρόκειται να γεννηθεί. 'Αλλοι, όμως, παρατηρούν ότι, με τον έμβολιασμό της μητέρας, καθυστερείται η ώριμότης του οργανισμού του νεογνού, για ν' αντιδράσει στο έμβολιο. 'Ενώ η πείρα απέδειξε ότι, όσο γρηγορότερα γίνη αυτός ο έμβολιασμός, τόσο καλύτερα θα είναι.

Μ' απλούστερα λόγια, αν έμβολιάσουμε μία μητέρα κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης και κατόπιν το νεογνό, κατά τον τέταρτο μήνα, είναι πιθανόν το έμβολιο στο δεύτερο να μην έχει επίδραση και, ενώ νομίζουμε, ότι του έξασφαλίσαμε άνοσία, να βρίσκεται έκτεθειμένο, τούνοαιτίον, στον κίνδυνο της πολιομυελίτιδος.

Η πολιομυελίτις είναι, ως γνωστόν, λοιμώδης επιδημική νόσος, που όφειλεται σε διηθητικούς ιούς. 'Υπάρχουν τρείς τύποι των πολιομυελίτιδος. 'Αλλά, κάθε τύπος, έχει πολλές μικρότερες υποδιαίρεσεις. Οι περισσότερες από τις υποδιαίρεσεις αυτών των ιών άπικούν στην κατληγορία των νευροτρόπων, έπιδρούν, δηλαδή, στο νευρικό σύστημα και μπορεί να προκαλέσουν παραλυτικά φαινόμενα.

Η πολιομυελίτις προσβάλλει: 1) Τη ζώνη του εγκεφάλου, που καθορίζει τις έννοιες κινήσεις του σώματος.—2) Τα νεύρα, που έλέγχουν το πρόσωπο, το λαιμό και τις σιαγόνες.—3) Τις αμυγδαλές.—4) Τα νεύρα που έλέγχουν την άναπνοη και τους παλμούς της καρδιάς.—5) Τον γαστριο μυελό.—6) Το παχύ έντερο.

Όταν μιλάμε για καθολική άνοσία, εννοούμε την ικανότητα του οργανισμού ν' αντιδράσει άποτελεσματικώς σ' όλους τους τύπους των ιών της πολιομυελίτιδος και σ' όλες τις υποδιαίρεσεις τους. Είναι δυνατόν, όμως, ένας οργανισμός να παρουσιάζη άνοσία έναντίον ώρισμένων υποδιαίρεσεων και να είναι άπροστατευτος άπέναντι άλλων.

Η μετάδοσι της ασθένειας γίνεται με τα σπυγονίδια του σιέλου ενός άσθενούς και γενικώτερα τα άκρίματα των ρινοφαρυγγικών κοιλοτήτων. Η παθογόνος ισχύς των ιών, που βρίσκονται μέσα σ' αυτά, διατηρείται επί μακ-

κρό διάστημα και μετά την ίασι της νόσου. 'Αν αυτοί οι ίοι, έξ άλλου, βρίσκονται μέσα σε σπύσια νερά, ύπονόμους κλπ., η παθογόνος ισχύς τους μπορεί να διατηρηθή επί πολλούς μήνες.

Η μετάδοσι της νόσου μπορεί να γίνη έπίσης και με τα άντικείμενα που ήρθαν σ' έπαφή με τον άσθενή (έσώρρουχα, μανδήλια, κλινισκεπάσματα, παιχνίδια, ύπολείμματα τροφών και ιδίως γάλακτος κλπ.). Η άσθένεια μπορεί άκόμη να μεταδοθή και από υγιή άτομα, που ήρθαν σ' έπαφή με άσθενείς. 'Απακαλούμε τότε αυτά τα άτομα φορείς. Τα ίδια παρουσιάζουν άνοσία άπέναντι της άσθενείας. Είναι δυνατόν, όμως, να μεταδώσουν τον ιό της πολιομυελίτιδος σε άλλα άτομα.

'Αλλ' η πολιομυελίτις δεν προσβάλλει όλα τα άτομα, όπως γίνεται με άλλα λοιμώδη νοσήματα, π. χ. την Ιλαρά κλπ. Γι' αυτό, οι έπιστήμονες παραδέχονται, ότι χρειάζεται ιδιαίτερη προδιάθεσι του οργανισμού, που χαρακτηρίζεται κυρίως από ευπάθεια του νευρικού συστήματος.

Η μετάδοσις των επιδημικών της πολιομυελίτιδος γίνεται κατά μήκος των μεγάλων οδικών άρτηριών, των σιδηροδρομικών ή αεροπορικών γραμμών κλπ. Το άξιοσημείωτο είναι, ότι η επιδημία κάνει επιδημιάς. 'Αφίνει δηλαδή άδικτες διάφορες ένδιάμεσες περιοχές και έμφανίζεται σε πολύ μεγάλες άπαστάσεις από την άρχική έστία.

Οι ένλητες πρέπει να έμβολιάζονται; Όλοι οι έπιστήμονες συμφωνούν σήμερα στο ότι ο έμβολιασμός αυτός δεν είναι άπαραίτητος, για το λόγο, ότι ο οργανισμός του ένλητος έχει έμβολιασθή ήδη με τον ιό της πολιομυελίτιδος και παρουσιάζει άνοσία σ' αυτόν.

Η άνοσία αυτή, όμως, δεν είναι πάντα άπόλυτη. Μπορεί π. χ. να άφραδά ώρισμένα είδη από τους ιούς της πολιομυελίτιδος, άλλα να μην ύπάρχη για ένα ή περισσότερα άπ' αυτά. Και το γεγονός αυτό έξηγεί, γιατί η πολιομυελίτις έμφανίζεται συχνά και στους μεγάλους.

Τα έν χρήσι έμβόλια για την πρόληψι της πολιομυελίτιδος είναι σήμερα δύο: του 'Αμερικανού Σάλλ και του Γάλλου 'Αλδέρτου Σαμπέν. Το πρώτο παρασκευάζεται με νεκρούς ιούς και εισάγεται στον οργανισμό με ένεσεις. Το δεύτερο παρασκευάζεται από ζωντανούς ιούς, που έχουν χάσει, όμως, την τοξικότητά τους και εισάγεται στον οργανισμό είτε με ένεσεις, είτε με χάπια από το στόμα.

Το δεύτερο από αυτά τα έμβόλια είναι περισσότερο άποτελεσματικό και γι' αυτό το έμβολίο Σάλλ τείνει να εξαφανισθή στις ημέρες μας. Το έμβολίο Σαμπέν, έκτος από το σοβαρό πλεονέκτημά του, ότι παίρνεται από το στόμα, προστατεύει άπ' όλους τους ιούς της πολιομυελίτιδος και δεν παρουσιάζει δυσάρεστες παρενέργειες.

Η ΑΙΜΟΔΙΑΛΥΣΙΣ
ΣΩΣΕΙ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ

Οι άπόπειρες άυτοκατονίας με ύπνωτικά, που δεν περιέχουν βαρβιτουρικά, πολλαπλασιάσθηκαν στις ημέρες μας. Για το λόγο αυτό, οι Γερμανοί έπιστήμονες μελέτησαν τον τρόπο αυτό της δηλητηρίασης και άνακαλύψαν το μέσον της θεραπείας. Το μέσον αυτό είναι η αιμοδιάλυσις, δηλαδή το έπλύσιμο του αίματος. Το αίμα του άυτόχειρος διοχετεύεται βαθμιαία σε μία συσκευή, όπου ύφίσταται τον απαιτούμενο καθαρισμό και κατόπιν έπαναφέρεται στην κυκλοφορία, άπληλλογμένο από τα δηλητηριώδη στοιχεία, που περιέχει. Με τον τρόπο αυτό καταρθώθηκε η σωτηρία ενός άυτόχειρος, που βρισκόταν από 40 ώρες σε κωματώδη κατάσταση.

Η πολιομυελίτις προσβάλλει όλες τις ηλικίες: Α: παιδιά κάτω του 1 έτους.— Β: 1—4 χρόνων.— Γ: 5—9 χρόνων.— Δ: 10—14 χρόνων.— Ε: 15—19 χρόνων.— Ζ: 20—24 χρόνων.— Η: 'Ανω των 25 χρόνων.— Η άσθένεια αυτή, όμως, έχει ιδιαίτερη προτίμησι σε άγόρια (80% των προσώπων).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΕΙΑΣ

Ο Ταβερνύ άποκαλύπτει στο Ραυμόν το μυστικό της γεννήσεώς του και η Παλιν άναγκάζεται να του το έπιβεβαιώση. 'Επειτα άπ' αυτό, ο νέος παραιτείται άπ' το σκοπό του να καταγγείλη τον Ταβερνύ, του δηλώνει όμως πως θα τον τιμωρήση κάποτε ο ίδιος. Από τότε, ο Ραυμόν γίνεται κάπως έπιφυλακτικώτερος άπέναντι της Παλιν, έξουότας πιά πως δεν είναι μητέρα του, ενώ συγχρόνως παραμείλει τις σπουδές του, γιατί τον βασανίζει ο δίχως έλπίδα έρωτάς του για την 'Ισαβέλλα. Η Τερέζα μαντεύει το μυστικό του, αλλά δεν το λέει στη φίλη της. Μία μέρα, ο Ραυμόν, άνυποπτος, φέρνει στο σπίτι του το φίλο του Κριστιάν, για να του συστήση τη «μητέρα» του. Η Παλιν άναστατώνεται, βλέποντας το παιδί της, καθορθώνει όμως να συγκρατηθή και να μην προδοθή. Μονάχα η Τερέζα μαντεύει το ψυχικό δράμα της.

10ον

«Όχι, δεν έχεις δικαίωμα να βγάλεις την κραυγή αυτή... Η χειρνομία αυτή σου είναι άπαγορευμένη... Ξέρεις καλά πως δε μπορείς να άνακαλέσης τη θυσία σου, ν' άπομακρύνεις το παιδί αυτό από τη ζωή, που έχει πιά συνθηθεί, να του κάνης κακό, άπ' τον έγωισμό μιας μητέρας που δεν έχει το θάρρος να θυσιαστή για τους αγαπημένους της...»

«'Αλλωστε, είναι καθαρή τρέλλα αυτό που όνειρεύεσαι... Είναι πολύ άργα πιά, καμένη γυναίκα, για να μπορείς να έλπισεις σε λίγη εύτυχία... Μη σκέπτεσαι πορά την εύτυχία των άλλων και βάδισε στη ζωή, με δακρυσμένα μάτια και με πνευμένη καρδιά— άρκει τα παιδιά σου να χαμογέλανε στη χαρά!»

Έφερε τα δύο της χέρια στο στήθος της, σε νάθελε να σταμάτηση τους άταχους παλμούς της καρδιάς της. 'Ενα βραγύνητο πνίγηκε στα χείλη της.

Ο Κριστιάν την κύτταζε, σαν κάτι να περίμενε, μία πρόσκλησι της να ξανάρθη.

Η Παλιν μάντεψε τη σκέψι του. Θα πρόφερε, λοιπόν, τη λέξη εκείνη, που θα τους ξανάφερνε άντιμέτωπους;

Βεβαίως, θα ήταν μία βαθεία, άφατη χαρά γι' αυτήν. Κι' όμως τα χείλη της μείνανε βουβά...

Πρίν βγη άπ' το κατάστημα, ο νέος γύρισε πάλι και κύτταξε πίσω... Η κ. Ρενβίλ ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει... Τον είδε να βγαίνει, μαζί με το Ραυμόν. Κι' έπεσε τότε σ' ένα κάθισμα, ξεψυχισμένη...

Το πρόσωπό της ήταν τρομαχτικά άλλοιωμένο. Η Ζερμάνι το πρόσεξε κι' άναστατώθηκε.

— Μαμά, είσαι άδιάθετη;... τη ρώτησε με λαχτάρα.

Έκείνη κούνησε το κεφάλι της άρνητικώς.

Ο Ραυμόν, που είχε συνοδεύει ως έξω τον Κριστιάν, ξαναγύρισε και είπτε:

— Είδες, λοιπόν, τί σπουδαίος

που είναι ο φίλος μου, μητέρα; Θα ξανάρθη καμιά φορά, αν θέλης...

Η Παλιν δεν άπάντησε. Σκεπτόταν όμως:

«Όχι, δε θα ξανάρθη!... Δε θα ξανάρθη ποτέ».

Η'.

Άφου έφυγαν η Παλιν κι' ο Ραυμόν, ο Ταβερνύ είχε μείνει πολλή ώρα στο δωμάτιο, όπου είχε συμβή η τραγική εκείνη σκηνή. Πηγαίνονόχτανε νευρικά, προφέροντας λέξεις μανίας.

Είχε άποτύχει το σχέδιο, που είχε καταστρώσει με τόσο έφευρετικότητα κι' είχε έκτελέσει με τέτοια έπιδεξιότητα!

Κι' αυτό, γιατί, τη στιγμή που άγγιζε πιά την έπιτυχία, που έσφιγγε στην άγκαλιά του την Παλιν, νικημένη κι' άνισχυρη, είχε παρουσιαστή ένας νεαρός, παιδί σχεδόν. 'Ενα παιδί, που τον είχε ταπεινώσει, τον είχε μαστιγώσει με περιφρονητικά λόγια και, με τις άπειλές του, τον είχε υποχρεώσει να σωπάσει.

Ό, δε θα έσχνουσε τίποτα άπ' ότι συνέβη τότε. Μία μέρα, όχι μακρινή, θα πληρώνονταν αυτά όλα! Και μάλιστα σε μία τιμή, που δεν τη φανταζόνταν καθόλου η κ. ντε Ρενβίλ κι' ο Ραυμόν.

Μία βαθεία ρυτίδα αλύδακων το μέτωπό του Ταβερνύ. Σκεπτότανε κάτι... άλλ' όχι την άποτυχία του ούτε την έκδοκισή του.

Όχι! Άπό μία άλλη λουχία ι-

δεών, το μυσλό του είχε πάρει άλλο δρόμο.

Έδώ και λίγο καιρό, πηγαιναν άσχημα οι δουλειές του. Η Τύχη, που τον είχε εύνοήσει τόσο καιρό, φαινόταν νάχη κουρασμένη πιά. 'Επειτα από τις θρυλικές έπιτυχίες του, τώρα έκανε, έκανε διαρκώς.

Τώρα, όταν καθότανε στο πράσινο τραπέζι, δεν έδειχνε πιά την ήρεμη εκείνη άυτοπεποίθησι, που έκανε άλλους να λένε γι' αυτόν: «Νά ένας καλός παίκτης!».

Έκνευρισμένος άπ' τα χτυπήματα της ιδιότροπης Τύχης, δεν ήταν πιά κύριος του έαυτού του. Το πρόσωπό του χλώμιαζε, λεπτεπίλετοι έδρώτα γυάλιζαν στο μέτωπό του, όταν σηκώνονταν χαμένος άπ' το χαρτοπαίγνιο.

Συγχρόνως, ένα κατρακύλισμα των μετοχών στο Χρηματιστήριο άπειλούσε να έπιταχύνη την κατάρωφή του.

Αν κάτι ανέλπιστο δεν τον έίσωζε, θ' άναγκαζότανε να περιορίση τα έξοδά του, να πουλήση το σπίτι του, να πώση να πηγαίνη στις κούρες και στις πρεμιέρες, μαζί με την Κλεό ντε Τρεβίλ, την καλλονή του ήμικόσμου, που έθεωρείτο τότε η άκριβώτερη γυναίκα του Παρισίου.

Είχε πάρει «την κάτω βόλτα». Ποιός μπορούσε δε να ξέρη πού θα σταματούσε;...

Όταν άποφάσισε, έπιτέλους, να φύγη άπ' το μοναχικό σπίτι του βουλεβάρτου ντε Κουρσέλ, είχε νυχτώσει. 'Ηταν συννεφιά και κρύο.

Ο βαρώνος άνατρίχιασε... Η σκέψι του πέταξε πάλι στην Παλιν, στο Ραυμόν. Και μία λάμψι μίους πέρασε άπ' τα μάτια του.

Έπρεπε να ξανακατακτήση την άπιστη Τύχη, να κερδίση πολλά λεφτά, για να μπορέση να τους έκδοκισή!... για να τους δείξη τί ήταν ικανό να κάνει το μίσος του φίλιπτου ντε Ταβερνύ!...

Προχωρούσε άργα στο δρόμο.

χωρίς να νοιάζεται για τον κρύο άνεμο, που έδερνε τα μάγουλά του. Του έκανε καλό, μάλιστα, καταπράυνε λίγο τον πυρετό του...

Όταν άρχισε πιά να κουράζεται, σταμάτησε ένα περαστικό αυτοκίνητο κι' έδωσε στο σωφέρ τη διεύθυνσι της λέσχης του.

Δέκα λεπτά αργότερα, άφηνε το παλτό του στη γκαρνταρόμπα και έμπαινε πιά την μεγάλη σάλα. Τον έσπρωνε στη μεγάλη δύναμι. Ποιός ξέρει... ίσως να γύριζε η τύχη του, άποψε, ενώ βρισκότανε πιά στο χείλος του βαράθρου...

Η στιγμή ήταν άποφασιστική. Θάπαιζε το τελευταίο του χαρτί! 'Αν έκανε... θαβόλεπε πιά τί θα του έμενε να κάνει!

Τα τραπέζια ήταν κιάλας τριγυρισμένα από παίχτες.

Η είσοδος του βαρώνου έκανε άίσθησι, όπως πάντα. Έφριζε μία άγέροχη ματιά γύρω. Δεν πρόσζε όμως κάποιον, που δεν κότανε κοντά σ' ένα παράθυρο και τον κύτταζε έξεταστικά.

Ήταν ο κ. ντε Μαρτύ. Τα χρόνια δεν τον είχαν αλλάξει πολύ. Μονάχα τα μαλλιά του είχαν άστρίψει τελείως.

Διατηρούσε όμως την ίδια κορμωσιά του, τις φοβερές πλάτες, τη ζωηρή κι' έρευνητική ματιά του, τη σοβαρή κι' αινιγματική φυσιογνωμία του, που δεν πρόδινε ποτέ τις σκέψεις και τις έντυπώσεις του.

Είχε πάρει τη σύνταξί του, έδώ και λίγο καιρό. 'Ωστόσο, έμεναν βαθιά χαραγμένα στο μυαλό του τα γεγονότα, που είχαν συμβή πρίν από 12 χρόνια. Δεν είχαν εξασθηνήσει καθόλου οι ύποφιες του για το παρελθόν του βαρώνου, που τις είχε ένισχύσει η συνουμία του με την Παλιν ντε Ρενβίλ.

Αυστωχώς όμως, τίποτα ως τότε, δεν τις είχε έπιβεβαιώσει.

Άφου διέσχισε τη μεγάλη σάλα, ο Ταβερνύ πέρασε σε μία άλλη, μικρότερη, όπου γίνονταν συνήως το πιο «γερό» παιχνίδι.

Παρ' όλη τη φαινομενική άπάθειά του, η καρδιά του χτυπούσε από άγνωση. 'Ηταν σοβαρή η στιγμή γι' αυτόν...

Κάθως προχωρούσε σιγά-σιγά, κάποιος τον άγγιξε στον ώμο.

Θα πάρετε άποψε τη ρεβάν, βαρώνε; του είπε μία φωνή. Στάθηκε και είδε το λέρδο Ντάρλινγκ, ένα ψηλόλιγνο κύριο, με κρύα και άλεγματική φυσιογνωμία.

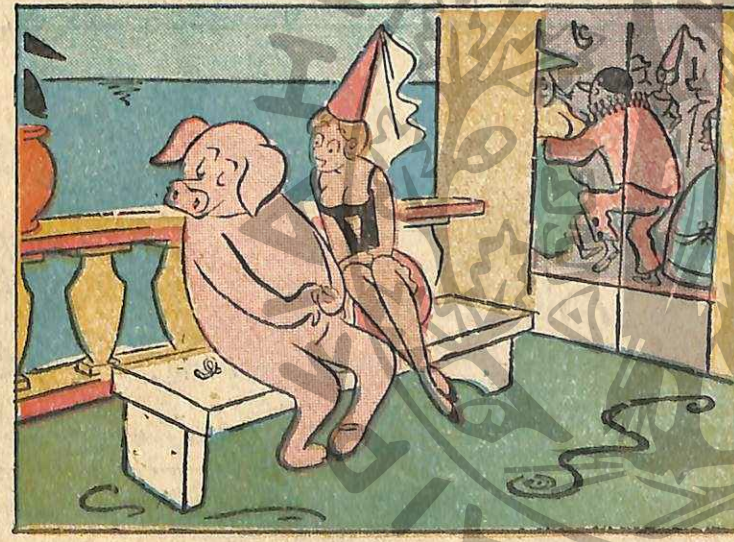
Ο Άγγλος αυτός άριστοκράτης ήταν παμπάλαιος, πολυεκατομμυριούχος. Και είχε τη φήμη έπιφοδου παίχτη και έσαιορτικά τυχερού.

Έπαίξε πάντα «χοντρό» παιχνίδι. Είτε κέρδιζε όμως, είτε έχανε, διατηρούσε πάντα την ίδια ήρεμη άδιαφορία, δεν κοινοίταν ούτε ένας μύς του προσώπου του.

Ο βαρώνος δεν του άπάντησε άμέσως. Τα δαχτυλά του τρεμούλαζαν νευρικά.

— Άν θέλετε, μυλόρδε... είπα έπί τέλους, με προσποίητή άπάθεια.

Μόλις όμως είχαν καθήσει οι δύο τους σ' ένα τραπέζι, ένας

—Λοιπόν, ξέρετε... Είπατε πολύ διαφορετικώς άπ' ό,τι φαίνεται!

καμαριέρης πλησίασε τον Ταβερνύ και του είπε με σεβασμό:

— Κάποιος σας ζητάει, κύριε βαρώνε. Περιμένει στην αίθουσα αναμονής.

— Εκείνος έκανε μια χειρονομία δυσφορίας. Ποιος ήταν πάλι αυτός ο ανούσιος;

— Μά, την άλλη στιγμή, ζάρωσε τα φρύδια του μ' ανησυχία. Μήπως θα είχε συνέλθει η απογευματινή ιστορία; Μήπως, παρ' όλες τις προβλέψεις του, η Παλίν ντε Ρεβέλ τον είχε καταγγείλει στην αστυνομία;

— Σας είπε πώς λέγεται; ρώτησε τον καμαριέρη.

— Τον ρώτησα, αλλά μου απάντησε πώς ήταν περιττό και πώς θα τον δεχόσαστε άμέσως.

— Ο Ταβερνύ σηκώθηκε, ζήτησε συγγνώμη απ' το λόρδο Ντάρλινγκ κι' ακολούθησε τον καμαριέρη.

— Ήταν τόση η παραχή του, ώστε δεν πρόσθεσε και πάλι τον κ. ντε Μαρτύ, καθώς διέσχισε τη μεγάλη σάλα.

— Παρ' όλη τη φαινομενική του ψυχρότητα, ο δικαστικός φαινόταν να ενδιαφέρεται απόψε, περισσότερο απ' το συνθησιμένο, για τις κινήσεις του βαρώνου. Όταν είδε λοιπόν να ξαναγυρίζει, μόνος του, ο καμαριέρης, που είχε οδηγήσει τον Ταβερνύ, του έγνεψε, κουδούνισε για λίγο μαζί του, με σιγαλή φωνή, και του βάλε στο χέρι ένα χαρτονόμισμα. — Ύστερα βγήκε κι' αυτός απ' τη σάλα, ακολουθώντας τον καμαριέρη.

★

— Παρ' όλο τον αδύνατο φωτισμό της μικρής κάμαρας, όπου είχε μπη, ο Ταβερνύ αναγνώρισε άμέσως τον άνθρωπο, που τον περιέμενε.

— «Εσείς, Πατυρέ; φώναξε, έκπληκτος.

— «Εγώ, δλόκληρος, κύριε βαρώνε.

— Μά τί ζητάτε εδώ; — Νά σας δώ, κύριε βαρώνε! — Ξέρετε πώς σας το είχα απαγορεύει ρητά!

— Καταλαβαίνω, ότι η παρουσία μου δε σας είναι πάντα ευχρήσιμη, όσο θα το επιθυμούσα, κύριε βαρώνε. Μά πρέπει να παραδεχθώ, ότι είμαι διακριτικός απέναντί σας κι' ότι δε ζητάω να σας δώ, παρά μόνο όταν έχω πραγματικά σοβαρούς λόγους.

— Ο Ταβερνύ έκανε μια νευρική κίνηση. — «Όστε έχετε σήμερα αυτούς τους σοβαρούς λόγους; ρώτησε.

— Ο επισκόπος έγινε καταφατικό.

— Έξηγήστε μου, λοιπόν, περι τίνος πρόκειται. Γρήγορα όμως!

— Επιτρέψτε μου να παρατηρήσω, ότι δεν υπάρχει λόγος ν' ακούσουν τη συνομιλία μας ξένα αυτιά.

— Κι' ο Πατυρέ πρόσθεσε, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο:

— Πολύ ασυλλόγιστος γίνετε ξαφνικά, κύριε βαρώνε!

— Πραγματικά, έπρεπε νάναι πολύ παραγμένος ο Ταβερνύ, για να μη ζητήσει να βεβαιωθεί με μια ματιά αν ήταν άδεια το διπλανό σαλόνι...

— Η παρατήρησή αυτή του Πατυρέ τον έκανε ν' ανασκίρτη. Πήγε ως την πόρτα και κύτταξε σ' άλλο δωμάτιο.

— Ήταν επιπλωμένο μόνο με μια βιβλιοθήκη, μερικές πολυθρόνες κι' ένα μεγάλο καρβένιο τραπέζι, φορτωμένο εφημερίδες και περιοδικά. Για να μη κανείς εκεί, έπρεπε να περάσει απ' το σαλόνι, όπου βρίσκονταν ο βαρώνος κι' ο Πατυρέ. Μια δεύτερη πόρτα του έβγαζε σ' ένα διάδρομο. Αυτή όμως ήταν αχρηστευμένη από καιρό κι' έμενε πάντα κλεισμένη.

— Ο Ταβερνύ βεβαιώθηκε πως δε βρισκόταν κανείς σ' αυτό το δωμάτιο και, καθισχασμένος, ξαναγύρισε κοντά στο συνένοχό του. — Θά μου εξηγήσετε τώρα;... τον ρώτησε απότομα.

— Πολύ ευχαρίστως, τώρα που πειστήκατε, ότι δεν υπάρχει κανείς φόδος!

— Η παραχή του Ταβερνύ φαινόταν να διασκεδάει τον Πατυρέ, γιατί πλανιόταν στο πρόσωπό του ένα ειρωνικό χαμόγελο.

— Θά μου επιτρέψετε όμως πρώτα να σας κάνω μια έρωτησι... λίγο αδιάκριτη! πρόσθεσε. Πήγαν καλά απόψε οι έρωτές σας;

— Ο Ταβερνύ τον κύτταξε αγέωχα.

— Τί σας ενδιαφέρει; πρόφερε ξερά.

— Έχετε δίκιο, κύριε βαρώνε. Δε μ' ενδιαφέρει, εφ' όσον η άμοιδη των υπηρεσιών μου δεν εξαρτάται απ' το αποτέλεσμα τους.

— Ο Ταβερνύ έκανε πάλι μια κίνηση ανυπομονησίας.

— Θά μου πείτε, επιτέλους, τους σοβαρούς λόγους, που σας έκαναν νάρητε εδώ, παρ' όλη την απαγόρευσί μου; Και πρώτα, πώς ξέρατε, ότι θα με συναντούσατε;

— Αφού έρχεσθε κάθε βράδυ, κύριε βαρώνε... Η αλήθεια

είναι πως δεν ήμουν τόσο σίγουρος απόψε, γιατί σκέφθηκα πως ίσως να περνούσατε δηλαδή τη νύχτα στο σπιτάκι σας... Μια γυναίκα σαν την κ. ντε Ρεβέλ αξίζει τον κόπο!

— Ο Ταβερνύ έκανε μια θυμωμένη κίνηση.

— Μην αναφέρετε ονόματα λοιπόν! είπε νευρικά. Έξηγήστε μου, γιατί θέλατε να με δείτε;

— Γιατί με παρακολουθούνε, κύριε βαρώνε...

— Ο Ταβερνύ ανασκίρτησε κι' έγινε κατάχλωμος.

— Με παρακολουθούνε δυο αστυνομικοί, συμπλήρωσε ο Πατυρέ.

— Από πότε;

— Έδώ και δυο ώρες.

— Καί, με τέτοιος συνθήκες, τολμήσατε νάρητε εδώ να με βρήτε;... είπε με παραχή ο Ταβερνύ.

— «Ω, μένιντε ήσυχος, κύριε βαρώνε. Δε διατρέχετε έσείς κανένα κίνδυνο. Εγώ μονάχα έχω λόγους ν' ανησυχώ... Πρόκειται για κάτι μικροδουλειές, που έκανα, πριν συμβεί τα σας συναντήσιν... Όπωςδήποτε, γυρίζοντας σήμερα, στο σπίτι μου, βρήκα κοντά στην πόρτα μου δυο «μυστικούς» με πολιτικά...

— «Μπήκα και ξαναβγήκα γρήγορα. Με πήρανε τότε από πίσω. Άλλα τους ξέφυγα, μπαίνοντας στο σπίτι ενός φίλου, που έχει δυο πόρτες... Όσο, τρέμαξα! Κι' επειδή δεν έχω καμιά δρεζί να ξαναγυρίσω στα κάτεργα, σκοπεύω να το σκάσω απ' το Παρίσι, αύριο κιόλας.

— Λοιπόν;

— Για να μπορέσω όμως να φύγω, πρέπει να μου δώσετε άμέσως τα 25 χιλιάδικα, που μου υποσχεθήκατε αν τα κατάφερα καλά σήμερα τ' απόγευμα. Νά γιατί πήρα το θάρρος να σας ενοχλήσω σ' τόσο ακατάλληλη ώρα...

— Ο Ταβερνύ είχε χλωμίσει άκόμα πιο πολύ.

— Δεν απάντησε άμέσως. Τα λόγια του Πατυρέ φαινόταν να του προκαλούνε μια παράξενη κακοδιαθεσία...

— Πραγματικά, του είχε τάξει τα λεφτά αυτά. Μά δεν τα είχε τώρα. Κρατούσε πάνω του ένα ποσό, 20 χιλιάδες περίπου, άπραχτά για την υπερτάτη μάχη, που επρόκειτο να δώσει.

— Πατυρέ, πρόφερε με προσπάθεια, αναγνωρίζω πως σας όφειλω αυτά τα χρήματα, που μου ζητάτε, αλλά μου είναι αδύνατο να σας τα δώσω απόψε.

— Ο άλλος έκανε μια κίνηση έκπληξως.

— Σας είναι αδύνατο;... — Ναι. Δεν ξέρω μάλιστα αν θα μπορώ και αύριο.

— Κι' ο Ταβερνύ πρόσθεσε, με υπόκωφη φωνή:

— Είμαι κατεστραμμένος!

— Ο Πατυρέ ζάρωσε τα φρύδια του και τον κύτταξε φιλόποπτα.

— «Εσείς, κατεστραμμένος;... είπε δύσπιστα.

— Σχεδόν...

— Και λοιπόν;

— Λοιπόν, μου μένουν ακόμα μερικά λεφτά, με τα οποία θα δοκιμάσω την τύχη μου, για «ελευθερία» φρόα.

— Κι' αν αποτύχετε;

— Μια σφαίρα στο κεφάλι θα μ' απαλλάξει απ' όλους τους πιστωτές μου... κι' από σας μαζί, καυμένη μου Πατυρέ.

— Νά πάρη η όργη!... Μά δεν είναι τίμιο, αυτό! Εγώ σας εμπιστευθήκα...

— Δεν είχε ακόμα πεισθή ο Πατυρέ. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια τραχεία έκφραση.

— «Ήθελε τάχα να τον ξεγελάσει ο βαρώνος; Μήπως δεν τα είχε πει καλά στους έρωτές του και γι' αυτό δεν ήθελε να πληρώσει; Ήταν πολύ πιθανόν.

— «Μά εγώ δεν πιάνομαι κορόϊδο!», είπε με το νου του ο Πατυρέ.

— Λοιπόν, τότε θα με πληρώσετε; επέμεινε, με απειλητικό τόνο.

— Αύριο το πρωί, αν κερδίσω.

— Κι' αν χάσετε, θα μου φάτε τα λεφτά;

— Ο Πατυρέ είχε άφισει κατά μέρος κάθε ευγένεια και μίλουσε ώμα και βάνουσα.

— Ο Ταβερνύ κατάλαβε πως έπρεπε όπωςδύποτε να τον καλοπιάσει. Του είπε, λοιπόν, συμφιλιακτικά:

— Μην ανησυχείτε! Έχω το προαίσθημα, ότι η Τύχη θα μ' ευνοήσει σ' λίγο. «Ως τότε θα κρατήσει η γκίνια; «Αν στοματήση πιά, αύριο θαχετε τα λεφτά σας.

— Αύριο... θα είναι άργα αύριο! γκρινίασε ο άλλος.

— Που μπορώ να σας δώσω τα λεφτά, αφού «μάς» βοηθήσει η Τύχη; ρώτησε ψυχρά ο βαρώνος.

— Έμπρεσσιμένος απ' την τόση αυτοπεποίθησή του, ο Πατυρέ έξυσε το κεφάλι του κι' απάντησε:

— Ξέρετε... δε σκοπεύω να γυρίσω στο σπίτι μου, για εύνοητους λόγους... Υπάρχει όμως μια πρακτική λύσι: Θά περιμέ-

νω να βγύτε απ' τη λέσχη... Βέβαια, δεν είναι τόσο ευχάριστο να τριγυρίζω στο δρόμο τόσες ώρες, αλλά δε γίνεται αλλιώς!...

— Πολύ καλά!

— Συμφωνώ, λοιπόν. Καλή τύχη!

— Όταν έμεινε μόνος, ο Ταβερνύ έκανε μια κίνηση θυμού.

— Μου χρειάζονται λεφτά, όπωςδύποτε... όχι μονάχα γι' αυτό τον άχρεο, αλλά και για μια ανάγκη πιο επιτακτική: για την έκδική μου!

— Ένα ελαφρό τρίξιμο, που ακούστηκε ξαφνικά στο διπλανό δωμάτιο, τον έκανε ν' ανασκίρτη. Κι' όμως, όταν είχε κυττάξει πριν από λίγο, ήταν άδεια το δωμάτιο εκείνο. Τί σήμαινε λοιπόν αυτός ο θόρυβος;

— Έκανε δυο βήματα προς την πόρτα και σταμάτησε, δισταχώντας. «Όχι, ήταν αδύνατο να βρίσκεται κανείς εκεί μέσα! Κι' όμως... ένα δεύτερο τρίξιμο, πιο δυνατό, έδωσε σ' αυτά του!

— Ποιος είχε μπη, λοιπόν, σ' εκείνο το δωμάτιο; Είχε ακούσει κάποιος τη συνομιλία του με τον Πατυρέ, τα ενοχοποιητικά λόγια, που είχαν προφέρει κι' οι δυο τους;

— Ο Ταβερνύ ανατρίχιασε. «Έπρεπε να βεβαιωθεί!...

— Έπρωξε τη μισανοιχτή πόρτα... κι' έγινε ξαφνικά κατάχλωμος. Βλέποντας το ντε Μαρτύ, που καθόταν σ' ένα πολυθρόνα, ηρεμώτατος φαινομενικά, και διάβαζε την εφημερίδα του!

— Ο ντε Μαρτύ... ο άνθρωπος, που του προκαλούσε μια έντονη δυσπιστία, έδω και χρόνια... που τον φόβιζε η παγωμένη και διαπεραστική ματιά του, όταν διασταυρωνόταν με τη δική του!

— Συγκράτησε με κόπο μια κραυγή, έτοιμη ν' ανεβή στα χείλη του.

— Για να βρίσκεται εκεί ο πρώην δικαστικός, έπρεπε να του είχε ανοίξει την κλειδαμμένη πόρτα κάποιος καμαριέρης της λέσχης! Μά για ποιά λόγο;...

— Τρομερή αγωνία έσφιγγε την καρδιά του βαρώνου. Προσπάθησε να τη διώξει.

— Στο κάτω-κάτω, τίποτα δεν αποδεικνύει πως ο ντε Μαρτύ είχε ακούσει την κουβέντα του με τον Πατυρέ. Μπορούσε να είχε μπη στο δωμάτιο τώρα τελευταία. Ναι, έτσι θα ήταν...

— Κι' ο Ταβερνύ άπομακρύνθηκε, καθισχασμένος κάπως.

— Τότε ο ντε Μαρτύ, που είχε μείνει ακίνητος και «παθητός» απ' την ώρα, σηκώθηκε και ψιθύρισε, με μια λάμψη στα μάτια του:

— Βρήκα, επιτέλους, το νήμα του μυστηρίου, που γυρεύω από τόσον καιρό;...

— Τριπλή σειρά από θεατές τριγύριζε το τραπέζι, όπου χαρτοπαίζανε ο Ταβερνύ κι' ο λόρδος Ντάρλινγκ.

— Ο βαρώνος ήταν χλωμός, τα χέρια του τρέμανε. Τα μάτια του λάμπανε παράξενα. Ανασάινε βιαστικά, λαχανιασμένα.

— «Επαιξε το τελευταίο του «ά-τού»!... Ως τα σημερινά, θα είχε κριθεί πιά η τύχη του.

— Έχασε την πρώτη παρτίδα. «Η παραχή του μεγάλωσε.

— Μά ύστερα γύρισε η Τύχη. Κι' άρχισε να κερδίζει... να κερδίζει συνεχώς!

— Έπειτα από κάμποση ώρα, βρισκόταν μπροστά του ένας σωρός από μάρκες, που αντιπροσώπευαν ολόκληρη περιουσία!

— Γιατί ο λόρδος Ντάρλινγκ, όπως πάντα, είχε κάνει «χοντρό» παιχνίδι.

— Οι θεατές παρακολουθούσαν

αυτή τη μονομαχία, άμειλτοι, με τό λαιμό σφιγμένο.

— Ο Ταβερνύ είχε ξαναβρή όλη την αυτοκυριαρχία του και κατάρωνε να μην αφήνι να ξεσπάσει, η απέραντη χαρά του...

— Ο ντε Μαρτύ στεκόταν δίπλα στο τραπέζι, ανάμεσα στους άλλους. Μια βαθειά απογοήτευσι ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. «Έδλεπε να διαλύεται μια έλπιδα του...

— «Αν ο βαρώνος έκανε, θα ήταν καταδικασμένος. Γιατί ο Πατυρέ δε θάπαιρνε τα λεφτά του και θάταν τότε πρόθυμος να δώ-

σιν στο ντε Μαρτύ όλες τις πληροφορίες, που θα του ζητούσε... Κερδίζοντας όμως, ο Ταβερνύ θ' απόφευγε και πάλι την τιμωρία. Θά μετρούσε τα 25 χιλιάδικα στον άνθρωπο που περιέμενε απ' έξω, κι' εκείνος θα κρατούσε το μυστικό του...

— Ο λόρδος Ντάρλινγκ σηκώθηκε, κατά τις 3 το πρωί.

— Θά συνεχίσουμε το παιχνίδι μας καμιά άλλη φορά, αν θέλετε, είπε ήσυχα.

— Είχε χάσει σχεδόν 300 χιλιάδες φράγκα.

— Ο Ταβερνύ έγνεψε πως ήταν σύμφωνος.

— Τα μάτια του λάμπανε από χαρά. Είχε σωθή!

— Δεν είχε φτάσει, λοιπόν, η ώρα που περιέμενε ανυπόμονα ο ντε Μαρτύ. Τάχα, θα έφτανε ποτέ;... Θ.

— Ρενβίλ, μένιντε μια στιγμή, παρακαλώ.

— Καθώς ο Ραυμόν έτοιμαζόταν να βγύ απ' το μάθημα, μαζί με τους άλλους μαθητές, ο καθηγητής κ. Λωρέτ, τον άγγιξε στον ώμο και του είπε αυτά τα λόγια.

— Μια έκφρασι ανησυχίας πέρασε απ' τα μάτια του νεού. Τί του ήθελε τάχα ο καθηγητής; Το έμαθε άμέσως.

— Μόλις είχε βγύ κι' ο τελευταίος μαθητής, ο κ. Λωρέτ γύρισε κι' είπε στο Ραυμόν:

— Φίλε μου, το ενδιαφέρον που έχω για σας, μου δίνει δικαίωμα να σας κάνω ώριμους παρατηρήσεις.

— Ο νέος χλωμίωσε ελαφρά. Μάντευε τώρα τί θα τούλεγε ο θαυμαστος εκείνος άνθρωπος...

— Ο καθηγητής κάρφωσε πάνω του τη διαπεραστική ματιά του και συνέχισε:

— Δεν πρόκειται να σας κο-λακέψω, αν σας πώ πως έχετε έξαιρετικά χαρίσματα. Είσατε έ-ξυπνος, εργατικός, προωρισμένος να σταδιοδρομήσετε λαμπρά...

— Όστόσο, έδώ και λίγο καιρό, παρατηρώ μια παράξενη αλλαγή σ' ε-σας.

— Μια αλλαγή;... τραύισε ο Ραυμόν.

— Ναι. Δεν εργάζεσθε πιά με τον ίδιο ζήλο. Φαίνεται αφήρη-μένους, σ' αν σας απασχολή κά-τι άλλο, ξένο προς τις σπουδές σας. Ένώ ήσαστε πάντα ο πρώ-τος ανάμεσα στους συμμαθητές σας, τώρα που πλησιάζετε πιά να μπιτε στον άγώνα της ζωής, χα-λαρώσατε τις προσπάθειές σας, αντί να τις διπλασιάζετε.

— Ο Ραυμόν θέλησε να βρή μια δικαιολογία. Άλλα δε μπόρεσε να μιλήσει...

— Σας παρακολουθούσα, έξ άλλου συχνά στα διαλείμματα, συνέχισε ο καθηγητής. Δεν κάνετε συντροφιά με τους άλλους, μένετε μονάχος, παράμερα, σ' αν σας πρή κάποιος θάψι!... Μά πρέπει ν' αντιδράσετε, διάβολε! Είσατε άντρας πιά και πρέπει να μάθετε ν' αντιμετωπίζετε τα χτυπήματα της τύχης, που χαλν-δώνουν το θάρρος των δυνατών!

— Ο τόνος του κ. Λωρέτ ήταν ενεργητικός και αυστηρός.

— Ο νέος ένοιωσε ένα κύμα αί-ματος να βάφει ξαφνικά τα μά-γουλά του.

— Έλπίζω να φέρουν άποτέ-λεσμα αυτά τα λόγια μου, συνέ-χισε ο καθηγητής, και να ξανα-γίνετε δ.τ. ήσαστε πρώτα: ο κα-λύτερος μαθητής μου.

— Ο νέος σάλεψε τα χείλη του.

— Σας ύποσχομαι να προσ-παθήσω... μερμυρίζε.

— Όταν βγήκε έξω, ο Ραυμόν έγινε κατάχλωμος, από κόκκινος που ήταν.

— Είχε δίκιο ο κ. Λωρέτ: Έδώ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΕΣ ΣΑΣ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

ακολουθήστε
την μόδα του

Παρισιού

Τό Παρίσι, τό ζέρετε, είναι ή πρωτεύουσα τής Μόδας, τόσο γιά τό φορέματα καί τίς τουαλέτες όσο καί γιά τό μακιγιάζ καί τήν περιποίησι τοῦ προσώπου. Κάνετε λοιπόν καί σεις ὅπως ὅλες ή Παριζιάνες καί μεταχειριζήτε τήν θρεπτική Κρέμα Τοκαλόν μέ Μπισσέλ. Δίνει θαυμάσια ἀποτελέσματα!!! Τό Μπισσέλ πού περιέχει αὐτή ή Κρέμα, εἶναι σάν πραγματική «μαγιά νεότητος», πού τρέφει καί ζωογονεῖ τήν ἐπιδερμίδα. ή λειχήνες, ή ρυτίδες καί ή κοκκινίλες χάνονται αἰγά-αἰγά μέχρις ὅτου ἐξαφανισθοῦν τελείως. Τότε τό δερμα σας γίνετα ὁροσερό καί ἀπαλό σάν βελούδο. Ξαναβρίσκετε τήν ὁμορφιά τής νιότης. Ὅπως καί ἂν εἶναι τό δερμα σας, ἀναγκαστικῶς θά παρατηρήσετε μόνη σας, τήν διαφορά.

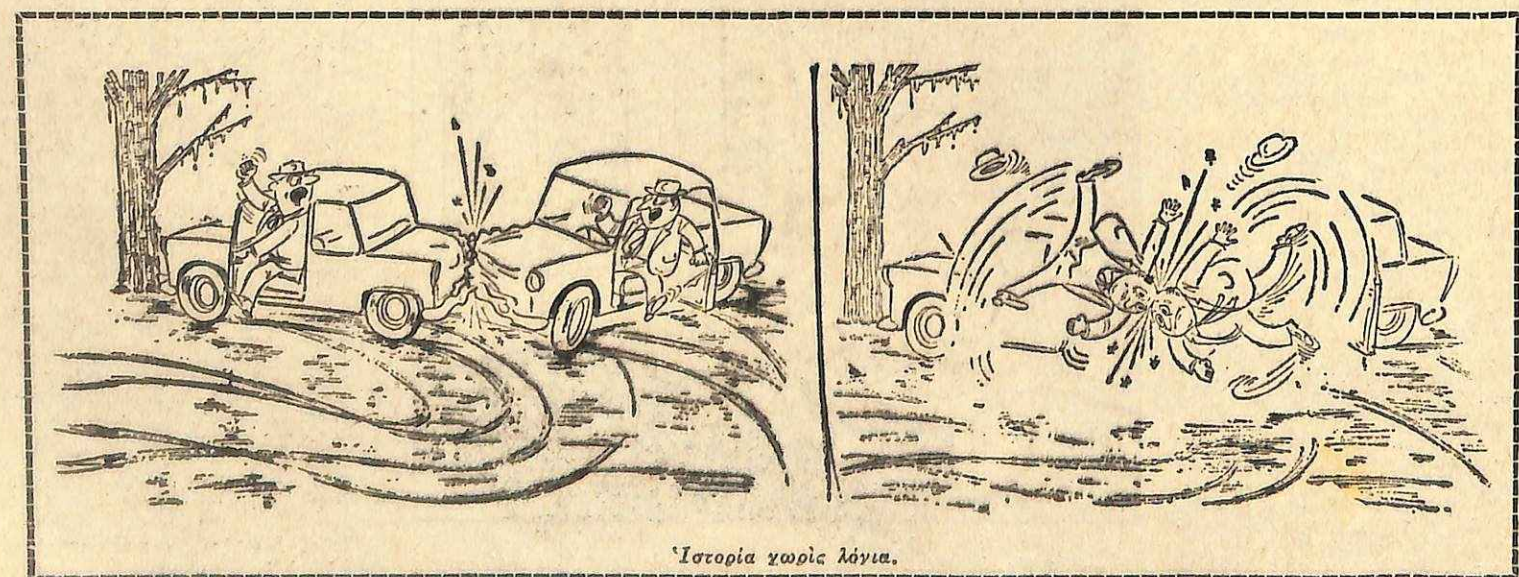
Στα ἐργαστήρια τῶν Παρισιῶν οἱ εἰδικοί τεχνικοί τής ΤΟΚΑΛΟΝ παρεσκεύασαν τήν νέα αὐτή Κρέμα.

Tokalon

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ
ΚΡΕΜΑ

ή Κρέμα ημερας
Τοκαλόν ἀνανεώνει
καί προφυλάσσει τήν
ἐπιδερμίδα σας ἀπό
τὴν βροχή καί τὸν
ἥλιο.
Εἶναι ἀκόμη καί μιά
ἐξαιρετὴ βάση γιά
τὸ μακιγιάζ.

Ιστορία χωρίς λόγια.

καί λίγο καιρό, δεν ήταν πιά ο ίδιος. Είχε χαθεί ο πυρετός του για μελέτη. Μια βαθεία αποθάρρυνση, μια απέραντη θλίψη, σφίγγανε την ψυχή του.

«Αλλοίμονο! Αυτός μονάχα ήξερε το λόγο...»

Ο Κριστιάν τον περίμενε ανυπόμονα, μπροστά στην πόρτα του κολλεγίου.

— Λοιπόν, τον ρώτησε μόλις τον είδε, τί είχε να σου πηθεί αιτέρως ο καθηγητής μας;

Ο νέος δεν απάντησε στο φίλο του. Ένας στεναγμός βγήκε μονάχα απ' τα χείλη του. Απ' τη χλωμόδα του κι απ' τη βαθεία ρυτίδα, που αλύκωνε το μέτωπό του, καταλάβαινε κανείς εύκολα πόσο υπόφερε.

Ο Κριστιάν πέρασε το μπράτσο του κάτω απ' το δικό του και τον τράβηξε μαζί του.

Κόντευε να βραδιάσει κι' η κίνηση στους δρόμους ήταν ζωηρή. Μια γκριζα όμιχλη τύλιγε τα δέντρα και τα σπίτια.

Παίρνοντας ξαφνικά μια απόφαση, ο Ραϋμόν απάντησε:

— Νά. Με μάλασε γιατί δεν εργάζομαι πιά όσο θα ήθελε...

— Και γι' αυτό στενοχωριέσαι τόσο;

Ο Ραϋμόν σάπασε πάλι. «Ακουγε μέσα του τη φωνή της συνειδήσεώς του, να του λη πως είχε δικίο ο καθηγητής του, πως άξιζε τις παρατηρήσεις του.

Ο Κριστιάν τον κρατούσε πάντα απ' το μπράτσο. Η βαθεία και αμόρητη συμπόθεια, που τους είχε ενώσει απ' την αρχή, μενέλωνε, μέρα με τη μέρα.

Ο Κριστιάν είχε ξαναπεί μια φορά μονάχα στη «Μικρή νοικοκυρά». «Αλλά η Πωλίν έλειπε — επίτηδες ή κατά σύμπτωση;

Ο Ραϋμόν δεν υποπευόντανε τίποτα. Βοισκόταν τόσο μακριά απ' την αλήθεια!

Καθώς προχωρούσαν τώρα στο δρόμο, ο Κριστιάν ρώτησε ξαφνικά:

— Αυτό μονάχα σου είπε ο καθηγητής;

Ο Ραϋμόν δίστασε κι' επίτελους απάντησε:

— Όχι!...

— Τί άλλο;

— Μου είπε ακόμα πως του φαινόμαί θλιμμένος.

Ο Κριστιάν κτύπησε το φίλο του.

— Άληθινά! συμφώνησε κι' αυτός. Τό είχα προσέξει κι' εγώ, εδώ και λίγο καιρό. Δεν είσαι ο παλιός Ραϋμόν. Μου φαίνεται πως μπήκε στην ψυχή σου κάποιος μεγάλος καύμιος, που δεν τον είχες άλλοτε...

Η καρδιά του Ραϋμόν χτυπούσε, σά να πήγαινε να σπάσει... Όποτε λοιπόν, διάβασαν όλοι μέσα στην ψυχή του! Το μαρτύριο που τον σπάρανε, καθρεφτιζότανε στο πρόσωπό του.

Ενοίωθε να χάνεται όλο το θάρρος του. Του φάνηκε τώρα πως θ' ανακουφιζόταν, αν ομολογούσε τον πόνο του. Τον κυριέψαι μια άκατανίκητη ανάγκη ν' ανοίξει την καρδιά του στο φίλο του, ν' αφήσει να ξεχυθεί αυτό που τον επνίγει...

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της «Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών» (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. οδός Μετσοφίου 25 Α' όροφο (στάσις Μουσείου). Τηλέφωνον 810.975.

ΠΟΥΛΗΣΑΝ Ένα ποδοσφαιρικό γήπεδο

Δύο Μαρονηζέοι, ο Ζωρζ Πασαλάνα και ο Ζαν Λότα, καταδικάστηκαν σε δίετη φυλάκιση για μια άληθινα άπιστευτη άπάτη, που διέπραξαν. Οι δύο αυτοί άπατεώνες διέδωσαν ότι ήταν ιδιοκτήτες ενός ποδοσφαιρικού γηπέδου, που βρισκόταν έξω από την πόλη, έφτιαξαν ένα σχεδιάγραμμα, στύ-

όποιον το χώρισαν σε οικόπεδα κι' άρχισαν να τα πουλάνε με δόσεις, εισπράττοντας μια μικρή προκαταβολή. Τσέπωσαν έτσι ένα ποσόν 300.000 περίπου δραχμών. Το κακό γι' αυτούς ήταν ότι συνεληφθησαν πριν προφτάσουν να το βάλουν στα πόδια.

Παράξενες «μικρές άγγελίες»

Από τις «μικρές άγγελίες» μας έφτασε ημεροδός της Λουζιάνας:

«Απόλεια. — Απολέσθη ένα ζευγάρι γυναιλά με χοντρούς φακούς. Όποιος τα βόηκε, παρακαλείται να δημοσιεύσει τη σχετική άγγελία με πολύ χοντρό γράμμα, για να μωσέσει να τη διαβάσει ο άπολέσας».

Και μια άλλη, που δημοσιεύθηκε σε μια εφημερίδα της αμερικανικής πολιτείας της Μοντάνα:

«Παρακαλώ εκείνον, που το περασμένο φθινόπωρο μου έβλεπε το ζιβότιο με τα έργαλεία του αλιευτή μου, να μου στείλει μια έπίσημη δήλωση, συντεταγμένη ένόμιμη συμβολαιογράφου, για την προάξή του. Η δήλωση αυτή μου χρειάζεται για να εκπέσω το αντίστοιχο ποσό από τη δήλωση φόρου εισοδήματος. Δηλώ προκαταβολικά ότι παραitoύμαι κάθε διώξειω εναντίον του».

Τό σημειωματάριο με τη δίαιτα και το θάρρος

Μια Αμερικανίδα, που ταξίδευε από την Ουάσιγκτον στη Νέα Όρλεάνη, έλασε μέσα στο αεροπλάνο τη βαλίτσα της. Έστειλε τότε στην αεροπορική εταιρία ένα τηλεγράφημα στο όπαιο έγραφε:

«Δε μ' ενδιαφέρει για τ' άλλα πράγματα, που είχα μέσα στην βαλίτσα. Άλλά άνάμεσα σ' αυτά βρίσκονται και τό σημειωματάριό μου, όπου είχα γράψει τη δίαιτά μου και σημείωνα κάθε μέρα τό βάρος μου. Αν συμβή ν' αύξηθ ή βάρος μου, σάς προειδοποιώ ότι θα σας κάνω άγωγή για θά σάς ζητήσω άποζημίωση. Φροντίστε, λοιπόν, να βώητε τουλάχιστον τό σημειωματάριό μου, που άξίζει για μένα όσο ένας θησαυρός».

Ο καλός Θεός και το πενιχρό πρόγευμα

Στό «Ουέλσεφ Κόλλετζ», που ίνα ένα από τα καλύτερα παοθεαγωγεία των Ήνωμένων Πολιτειών, σερβίρισαν ένα πρωϊ στίς μαθήτριες για πρόγευμα μόνο ψωμί και καφέ. Η διευθύντρια τους είπε τότε:

«Ξέρετε ότι πιστεύω στό Θεό και είμαι βέβαιη πως δεν έγκαταλείπει ποτέ τους ένάρετους ανθρώ-

πους. Σήμερα, λοιπόν, δεν είχαμε καμιά άλλη προμήθεια στό κελλάο, ούτε χρηματα στην Τράπεζα, ούτε γαγένας από τους προμηθεντές μας κάνει πιστωσι. Αυτό σημαίνει ότι ο Θεός μας έγκατέλειψε. Και μās έγκατέλειψε γιατί κάποιον από σάς άμάτησε. Ποιά είναι;»

Έπειτα απ' αυτό τό λογίδριο, καμιά από τίς μαθήτριες δεν τόλμησε να διαμαρτυρηθή για τό πενιχρό πρόγευμα.

Τό πουλάει στη τιμή του κόστους

Στό Τέξας, ένας παντοπώλης πουλάει από πολλά χρόνια διάφορα τρώομα στην τιμή του κόστους. Στην πόρτα του καταστήματος του υπάρχει ένα κιβώτιο με την έπιγραφή: «Τό κατάστημα συντηρείται από τίς έκποιες προσφορές. Ό,τι οίσετε, είναι εύπρόσδεκτο μ' εύγνωμοσύνη». Άλλοι οίχουν ένα 20 ή και 25% επί τίς τιμής. Άλλοι δεν οίχουν τίποτα. Άλλά τό καταστηματάρχης πεποιποιείται όλους με την ίδια προθυμία.

Η και τίς τρείς ή καμιά

Και οι πολύγαμοι έχουν τό προβλήματά τους! Παράδειγμα ένας αντιπρόσωπος κάποιου μικρού κοάτους της δικτικής Αφρικής στον Ο.Η.Ε., που παραπονιόταν τελευταία: «Έχω στό σπίτι μου τρείς συζύγους. Άλλά ή καθόνησί μου δε μωδ έπιτρέπει για λόγους οικονομίας να πάω μαζί μου παρά μόνο τη μία. Αν, όμως, διαλέξω τη μία από τίς τρείς, οι άλλες δύο θα λυπηθούν. Και δε θέλω να τους προσενηώω αυτή τη λυπη».

Τό χρυσάφι, που παρκαμένει κρυμμένο

Οι Αμερικανοί έμπειστογνώμονες ύπολογισαν σε 15% διασεκατομύοια δολάρια (465 διασεκατομύοια δραχμών) τό ποσόν, που πολ-

λοι άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο κρατούν σε χρυσάφι (νομίσματα, ράβδους κτλ.), χωρίς να τό διαχειτεύουν στην κυκλοφορία. Τό χρυσάφι αυτό, που βρίσκεται στα χροια ιδιωτών, ξεπερνάει τό σύνολον των είς χρυσόν αποθεμάτων των κεντρικών τραπεζών των έξής χωρών: Αύστρίας, Καναδά, Γαλλίας, Αντικής Γερμανίας, Ελλάδος, Ολλανδίας, Ιταλίας, Πορτογαλίας, Ισπανίας, Σουηδίας και Έλβετίας.

Ο τελενταίος τρυφερός αποχαιρετισμός

Ο γαλλικός νόμος άπαγορεύει στους συζύγους, που χωρίζουν, να ξαναπαντρευτούν πριν από την παρόλευσι έννεα μηνών. Η προνοια αυτή έχει ληφθή για την περίπτωσι που ό... τελευταίος αποχαιρετισμός εκείνων, που χωρίζουν έπιτοξε ύπερβολικά τρυφερός, ώστε, στό τέλος του έννεαμήνου, ή σύζυγος να φέρη ένα καινούριο πλάσμα στόν κόσμο. Ός σήμερα έχουν σημειωθή άνοητες παρόμοιες περιπτώσεις.

Και, δίχως να τό πολυσκεφθή, τραύλισε:

— Νά!... Έχω κάποιον καυμό... Άν ήξερες, Κριστιάν!

Μόλις όμως είχε προφέρει τό λόγια εκείνα, τό μετάνοίωσε και τρώαζε. Γιατί να κάνει αυτή την έξολόγησι;... Μα ήταν τώρα πολύ άργα πιά για να την πάρη πίσω.

Ο Κριστιάν έσφιξε δυνατώτερα τό μπράτσο του και του είπε, με ξαφνική συγκίνηση:

— Όποτε ύπεφείρες και μου τό κρύβεις;... Δε μ' έμπιστεύεσαι λοιπόν;... Ό, Ραϋμόν, κανείς άσχημα, πολύ άσχημα!...

Ο άλλος θέλησε ν' απαντήση, να διαμαρτυρηθή, μα δεν τον άφώνισε ο Κριστιάν:

— Δεν πρέπει να τάχουμε όλα κοινά, χαρές και λύπες;... συνέχισε. Τίς χαρές, για να τίς μοιραζώμαστε. Τίς λύπες, για να παρηγορούμε ο ένας τον άλλο... Ποιός ξέρει, ίσως μωρώ να κάνω κάτι για σένα!

Ο Ραϋμόν άνασκήρτησε, άκούγοντας αυτή την τελευταία φράσι του φίλου του.

Εδώ και λίγο καιρό, ίσως μπορούσε ο Κριστιάν να κάνει κάτι γι' αυτόν... Νά, μπορούσε να κάνει πολλά! Τότε, ο Ραϋμόν δεν ήξερε ακόμα τό τρομερά πράγματα που του άποκαλύφθηκαν ύστερα. Μ' όλο, που φαινόταν τρελλά τό δναιο, που είχε βλαστήσει στην ψυχή του, δεν είχε χαθή κάθε έλπίδα γι' αυτόν.

Μά τώρα όνειρα κι' έλπίδες είχαν σβύσει, για πάντα! Η καρδιά του έκλεινε μονάχα έρείπια...

Σάπασε πάλι, Ο Κριστιάν έπέμεινε:

— Δε μιλάς; Είναι λοιπόν τόσο δύσκολο να μου πής τί σου συμβαίνει;

— Νάι, μουρμούρισε ο άλλος σκυδοντας τό κεφάλι του.

— Ποιός μπορεί να σοūdωσε μια τέτοια λύπη, σε σένα που είσαι τόσο καλός και μεγαλόκαρδος;

— Κανείς!

Ο Κριστιάν δε μπορούσε να καταλάβη...

Ξαφνικά, μια λάμψη φώτισε τό μυαλό του. Ο φίλος του ήταν 19 χρονών, στην ηλικία, που συχνά έμπνύει ή καρδιά, που ή σκέψι άφροσύνεται άπόλυτα σε δυό άμορφα γυναικεία ματάκια...

Ραϋμόν... μήπως είσαι έρωτευμένος; ρώτησε ο Κριστιάν. Προσπάθησε να χαμογέλαση, όχι με ειρωνεία, αλλά με συμπόνια.

Ο άλλος δεν απάντησε. Έγινε όμως ακόμα πιο χλωμός. Τό μπράτσο του έτρεμε. Κι' ο Κριστιάν πείσθηκε πως είχε μαντέψει σωστά.

Καυμένο Ραϋμόν, είπε καθουχασμένος, τό πράγμα δεν είναι τόσο σοδαρό, όσο είχα φοβηθή! Στην ηλικία μας, οι έρωτες δεν έχουν ακόμα βαθείες ρίζες. Μοιάζουν με λουλούδια έφήμερα. Την άλλη μέρα, έχουν μαραθθί κιόλας.

Για άλλους ίσως... όχι όμως και για μένα!

Την αγαπάς λοιπόν τόσο πολύ;

— Με όλη μου την ψυχή!

— Έτσι σου φαίνεται, γιατί είναι ή αρχή. Όστερα θα ξεχάσης.

Ο Ραϋμόν κούνησε τό κεφάλι του.

Αφροδισιολόγος

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την Όμόνοια), 9-2 και 5-7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

— Όχι, όχι, δε θα ξεχάσω ποτέ!... φώναξε άπελπισμένα.

Ο Κριστιάν συγκινήθηκε απ' τό άπρόοπτο εκείνο έξοσπασμα. Μάντευε τώρα όλο τό μέγεθος της άγνωστης άγάπης.

Γιατί άπελπίζεσαι; είπε με συμπόνια. Μια μέρα, θα γίνη δική σου εκείνη που αγαπάς.

— Όχι, ποτέ... ποτέ!...

— Ποτέ, είπες; Γιατί;

— Γιατί μάς χωρίζει ένα έμπόδιο άνυπέρβλητο.

Κι' ο Ραϋμόν πρόσθεσε, με θέρμη:

— Ό, δε θα μιλούσες έτσι, αν ήξερες ποιός είναι εκείνη, που ή είκόνα της έχει χαραχτή για πάντα στην καρδιά μου. Ολόκληρη άδυσσος τη χωρίζει από μένα... Τί είμ' εγώ, μπροστά της; Όλες οι χάρες τη στολίζουν, όλες οι εύτυχίες της χαμογέλανε. Είναι πλούσια κι' είμαι φτωχός...

Έχω ένα άσχημο όνομα, ενώ αυτή ανήκει στη μεγάλη άριστοκρατία!

Ο Κριστιάν άνασκήρτησε κι' αυτός και σοδαρεύτηκε. Κτύπησε τό φίλο του, σά να προσπαθούσε να διαβάση μέσα στα μάτια του.

Όχι, όχι, ήταν παράλογη ή ιδέα εκείνη που του είχε περάσει ξαφνικά!... Θάταν μεγάλη δυστυχία...

Εδίωξε τη σκέψι αυτή απ' τό μυαλό του και κτύπησε λυπημένα τό φίλο του.

Προχώρησαν λίγο ακόμα, αμίλητοι κι' οι δύο. Τέλος, ο Κριστιάν άπάντησε:

— Αυτή τό ξέρει πως την αγαπάς;

— Όχι, δε μπορεί να τό ξέρη.

— Δε σε γνωρίζει λοιπόν, δε σ' έχει δη ποτέ;

Ο Ραϋμόν χαμογέλασε πικρά.

— Νάι, μ' έχει δη... μια φορά μονάχα, για μερικά λεπτά!... Ήμουν γι' αυτήν ο ξένος, ο περαστικός, που ξεχνιέται άμέσως... Δε μπορεί παρά ν' άδιαφορή για μένα... Ίσως και να με περιφρονή.

— Έσύ την ξαναείδες;

— Νάι, τό πρωϊ, στό Δάσος... Πέρασε, χωρίς να με προσέξει... Είμαι τρελλάς, έ; Θάπρεπε να έπιβληθώ στον εαυτό μου, ν' άκούσω τη λογική, που μου φωνάζει: «Διώξε αυτό τον έρωτα απ' την καρδιά σου. Είναι καταδικασμένος... Και θα καταστρέψη τη ζωή σου, σαν εκείνες τίς θεομηνίες, που δεν άφίνουν τίποτα πίσω τους!».

Ο τόνος του νέου γινόταν όλοένα πιο πικρός. Μα ο Κριστιάν διαμαρτυρήθηκε, σφίγγοντάς του δυνατώτερα τό μπράτσο:

— Γιατί βλέπεις τόσο σκοτεινό τό μέλλον, Ραϋμόν; Δεν έ-

χεις δικαίωμα να μιλάς έτσι! Με την έξυπνάδα σου και με την άξία σου, θ' άνεβδής ψηλά.

Ο νέος κούνησε τό κεφάλι του μ' άπογοήτευσι. Άλλά ο Κριστιάν επέμεινε:

— Νάι, είσαι έργατικός, θά πάς μπροστά! Θα γίνης διάσημος μια μέρα. Ποιά γυναίκα δε θα τό θεωρή τότε τιμή της να γίνη δική σου;

— Όχι, όχι!

— Είναι πλούσια, λές, αυτή που αγαπάς! Μπορείς να πλουτίσης και σύ... Είναι άριστοκρατία τίσσα... Μα ή άριστοκρατία του πνεύματος είναι ή μεγαλύτερη, ή ωραιότερη κι' ή πιο άληθινή... Κουράγιο, φίλε μου! Φοβάσαι μήπως ή άγαπημένη σου δεν καταδεχτή να κατεβή ως έσένα; Λοιπόν, άνεβα έσύ ως αυτήν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

7 ΘΑΥΜΑΤΑ

- Στιλπνή έπιφάνεια
- Άμετάβλητα χρώματα
- Έξαιρετική άντοχή
- Εύκολο πλύσιμο
- Έλάχιστο σιδέρωμα
- Επεξεργασία έθεργκλεϊς
- Φθηνή τιμή,

έκαναν 1 προϊόν που έπιτρέπει σε κάθε γυναίκα να χάρεται τη μαγεία του καλοκαιριού

διάνο EVERGLAZE

Τό ύφασμα για όλες τίς ώρες, για όλες τίς ηλικίες!

Θυμηθήτε ακόμη τη μεγάλη ποικιλία της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ σε ύφασματα έμπριμε και χρωματιστές Ποπλίνες και Καμπαρντίνες.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, πταλίζει, νοιμουρεύει!

Σε όλα τό είδη ζητάτε την ούγία:

Ο Μώσον μένει κρεμασμένος στο σκοινί που τον ένωει με το έλκνηρο.

ΧΑΜΕΝΟΣ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ Του Νοτίου Πόλου

Η υπεράνθρωπη άντοχή του "Αγ- γλου εξερευνητού Ντάγκλας Μώσον

Θρό τους, δυο άντρες μπορούν —σε ομαλές περιπτώσεις— να περάσουν 10 ημέρες. Με σχετικές στερήσεις 20 το πολύ! "Αν θέλουν να φτάσουν στην κατασκήνωσι, πρέπει άρα να φάνε και τα σκυλιά! Την άλλη μέρα σκοτώνουν το πρώτο σκυλί. Το κρέας του είναι σκληρό, όλο ίνες, χωρίς ίχνος από λίπος...

Με λίγο πανί και τα μαστούνια του σκι φτιάχνουν μια πρόχειρη σκεπή. Εύτυχως, οι σάκκοι του ύπνου και μερικά σκεύη της κουζίνας βρίσκονται στο έλκνηρο που σώθηκε, καθώς και μια μεγάλη ποσότητα πετρελαίου. Πρέπει να θράσουν τόν κρέας των σκυλίων για πολλές ώρες για να μπορέσουν να το φάνε. Τα έντερα, τα κόκκαλα και την προιά, τα δίνουν στα σκυλιά που απομένουν...

"Υστερ από 14 ημέρες σκοτώνουν και το τελευταίο σκυλί...

Οι δυο εξερευνητές έπαθαν όμως άλσπεκία. Το δέρμα τους ξεφλούδιζεται και πονάει στην παραμικρή επαφή με τα ρούχα. Τώρα, που δεν έχουν πια σκυλιά, πρέπει οι ίδιοι να σέρνουν το έλκνηρό τους, κι' αυτό σ' ένα ανώμαλο έδαφος! Βρίσκονται, επί πλέον, κοντά στο μαγνητικό πόλο, που επηρεάζει την πεζίδα τους κι' έτσι δυσκολεύονται να καθορίσουν την ακριβή διεύθυνση, που πρέπει να ακολουθήσουν.

Ο Μέρτς δεν άντεχει στις σκληρές στερήσεις και στους τρομερούς κόπους. Άρρωσταίνει και πεθαίνει ύστερ από λίγον καιρό.

"Εχουν περάσει 24 ημέρες από τότε που εξαφανίστηκε ο Νίνις και ο Μώσον έχει μπροστά του ακόμη το ένα τρίτο του ταξιδιού της επιστροφής! Καταλαβαίνει ότι έχει ελαφρώς μόνο ελπίδες να φτάσει στην κατασκήνωσι! Ωστόσο, κόδει το έλκνηρο κι' ένα πρίονι στα δυο και φορτώνει στο μισό το σάκκο του ύπνου και τα λίγα τρόφιμα, που του έμειναν. Τα εργαλεία και τα επίπλημονικά όργανα ο Μώσον τα εγκαταλείπει στην τύχη τους και κρατάει μόνο το φτυάρι του, παρ'όλο που είναι σπασμένο. Μ' αυτό θα μπορεί να κόψει τετράγωνα κομμάτια από το σκληρό χιόνι, για να τον προφυλάγουν κώπας την κακοκαιρία, όταν ανασταθεί.

Συνεχίζει, λοιπόν, το δρόμο του. "Υστερ όμως από λίγα χιλιόμετρα αναγκάζεται να εγείλει τις μπότες του... Τόσο μεγάλοι είναι οι πόνοι στα πόδια! Το δέρμα του πέλματός του του μένει στα χέρια! Φοβερή καταστροφή για έναν άνθρωπο, που έχει μπροστά του ακόμη 150 χιλιόμετρα να διανύσει πεζή! Δέ χάνει όμως το θάρρος του. Αλείφει το νέο τυφερό δέρμα των ποδιών του με λαanolίνη, το σκεπάζει με το δέρμα, που είχε ξεφλούδισει, κάνει γύρω απ' αυτό ένα σφιχτό επίδεσμο και... συνεχίζει το δρόμο του!

"Αλλά δεν άντεχει σε περισσότερ από 10 χιλιόμετρα πορείας την ημέρα. Όταν υπολογίζει ότι τον χωρίζουν μόνο 80 χιλιόμετρα από την κατασκήνωσι, αισθάνεται κάποια ανακούφιση. "Ίσως θα το κατορθώσω... ίσως θα φτάσω"

Αλλά δεν άντεχει σε περισσότερ από 10 χιλιόμετρα πορείας την ημέρα. Όταν υπολογίζει ότι τον χωρίζουν μόνο 80 χιλιόμετρα από την κατασκήνωσι, αισθάνεται κάποια ανακούφιση. "Ίσως θα το κατορθώσω... ίσως θα φτάσω"

Δέκα μέρες μετά το θάνατο του Μέρτς, ο Μώσον φτάνει στο τελευταίο παγόβουν, που πρέπει να το διασχί. Τη στιγμή που περνάει από μια "εγύφωρα" από χιόνι, αυτό το άστρο "από" γκρεμίζεται — και ο Μώσον μαζί του! Πέφτει σε μια χαράδρα και μένει έτσι κρεμασμένος στο σκοινί, που τον ένώνει με

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ Κουμπλίζ εξέταζε εδώ και μερικά λεπτά την κυρία Γκριμπερβάλ, τη σύζυγο του συμβολαιογράφου.

Μήπως ήταν νευρασθενική; τη ρώτησε ξαφνικά, βρίσκοντας πώς αυτή η πλευρά ήταν η μόνη, που δεν είχε έρευνήσει ως τότε.

"Η Ζωρζέτ νευρασθενική; είπε η κυρία Γκριμπερβάλ. Κάθε άλλο! "Ηταν, τούναντιον, πολύ ήρεμη και πολύ τακτική στη δουλειά της. Πολύ πρόσχαρη επίσης... και ίσως κάπως περισσότερο από ό,τι θαπρεπε. Τραγουδούσε και γελούσε σά μικρό παιδί. Απόφευγα, ωστόσο, να τη μαλώσω, γιατί ήμουν ευχарιστημένη απ' αυτήν.

"Κι' ο κύριος Γκριμπερβάλ ήταν επίσης ευχарιστημένος; ρώτησε ο επιθεωρητής.

"Ο σύζυγός μου δεν άνακατευόταν με τις υπερέριες, άπάντησε μ' αξιοπρέπεια η κυρία Γκριμπερβάλ. Αφού, όμως, έχω ήμουν ευχарιστημένη με τη Ζωρζέτ, δε μπορούσε παρά να ήταν κι' αυτός. Ποτέ δε μου είχε κάνει παράπονο.

Μήπως η Ζωρζέτ κι' ή... πώς την είπατε την άλλη υπερέτρια σας; — Τερέζα...

Μήπως η Ζωρζέτ κι' η Τερέζα είχαν λόγους για να μισούν η μία την άλλη;

"Οχι, δεν πρόσεξα ποτέ το παραμικρό. "Η Τερέζα, σά μεγαλειότερη και σάν παλαιότερη, που ήταν στο σπίτι, γκρίνιαζε κάπου — κάπου. "Αλλά αυτό ήταν όλο...

"Κι' είπατε πώς έμειναν χωριστά, η Ζωρζέτ στο υπερώο κι' η Τερέζα στο ισόγειο; Για ποιά λόγο;

"Αυτό ήταν μία σκέψη του συζυγου μου, εδήγησε η κυρία Γκριμπερβάλ. Όπως θα είδατε, το σπίτι είναι πολύ μεγάλο. "Ο άντρας μου σκέφτηκε, λοιπόν, πώς θάταν καλό, αν έμεινε κάποιον στο ισόγειο. "Ετσι, αν τύχαινε να μπη ένας κλέφτης...

Καταλαβαίνω, είπε ο επιθεωρητής. Είχατε πάντα δυο υπερέτριες;

"Πάντα.

"Κι' έμειναν πάντα χωριστά;

"Όπως σάς είπα, η Τερέζα είναι πολύ παλιά στο σπίτι, άπάντησε η σύζυγος του συμβολαιογράφου. Τη Ζωρζέτ την πήραμε μόλις πέρουσι... Πριν απ' αυτήν, είχαμε μία

— Είμαι στη διάθεσί σας, κύριε επιθεωρητά!... του φώναξε ο συμβολαιογράφος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ή ύποθεσι της αυτοκτονίας είναι σωστή, τα πράγματα πρέπει ναγίναν ως εξής: "Η Ζωρζέτ σηκώθηκε από το κρεβάτι της κι' άρχισε να φοράει τις κάλτσες της. "Αλλά αφού πέρασε τη μία στο ένα της πόδι, της ήρθε, ξαφνικά, η ιδέα ν' αυτοκτονήσει. Τινάχτηκε τότε άπάνω, πέρασε το σχοινί στο δοκάρι του ταβανιού και τερμάτισε τη ζωή της.

"Ολα αυτά τα βρίσκετε λογικά;

— Μιά που τα πράγματα έγιναν έτσι, δεν έχει σημασία αν τα βρίσκω λογικά ή όχι, άπάντησε ο συμβολαιογράφος.

"Αλλά τίποτα δε μάς λέει πώς έγιναν έτσι τα πράγματα, είπε ο επιθεωρητής. "Εγώ, τουλάχιστον, από τη στιγμή που αντίκρισα το πτώμα, σχηματίσα την πεποίθησι πώς δεν έγιναν έτσι τα πράγματα. Γιατί έκανα τη σκέψη πώς ένας άνθρωπος αυτοκτονεί η χωρίς κάλτσες ή και με τις δυο κάλτσες στα πόδια του. Θα ήταν πολύ περιεργο αν η Ζωρζέτ πήρε, ξαφνικά, την απόφασι ν' αυτοκτονήσει, μόλις φόρεσε τη μία της κάλτσα. "Αν τουλάχιστον είχε πάρει αυτή την απόφασι λίγο πρωύτερα, δηλαδή προτού άρχισα να φοράει τις κάλτσες της!... Ολα αυτά μ' έκαναν να παρακαλέσω το γιατρό να εξετάσει με μεγαλύτερη προσοχή το πτώμα...

— Και τί άποδεδίσε αυτή η εξέταση;

— Πρώτα — πρώτα, όπως σάς είπα, η Ζωρζέτ ήταν έγκυος. Βρίσκταν στον τρίτο μήνα και σε λίγο η έγκυμοσύνη της θα γινόταν φανερή σ' όλους. "Επειτα, ότι είχε πεθάνει προτού της περάσουν τη θηλιά στο λαιμό...

"Νά, λοιπόν, πώς φαντάζομαι ότι έγιναν τα πράγματα: "Ο δολοφόνος μπήκε, ξαφνικά, στο δωμάτιό της και τη βρήκε να φοράει τις κάλτσες της. Για την ακρίβεια, όπως είπαμε, είχε φορέσει μόνο τη μία... "Ο δολοφόνος ρίχτηκε άμέσως πάνω της, την αναποδογύρισε στο κρεβάτι και την έπνιξε με το μαξιλάρι της. Πέρασε κατόπιν ένα σχοινί, που είχε φέρει μαζί του, στο δοκάρι του

ΜΙΑ πρόσφατη είδησι από το Χόλλυγουντ αναφέρει ότι άρχισαν κιόλας οι προετοιμασίες για το κύρισμα μιας υπερπαραγωγής, με ύπόθεσι της τη συγκλονιστική περιπέτεια ενός εξερευνητού, του Ντάγκλας Μώσον, στο Νότιο Πόλο, μία κυριολεκτικά άπιστευτη περιπέτεια, όταν σκέπτεται κανείς πόση τόλημη και πόσος ήρωισμός χρειάστηκε σ' εκείνον, που την έζησε.

Στις 8 'Ιανουαρίου 1912, μία άποστολή από 18 Αυστραλούς, έφτασε στην ακτή της "Άις της 'Αδελαιδς", με προορισμό να κάνουν γεωγραφικές και μετεωρολογικές έρευνες στην ανταρκτική ήπειρο.

"Ηταν η πρώτη φορά, που το πόδι ενός ανθρώπου πατούσε σ' αυτήν την έρημη γωνιά της γής!

"Ο άρχηγός της άποστολής ήταν ένας νέος Άγγλος επιστήμων, ο Ντάγκλας Μώσον, καθηγητής της γεωλογίας και της ορυκτολογίας στο πανεπιστήμιο της 'Αδελαιδς, στην Αυστραλία.

Μόλις όμως πρόβλεψαν οι άντρες αυτοί να ξεφουσκώσουν τα τρόφιμα — που είχαν υπολογιστή ότι θα φτάνανε για διαμονή ενός χρόνου — και να στήσουν μία κεραία για την τηλεγραφική τους εγκατάστασι. Σε λίγο έξασπασε μία άγρια χιονοθύελλα, που τους ακίνητησε για μήνες ολόκληρους! "Έπρεπε να αναβάλουν την έρευνήσι του έσωτερικού της χώρας από το σύντομο καλοκαίρι, που διαρκεί από τις πρώτες ημέρες του Νοεμβρίου ως τις 15 'Ιανουαρίου. Το πλοίο τους, για την επιστροφή στην Αυστραλία, θα γυρίζε να τους πάρη στις 15 'Ιανουαρίου του 1913.

"Ο Μώσον, ο Έλβετος Μέρτς, πρωταθλητής του σκι και ο ύπολογαγός Νίνις, ανέλασαν το πιο δύσκολο και το πιο επικίνδυνο μέρος της άποστολής: να εξερευνησουν το έσωτερικό της χώρας σε μία ακτινα πολλών εκατοντάδων χιλιομέτρων, για να γίνει δυνατή η σύνταξι ενός τοπογραφικού χάρτη

της περιοχής αυτής.

"Η μικρή ομάδα, λοιπόν, ξεκίνησε στις 10 Νοεμβρίου με τρία έλκνηρα, που μεταφέρανε ό,τι τους χρειαζόταν για τις κατασκήνωσεις τους, τα επίπλημονικά τους όργανα και τρόφιμα, άρκετά για τους τρεις άντρες και τα 16 σκυλιά τους για 63 ημέρες.

Μετά από 34 ημέρες φτάνουν επί τέλους, σ' ένα σημείο, σε άποστασι 500 χιλιομέτρων από την κατασκήνωσι τους, όπου μπορούν να συμπληρώσουν τις παρατηρήσεις τους. "Υστερα άποφασίζουν να επιστρέψουν στους συντρόφους τους, κοντά στην ακτή.

"Ενα από τα έλκνηρα του έγκαταλείπουν, μία κι' επαθε άρκετές ζημιές στο δρόμο. Το φορτίο του το μοιράζουν στα δυο άλλα, που τους μένουν.

Προχωρούν έτσι με μεγάλη προσοχή. "Επειτα όμως από μερικά λεπτά ο Μώσον γυρίζει το κεφάλι του και βλέπει έντρομος ότι ο Νίνις εξαφανίστηκε, μαζί με το έλκνηρο και τα σκυλιά του, μέσα σε μία τεράστια τρύπα, που άνοιχτηκε ξαφνικά στη χιονισμένη επεδιάδω!

"Ο Μώσον δένει τότε ένα σκοινί γύρω στο σώμα του (την άλλη άκρη τη βαστάει ο Μέρτς) και σέρνεται ως το άνοιγμα της χαράδρας. 50 περίπου μέτρα πιο κάτω, βλέπει μόνο σε μία μικρή προεξοχή δυο βαρεία τραυματισμένα σκυλιά. "Ενα άδιαπέραστο σκοτάδι σκεπάζει το βάθος της χαράδρας.

Οι δυο άντρες, ωστόσο, ελπίζουν ότι ίσως ο Νίνις έη ακόμη. Τρεις ολόκληρες ώρες, σκυμμένοι πάνω στο χείλος του έσκαρπου φωνάζουν τα όνόματά του. Μάταια! Είναι σίγουροι τώρα ότι δε θα ξαναδοούν το σύντροφό τους!...

Οι δυο που σώθηκαν, βρίσκονται άστόσο ακόμη 500 χιλιόμετρα μακριά από την κατασκήνωσι. Με τα τρόφιμα, που έχουν στο έλκνη-

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΤΣΕΣ ΤΗΣ ΖΩΡΖΕΤ

λη υπερέτρια, την 'Αλίν. "Η Τερέζα κι' η 'Αλίν κοιμόνταν σε δυο χωριστά δωμάτια, στο υπερώο. Και το ίδιο έγινε στην άρχή, όταν, στη θέση της 'Αλίν, πήραμε τη Ζωρζέτ. "Αργότερα, ο άντρας μου έκαμε τη σκέψη, που σάς είπα...

— Οαυμάσια! συμπεραάνε ο επιθεωρητής. "Ας συνοψίσουμε τώρα την καταθέσι σας. "Ο άντρας σας σηκωνόταν πάντα πριν από σάς. Και το ίδιο έγινε και σήμερα το πρωί... Νομίζω πώς μου είπατε ότι τότε που σηκώθηκε ο άντρας σας ως τη στιγμή που σηκώθηκε και σεις... Κατά τις όχτώ, συναντήθηκαν με τον κύριο Γκριμπερβάλ στην τραπεζαρία, για να πάρετε το προγεύμα σας. Σας σερβίριζε συνήθως η Ζωρζέτ. "Αλλά σήμερα το πρωί δεν είχε φανή... "Η Τερέζα ανέθηκε τότε στο δωμάτιό της. Και τη βρήκε κρεμασμένη από ένα σχοινί, που ήταν περασμένο σ' ένα δοκάρι του ταβανιού... Μήπως έκανα λάθος σε τίποτα;

— Οχι, άπάντησε η κυρία Γκριμπερβάλ. Τα είπατε όλα σωστά.

— Σας ευχαριστώ, είπε ο επιθεωρητής. Μπορώ να δώ τώρα την Τερέζα;

"Η Τερέζα ήταν σχεδόν γριά. "Η αυτοκτονία της Ζωρζέτ της είχε κάνει βαθεία εντύπωσι. Μιλούσε, φέρνοντας κάθε τόσο το μυαλίη στα μάτια της, που δακρύωναν. "Η εξέταση της κράτησε πάνω από ώρα. Ο επιθεωρητής εξέτασε κατόπιν μερικούς άλλους μάρτυρες, που γνώρι-

ζαν τη Ζωρζέτ και ήταν σε θέση να πουν κάτι για τη ζωή της.

Κατά το μεσημέρι, τέλος, σηκώθηκε για να φύγη. Το ύφος του ήταν πολύ συλλογισμένο.

Καθώς περνούσε από το χάλ, άκουσε μία φωνή πίσω του:

— Είμαι στη διάθεσί σας, κύριε επιθεωρητά!...

"Ηταν ο συμβολαιογράφος, που ιδίως είχε γυρίσει από το γραφείο του.

"Ο επιθεωρητής έκανε μία άδριστη κίνησι με το χέρι του.

— Νομίζω πώς δε θα σας χρειατώ... πρὸς το παρόν, τουλάχιστον, ίτε. "Εμαθα όλα όσα ήθελα...

"Ο συμβολαιογράφος σήκωσε τα ίρια του στον ουράνιο.

— Είναι τρομερό! είπε. Δε μπορώ να καταλάβω γιατί αυτοκτόνησε η Ζωρζέτ!

"Ο επιθεωρητής χαμογέλασε.

— Ένας άνθρωπος, που άποφαίξει ν' αυτοκτονήσει, έχει πάντα ποιο λόγο, άπάντησε.

"Έφυγε κατόπιν βιαστικά, χωρίς προσθήκη τίποτ' άλλο.

Την άλλη μέρα, πρωί — πρωί, έανε και πάλι την εμφάνισή του στήπι του Γκριμπερβάλ. "Ο συμβολαιογράφος τον δέχτηκε στο γραφείο του και του έδειξε μία καρτέλα άπέναντι στο τραπέζι του.

"Ο επιθεωρητής κάθισε σ' αυτή με το ύφος ανθρώπου, που δε βιάζεται κι' αφού άφισε να περάσουν μερικά λεπτά, ρώτησε, ξαφνικά, στυλδωνοντας τα μάτια του πάνω στο συνομιλήτη του:

— Ξεράτε ότι η Ζωρζέτ ήταν έγκυος, κύριε Γκριμπερβάλ;

"Ο συμβολαιογράφος έδειξε μεγάλη έκπληξη.

— Οχι, άπάντησε. Πώς θέλατε να το έρω?

Κι' έπειτα από μία στιγμή, πρόσθεσε:

— "Αν η Ζωρζέτ ήταν έγκυος, όπως λέτε, τότε η αυτοκτονία της έξηγείται...

"Η νεκροψία, που έγινε στο πτώμα της, άποδεδίσε ότι ήταν έγκυος, είπε ο επιθεωρητής. "Η έγκυμοσύνη της έξηγεί, βέβαια, πολλά πράγματα. Δεν κάνει, όμως, άπαράιτητη την αυτοκτονία της.

— Θέλετε να πείτε ότι η Ζωρζέτ μπορεί να μην αυτοκτόνησε; ρώτησε ο συμβολαιογράφος.

— Είπα ότι η έγκυμοσύνη της δεν κάνει άπαραίτητη την αυτοκτονία της, άπάντησε ο επιθεωρητής.

— Αλλά κάθε άλλη έξηγησι του θανάτου της θα ήταν παραλογισμός...

"Το ίδιο θα σκεφτόμουν κι' εγώ, αν η Ζωρζέτ φορούσε και τις δυο κάλτσες της, παρατήρησε ο επιθεωρητής.

"Ο συμβολαιογράφος τον κύτταζε με άπορία.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε.

— Όπως έχετε, η Ζωρζέτ βρέθηκε κρεμασμένη, φωνάζοντας μόνο τη μία κάλτσα της, που έξηγηση ο επιθεωρητής. Την άλλη δεν την είχε φορέσει ακόμη... Από τ' άλλο μέρος ο γιατρός λέει πώς ο θάνατος της πρέπει να συνέδη άνάμεσα στις έξη και τις έξημιση. "Αν, λοιπόν,

ταβανιού και κρέμασε απ' αυτό το πτώμα...

"Είναι ανάγκη μήπως να σάς πω ποίος είναι ο δολοφόνος; "Ο πατέρας του παιδιού, που η δυστυχισμένη είχε μέσα στα σπλάχνα της. "Ο άνθρωπος αυτός είχε μία καλή θέση στην κοινωνία κι' ενδιαφερόταν για την υπόληψή του. Το σκάνδαλο θα ήταν πολύ μεγάλο, αν φανερόνταν η έγκυμοσύνη της Ζωρζέτ. "Ετσι, προτίμησε να τη σκοτώσει, σκηνοθετώντας μία αυτοκτονία...

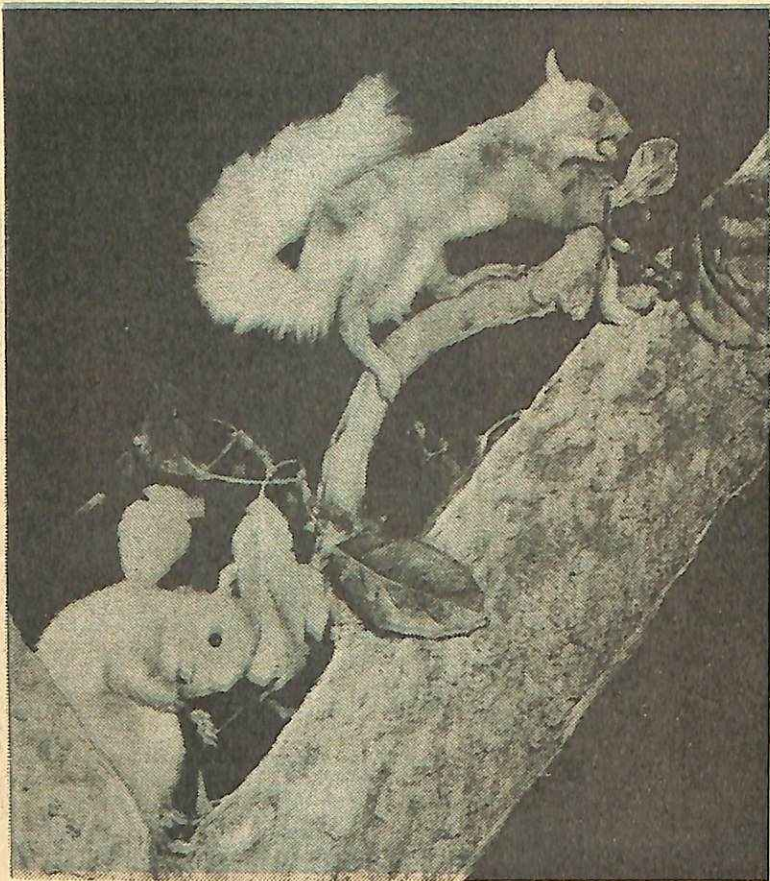
"Τό κακό γι' αυτόν ήταν ότι δεν πρόσεξε αυτή τη μικρή λεπτομέρεια, το ότι, δηλαδή, το θύμα είχε φορέσει μόνο τη μία κάλτσα. Ομολογώ ότι, χωρίς αυτή τη λεπτομέρεια, δε θα απαιτούσα από το γιατρό να κάνει μία εξέταση τόσο εξονυχιστική...

"Ο επιθεωρητής είχε σηκωθεί από τη θέση του και προχωρούσε προς το μέρος του συμβολαιογράφου.

— Κύριε Γκριμπερβάλ, πρόσθεσε, ομολογώτε το έγκλημα σας. Παρά την πρόνοια, που είχατε να χωρίσετε τις δυο υπερέτριες, η Τερέζα σας είχε δη πολλές φορές ν' ανεβαίνετε τη λυχνία, κρυφά, στο δωμάτιο της Ζωρζέτ...

"Ο συμβολαιογράφος είχε γίνει κατακίτρινος σε νεκρός και δεν έφερε καμμία αντίστασι, όταν ο επιθεωρητής Κουμπλίζ του πέρασε τις χειροπέδες.

ΜΑΞ — ΑΝΤΡΕ ΝΤΑΖΕΡΓΚ

Ο σκίουρος αναρριχάται με καταπληκτική ευκίνησία πάνω στα δέντρα. Τρέφεται κυρίως με νεαρά βλαστάρια και καρπούς.

Η ΦΥΣΗ, άγνωστο για ποιό λόγο, έκανε πολυπληθέστερα τα θηλυκά ζώα από τα αρσενικά. Το ίδιο συμβαίνει και στον άνθρωπο, όπου οι γυναίκες υπερτερούν κατά κανόνα από τους άντρες. Άλλα στους σκίουρους, η υπεροχή βρίσκεται προς το μέρος των αρσενικών. Σκεφθήτε, λοιπόν: στους 4 αρσενικούς αντιστοιχεί μία μόνο θηλυκεία!

Από τη δυσαναλογία αυτή είναι εύκολο να καταλάβουμε τι λυσώδεις αγώνες γίνονται μεταξύ των αρσενικών κατά την περίοδο του όργασμού για την κατάκτηση των θηλυκών. Το ζώο αυτό, που είναι τόσο φοβιστικό, ώστε κι' αυτό το θρόισμα των φύλλων το τρομάζει, μεταβάλλεται κατά την περίοδο αυτή σε θηρία. Γαντζώνεται με τα γομφώνια του πάνω στον αντίπαλό του και του ξεραχίζει με τους προμερούς κοπτήρες του τις σάρκες...

Άλλα δε φτάνει να καταβάλει ένα μόνο αντίπαλο. Μόλις ξεμπερδέψει με τον ένα, είτε σκοτώνοντας τον, είτε αναγκάζοντάς τον να υποχωρήσει, εμφανίζεται δεύτερος κι' ύστερα τρίτος και τέταρτος...

Ο Ρώσος κυνηγός Βλαδιμίρ έφασκε παρακολούθησε κάποτε έναν αρσενικό σκίουρο, που σκότωσε διαδοχικά ή έθισε εκτός μάχης έντεκα ανταγωνιστές, για να μπορούσε να προσφέρει την αγάπη του στην ώραία του. Είναι περιπτώσεις, βέβαια, να πούμε, ότι οι θηλυκές παρακολουθούν αδιάφορες τον αγώνα. Στο τέλος, τρέχουν πρόθυμα και γεμάτες υπερηφάνεια κοντά στο νικητή, για να τον οδηγήσουν στο σπίτι τους.

Γιατί η κατασκευή της φωλιάς είναι αποκλειστικό έργο της θηλυκείας. Ο αρσενικός δεν καταπιάνεται ποτέ με τόσο ταπεινά έργα. Η θηλυκεία, όμως, έχει το αίσθημα της οικογενείας, του «σπιτιού» και φροντίζει μόνη της

για όλα, χωρίς να ζητάει τη συνδρομή του αρσενικού. Η φωλιά αυτή είναι όχι μόνο άνετη, αλλά και παρέχει επαρκή προστασία, σε περίπτωση κινδύνου. Μοιάζει με μία μακροστενή στοά, που έχει στο κέντρο της μία εύρυχωρη αίθουσα. Οι δυο έξοδοι της στοάς είναι τόσο στενές, ώστε μόνο μικροσκοπικά ζώα μπορούν να περάσουν από αυτές.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ
Οι αγώνες μεταξύ των αρσενικών για την κατάκτηση των θηλυκών επαναλαμβάνονται πολλές φορές το χρόνο. Γιατί τα ζώα αυτά δεν έχουν μία μόνο περίοδο όργασμού, αλλά πολλές. Για μερικά είδη, οι περίοδοι του όργασμού φτάνουν τις πέντε κατά τη διάρκεια του έτους. Άλλα για κανένα δεν είναι λιγότερες από δύο.

Εξαιρετικά μεγάλη είναι επίσης η γονιμότητα της σκιοιρίνας. Επειτα από κάθε σύλληψη, γεννεί 3—7 νεογνά. Έτσι, στα είδη, που έχουν πέντε περιόδους όργασμού, μία σκιοιρίνα μπορεί ν' αλλάξει πέντε συζύγους μέσα στο χρόνο και να φέρει στον κόσμο 15—35 νεογνά.

Είπαμε, ότι οι σκίουροι μεταβάλλονται σε θηρία για να εξασφαλίσουν την κτήκησι μίας θηλυκείας. Είναι επίσης τοιμηρότατοι, όταν πρόκειται να κλέψουν αυγά ή νεοσσούς πουλιών, που αποτελούν γι' αυτούς την πιο εκλεκτή τροφή.

Παραμονεύουν επί ώρες έξω από τις φωλιές των πουλιών και έπωφελούνται κι' από την πιο μικρή απουσία του πατέρα ή της μητέρας, για να δρμήσουν μέσα σ' αυτές και ν' αρπάξουν, ότι βρουν εκεί. Έχουν ιδίως μεγάλη προτίμηση για τα αυγά και τους νεοσσούς της κίτσας και οι κυνηγοί αφήνουνται περιπτώσεις, κατά τις οποίες είδαν ολόκληρο

ΚΥΝΗΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

ΣΚΙΟΥΡΟΙ ΚΑΙ ΕΡΜΙΝΕΣ

κοπάδι από κίτσες να κυνηγάει έναν κλέφτη σκίουρο. Άλλα το ζώο αυτό σώζεται συνήθως χάρις στην καταπληκτική ευκίνησή του, που του επιτρέπει να πηδή από το ένα δέντρο στο άλλο, ώσπου, τέλος, χώνεται σε κάποια πυκνή λόχη, όπου οι κίτσες δε μπορούν να το καταδιώξουν.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΜΕ ΠΑΓΙΔΕΣ

Ο σκίουρος είναι πολύτιμος για το δέρμα του, από το οποίο γίνονται εξαιρετικά γουναρικά. Άλλα πόσοι σκίουροι πρέπει να θυσιαστούν για να κατασκευασθεί ένα γυναικείο μαντί ή μία γούνα! Το μέσο μέγεθος αυτού του ζώου δεν ξεπερνάει τα 25 εκατοστά (μερικοί σκίουροι, που είναι, όμως, πολύ σπάνιοι, φτάνουν το μήκος των 40 εκατοστών). Άλλη τόση είναι η ούρα τους. Έτσι, χρειάζονται δέκα περίπου σκίουροι για να κατασκευασθεί ένα καλό γυναικείο παλτό.

Η χρησιμοποίησι πυροβόλων όπλων αποκλείεται για το κυνήγι του σκίουρου. Γιατί τα ζώα αυτά είναι τόσο μικροσκοπικά, ώστε τα σκάγια ενός κυνηγετικού όπλου μπορεί να προκαλέσουν άναυδους καταστροφές στο δέρμα τους.

Έτσι, ο ασφαλέστερος τρόπος για το κυνήγι του σκίουρου είναι η παγίδευσι.

ΟΙ «ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΙΣ»

Στο Βόρειο Καναδά και τη Σιβηρία, ωστόσο, οι κυνηγοί αποφεύγουν το κυνήγι μεμονωμένων ζώων, για το λόγο, ότι είναι κοπιαστικό και ελάχιστα αποδοτικό. Προτιμούν, τούναντι, την εποχή των «τραγικών μεταναστεύσεων», που καλείται επίσης και εποχή των ομαδικών αυτοκτονιών, γιατί ελάχιστοι ζώα γλυτώνουν απ' αυτές.

Το όνομα αυτό έχει δοθεί σ' ένα φαινόμενο, που οι επεζητήμονες δεν κατάρρωσαν ακόμη να το εξηγήσουν.

Όπως είναι γνωστό, διάφορα είδη πουλιών μεταναστεύουν σε ώριμους εποχές. Οι μεταναστεύσεις αυτές υπογορεύονται από την ανάγκη των πουλιών να περάσουν σε ήπιότερα κλίματα, όπου οι συνθήκες της ζωής είναι ευνοϊκότερες γι' αυτά κι' όπου βρίσκουν αβθονώτερη τροφή. Υπάρχει, λοιπόν, ένας ουσιαστικός λόγος, ένας λόγος που συνδέεται με την ίδια την ύπαρξή τους και που τα κάνει ν' αφήνουν ένα μέρος για να πάνε σε άλλο.

Με τους σκίουρους, όμως, δε

συμβαίνει τίποτα παρόμοιο.

Σε κάποια στιγμή, που τίποτα δεν την προαναγγέλλει κι' ενώ οι συνθήκες της ζωής τους δεν παρουσιάζουν καμμία μεταβολή, μερικοί απ' αυτούς κυριεύονται από ένα είδος «άμωκ». Φεύγουν τότε από το συνήθη τόπο της διαμονής τους και περιφέρονται επί ημέρες, ανήσυχοι και σκυθρωποί. Άλλα, σιγά-σιγά, ο αριθμός τους αυξάνει, γιατί φαίνεται, ότι αυτό το «άμωκ» είναι μεταδοτικό. Από μερικές δεκάδες, που είναι στην αρχή, γίνονται σε λίγους εκατοντάδες κι' ύστερα χιλιάδες...

Και, ξαφνικά, το τεράστιο κοπάδι αρχίζει να τρέχει. Αυτό το τρέξιμο έχει κάτι το έφιαλτικό. Τα ζώα που αποτελούν το κοπάδι τρέχουν κατ' ευθείαν εμπρός με άσυνθηκιστή όρμη. Κανένα εμπόδιο δε μπορεί να τα σταματήσει.

Ενώ στη συνήθη τους κατάσταση το νερό τα τρομάζει και φροντίζουν να βρίσκονται πάντα μακριά απ' αυτό, διασχίζουν τώρα όρμητικούς χειμάρρους και περνούν μεγάλους ποταμούς, σαν τον Άμυρ ή τον Ένισέκ. Άλλοι λα στο πέραςμά τους, πολλά από τα ζώα του κοπαδιού παρασύρονται από το ρεύμα και βρίσκουν το θάνατο. Άδίοφορο! Εκείνα, που θα φτάσουν στην αντίθετη όχθη συνεχίζουν με την ίδια μαρναία το τρελό τρέξιμό τους, ή-μια και νύχτα, χωρίς να σταματούν ούτε στιγμή για να ξεματωθούν και χωρίς να παίρουν καμμία τροφή. Άλλα, που ακολουθούν στρώνεται, φυσικά, με πτώματα...

Άλλα, οι σκίουροι που επιζούν τρέχουν πάντα. Κάποτε, τέλος, συνέρχονται και σταματούν. Το «άμωκ», που τους έσπρωχνε προς τα εμπρός, έχει περάσει. Ξαναβρίσκουν τότε τις παλιές συνθήκες τους, αναζητούν, όπως και πριν, την τροφή τους, και ξαναγίνονται ήρεμοι και φοβισμένοι.

ΑΓΡΥΠΝΗ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ

Οι κυνηγοί, λοιπόν, περιμένουν αυτές τις περιόδους του ομαδικού «άμωκ», για να εξασφαλίσουν μία πλούσια συγκομιδή από σκίουρους.

Άλλα το κυνήγι αυτό απαιτεί αγρυπνή παρακολούθηση της λεϊ-ας επί μηνες και κάποτε επί ένα κα-η περισσότερα χρόνια. Γιατί κανείς δεν ξέρει ποτέ θάρρη ή στιγμή που «άμωκ». Στη βόρεια Σιβηρία, όπως και στον Καναδά, υπάρχουν, ωστόσο, άνθρωποι, που παρχουν, ωστόσο, άνθρωποι, που «μυρίζονται» αυτή την εποχή. Τα

άνησχα φερόματα μερικών σκιοιρών, ή αγάπη τους για τη μοναξιά, που τους κάνει ν' αποφεύγουν τους άλλους, διάφορα άλλα σημάδια, τους ειδοποιούν γι' αυτό. Έντείνουν τότε την προσοχή τους και ταυτόχρονα ειδοποιούν με φωτεινά σήματα τους συντρόφους τους, για να είναι έτοιμοι.

Άλλα δεν αρκεί να ξέρει κανείς, ότι έπικείται η στιγμή του «άμωκ». Εκείνο, που έχει σημασία είναι να εξακριβωθεί προς τα πού θα διευθυνθεί το κοπάδι. Γιατί εδώ δε συμβαίνει ό,τι με τα αποδημητικά πουλιά, που κινούνται από τις ψυχρές χώρες προς τις θερμές, σε ώριμους εποχές, και κάνουν σε άλλες την αντίθετη διαδρομή. Κανείς δε μπορεί να ξέρη από πριν προς τα πού θα διευθυνθούν οι σκίουροι.

Άλλα, οι ανιχνευτές στηρίζονται στο ένστικτό τους και συνήθως δε λσθύνονται. Σύμφωνα με τις υποδείξεις τους, οι σύντροφοί τους στήνουν τα δόκανά τους κι' έτοιμάζονται να υποδεχθούν την πολύτιμη λεία.

Η ΠΑΓΙΔΑ ΜΕ ΤΑ «ΧΩΝΙΑ»

Άλλοτε πάλι φτιάχνουν στο μέρος, απ' όπου υπολογίζεται, ότι θα περάσουν οι σκίουροι ένα είδος μεγάλων χωνιών, που δεν έχουν έξοδο. Για την κατασκευή αυτών των χωνιών εκμεταλλεύονται τη φυσική διάθρωςι του έδαφους και συμπληρώνουν αυτό το έργο της παγιδεύσεως με πέτρες και κορμούς δέντρων.

Όταν οι σκίουροι βρεθούν μέσα στο «χώνι», είναι αδύνατο πιά να βγούν από εκεί. Οι κυνηγοί τους σκοτώνουν τότε, χτυπώντας τους με μικρά ρόπαλα στο κεφάλι. Το μακελίο αυτό είναι η πιο ανατριχιαστική φάσι του κυνηγιού.

Η πλουσιώτερη συγκομιδή γίνεται κυρίως κατά τις πρώτες ημέρες. Γιατί κατόπιν, το αδιάκοπο τρέξιμο, ή στήρησι της προφής κλπ. «μαραίνουν» το δέρμα του σκίουρου. Αυτό δε σημαίνει, βέβαια, ότι το δέρμα των πεινασμένων ζώων ή εκείνων που πεθαίνουν από εξάντλησι, είναι άχρηστο. Κάθε άλλο. Έχει, όμως, μικρότερη αξία. Μειωμένη αξία έχει επίσης το δέρμα των νεκρών ζώων, που το ρεύμα των ποταμών και των χειμάρρων ρίχνει στις όχθες.

ΛΥΚΟΙ, ΑΡΚΟΥΔΕΣ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥΣ

Το κυνήγι με τη μορφή αυτή δεν είναι μόνο δύσκολο, αλλά κι' επικίνδυνο. Γιατί, εκτός από τους ανθρώπους, το «άμωκ» των σκιοιρών προκαλεί το ενδιαφέρον και

διαφόρων ζώων. Πίσω από το κοπάδι τρέχουν λύκοι, αρκούδες, αλεπούδες, διάφορα άλλα αρπακτικά ζώα, που παραδοκούν την κατάλληλη στιγμή για να έφορμήσουν.

Οι σκίουροι, όμως, είναι ταχύτεροι στο τρέξιμο. Οι διάχτες τους τότε καταφεύγουν σε διάφορα τεχνάσματα. Λοξοδρομούν, περνούν από χαράδρες, ανεβοκατεβαίνουν λόφους, για να τους στήσουν καρτέρι σ' ένα μέρος απ' όπου υπολογίζουν, ότι πρέπει να περάσουν. Λαθεύονται κάποτε. Αρχίζουν τότε ένα καινούργιο τρέξιμο προς άλλη κατεύθυνσι...

Ολόκληρη ή περιοχή ανηχεί από το ποδοβολητό και τα μουγκρητά τους. Έτσι, οι κυνηγοί, που περιμένουν να πιάσουν τους σκίουρους κινδυνεύουν συχνά να βρεθούν αντιμέτωποι με κοπάδια λύκων ή με αρκούδες, που ξεχνούν την πρώτη λεία τους, για να ριχτούν στην καινούργια. Οι κυνηγοί, που ξέρουν αυτό τον κίνδυνο, δεν ξεχνούν ποτέ να πάρουν μαζί τους τις καρμπίνες τους κι' αρκετή ποσότητα από φυσιγγία, για να είναι σε θέση ν' αντιμετωπίσουν κάθε ενδεχόμενο.

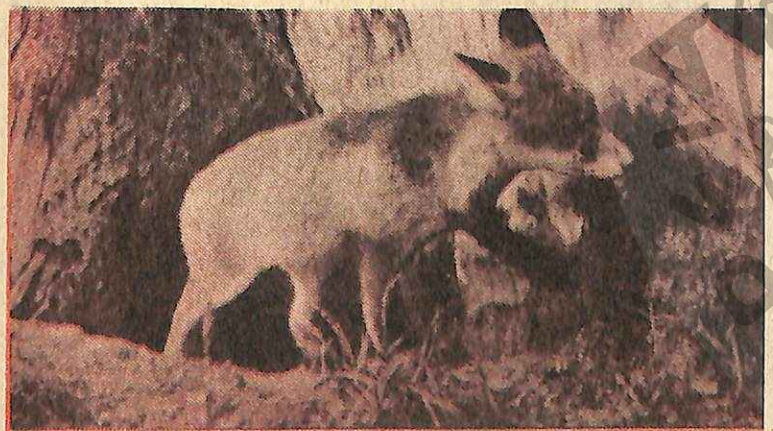
Ο ΠΟΛΙΚΟΣ ΛΕΜΜΟΣ

Το φαινόμενο του ομαδικού «άμωκ» παρατηρείται και σ' ένα άλλο ζώο των πολικών περιοχών, το λέμμο.

Ο λέμμος ανήκει στην κατηγορία των τρωκτικών και έχει μεγάλη συγγένεια με τους άρουραίους. Τα ζώα αυτά, σε ώριμους εποχές, κυριεύονται από τη μαγία της φυγής από τα μέρη, όπου έμεναν ως τότε. Συνενώνονται τότε σε μεγάλα κοπάδια κι' αρχίζουν την πορεία τους σε παράλληλες φάλαγγες. Όπως συμβαίνει και με τους σκίουρους, κανένα εμπόδιο δε μπορεί να συγκρατήσει τους λέμμους. Διασχίζουν ποταμούς και λίμνες, αναρριχώνται σε λόφους, περνούν μέσα από βαθιές χαράδρες και δεν λοξοδρομούν ποτέ. Αν συμβεί να συναντήσουν μπροστά τους ένα φράχτη ή έναν τοίχο, δεν τον παρακάμπτουν, όπως θα έκανε οποιοδήποτε άλλο ζώο, αλλά σκάδουν κάτω απ' αυτόν σπραγγα, για να περάσουν. Αυτό το τυφλό πείσμα τους είναι ανεξήγητο.

Αν, εξ' άλλου, διασχίζοντας ένα ποτάμι ή μία λίμνη, συναντήσουν ένα πλοίο, δεν παραμερίζουν, αλλά σκαρφαλώνουν πάνω σ' αυτό, για να περάσουν από απέναντι μέρος. Σε καμμία περίπτωση δεν εγκαταλείπουν την ευθεία που ακολουθούν. Είναι αυτόνοητο, ότι το πέρας

Άλεπού των πολικών περιοχών. Είναι ο κυριώτερος εχθρός των σκιοιρών. Όταν ανακαλύψει μία φωλιά τους, παραμονεύει επί ώρες και ημέρες έξω απ' αυτήν, για να τους επιτεθεί, όταν θα βγαίνουν ή όταν θα γυρίζουν σ' αυτήν.

Πολικός λέμμος. Το ζώο αυτό κυριεύεται σε ώριμους εποχές από ομαδικό «άμωκ», όπως κι' ο σκίουρος.

σμα των λέμμων αποτελεί αληθινή θεομηνία. Καταστρέφουν τα πάντα απ' όπου περάσουν.

Τα ζώα αυτά, καθώς και τις περιέργες συνθήκες τους, τα περιέγραψε πρώτος ο Λινναίος. Νεώτερες παρατηρήσεις έδειξαν, ότι, κατά τις περιέργες μεταναστεύσεις τους, διευθύνονται προς τις ησους Λοφότεν και το Βοθνικό κόλπο. Πίσω από τα κοπάδια των λέμμων ακολουθούν λύκοι, αρκούδες κλπ., όπως γίνεται και με τους σκίουρους.

Η ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΕΡΜΙΝΑ

Στις πολικές περιοχές ζουν, εξ' άλλου, τα καλύτερα είδη έρμινας ή έρμινης. (Το ζώο αυτό βρίσκεται επίσης στην κεντρική Ασία, το Άφγανιστάν, την Παρσία και σε ώριμους περιοχές της κεντρικής Ευρώπης και των Βαλκανίων).

Η πολική έρμινα είναι, κατά το χειμώνα, λευκή, ενώ, κατά το καλοκαίρι, ή ραχή της παίρνει χρώμα ερυθροκάστανο. Γι' αυτό, το κυνήγι αυτού του ζώου γίνεται μόνο κατά το χειμώνα, όταν το δέρμα του είναι ωραιότερο.

Η έρμινα ήταν γνωστή στην Ευρώπη από το Μεσαίωνα. Λέγεται, ότι ο πρώτος που όρεσε μανδύα ολόκληρο από έρμινα, ήταν ο Καρλομάγνος (742—814), που ήθελε, με τον τρόπο αυτό, να έμπνευση μεγαλύτερο σεβασμό στους υπήκοους του. Αργότερα, ο Λουδοβίκος 8ος (1215—1270) και ο Φίλιππος ο Όρσιος (1473—1506) περιώρισαν τη χρήσι της έρμινας σε μόνο τους ευγενείς.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Η έρμινα είναι ένα ζώο με εξαιρετικά ανεπτυγμένο το αίσθημα της περιεργίας. Ο Γάλλος κυνηγός Κριστιάν Ζερμό, που έμεινε επί αρκετά χρόνια στην περιοχή του αρκτικού κύκλου, αναφέρει το ακόλουθο περιστατικό:

Μία μέρα, βρίσκονταν στην αλή του έλσπιτό μου, επί

σκευάζοντας ένα τραπέζι.

Ακουσα ξαφνικά έναν ελαφρό θόρυβο και γύρισα απότομα το κεφάλι. Είδα τότε κοντά στην πόρτα ένα μικρό ζώο με ολόλευκο τριχώμα, που είχε στυλωμένα τα μάτια του πάνω μου. Ήταν μία έρμινα. Σκέφθηκα πως θα μου ήταν εύκολο να τη σκοτώσω κι' αρπάξα το σφυρί μου. Δε θα χρειαζόταν παρά ένα μικρό χτύπημα στο κεφάλι... Άλλα το ζώο, σά να είχε μαντέψει τις προθέσεις μου, έφυγε άμέσως.

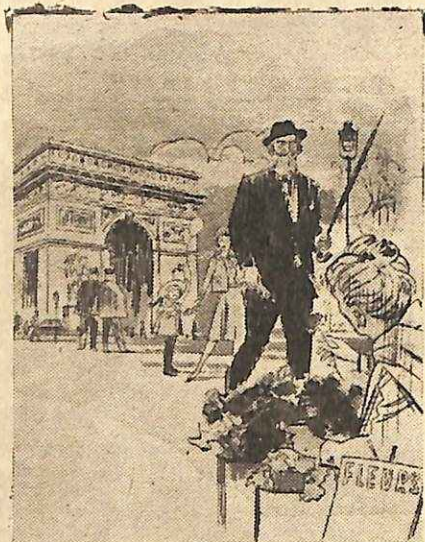
Ήξερα, όμως, τη μεγάλη περιέργεια αυτού του ζώου κι' ήμουν βέβαιος, ότι θα ξαναρχόταν. Και, πραγματικά, ξαναήθε την άλλη ημέρα. Άλλα δεν ήταν μόνη. Συνδεόταν κι' από μία άλλη. Τα δυο ζώα στέκονταν κοντά στην πόρτα και με κύτταζαν με προσοχή. Ήταν φανερό, ότι ή εργασία μου προκαλούσε το ενδιαφέρον τους και το ύφος τους έδειχνε, ότι έσπαζαν το κεφάλι τους για να καταλάβουν τι έκανα.

Αυτή τη φορά, ή ιδέα να έπωφεληθώ από την παρουσία τους για να σκοτώσω αυτά τα χαριτωμένα ζώα δεν πέρασε από το μυαλό μου. Έκανα, όμως, τις κινήσεις μου πιο άγεγες, για να μπορώ να τα παρακολουθώ καλύτερα... Έμειναν εκεί, ώσπου τελείωσα τη δουλειά μου. Όταν ήθελα, με τον τρόπο αυτό, να έμπνευση μεγαλύτερο σεβασμό στους υπήκοους του. Αργότερα, ο Λουδοβίκος 8ος (1215—1270) και ο Φίλιππος ο Όρσιος (1473—1506) περιώρισαν τη χρήσι της έρμινας σε μόνο τους ευγενείς.

Κάποτε άλλοτε, που ο Ζερμό έπιασέ το έλκθρό του, είχε για θεατές ένα ζευγάρι από έρμινες, που είχαν τόσο πολύ ξεθαρρέψει, ώστε, πολλές φορές, υπερδεύονταν ανάμεσα στα πόδια του, χωρίς να δείχνουν τον παραμικρό φόβο.

Το κυνήγι αυτών των ζώων γίνεται επίσης με παγίδες. Το δέρμα τους, ως γνωστόν, είναι το ακριβώτερο απ' όλα τα γουναρικά.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Έξωτικά ζώα της Αυστραλίας.

Ο Γάλλος εθνομορφάφος συνήθιζε να μάνη τον περίπατο του στη λεωφόρο των Ήλυσιων.

Ο "ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ", Τριστάν Μπερνάρ,

Ανέκδοτα από τη ζωή του διασημένου εθνομορφάφου

ΟΙ «φίλοι του Τριστάν Μπερνάρ» γιόρτασαν, πριν από μερικές ημέρες, τη 14η επέτειο του θανάτου του. Και τη γιόρτασαν, ανακαλώντας στη μνήμη τους διάφορα περιστατικά από τη ζωή του ανθρώπου, που «έζησε για το γέλιο κι' από το γέλιο».

Ο Τριστάν Μπερνάρ δεν έπαυε ποτέ τίποτα στα σοβαρά. Ούτε κι' αυτή την εργασία του. Ράθυμος από ιδιοσυγκρασία, έλεγε στην υπηρέτριά του:

— Έλιζα, θα με ζητηθούν στις έφτα για να εργαστώ. Αν δεν έχω σηκωθεί ως τις δέκα, δε θα μ' ενοχλήσης ως το μεσημέρι.

Κάποτε, πήρε τους φίλους του και πήγαν σ' ένα εξοχικό κέντρο. Μόλις μπήκαν σ' αυτό, ο Τριστάν Μπερνάρ έτρεξε στον καταστηματάρχη και τον αγκάλιασε, με μεγάλη έγκραυστη.

— Οί φίλοι ξεχνιούνται κάποτε. του είπε. 'Αλλ' οι συνάδελφοι δεν ξεχνιούνται ποτέ... Σήμερα, έπειτα από τόσα χρόνια, κατάφερα να ξεφύγω από τη δουλειά — το ξέρεις, δά, αγαπητέ συνάδελφε, ότι η δική μας δουλειά δε μάς αφήνει να σηκώσουμε κεφάλι — και πήρα τους φίλους μου για να διασκεδάσουμε. «Πού θα πάμε;», με ρώτησαν. «Στον καλό κι' αγαπητό μου συνάδελφο Τάδε», τους απάντησα. Και να μας έδω... Μου έχει μείνει αλησμόνητη, αγαπητέ συνάδελφε, η ημέρα εκείνη, που διασκεδάσαμε τόσο όμορφα...

Ο καταστηματάρχης, νομίζοντας πως είχε να κόμει μ' ένα «συνάδελφο», τσακίστηκε για να τους περιποιηθεί και τους έφερε, ό,τι εκλεκτότερο είχε σε φαγητά και κρασιά. Είναι αλήθεια, ότι κάπου κάπου προσπαθούσε να μάθει το όνομα του «συνάδελφου» του ή τολάχιστον που είχε το κέντρο του. 'Αλλ' ο Τριστάν Μπερνάρ ξεγλιστρούσε με τη συνήθισμένη του ετοιμότητα, αφήνοντας κάποτε εθύμη ιστορία.

Ήρθε, τέλος, η στιγμή του λογαριασμού κι' ο καταστηματάρχης, αφού έπρεπε για «συνάδελφο», τους έκανε μιά έκπτωση 50% στις συνθηματικές του τιμές. Ήθελε, ωστόσο, να ξέρει με ποιόν είχε να κάνει και, καθώς ο Τριστάν Μπερνάρ διευθυνόταν προς την έξοδο, τον έπιασε από το μπράτσο και του είπε:

— Συχαράστε με, αγαπητέ συνάδελφε. Μόλις σας είδα, θυμήθηκα αμέσως το όνομα και τη φυσιογνωμία σας... Έχετε πάντοτε το κέντρο σας στο ίδιο μέρος;

— 'Αλλά δεν έχω κανένα κέντρο, απάντησε ο Τριστάν Μπερνάρ. — Μά δε μου είπατε πως είμαστε συνάδελφοι; παρατήρησε εκπληκτός ο καταστηματάρχης.

— Και βέβαια είμαστε συνάδελφοι, απάντησε ο Τριστάν Μπερνάρ. Μόνον που εγώ δεν έχω κέντρο... Είμαι λαποδύτης!

Η μεγάλη επιτυχία, που είχαν οι κωμωδίες του, ωφέλησε στο σπινθηροβόλο πνεύμα τους, στα εξήντα απρόσπτα τους, στην ελαφρότητά τους. Κάποτε, ένας νεαρός συγγραφέας, τον ρώτησε πως διάλεγε τα θέματά του.

— Το θέμα δεν έχει σημασία, απάντησε ο Τριστάν Μπερνάρ. Φτάνει να είναι διασκεδαστικό... Μπορείτε να κάψετε τη Μόσχα ή να ανατρέψετε θρόνους... 'Αλλά θα το κάνετε, γιατί η ξανθούλα δεν αγαπάει πιά το σύζυγό της, από τη στιγμή, που εμφανίστηκε στο δρόμο της ο μελαγχολικός γόης. που μένει στο τρίτο πάτωμα ενός από τα σπίτια, που θέλετε να κάψετε.

Μιά, όμως, από τις κωμωδίες του σημείωσε παταγώδη αποτυχία. Συνέβη τότε ένας από τους φίλους του να του ζητήσει ένα εισιτήριο δωρεάν.

— Ένα μόνο εισιτήριο; απάντησε ο Μπερνάρ. Διαθέτωμε ολόκληρες σειρές δωρεάν, αλλά και πάλι δεν έρχεται κανένας!

Ήταν ο άνθρωπος, που δε στενοχωριόταν ποτέ και για τίποτα.

Κάποτε, καθώς έστριβε σ' ένα δρόμο, ένας εργάτης, που έρχόταν από την αντίθετη διεύθυνση μ' ένα μεγάλο εκκρεμές στη ράχη του, έπεσε με όρημ πόνω του. Ο Τριστάν Μπερνάρ, χωρίς να θυμώσει, του είπε, γελώντας:

— 'Αλλά γιατί δε φοράτε ένα ρολόι του χεριού, όπως όλος ο κόσμος, αντί να κουβαλάτε αυτό το τεράστιο εκκρεμές στη ράχη σας;

Μιά άλλη φορά, μπήκε σ' ένα εστιατόριο και ζήτησε μιά σούπα. Τό γκαρσόνι του την έφερε. 'Αλλ' ο Τριστάν Μπερνάρ το ξαναφώναξε, έπειτα από μερικές στιγμές.

— Ευχαριστώ, φίλε μου, αλλά δε μπορώ να τη φάω, του είπε.

Το γκαρσόνι πήρε πίσω τη σούπα και ξαναγύρισε με μιά άλλη, που ήταν διαφορετική από την πρώτη. 'Αλλ' ο διάσημος εθνομορφάφος το ξαναφώναξε.

— Ευχαριστώ, φίλε μου, του ξαναείπε, αλλ' ούτε αυτή μπορώ να τη φάω.

Το γκαρσόνι ξαναπήρε το πιάτο. Ο διευθυντής του κέντρου, που παρακολουθούσε τη σκηνή, έτρεξε τότε στον παραξένιο αυτό πελάτη.

— Κανένας δε μιά διαμαρτυρήθηκε ως τώρα, είπε. Οί σούπες μας είναι εξαιρετές.

— Σας πιστεύω, απάντησε ο Τριστάν Μπερνάρ. Δεν είπα πως δεν είναι εξαιρετές. Είπα μόνο πως δε μπορώ να τις φάω.

— 'Αλλά σείς ούτε τις δοκιμάσατε!

— Πώς να τις δοκιμάσω, αφού δε μου φέρατε κουτάλι; είπε τέλος ο Τριστάν Μπερνάρ.

Ο διάσημος εθνομορφάφος ήταν πάντα τρομερά ανοιχτοχέρης. Ένα καλοκαιριάτικο πρωινό, σταμάτησε μπροστά σ' ένα ζήτημα, που στεκόταν πάντα σε μικρή απόσταση από το σπίτι του και του έδωσε δύο χαρτονομίσματα των εκατό φράγκων.

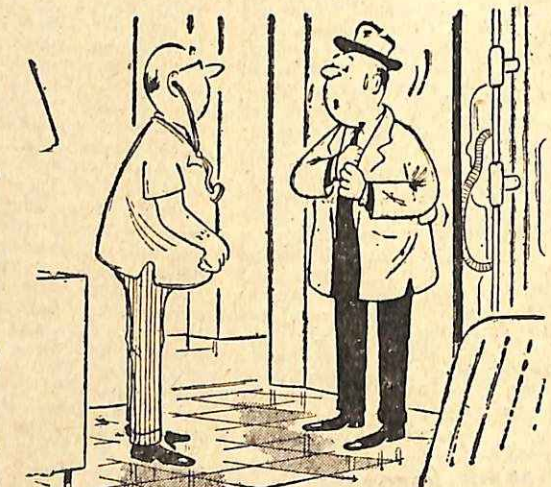
— Φεύγω αύριο για τη Νορμανδία, όπου θα περάσω το καλοκαίρι, του είπε. Σου προμηθεύω, λοιπόν, δυο μηχανήματα...

Ο Ρολάν Ντορζελές τον είχε αποκαλέσει «φιλόσοφο του γέλιου». Και, πραγματικά, το γέλιο ήταν η ζωή του.

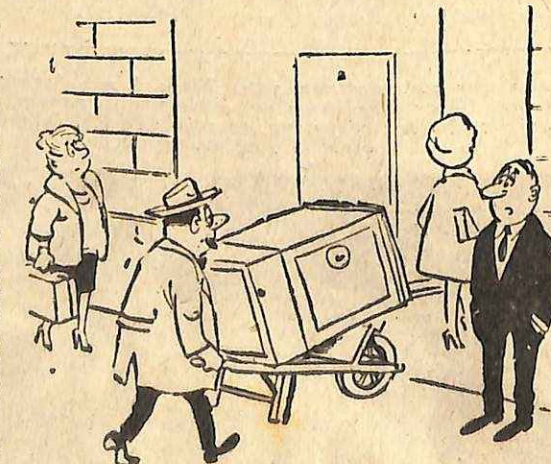
Δεν πρόκειται να ξαναμωραθώ, όπως συμβαίνει με τους ανθρώπους που γερνάνε, συνήθιζε να λέει. Γιατί εγώ δεν κατάφερα ποτέ να βγώ από την παιδική ηλικία.

— Έχεις μιά κακή συνήθεια. Ντύνο! "Όταν χορεύεις κυττάξεις τα πόδια σου!

— Μου λέτε ν' αποφεύγω τις συγκινήσεις και μου ζητάτε μετά ένα πεντακοσάριο!...

ΣΤΟ ΕΝΕΧΥΡΟΔΑΝΕΙΣΤΗΡΙΟ — Δεν πάνε καλά οι δουλειές!

ΔΑΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΑΓΑΜΟΙ

Πώς θα αποφεύγουν τους πειρασμούς και τις παγίδες

ΓΙΑΤΙ ένας άνδρας μένει άγαμος; Οί άνδρες απαντούν σ' αυτή την ερώτηση: Για να μπορέσει να συνεχίσει την τρελή ζωή των 20 χρόνων του. Οί γυναίκες, αντίθετα, που είναι πηλό ρομαντικές, πιστεύουν πως ένας άνδρας μένει άγαμος, έπειτα από κάποια θλιβερή ή τραγική ερωτική περιπέτεια, για να μπορέσει ν' αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στην άναμνησι κάποιας γυναίκας, που την αγαπάει πάντοτε.

Η αλήθεια είναι, ωστόσο, ότι ο μοναδικός λόγος για τον οποίο ένας άντρας μένει άγαμος, είναι το ότι δε... σκέφτηκε ποτέ να παντρευτεί!

Ο Μπερνάρ Σώ, εξ άλλου, έδινε τον ακόλουθο ορισμό: «Άγαμος είναι ο άνδρας, που δεν του άρδεει να χάνει τον καιρό του ή που προτιμάει να κρατάει τον καιρό του για τον εαυτό του».

'Αλλ' οι πειρασμοί δε λείπουν ποτέ. Οί τρεις επικίνδυνες ηλικίες, κατά τους ειδικούς ψυχολόγους, είναι:

α) Στο τέλος των σπουδών, όταν οι παλιοί φίλοι αρχίζουν να παντρεύονται ο ένας ύστερα από τον άλλο.

β) Γύρω στα τριάντα. Ο άνδρας ακούει όλους γύρω του να του λένε: «Δεν αποφάσισες. Λοιπόν, ακόμη να παντρευτείς».

γ) Γύρω στα σαράντα πέντε. Είναι η εποχή, που ο άνδρας αρχίζει να αισθάνεται την πρώτη κούραση. Έχει βαρεθεί πιά να τρώει στα ρεσταυράν και το άδειο σπίτι του τον κουράζει. Κάνει τότε τη σκέψη, ότι η ζωή του θα ήταν πιο εύχρηστη αν είχε κοντά του μιά τρυφερή σύντροφο.

'Αλλά δεν είναι μόνο οι πειρασμοί. 'Υπάρχουν επίσης και οι παγίδες. Νά τι συμβουλεύει ο Άγγλος συγγραφέας Κόρεϊ Φόρντ, για ν' αποφεύγετε τους πρώτους και τις δεύτερες:

1) Μέτρα ασφαλείας: Προσέχετε την εμφάνισή σας. Προτού βγείτε έξω, πρέπει να βεβαιωθείτε, ότι δε σας λείπει κανένα κομμάτι, ότι το κοστούμι σας δεν έχει λεκέδες κλπ. Διαφορετικά, θα βρθείτε στο δρόμο ή το γραφείο σας πολλές γυναίκες, που θα προσθυποποιηθούν να σας αφιέρωσουν τις φροντίδες τους. Αυτές οι τρυφερές φροντίδες μπορεί να σας οδηγήσουν πολύ μακριά...

2) Προσοχή στις «θηλιές»: Πολλές γυναίκες θα βάλουν τα χέρια τους γύρω στο λαιμό σας, για να σας κάνουν μιά εκμυστηρευση ή για όποιοδήποτε άλλο λόγο. Τίναχθηκε αμέσως προς τα πίσω κι' ελευθερώστε το κεφάλι σας. Το πολύ-πολύ που μπορείτε να πάθετε, είναι να σωριασθήτε κάτω.

3) Μέντρα προστάσιας: Δεν αρκεί να ασφαλισθήτε από τη γυναίκα, που φανέει να βρή σύζυγο. Πρέπει ακόμη να τη διαβάτε από κοντά σας. Βάλτε, στην ανάγκη, μιά βέρα στο χέρι σας και πείτε πως είσατε παντρεμένος και πως έχετε όχτω ή δεκά παιδιά. Πείτε της ακόμη, ότι σας άρδεει να κοιμόσαστε κάτω από το κρεβάτι... Με μιά λέξη, προσπαθήστε να παραστήσετε τον εαυτό σας σαν τέρας, ή σαν ένα φυτό ή σαν κακούργο. Οί γυναίκες τότε να το βάλει στα πόδια και να μη σας ξαναενοχλήση.

4) Τόσο φτηνό; Είπα κι' εγώ. 'Ορίστε τα τέσσερα εκατοστάκια σου, να το αγοράσεις σήμερα κιόλας.

Της έδωσα τα χρήματα, εύχαριστημένος — τί λέω; — ένθουσιασμένος για την καλή μου τύχη. Το βράδυ σημείωσα στο βιβλίο των εξόδων: «Ένα μαντώ

για τη Λιλίκα φρ. 400».

Όταν την ξαναείδα, ρώτησα, φυσικά:

— Το αγόρασες το μαντούδάκι σου, αγάπη μου;

— Το μαντώ; Όχι, χρυσούλη μου. Δεν το πήρα ακόμη. Φαντάσου, τη στιγμή, που έδωσαν για την όδο Ζουμπέρ, έστειλε ο γαλατάς το λογαριασμό του. Είχα ξεχάσει να τον πληρώσω ένα μήνα τώρα και μαζεύτηκαν κάμποσα, 320 φράγκα. Ντραπάρκα, να σου πω, και τον πληρώσα. Τί να κάνω;...

— Καλά έκανες, δε βαρύνεσαι! της είπα.

Το βράδυ σημείωσα στο βιβλίο των εξόδων: «Συμπληρωματικά φρ. 320 για το μαντώ της Λιλίκας».

Την άλλη μέρα, μόλις ήρθε η Λιλίκα, ρίχτηκε χαρούμενη στο λαιμό μου και μ' άρχιζε στα φιλάκια, ή θεότρελλη!

— 'Αγαπούλα μου, είμαι ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου! φώναξε. Τώρα έχω τη βεβαιότητα πως μ' αγαπάς! 'Ηρθε σήμερα στο σπίτι μου ή Σουζάνα. Παίξαμε χαρτί κι' έχασα! Ξέρεις, όποιος χάνει στα χαρτί...

— Κερδίζει στην αγάπη... Ναι, χρυσό μου! Είμαι βέβαιη τώρα πως μ' αγαπάς! Τάχασα όλα τα λεφτά, που μου δώσαν για το μαντώ κι' έμεινα και χρεός 127 φράγκα! Να σε φιλήσω, αγαπίτσα μου, λατρεία μου! Τώρα είμαι βέβαιη για σένα...

Ετσι ξαναγράψα στο βιβλίο των εξόδων: «Έτερα 527 φράγκα για το μαντώ της Λιλίκας».

Την άλλη μέρα πήγα εγώ στο σπίτι της. Μου άνοιξε σκασμένη στα γέλια:

— Μαρέ παιδί μου, τί άτυχία με δέρνει μ' αυτό το μαντώ! Φαντάσου, θέλανε να κάνουν έξωσι της νουνιάς μου από το δωμάτιό της. 'Ηρθε εδω με τα κλάματα. Τί να κάνω; Γριά γυναίκα είμαι! Της έδωσα 350 φράγκα. Περνάω και χωρίς μαντώ. Τί να γίνω;...

Πέρασε ο Μάης. Κατά τα τέλη 'Ιουνίου το άθροισμα «εξόδων» για το μαντώ της Λιλίκας, παρουσίαζε 3650 φράγκα. Έξακο

τω. 'Αλλ' αυτό είναι προτιμότερο, από το να σάς περάσουν στο λαιμό τη «θηλιά».

3) Μάθετε ν' αναγνωρίζετε από μακριά την αντίπαλο. Νά οι κυριώτεροι τύποι γυναικών, που απειλούν την ελευθερία σας:

Η υποχρεωτική οικοδέσποινα. Έχει συνήθως ένα εξοχικό σπίτι και σάς προσκαλεί να περάσετε εκεί το Σάββατοκύριακο.

Η στοργική αδελφή. Θα έπω-φελήσει από τις στιγμές της αδυναμίας σας και θα σάς περιβάλλει με τις φροντίδες της, σε τρόπο που θα σάς είναι αδύνατο πιά να κάνετε χωρίς αυτήν.

Η κοσμική τυχοδιώκτρια. Θα την συναντήσετε σ' όλα τα καλά κέντρα. Θα σάς πη, βέβαια, ότι πηγαίνει εκεί για να διασκεδάσει. 'Αλλ' ο πραγματικός λόγος είναι, ότι ζητάει να βρή σύζυγο.

Η γυναίκα - επιχειρηματίας. Είναι ο δυναμικός τύπος, που καταπιάνεται μ' όλα, με τις υποθέσεις και με την κατάκτηση των ανδρών. Και που βγαίνει πάντα κερδισμένη.

Η πιστή θαυμάστρια. Δεν κουράζεται ποτέ να σάς ακούει να της αφηγείστε τα πολεμικά σας κατορθώματα ή τις επιτυχίες σας σ' αυτόν ή εκείνον τον κλάδο. Η γυναίκα αυτή, που ρουφάει στην κυριολεξία τα λόγια σας, αποτελεί μιά από τις μεγαλύτερες απειλές.

Η φανταστική φιλαθλός. Πηγαίνει στα ποδοσφαιρικά γήπεδα, στις κούρσες, ακόμη και στο κυνήγι και συζητάει με πάθος για όλα τα ζητήματα, που αφορούν τα σπόρ. Αν είσατε φιλάθλος, θα βρθεί μεγάλη ευχαρίστηση κουβεντιάοντας μαζί της. 'Αλλ' αν είσατε άγαμος, φυλαχθείτε!

Η δακτυλογράφος, που έχετε στο γραφείο σας, ή γυναίκα, που ενοικιάζει ή υπενοικιάζει δαμάτια, ή αφοσιωμένες νοσοκόμες και γενικά όλα τα θηλάκα πλάσματα, που ζούν στο περιβάλλον του άγαμου και που γνωρίζουν τα γούστα και τα καπρίτσια του, βρίσκονται, από στρατηγικής άποψης, στην καλύτερη θέση για να τον σαγηνεύσουν και να τον τυλίξουν στα δίχτυα τους.

4) Μέντρα προστάσιας: Δεν αρκεί να ασφαλισθήτε από τη γυναίκα, που φανέει να βρή σύζυγο. Πρέπει ακόμη να τη διαβάτε από κοντά σας. Βάλτε, στην ανάγκη, μιά βέρα στο χέρι σας και πείτε πως είσατε παντρεμένος και πως έχετε όχτω ή δεκά παιδιά. Πείτε της ακόμη, ότι σας άρδεει να κοιμόσαστε κάτω από το κρεβάτι... Με μιά λέξη, προσπαθήστε να παραστήσετε τον εαυτό σας σαν τέρας, ή σαν ένα φυτό ή σαν κακούργο. Οί γυναίκες τότε να το βάλει στα πόδια και να μη σας ξαναενοχλήση.

5) Τόσο φτηνό; Είπα κι' εγώ. 'Ορίστε τα τέσσερα εκατοστάκια σου, να το αγοράσεις σήμερα κιόλας.

Της έδωσα τα χρήματα, εύχαριστημένος — τί λέω; — ένθουσιασμένος για την καλή μου τύχη. Το βράδυ σημείωσα στο βιβλίο των εξόδων: «Ένα μαντώ

για τη Λιλίκα φρ. 400».

Όταν την ξαναείδα, ρώτησα, φυσικά:

— Το αγόρασες το μαντούδάκι σου, αγάπη μου;

— Το μαντώ; Όχι, χρυσούλη μου. Δεν το πήρα ακόμη. Φαντάσου, τη στιγμή, που έδωσαν για την όδο Ζουμπέρ, έστειλε ο γαλατάς το λογαριασμό του. Είχα ξεχάσει να τον πληρώσω ένα μήνα τώρα και μαζεύτηκαν κάμποσα, 320 φράγκα. Ντραπάρκα, να σου πω, και τον πληρώσα. Τί να κάνω;...

— Καλά έκανες, δε βαρύνεσαι! της είπα.

Το βράδυ σημείωσα στο βιβλίο των εξόδων: «Συμπληρωματικά φρ. 320 για το μαντώ της Λιλίκας».

Την άλλη μέρα, μόλις ήρθε η Λιλίκα, ρίχτηκε χαρούμενη στο λαιμό μου και μ' άρχιζε στα φιλάκια, ή θεότρελλη!

— 'Αγαπούλα μου, είμαι ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου! φώναξε. Τώρα έχω τη βεβαιότητα πως μ' αγαπάς! 'Ηρθε σήμερα στο σπίτι μου ή Σουζάνα. Παίξαμε χαρτί κι' έχασα! Ξέρεις, όποιος χάνει στα χαρτί...

— Κερδίζει στην αγάπη... Ναι, χρυσό μου! Είμαι βέβαιη τώρα πως μ' αγαπάς! Τάχασα όλα τα λεφτά, που μου δώσαν για το μαντώ κι' έμεινα και χρεός 127 φράγκα! Να σε φιλήσω, αγαπίτσα μου, λατρεία μου! Τώρα είμαι βέβαιη για σένα...

Ετσι ξαναγράψα στο βιβλίο των εξόδων: «Έτερα 527 φράγκα για το μαντώ της Λιλίκας».

Την άλλη μέρα πήγα εγώ στο σπίτι της. Μου άνοιξε σκασμένη στα γέλια:

— Μαρέ παιδί μου, τί άτυχία με δέρνει μ' αυτό το μαντώ! Φαντάσου, θέλανε να κάνουν έξωσι της νουνιάς μου από το δωμάτιό της. 'Ηρθε εδω με τα κλάματα. Τί να κάνω; Γριά γυναίκα είμαι! Της έδωσα 350 φράγκα. Περνάω και χωρίς μαντώ. Τί να γίνω;...

Πέρασε ο Μάης. Κατά τα τέλη 'Ιουνίου το άθροισμα «εξόδων» για το μαντώ της Λιλίκας, παρουσίαζε 3650 φράγκα. Έξακο

Το μαντώ της Λιλίκας

ΣΤΙΣ αρχές συναντηθήκαμε πέντε φορές σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Σε κάθε συνάντησή μας, ή Λιλίκα φορούσε κι' άλλη τουαλέτα.

«Ευχάριστο αυτό! σκέφθηκα. Δε θάχω έξοδα μ' αυτή την κοπέλλα. Φαίνεται πως είναι καλή εφωδιασμένη ή γκαρνταρόμπα της. Γιατί, για να ντύνης σήμερα μιά γυναίκα... εξ άριστεράς χειρός, χρειάζονται πολλά χρήματα. Κι' εγώ είναι ζήτημα αν έχω ολο-όλο καμμιά πενηνταριά χιλιάδουλες φράγκα».

Στις πέντε επόμενες συναντήσεις μας είδα με μεγάλη μου χαρά πέντε διάφορα καπελλάκια στο κατάξανθο κεφαλάκι της Λιλίκας. Κι' όλα μοντελάκια, το ένα όμορφότερο από τ' άλλο.

— Έχεις πολύ ωραία φουστάνια, Λιλίκα μου, και καπελλάκια θαύμα! της είπα.

Φάνηκε λιγάκι σκεπτική. «Επειτα σήκωσε το ξανθό κεφαλάκι της και μου είπε:

— Ναι, όλα τάχω άφθονα. Δε μου λείπει παρά μονάχα ένα μαντώ.

Κάτι έπρεπε να της προσφέρω κι' εγώ, έτσι για το καλό. Κι' αφού πιά άρχισα να βλέπω αστεία στο σπίτι μου, αποφάσισα να της χαρίσω το μαντώ, που της έλειπε.

Η Λιλίκα ένθουσιάστηκε. — Είσαι πολύ ευγενικός, αγαπούλα μου! μου είπε. Κι' ούτε θα σου στοιχίσω και πολλά. Είδα ένα μαντουδάκι θαύμα, στην όδο Ζουμπέρ, μόνο με τετρακόσια φράγκα...

— Τόσο φτηνό; Είπα κι' εγώ. 'Ορίστε τα τέσσερα εκατοστάκια σου, να το αγοράσεις σήμερα κιόλας.

Της έδωσα τα χρήματα, εύχαριστημένος — τί λέω; — ένθουσιασμένος για την καλή μου τύχη. Το βράδυ σημείωσα στο βιβλίο των εξόδων: «Ένα μαντώ

για τη Λιλίκα φρ. 400».

Όταν την ξαναείδα, ρώτησα, φυσικά:

— Το αγόρασες το μαντούδάκι σου, αγάπη μου;

— Το μαντώ; Όχι, χρυσούλη μου. Δεν το πήρα ακόμη. Φαντάσου, τη στιγμή, που έδωσαν για την όδο Ζουμπέρ, έστειλε ο γαλατάς το λογαριασμό του. Είχα ξεχάσει να τον πληρώσω ένα μήνα τώρα και μαζεύτηκαν κάμποσα, 320 φράγκα. Ντραπάρκα, να σου πω, και τον πληρώσα. Τί να κάνω;...

— Καλά έκανες, δε βαρύνεσαι! της είπα.

Το βράδυ σημείωσα στο βιβλίο των εξόδων: «Συμπληρωματικά φρ. 320 για το μαντώ της Λιλίκας».

Την άλλη μέρα, μόλις ήρθε η Λιλίκα, ρίχτηκε χαρούμενη στο λαιμό μου και μ' άρχιζε στα φιλάκια, ή θεότρελλη!

— 'Αγαπούλα μου, είμαι ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου! φώναξε. Τώρα έχω τη βεβαιότητα πως μ' αγαπάς! 'Ηρθε σήμερα στο σπίτι μου ή Σουζάνα. Παίξαμε χαρτί κι' έχασα! Ξέρεις, όποιος χάνει στα χαρτί...

— Κερδίζει στην αγάπη... Ναι, χρυσό μου! Είμαι βέβαιη τώρα πως μ' αγαπάς! Τάχασα όλα τα λεφτά, που μου δώσαν για το μαντώ κι' έμεινα και χρεός 127 φράγκα! Να σε φιλήσω, αγαπίτσα μου, λατρεία μου! Τώρα είμαι βέβαιη για σένα...

Ετσι ξαναγράψα στο βιβλίο των εξόδων: «Έτερα 527 φράγκα για το μαντώ της Λιλίκας».

Την άλλη μέρα πήγα εγώ στο σπίτι της. Μου άνοιξε σκασμένη στα γέλια:

— Μαρέ παιδί μου, τί άτυχία με δέρνει μ' αυτό το μαντώ! Φαντάσου, θέλανε να κάνουν έξωσι της νουνιάς μου από το δωμάτιό της. 'Ηρθε εδω με τα κλάματα. Τί να κάνω; Γριά γυναίκα είμαι! Της έδωσα 350 φράγκα. Περνάω και χωρίς μαντώ. Τί να γίνω;...

Πέρασε ο Μάης. Κατά τα τέλη 'Ιουνίου το άθροισμα «εξόδων» για το μαντώ της Λιλίκας, παρουσίαζε 3650 φράγκα. Έξακο

Πατάτε το φρόνιμά μου, κύριε Κώστα!

57

λουθησα και τον Ιούλιο να κα-
ταχωρώ ταχτικά, σά χαμένος:
Πέμπτη: Για το μαντώ της

Λιλίκας 526
Παρασκευή: Όμοιος 99
Σάββατο: Όμοιος 380
Κυριακή: Όμοιος 350
Δευτέρα: Όμοιος 365
Τρίτη: Όμοιος 400
Τετάρτη: Όμοιος 395

Πέρασε κι' ο Αύγουστος και
μπήκε ο Σεπτέμβρης. Κατάλαβα
πώς αυτό δε μπορούσε να εξακο-
λουθήσει. Όχι πως δεν είχε άλλ-
ες σελίδες το «Βιβλίο Έξοδων».
Αυτό δε θα ήτανε και τόσο σο-
βαρό. Το σπουδαίο ήτανε, ότι τα
ψιλά σωθήκανε. Έκανα τη γενι-
κή άθροιση: Το μαντώ της Λι-
λίκας μου στοιχίζει για την ώρα
52,430 φράγκα και δε μούμεναν
πιά παρά μονάχα 450 φράγκα.
"Αν ήθελα, λοιπόν, να το απο-
κτήσω επί τέλους το μαντώ της
ή Λιλίκας, έπρεπε να της το α-
γοράσω εγώ, να της το στείλω
στο σπίτι της και να πάμε να
φάμε με τα υπόλοιπα 50 φράγκα.
Έτσι, της είπα θριαμβευτικά
την άλλη μέρα:

— Λοιπόν, αγάπη μου Λιλίκα,
το παράλαβε το μαντώ σου;
— Ναί. Δηλαδή... μου ταιρι-
λε ή ράφτρα χτές το βράδυ. Νά
σου πω όμως: "Η φόρμα δεν ή-
τανε ιδιόλου τού γούστου μου.
Χάλια! Πώς διάδολο δεν την εί-
χα προσέξει; Άπορώ κι' εγώ ή
ιδία!...

— Αυτό με στενοχωρεί πολύ...
— Δε βαρύνει, δεν έχει καμ-
μιά σημασία. Τα κατάφερα μια
φορά. Ήτανε εδω, εκείνη την
ώρα, ή Σιμόνη. Κάνανε, λοιπόν,
αλλάξια. Της έδωσα το μαντώ
κι' αυτή μου χάρισε αυτή την
περίφημη γαπωνέζικη χτένα. Τι
ζώο που είναι ή Σιμόνη! Ντίπ,
κουτί! Της στοιχισε τουλάχιστον
50 φράγκα!...

Δεν έδρω τί θα της απαντού-
σα. "Η Λιλίκα όμως πρόλαβε, μ'
έσφιξε στην αγκαλιά της και μου
είπε, ανάμεσα στα θεότρελλα φι-
λιά της:

— Πόσο πρέπει να σ' αγα-
πάω, κακοϋργε, δημие, παλιόπα-
δο! Έξη μήνες είμαστε μαζί και
δεν τα κατάφερες ούτε ένα μαν-
τουδάκι να μου πάρεις. Είσαι ο
μόνος άντρας, που με τρέλ-
λωνε!... Παλιόμυτρο!...

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηλαρά 7 (πλάτ. Άγιον
Κωνσταντίνου, Όμόνοια) 9-1 π.μ.
και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

100% ΡΙΖΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΑΓΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου,
ώμωνος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
"Η υπερτρίχωση δερματεύεται
τελείως. ΑΝΔΡΑΝΑ - ΓΥΝΑΙΚΑΝΑ.
Είμαστε άσυνανόητοι,
μοναδικοί στο Βελγίον.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΙΔΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.
ΠΡΑΚΤΕΙΟΥ 6 - ΚΟΡΔΗΝΑΚΙ, ΤΗΛ. 612010
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

KASTRIOTIS

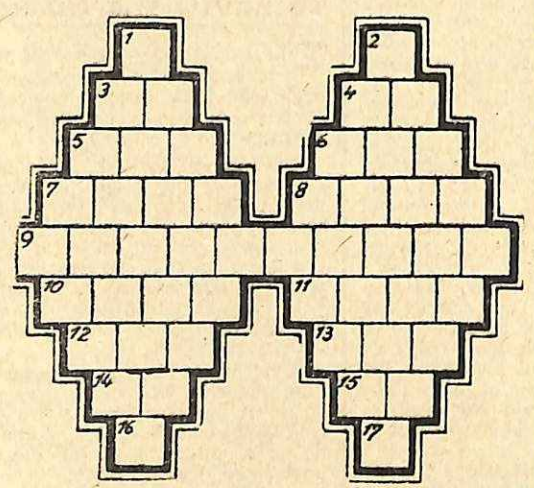
Για μικρούς

Δίδυμη διπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια 1 και 2, μέσα
στα οποία θα τοποθετήστε το ίδιο φωνήεν, συμπλη-
ρώστε κατόπιν το σχέδιο με λέξεις, των οποίων σάς
δίνουμε πιά κάτω τις σημασίες.

Για κάθε λέξη, μέχρι την ενάτη, θα χρησιμοποιή-
σετε όλα τα γράμματα της προηγούμενης, αναγραμ-
ματισμένα ή όχι, σύν ένα καινούργιο.

Έν συνεχεία δε ή κάθε λέξη θα σχηματίζεται με

τα γράμματα της προηγούμενης της, μείον ένα, για
να φτάσετε στα τετραγωνίδια 16 και 17, μέσα στα
οποία θα τοποθετήστε το ίδιο φωνήεν, που είχατε
βάλει και μέσα στα δυο πρώτα (1 και 2).

ΟΙ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Φωνήεν.
- 2) Φωνήεν.
- 3) Αιγυπτιακή θεότητα.
- 4) Το χρησιμοποιούμε δείχνοντας.
- 5) Έποχή.
- 6) Τελικός σύνδεσμος.
- 7) Τοπικό επίρρημα (δημοτ.).
- 8) Μερικά.
- 9) Στενά συνδεδεμένη με την Άποκρη.
- 10) Κατάρες.
- 11) Κοιμίζει μωρά.
- 12) Φύλαρχος σε αφρικανική χώρα.
- 13) Κατάφασι.
- 14) Δηλώνει συγκατάθεση.
- 15) Άρχη υποθέσεως.
- 16) Φωνήεν.
- 17) Φωνήεν.

15 όνόματα άστέρων

Αναθέσαμε στον τυπογράφο μας να στοιχειοθε-
τη τα όνόματα 15 γνωστών άστέρων του κινηματο-
γράφου, μα εκείνος από απροσεξία υπέρεψε τα
στοιχεία κι' έγινε έτσι αι-
τία να σάς προσφέρουμε
άντι των 15 όνομάτων ά-
γαπημένων σας άστέρων
τα κάτωθι άγνωστα όνο-
ματεπώνυμα:

- 1) ΜΟΥΡ ΡΕΤΣΑΝΙΝ.
- 2) ΓΟΥΛΙ ΠΡΕΝΝΥΡΜ.
- 3) ΤΣΙΑΡΑ ΝΤΟΛΕΜΙ.
- 4) ΚΡΙΤΩΒ ΡΑΜΟΥ-
ΓΣΙ.
- 5) ΝΤΑΛΙΑ ΤΥΓΟΝ.
- 6) ΤΡΕΜΠΟΛΑ ΝΤΟ-
ΡΙΣ.
- 7) ΛΟΥΚΑΤΙΝΑ ΛΑΚΡΙ-
ΝΕΝΤΑ.
- 8) ΣΠΡΟΜΑΛ ΣΚΑΝ-
ΤΑΡΩΝΤΑΣ.
- 9) ΜΙΝΟΣ ΡΕΙΝΙΟΣ.
- 10) ΝΟΡΜΑΛ ΠΑΡΝΤΟΜ.
- 11) ΣΕΛΑ ΤΡΙΜΕΛΛΙΝΑ.
- 12) ΛΙΟΥ ΝΤΥΡΑΖΟΝ.
- 13) ΝΙΝΑ ΡΙΖΑΝΤΟΡ.
- 14) ΕΝΕΤΟΜΑ ΤΡΑΝΙ-
ΑΣ.
- 15) ΖΑΦΥΡΑΝΟΣ ΡΟΥ-
ΛΑΝ.

Δεδομένου ότι τα γράμ-
ματα, που σχηματίζουν το
όνομα, δεν ανακατεύτηκαν
με τα γράμματα, που
σχηματίζουν το επώνυμο,
αλλά μόνο μεταξύ τους,
πρέπει, μέσα σε 3 λεπτά,
να έχετε ανακαλύψει και
τα 15 αυτά όνόματα.

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Μισές λέξεις

Οι λέξεις, που σάς ζητούμε πιά κάτω, αποτελούνται
όλες από έξη γράμματα, από τα οποία σάς δίνουμε
μόνο τα τρία τελευταία. Για την κάθε ομάδα, όμως,
τα τρία πρώτα γράμματα, που πρέπει να προσθέ-
σετε, για να συμπληρώσετε κάθε λέξη, είναι κοινά.
Π.χ.: ΦΙΛΗμα, ΦΙΛύρα, ΦΙΛτρα, ΦΙΛέτο, ΦΙΛικά.

- 1) ... IZA : Μηχάνημα.
... ΣΙΣ : Πρότασις.
... ΓΜΑ : Τεχνικό έργο.
... ΠΠΑ : Καρπός δέντρου.
... ΣΙΑ : Κομμουνιστική ομάδα.
... ΓΚΑ : Νομίσματα.
2) ... ΜΜΑ : Χώρος για άλματα.
... ΜΝΙ : Κάθισμα.
... ΦΟΙ : Πλοίο.
... ΡΟΣ : Παπαγάλος της θάλασσας.
... ΑΙΑ : Βασίλειον.
... ΡΙΑ : Θυμίζον ναυπηγείο.
3) ... ΝΗΣ : Δεν έχει μόνιμη διαμονή.
... ΣΜΑ : Όρρα γυναικά.
... ΓΙΑ : Κλιτός.
... ΤΩΝ : Φιλόσοφος.
... ΣΙΣ : Το σύμπαν.
... ΝΟΣ : Γοητευτικός.

Σωστό — λάθος

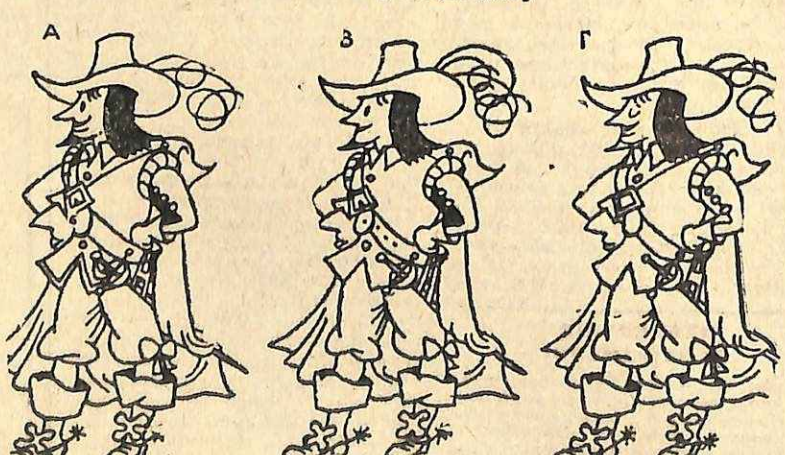
Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, που συ-
νοδεύουν καθεμιά από τις κάτωθι φράσεις, διαγρά-
ψετε εκείνη, που δεν ταιριάζει.

- 1) "Η νήσος Κούβα βρίσκεται νοτίως του "Ισημε-
ρινού: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 2) Το άκρυνες ύψος του πύργου του "Αίφελ είναι
297½ μέτρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 3) "Ο Βλαδίμηρος "Ιλιτς Ουλάνωφ και ο Λένιν
είναι ένα και το αυτό πρόσωπο: ΣΩΣΤΟ—
ΛΑΘΟΣ.
- 4) "Η Άφροδίτη απέχει από τον "Ηλιο περισσό-
τερο από 100 εκατομμύρια χιλιόμετρα: ΣΩ-
ΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 5) Τα παράλια του Κογκό, που θρέχονται από
τον "Ατλαντικό, δεν υπερβαίνουν τα 20 χιλιό-
μετρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 6) "Η ζαχαρήνη έχει την ίδια θρεπτική δύναμη με
τη ζάχαρη: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 7) "Ο Ασκούαν και οι δυο γιοι του σκοτώθηκαν
από φίδια, έπειδη συμβούλεψαν τους Τρώες να
μη δεχθούν το Δούρειο ίππο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 8) "Υπάρχουν πτηνοί χωρίς ούρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑ-
ΘΟΣ.
- 9) Το αλουμίνιο είναι το ελαφρότερο απ' όλα
τα μέταλλα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 10) "Υπάρχουν στη Νότιο "Αμερική κράτη, που δεν
έχουν καμμία επαφή με τη θάλασσα: ΣΩΣΤΟ—
ΛΑΘΟΣ.

Αίνιγμα

Άπελπισία, λύπη μεγάλη.
Ένα επιφώνημα μνήα.
Κι' άκέφαλο και με κεφάλι,
ίδια στενάζει και δογγά.

Οι 3 σωματοφύλακες

Οι 3 αυτοί σωματοφύλακες φαίνονται έκ πρώτης όψεως έντελώς όμοιοι,
κι' όμως δεν είναι. Τόσο ό «Β» όσο και ό «Γ» διαφέρουν από τον «Α» σε
διάφορα σημεία. Απαιτείται, θέτασι, προσοχή και παρατηρητικότητα, για
να μπορέσετε μέσα σε τρία λεπτά της ώρας να προσδιορίσετε ποιά από
τους δυο σωματοφύλακες, ό «Β» ή ό «Γ» παρουσιάζει τις περισσότερες δια-
φορές από τον «Α». Για τό ήπτε αυτό, πρέπει προηγουμένως να εξακρι-
θώσετε πόσες και ποιές διαφορές παρουσιάζουν οι σωματοφύλακες «Β» και
«Γ» εν σχέσει με τον «Α».

Οι λύσεις στη σελίδα 76

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟ

Τ'Ο παιδί είναι έξη χρόνων. "Η
Ξένοιαστη έλευθερία τελείωσε.
Πρέπει να πάη στο σχολείο. Τ'-
παχουν παδιά, που πηγαίνουν ά-
μέσως και με ευχαρίστηση στο σχο-
λείο, κι' άλλα όχι. Άλλα είναι
παιδιά ένθουσιώδη και άλλα παι-
διά άπαθη. "Η στάση του παιδιού,
στην πρώτη γνωριμία του με τό
σχολείο, εξαορτάται πολύ από τό
χαρακτήρα του, αλλά και από τη
συμπεριφορά των γονέων του.

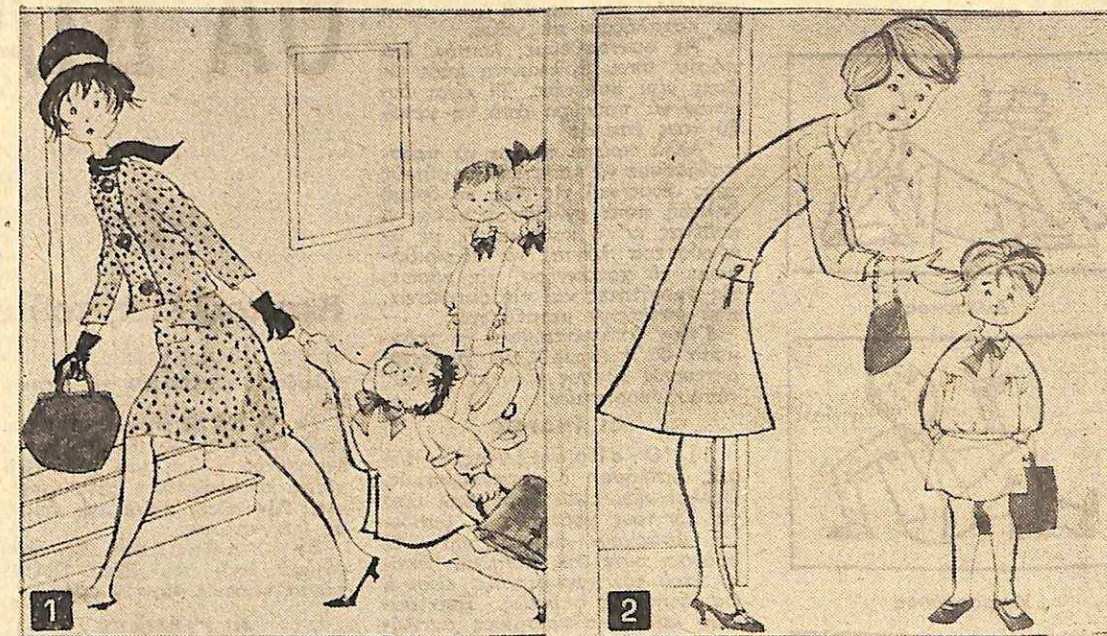
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Μά δεν είναι μια «όποιαδήποτε
Ξένη»! Είναι ή δασκάλα. Και οι
μητέρες πρέπει να καταλάβουν ό-
τι είναι άπαράτητο τα παδιά να
έχουν εμπιστοσύνη σ' αυτήν, να
την άγαπούν και να τη σέβονται.
"Η αυτό κάνουν μεγάλο λάθος
οι μητέρες, που δίνουν δικα στα
παιδιά τους, όταν κάνουν παρόμο-
να για τό σχολείο. Άκούει και
στην περίπτωση, που ή μητέρα θά
άντιληφθί ότι ή δασκάλα έχει
ποαγματικά κάποιο άδικο, δε θά
πρέπει ποτέ να τό συζητήσει με τό
παιδί, ούτε να μιλήσει γι' αυτό με
άλλους μισοστά του. Τό παιδί θά
πάη να σέβεται και τη δασκάλα
και τό σχολείο και δε μπορεί πιά
να άγαπήσει αυτό, που δε θά σέ-
βεται.

Για τό πεισματάριχο παιδί, οι
άπειλές είναι όχι μόνο άχρηστες,
αλλά φέρνουν το αντίθετο αποτέ-
λεσμα. Μεγαλώνουν σ' αυτό την
ιδέα του εξαναγκασμού και έπο-
μένως μεγαλώνουν την αντίπαθείά
του για τό σχολείο. "Οχι άπειλές,
λοιπόν, όχι ξυλίες, αλλά μια ήρε-
μη άποφασιστικότητα. Τό παιδί
πρέπει να καταλάβη ότι είναι ά-
παράτητο να πάη στο σχολείο. ό-
πως άκριβώς είναι άπαράτητο να
φάη και να πλθί. Σιγά-σιγά θά
συνήθισι και δεν άποζηλειται να
γίνη πολύ σύντομα ένας ένθουσιώ-
δης μαθητής.

Όσο για τό παιδί, που τρέμει
και γλωμάζει, άς είμαστε προσε-
χτικές να μην τό άβίσουμε να κα-
ταλάβη ότι νοιώθουμε κι' έμεις
την καρδιά μας σφιγμένη. Άν το
το δείξουμε, θά μεγαλώσουμε ά-
κόμη περισσότερο τη μελαγχολία
του, τό φόβο του, τη λύπη του.
Δεν πρέπει να τό μαλώσουμε, δεν
πρέπει να τό ειρωνευθούμε, αλλά
να προσπαθήσουμε να διασκεδά-
σουμε την σκέψη του, μιλώντας
του ήρεμα και περιγράφοντας με
ευθυμία τις πιο συμπαθητικές
πλευρές του σχολείου, τη γνωρι-
μία του με τους συμμαθητές του,
τα όμοια παιχνίδια των διαλειμά-
των. Και όταν θά φτάση ή στιγ-
μή του χωρισμού, άς τό φιλήσου-
με και άς άπομακρυνθούμε χωρίς
άδυναμίες. Άν έχουμε διάθεση να
κλάψουμε, μπορούμε να τό κάνου-
με ύστερα, όταν θά μείνουμε μό-
νοι.

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΑ ΘΡΑΝΙΑ

Είναι τό πεισματάριχο παιδί. Έκείνο, που φτάνει
στο σχολείο, ουρλιάζοντας και κλωτσώντας, ενώ ή
μητέρα του τό σέρνει, τό σπρώχνει νοιώθοντας θυμό
και ντροπή και χωρίς να σταματά τις συμβουλές
και τις άπειλές: «Έλα, σόπα πιά! Δεν ξέρεις ότι
πρέπει να κάνης καλή έντύπωση στο σχολείο;» «Μά
πάμε, έπιτέλου!» Άν δε σωπάσης, θά σε δείρω!»
«Κύτταξε τα άλλα παιδάκια, που δε κοροϊδεύουν».
«Άν δεν πιάς σχολείο, θά σε κλείσουν φυλακή!»

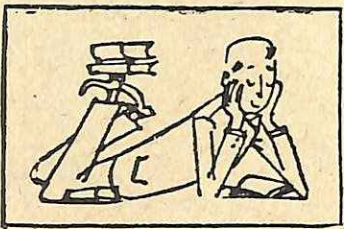

Τότερα είναι ή κοπελίτσα που, ενώ άρχίζει να η-
γαίνη πρόβλημα στο σχολείο, σιγά-σιγά καταλαβα-
νει ότι τό σχολείο δεν είναι πάντα διασκεδάσι, ότι
ή δασκάλα δεν είναι πάντα εύθυμη, ότι τα μαθήμα-
τα δεν είναι πάντα εύκολα. Και τότε άρχίζει να πα-
ραπονείται ότι οι συμμαθητές της είναι ζηλιώδες,
ότι ή δασκάλα είναι άδικη και κακή, ότι τα μαθη-
ματα είναι πολύ κουραστικά. Όλα τα κρίνει, για
όλα παραπονείται, ενώ ή μαμά της την άκούει με
προσοχή και όχι σπάνια της δίνει δικαίο.

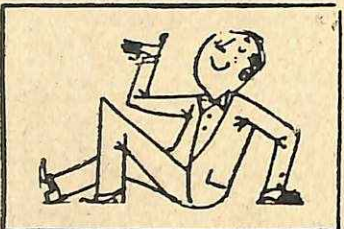
Τότερα είναι τό παιδί, που παύσει να παύσει τό
σχολείο πάρα πολύ στα όρρα. "Η δασκάλα του
γίνεται γι' αυτό ένα είδωλο, όλα όσα λέει εκείνη
είναι εγγέλιο, ενώ ή μαμά φαίνεται στα μάτια
του μια άσημαντή και άμαθη γυναικούλα. Και ή
μητέρα, γενικά, άρχίζει να έπλην γι' αυτό και να
φερεται έντελώς κοντά, προσπαθώντας να βοηθί-
σά τον να έλαιο τα μαθήματα, για να μειώση την
εμπιστοσύνη, που τό παιδί «της» νοιώθει για εκείνη
την όποιαδήποτε Ξένη.

Φθασμένος

Ανήσυχος

Καιροσκόπος

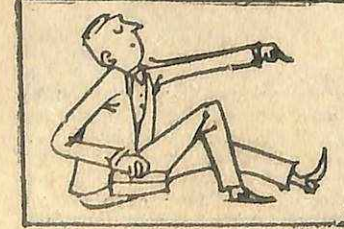
Κοσμικός

«Αρκεύδα»

Κυνικός

Αυταρχικός

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ζωή παρουσιάζει στις νέες και στους νέους αναρίθμητες ευκαιρίες για να έρθουν σ' επαφή και να γνωριστούν μεταξύ τους. Τα λεγόμενα πάρτυ, οι ομαδικές εκδρομές κλπ., διευκολύνουν, σε μέγιστο βαθμό, αυτές τις συναντήσεις. Και θα χρειαζόταν μεγάλη αφέλεια, για να πούμε, ότι αυτές οι επαφές είναι χωρίς σημασία. Γιατί, από αυτές, θα προκύψουν ένα σωρό ειδήσεις, που αρκετά απ' αυτά θα καταλήξουν σε γάμο.

Ας φαντασθούμε, λοιπόν, ένα πάρτυ, όπου βρίσκονται κάθε είδους νέοι και νέες. Τι είναι δυνατόν να προκύψει από τη μεταξύ τους επαφή;

Αλλά πρέπει πρώτα να προσπαθήσουμε να κατατάξουμε αυτούς τους νέους και τις νέες, να δούμε δηλαδή ποιά «γλώσσα» μιλάει ο καθένας κι' η καθεμία, ή, με απλούστερα λόγια, να ξεκαριδιάσουμε το χαρακτήρα, τις τάσεις, τις ομοιότητες και τις αντιθέσεις, που υπάρχουν μεταξύ τους.

Για ν' απλουστεύσουμε τα πράγματα θα πάρουμε όκτώ χαρακτηριστικούς τύπους νέων κι' άλλους τόσους κοριτσιών.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

1) Ο φθασμένος. — Μη σας εκπλήσσει ο χαρακτηρισμός. Πολλοί νέοι είναι φθασμένοι από τα 25 τους χρόνια, ενώ, αντίθετα, υπάρχουν άνδρες που... δε φθάνουν ούτε στα πενήντα. Έκείνο, που τον χαρακτηρίζει είναι η ωριμότητά της σκέψης. Έχει σαφείς και ξεκαθαρισμένες αντιλήψεις για όλα τα πράγματα. Αγαπάει τις γυναίκες, αλλά είναι σε θέση να ξεχωρίσει τι αξίζει η καθεμία. Δίνει πρόθυμα συμβουλές και ο ρόλος του προστάτου του άρρεα.

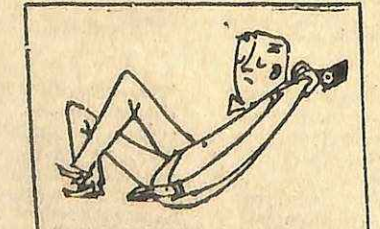
2) Ο ανήσυχος. — Καταπιάνεται μ' ένα σωρό πράγματα, αλλά τ' αφήνει μόλις του περάσει ο πρώτος ενθουσιασμός. Έχει πάντα κάτι καινούργιο στο μυαλό του. Οι γυναίκες του άρεσουν όλες. Σήμερα ή μια κι' αύριο ή άλλη. Δεν έχει ώρισμένες προτιμήσεις.

3) Ο καιροσκόπος. Είναι υποχρεωτικώτατος για τη γυναίκα που έχει κάτι να του προσφέρει: προίκα, υποστήριξη, κοινωνική προβολή, κλπ. Οι άλλες δεν τον ενδιαφέρουν.

4) Ο κοσμικός. Οι «Αγγλοι» τον λένε «πλάιμπόι». Δεν κάνει συνήθως καμιά δουλειά. Ζη με κομπίνες. Αλλά τα καταφέρνει περίφημα. Η φιλοδοξία του είναι να λαμπρή στις κοσμικές συγκεντρώσεις, θα προκαλέσει το ενδιαφέρον του, όχι γιατί του αρέσετε, αλλά γιατί θα μπορέσει να επιδειχθεί κοντά σας.

5) Η «άρκεύδα». Είναι καλλιτέχνης, επιστήμων ή συγγραφέας με επιτυχία. Αποφεύγει τις γυναίκες, γιατί φοβάται μήπως τον απομακρύνουν από τις απασχολήσεις του.

6) Ο κυνικός. Προσπαθεί να κάνει εντύπωση με τις ωμές εκφράσεις του. Καταφρονεί όλα τα εύθινα αισθήματα. Οι υλικές α-

Βουρλοζ

ΠΟΙΟ ΚΑΒΑΛΙΕΡΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ ΑΠΟΨΕ;

Καντρίλλες του έρωτα και της ζωής

πολύσεις αποτελούν το ιδανικό του.

7) Ο αυταρχικός. Είναι κατά βάθος καλός, αλλά θέλει να έχει αυτός γνώμη για όλα. Δείχνεται περιποιητικός στις γυναίκες. Δεν είναι πρόθυμος, όμως, σε υποχωρήσεις.

8) Ο άβουλος. Δεν έχει καμιά δική του ιδέα. Πρέπει πάντα κάποιος να τον ρυμουλκή.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

1) Η ρομαντική. Δεν ανήκει στη σύγχρονη εποχή. Πιστεύει πάντοτε στην αγνή αγάπη, τρελαίνεται για το σεληνόφωο και δακρύζει ακούγοντας έναν όμορφο στοχασμό.

2) Η επιτηδευμένη. Μιλάει καλά, ντύνεται με την τελευταία μόδα, χορεύει περίφημα, είναι προσεχτική στη δουλειά της, φλερτάρει με πολλή τέχνη... Είναι ο τύπος της επιτηδευμένης τελειότητας. Άλλα κανείς δεν ξερεί τι κρύβεται κάτω απ' αυτό το προσωπείο.

3) Η διαχυτική. Είναι ζωηρή, αυθόρμητη, απασχολείται με κάμποσα σπορ και καταπιάνεται με διάφορα άλλα πράγματα. Πολλές φορές δίνει την εντύπωση ευέλικτης. Προσπαθεί να πείσει όλους, ότι δεν την τρομάζει τίποτε.

4) Η κλειστή. Βασανίζεται από διάφορα συμπλέγματα. Η ζωή αποτελείται γι' αυτήν από ένα σωρό προβλήματα, που αδίκαια προσπαθεί να λύσει.

5) Η σνόμπ. Ψευδοδιανομένη, ψευδοχαρακτηρισμένη, ψευδοκαλλιτέχνης, προσπαθεί να πρωτοτυπήσει, για να κρύψει την κενότητα της.

6) Η ανεξάρτητη. Ξέρει πάντα τι θέλει, κάνει εκείνο που της αρέσει και μιλάει ξεκάθαρα σ' όλους. Δε δημιουργεί εύκολα φιλίες και γι' αυτό έχει συχνά την εντύπωση πως είναι μόνη.

7) Η διανοούμενη. Βρίσκεται πάντα στα σύννεφα. Τα μικρά προβλήματα της καθημερινής ζωής και οι κοινοί θνητοί, που ασχολούνται μ' αυτά, την αφήνουν αδιάφορη.

8) Η υπερμοντέρνα. Ντύνεται προκλητικά, ανακατεύει βωμοκαλλιτεχνία στη συζητήσή της, ξεφουρνίζει παροδοξολογίες και τρελαίνεται για το σκάνδαλο.

Ας προσπαθήσουμε τώρα να φέρουμε σ' επαφή καθεμιά απ' αυτές τις γυναίκες με καθενα από τους άνδρες, που αναφέραμε. Τι

θα προκύψει από τις συναντήσεις τους; Νά τα πιθανά ενδεχόμενα:

1.

Ρομαντική + Φθασμένος: Μπορεί να γεννηθεί μεταξύ τους ή μεγάλη αγάπη. 'Αλλ' είναι επίσης πιθανόν να μην αισθανθούν την επιθυμία να ξαναβρεθούν ποτέ πιά.

Ρομαντική + Ανήσυχος: Εύχρηστη βραδιά. Κουβέντες ασκοπέτες. Κάποια υποψία φλέρτ, αλλά χωρίς συνέπειες.

Ρομαντική + Καιροσκόπος: Θα ενδιαφερθεί για σας: α) 'Αν σας κρίνει σαν «εύκολη» και β) 'Αν έχετε προίκα.

Ρομαντική + Κοσμικός: Προσέξτε, μη δελεασθείτε από τους καλούς τρόπους του, που είναι μόνο επιφανειακοί κι' από τον «αέρα» της κοσμικότητας που έχει. Δε θα είσαστε γι' αυτόν παρά μια ευχάριστη περιπέτεια.

Ρομαντική + «Αρκεύδα»: Δεν αξίζει τον κόπο να επιχειρήσετε τίποτα. Στην καλύτερη περίπτωση, θα σας πη μερικές ευγενικές λέξεις. 'Αλλά, στο βάθος της ψυχής του, θα σας δει σαν επικίνδυνη έχθρα, που θέλετε να τον απομακρύνετε από τις αγαπημένες ασχολίες του.

Ρομαντική + Κυνικός: Ο κυνικός είναι για σας ο λύκος, που μπορεί να σας φάει, αν δεν προσέξετε. Ο τύπος αυτός, που είναι ακριβώς το αντίθετο από το ιδανικό σας, άσκει πάνω σας μια περιέργη έλξη, κι' αν συμβεί να έχετε κουρασθεί από τον ρομαντισμό σας, θα είναι πολύ εύκολο να πέσετε στην παγίδα.

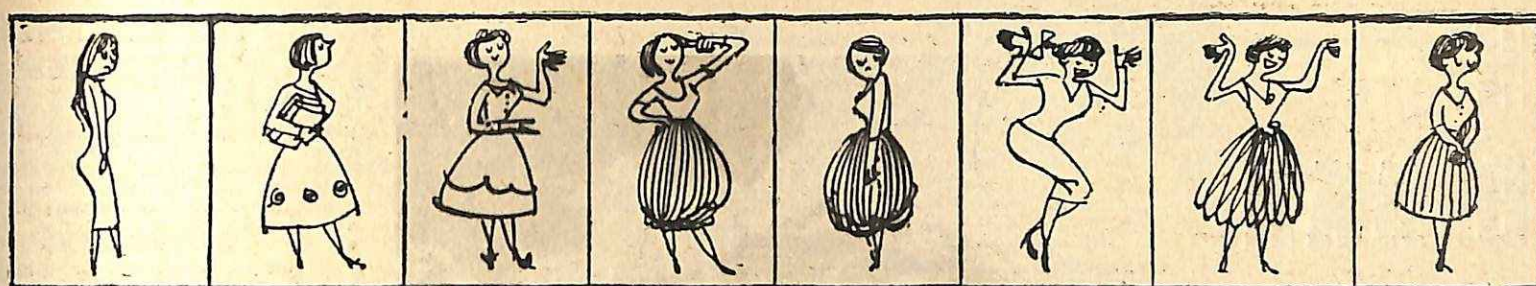
Ρομαντική + Αυταρχικός: Νά ένας τύπος, που μπορείτε να συγκινήσετε με την τρυφερότητα και τις όνειροπολήσεις σας. Ο αυταρχικός αισθάνεται περισσότερο από κάθε άλλον την ανάγκη της αγάπης και της στοργής. Κατά βάθος, είναι ένα μεγάλο κακομαθημένο παιδί.

Ρομαντική + Βουρλοζ: Ο βουρλοζ τύπος μοιάζει με τις ρυμουλκές. Πρέπει να βρεθεί κάποιος για να τον παρασύρει μαζί του. Με το δικό σας χαρακτήρα, όμως, δε θα το πετύχετε.

2.

Επιτηδευμένη + Φθασμένος: Μην προσπαθήτε να τον γοητεύσετε. Δεν του αρέσει ο τύπος σας.

Επιτηδευμένη + Ανήσυχος: Αμοιβαία αδιαφορία ή κεραυνόβολος έρωας. 'Αλλά τα αισθήματά αυτού του είδους είναι από

Υπερμοντέρνα

Διανοούμενη

Ανεξάρτητη

Σνόμπ

Κλειστή

Διαχυτική

Επιτηδευμένη

Ρομαντική

κείνα, που ξεθυμαίνουν γρήγορα και που αφήνουν πίσω τους μιάν απορία: «Τί βρήκα σ' αυτόν; (ή σ' αυτήν);».

Επιτηδευμένη + Καιροσκόπος: Είσατε πλασμένοι για να συνεννοηθείτε, αν, βέβαια, παίξετε κι' οι δύο μ' ανοιχτά χαρτιά, πράγμα που είναι πολύ αμφίβολο.

Επιτηδευμένη + Κοσμικός: Παίξετε περίπου το ίδιο παιχνίδι και μπορείτε να συνεννοηθείτε για μιά εβδομάδα ή για ένα μήνα...

Επιτηδευμένη + «Αρκεύδα»: Είσατε ίσως η γυναίκα που θα μπορούσε να τον εξημερώσει. 'Αλλά χρειάζεται κόπος και μεγάλη δεξιότητα, ώσπου να καταικήσετε την καχυποψία του.

Επιτηδευμένη + Κυνικός: Δεν ταιριάζετε, γιατί δεν εμπνέετε εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλο.

Επιτηδευμένη + Αυταρχικός: Θα είναι πολύ δύσκολο να προκαλέσετε το ενδιαφέρον του.

Επιτηδευμένη + Βουρλοζ: Είναι για σας μιά καλή λεία, αν, βέβαια, αξίζει τον κόπο ν' ασχοληθείτε μαζί του.

3.

Διαχυτική + Φθασμένος: Εύχρηστη βραδιά. Τίποτε άλλο.

Διαχυτική + Ανήσυχος: Μπορείτε να γίνετε καλοί φίλοι, να πάτε κάμποσες φορές μαζί στον κινηματογράφο, σ' ένα χορό κλπ. 'Αλλ' είναι σχεδόν αδύνατο να καταλήξετε σε μόνιμο σύνδεσμο.

Διαχυτική + Καιροσκόπος: Συνάντησε χωρίς σημασία.

Διαχυτική + Κοσμικός: Αμοιβαία συμπάθεια. 'Ισως ευχάριστη, άλλ' εφήμερη περιπέτεια.

Διαχυτική + «Αρκεύδα»: Ο αυθόρμητος σας τον εκνευρίζει. Είσατε γι' αυτόν ο πιο ανυπόφορος γυναικίος τύπος.

Διαχυτική + Κυνικός: Μπορείτε να πάτε πολύ μακριά μαζί. Το «πολύ μακριά» σημαίνει, ότι μπορείτε να γκρεμίζετε όλους τους φραγμούς μέσα σε μιά βραδιά ή σε μερικές ημέρες.

Διαχυτική + Αυταρχικός: Δε θα μπορούσατε να συνεννοηθείτε.

Διαχυτική + Βουρλοζ: Θα μπορούσατε να γίνετε γι' αυτόν ο κινητήρ, που θα τον κάνει να βγί από την απάθειά του.

4.

Κλειστή + Φθασμένος: Πιθανή φιλία. 'Αλλ' η διαγής σκέψης του φθασμένου άνδρα σας φαίνεται ανυπόφορη. Θα τον θέλατε λιγότερο κατηγορηματικό.

Κλειστή + Ανήσυχος: Θα νοιώσετε ένα ξεκούρασμα κοντά του, γιατί θα καταλάβετε πως υπάρχουν άνθρωποι, που βασανίζονται περισσότερο από σας. 'Αλλ' ο ανήσυχος δεν είναι ο τύπος που θα σας γιάτρεψι από τα συμπλέγματά σας και θα διαλύσει τις αγωνίες σας.

Κλειστή + Καιροσκόπος: Καμιά συνεννόηση.

Κλειστή + Κοσμικός: Δεν είσατε ο τύπος του.

Κλειστή + «Αρκεύδα»: Είναι δυνατόν να προκαλέσετε το εν-

διαφέρον του. Θα τον συγκινήσουν περισσότερο οι αμφιβολίες, οι φόβοι, τα συμπλέγματά σας κλπ.

Κλειστή + Κυνικός: Ζητε σε διαφορετικούς κόσμους. Ο κυνικός δεν έχει καμιά επιφύλαξη, ενώ σεις βλέπετε παντού αλυσά προβλήματα.

Κλειστή + Αυταρχικός: 'Αν μπορούσατε να του δώσετε την εμπιστοσύνη σας, θα ήθε, ότι όλα τα προβλήματά σας θα λυθούν.

Κλειστή + Βουρλοζ: Μεγαχολική βραδιά.

5.

Σνόμπ + Φθασμένος: Οι πό-

Η εκλογή του κατάλληλου καβαλιέρου εξασφαλίζει ευχάριστο χορό...

ζες και τα σκέτσα σας δεν έχουν καμιά επίδραση σ' αυτόν.

Σνόμπ + Ανήσυχος: Καμιά συνεννόηση.

Σνόμπ + Καιροσκόπος: Μην προσπαθήτε να τον γοητεύσετε. Θα χάσετε άδικα τον καιρό σας.

Σνόμπ + Κοσμικός: Μπορείτε να περάσετε μαζί του μιά ή περισσότερες ευχάριστες βραδιές. Τίποτε άλλο.

Σνόμπ + «Αρκεύδα»: Δε θα του κάμετε καμιά εντύπωση ή θα σας βρή μόνο αντιπαθητική.

Σνόμπ + Κυνικός: 'Επί τέλους! Θα σας τὰ ψάλλει από την καλή κι' ίσως το μάθημα να είναι σωτήριο για σας.

Σνόμπ + Αυταρχικός: Ο αυταρχικός απεχθάνεται τον τύπο σας.

Σνόμπ + Βουρλοζ: Μπορείτε να του κάμετε εντύπωση, αλλά θα τον βαρεθείτε γρήγορα.

6.

Ανεξάρτητη + Φθασμένος: Θα τον βρήτε πολύ απλό για σας. 'Η βεβαιότητα, που έχει για όλα, σας πειράζει. Είναι σα να μπαίνει στα δικά σας οικόπεδα.

Ανεξάρτητη + Ανήσυχος: Ο τύπος αυτός σας προκαλεί συμπόνοια. Δεν τον καταλαβαίνετε.

Ανεξάρτητη + Καιροσκόπος: Προσέξτε, γιατί κοντά του μπορείτε να κάμετε τα φτερά σας. Δεν είσατε τόσο δυνατή όσο νομίζετε, κι' αλλιώς αν ο καιροσκόπος βρή κάποιο νόημα στην πανοπλία σας. ('Αν, βέβαια, νο-

7.

Διανοούμενη + Φθασμένος: 'Η ωριμότητα της σκέψης αυτού του ανθρώπου σας ένοχλει. Σας δίνει την εντύπωση πως κρατάει στα χέρια του εκείνο που σεις ψάχνετε να βρήτε. Αυτός, από τ' άλλο μέρος, σας βλέπει με μεγάλη συγκάταση. Σίγουρα, δε μπορείτε να συνεννοηθείτε.

Διανοούμενη + Ανήσυχος: Πληγίς κι' από τα δύο μέρη.

Διανοούμενη + Καιροσκόπος: Θα προσπαθήσει να σας κάνει εντύπωση, αλλά δε θα τον ξαναβείτε. Κι' αν τύχη να τον ξανασυναντήσετε, θα σας δικαιολογήσει, ότι έχασε τη διεύθυνσή σας.

Διανοούμενη + Κοσμικός: Δε μιλάτε την ίδια γλώσσα και καμιά συνεννόηση δεν είναι δυνατή μεταξύ σας.

Διανοούμενη + «Αρκεύδα»: Δε μπορείτε να του συγχωρήσετε το ότι μπαίνει μέσα στα δικά σας οικόπεδα, χωρίς να νοιάζεται για την παρουσία σας.

Διανοούμενη + Κυνικός: Θα σας δώσει την ευκαιρία να δώσετε μερικά πράγματα πιο καθαρά και θα σας κάνει ν' αμφιβάλλετε για την πνευματικότητα των αναζητήσεών σας. Νομίζετε πως τον αντιπαθείτε, άλλ' αν δείξη λίγη επιμονή, είναι πιθανόν, ότι η άμυνά σας θα καταρρεύσει άμεσως.

Διανοούμενη + Αυταρχικός: Βρισκόσαστε σε διαφορετικούς πλανήτες. Δε μπορείτε να συνεννοηθείτε.

Διανοούμενη + Βουρλοζ: 'Αν έχετε ανάγκη από ένα πειραματόζωο, για να δοκιμάσετε την αξία ώρισμένων θεωριών, μη χάνετε την ευκαιρία.

8.

Υπερμοντέρνα + Φθασμένος: Δε θα δυσκολευθεί να σας κατακτήσει. 'Αλλά δε θα είσαστε γι' αυτόν τίποτε άλλο από μιά εφήμερη περιπέτεια.

Υπερμοντέρνα + Ανήσυχος: Για το χατήρι σας, θα γίνει πιο πρωτοποριακός από σας. Κι' ίσως τον κάμετε να πιστέψει πως βρήκε το δρόμο του...

Υπερμοντέρνα + Καιροσκόπος: Το πιθανότερο είναι, ότι δε θα του κάμετε εντύπωση.

Υπερμοντέρνα + Κοσμικός: Ταιριάζετε, γιατί και σεις κι' αυτός τρελαίνεστε για την επίδειξη και για όλους τους σύγχρονους εξωφρενισμούς.

Υπερμοντέρνα + «Αρκεύδα»: Σας βλέπει σαν τύπο, που ενδεχεται να βελήσει να τον μελετήσει από πιο κοντά.

Υπερμοντέρνα + Κυνικός: Θα μπορούσατε να συνεννοηθείτε θαυμάσια, γιατί περπατάτε πάνω στον ίδιο δρόμο.

Υπερμοντέρνα + Αυταρχικός: 'Αν δε σεβόταν την αξιοπρέπειά του, θα σας χαστούκιζε ή θα σας έλεγε μερικά πολύ σκληρά λόγια.

Υπερμοντέρνα + Βουρλοζ: Είσατε η φωτιά και είναι το νερό. Δεν ταιριάζετε.

1) Έπανωφόρι από άσπρόμαυρο λαϊνάξ. 2) Έπανωφόρι και φούστα όμοιόχρωμα και κα-
ζάκα χρωματιστή.

στον τὴ μυτερὴ γραμμὴ, πὺ εἶναι καὶ τὸ χα-
ρακτηριστικὸ τῶν σεμιζιέ. Γιὰ συμπλήρωμα, ὑ-
πάρχει γιακάς καὶ ρεβέρ κλασσικά.

Τὸ ἐδάφει στίς φουστές ἐπιτυγχάνεται μὲ φύλλα, ποὺ λοξεύουν πρὸς τὰ κάτω καὶ πολλὰς φορές, ἓνα ἀνοιγνὺν στὰ πλάγια τοῦ μπροστινοῦ φύλλου, φιλοξενεῖ ἐσωτερικὰς τσέπες, μ' ἓνα καθεστὸ τελεῖωμα ἐξωτερικῶς.

“Ας τονίσουμε ακόμη τὴ μόδα πάντα τῶν
ριχτῶν ὤμων, ἐφ’ ὅσον ἔχομε μανίκια ἢ τὴν
κιμονὸ κόψι, πού ἔχει καὶ ἐδῶ τὴ θέσι της.

ΛΟΥΣΑΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

‘Ο συνδυασμός φούστας καὶ βέστας σ’ ἓνα ἀμπιγιέ σύνολο φοριέται πάντα πολύ. Τελευταία βλέπομε νὰ χρησιμοποιητῇτα ἰδιαίτερα γιὰ παρόμοιους συνδυασμούς τὸ βελούδο σὲ βαθιεῖς ἀποχρώσεις, ἀλλὰ καὶ σὲ ζωηρές.

Τὰ σύνολα αὐτὰ ἀκολουθοῦν στὴν κόψι τους τὴν εὐθεία γραμμὴ. Ἡ φούστα, ὁλόϊσια, δειχνεὶ συχνὰ καὶ μιὰ τάσι στενέματος πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ βέλστα ἀρετὴ κατὰ φύσιν γίνεται οὐκ ἐπὶ καὶ συν-
χρῆσι χοίρει κομψοῦμαι, μένοντα μπροστὰ ἀνοι-
χτῇ. Ἡ συννηστεύουσα κόφι εἶναι ἡ κίμωνό με τὰ
μακίγια τρούα- κάφ. Αὐτὸ τὸ ἀμπεῖν σὺνολο
θα συνοδεύεται πάντα ἀπὸ μιὰ λουσατὴ μετα-
ξοτὴ μπλοῦζα σ' ἕνα φορὰ συνδυασμὸ χροῖα-
τα πρὸς τὸ γιέ- πίες. Συχνὰ ἡ ἴδια ἡ βέλτα
φοροῦμεται με ὁμοιο μεταξὸν σὰν τῆς μπλου-
ζας. Τόσο τὸ μεταξὸν τῆς μπλουζας, ὅσο καὶ

Λουσάτο ντὲ - πιὲς ἀπὸ βελουδο.

τῆς φόδρας πορεῖ νὰ εἶναι σταμπᾶτο ἢ μονό-
χρωμο, φτάνει νὰ ταιριάξῃ μὲ τὸ ὕφασμα τοῦ
ντὲ - πιές.

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΤΡΟΥΑ - ΠΙΕΣ

Τελευταία είναι πολύ της μόδας τὰ χτυπητά φανταζή λαινάς σὲ ἔντονες ἀντιθέσεις χρωμάτων. Ἰδιαίτερα κυριαρχεῖ τὸ ἀσπρόμαυρο καὶ τὸ βλεπόμενόν συχνά σὲ σύνολα τρουά-πιές, πὺν συνδυάζουν τὸ ὁμοίμορφο ἐπανωφόρι μὲ τὴ φούστα, ἐνῶ ἡ μπλούζα - καζάκα ἔχουν διαφορετικὰ χρώμα.

Ἐνα παρόμοιο μοντέλο μᾶς ἐμφανίζει μιὰ φούστα ἀπὸ λαϊνὰς ἀσφαρμονοῦ σὲ ἐνθουσιασμικὴν κόψη, ἀλλὰ μὲ μιὰ βαθεῖα πιέττα μπροστά, πού τῃς προσδίδει τὴν ἀπαιτούμενην ἀνεση. Ἡ φούστα συμπληρώνεται ἀπὸ μιὰ καζάκα, καμωμένη μὲ μαῖζρο ξέρσεύ. Κομπῶνε μπροστά μὲ στρογγυλὸ κλείσιμο λαμπού, ἔχει νανίκια τρουάνκαρ καὶ στενὴ δετὴ ζώνη στὴ μέση. Τὸ τοῖτο συμπληρώμα εἶναι ἕνα ἐπανωφόρι ὁμοιομορφοῦ μὲ τὴ φούστα. Εἶναι σταυροῦ μὲ τρία ζεύγη κομπιὰ καὶ ἡ γραμμὴ του εἶναι ἐξάεξ μὲ ἐλαφρὰ τοινομένη τὴ μέση. Παρουσιάζει, ἐπὶ πλεόν, τὸ σκέρτσου γὰ ἐπαναλαμβάνη μπροστά τὴν πιέττα τῆς φούστας, ἡ ὁποία ἀφίνεται εὐθέως ἀμέσως μετὰ τὸ τελευταῖο ζεύγος κομπιῶν.

Στο λαμό έχουμε μικρό μυτερό άνοιγμα, πού συμπληρώνεται με μικρό γαζάκι και μικρά ρεβέ. Το μέκος των μακιγιάζ είναι λίγο πιο κοντό απ' το κανονικό. Αφίνει δηλαδή άκαλυπτο τον καρπό του χεριού. Πρόκειται για ένα κομψότατο σύνολο, πρακτικό για την κάθε στιγμή μέσα στην πόλι, αλλά και για εκδρομές ή ταξίδια.

1) Ἀμπιγιέ φόρεμα με κοκγιέ. 2) Τὸ πλισσεδωτὸ πανὸ στὸ πλάι. 3) Καθημερινὸ εὐθύγραμμο φόρεμα. 4) Τὸ σταυρωτὸ κούμπωμα τοῦ κορσὰς συνοδεύεται ἀπὸ ἑβαξέ φούστα.

Η ΖΩΝΗ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Ἄναμεσα στὶς τόσες ιδιοτροπίες, πὺν μᾶς προσφέρει ἡ γραμμὴ τῶν ἐπανωφοριῶν, μιὰ προεξέχουσα θέσι ἔχει καὶ ἡ ζώνη, πὺν δίνει στὸ ἐπανωφόρι μιὰ χαρακτηριστικὴ χάρι.

Τὰ ἐπανωφείρια, πού ἔχουν ζώνη, ἀκολουθοῦν πάντα τὴν ἐβάε γοαμμὴ, μὲ τὸ φάρδος πού ἀρχίζει ἀπὸ ψηλά, γιὰ νὰ περιορισθῇ στὴ μέση καὶ πάλι νὰ ψῆλῃ ἀποκτήσῃ ἀνεσι πῶ κατω. Συχνά τὸ κοῦντωμα σ' αὐτὰ τὰ ἐπανωφείρια εἶναι σταυρωτὸ, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται καὶ τὸ εὐθύ-γοαμμο, μὲ μιὰ σειρά κοῦνιά.

Πολύ συχνά γαρνίρονται με γούνα και αυτά τους προσθέτει λουσατή εμφάνισι. Μή ξεχνάμε και τις τσέπες, που έχουν πάντα τη θέσι τους, πότε μεγάλες, πότε μικρές, πότε εξωτερικές, πότε κοφτές, οριζόντιες ή κάθετες.

Τὰ φανταίξι λαιναῖς εἶναι τὰ πρὸ ταιριαστὰ
γι' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ ἐπανωφόρια, ἀλλὰ δὲν
ἀποκλείονται καὶ τὰ μονόχρωμα.

Η ΚΑΠΑ «ΑΜΑΞΑ»

Ὁ ἀμαξᾶς, πὺν ἄλλοτε ἦταν ἐκτεθειμένος
 πότε στὴ ζέστη, πότε στὴν παγωνιά καὶ πότε

στη βροχή, ήταν εφοδιασμένος με μία κάπα, που οδηγούσε τον προφύλασσε. Ἡ κάπα αὐτὴ ήταν φορηασιμένη στους ὄμιους καὶ σέ-
παζε τὸ μισό του σῶμα καὶ τὰ μπράτσα. Νά,
λοιπόν, πού ἡ μόδα τὴ φέρνει στὴν ἐπικαρτί-
α καὶ σπείζει με αὐτὴν τὰ ἐπαναφορία μας.

Συνηθως συνδυάζεται με την ριχτή κόψη, είναι δὲ καὶ ἀνεξάρτητη, ὥστε νὰ προστίθεται καὶ νὰ ἀφαιρῆται ὅποτε θέλομε.

Τό τελείωμα στο λαιμό είναι σκέτο. Δεν αποκλείεται όμως να έχει κι ένα μικρό γυριστό γιακαδάκι. Αυτό θα εξαρτηθεί και από το τελείωμα του επανωφοριού. Πάντως, το σύνολο της γραμμής του δίνει στη σιλουέτα κάτι το έντελως μοντέρνο.

ΟΙ ΜΑΚΡΕΙΕΣ ΚΑΠΕΣ

Ἄφου μιλοῦμε γιὰ κάπες, ἂς μὴν παραλεί-
ψωμε γὰ ἀναφερόμεθα καὶ τίς μακροεῖς, ποὺ ἀν-
τικαθιστοῦν τὰ ἐπανορθώρια καὶ εἶναι τόσο τῆς
μόδας! Ἐμφανίζονται καὶ σὲ τύπο ἁπλὸ καὶ σὲ
τύπο λουσάνο καὶ τότε συμπληρώνουν μιὰν ἁ-
πλιγὲ ἐμφάνισι.

Οἱ βραδυνὲς κάπες ἀκολουθοῦν μὲν πολὺ ἐ-

δαξέ γραμμή καὶ σχηματίζουν ἐπάνω ἓνα με-
γάλο νωμίτη.

Ἄντιθετα, οἱ καθημερινὲς κόπες ἀκολουθοῦν τὴν ἴση γραμμὴ, εἶναι φορμαριστὲς στοὺς ὤμους καὶ φαρδαίνουν ὅσο προχωροῦν πρὸς τὰ κάτω.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μόνο η βροχή μπορεί να εμποδίσει τα παιδιά να κάμουν τόνε περίπατό τους. Ποτέ το κύρο! Βέβαια, όμως, πρέπει να είναι καλά ντυμένα, για να μην κινδυνεύουν να κρυθώσουν. 'Αφ' ότου επεβλήθη το παντελόνι, είναι τό πιο κατάλληλο ντύσιμο για τα μικρά κοριτσάκια. Δέν διαφέρει, φυσικά, από τό ντύσιμο τών αγοριών, γιατί όλα τα παντελονάκια έχουν τό ίδιο κόψιμο. Είναι μάλλον ελαφροστά στα πόδια και κοιμπώνουν στο μπουστάκι με κοιμπάκια φανερά.

Τὰ συμπληρώσανον πωλούβορ καὶ ὑπάρχει κί-
 ἕνα τρίτο ἐξάρτημα: ἡ θέστα πού παίρνει διὰ-
 φορὲς μορφές. Ἐχει μία εὐθύγραμμη οἰχτή κό-
 ψι καὶ κλείνει μὲ μία σειρὰ κουμπιά, ἀλλὰ μπο-
 ρεὶ νὰ κλείνῃ καὶ σταυρωτῶ μὲ δυὸ σειρὰς
 κουμπιά.

1) Μακρύ παντελόνι και βέστα - κουκούλα.
2) Το ίδιο για μεγαλύτερη κοπελίτσα.

Έπειτα έχουμε την πρακτική βέστα-μπλούζα, που έχει ως βάση ένα ναιμίτη και καταλήγει σουρωτή. Κλείνει δε με έλαια κι' έχει και πρόσθετη κουκούλα.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Η έδαζε γραμμή είναι πάντα της μόδας για τις κοπελίτσες. Τα καθημερινά τους φορέματα γίνονται συνήθως από φανέλλα. Άλλα για τα πιο λουσάτα, χρησιμοποιούμε το κοτλέ βελούδο.

Το μπουστάκι σχηματίζει μπροστά πλαστρόν με τις ραβδώσεις του κοτλέ οριζόντιες. Το φόρεμα κλείνει στοργυλά στο λαιμό κι' ένα μικρό γιακαδάκι και κουμπώνει πάνω στο πλαστρόν. Τα μανίκια είναι κοντά και η φούστα με πολλές σούρες.

Τα φανελλένια σύνολα έχουν φουσιτίτσες με κουφοκιεττες και συνοδεύονται από ριχτές βέστες.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΙΑ

Τ' αγορίστικα αδιάβροχα ακολουθούν την κόψη οργάνων και γίνονται σταυρωτά με κλασικό γιακά και ρεβέρο.

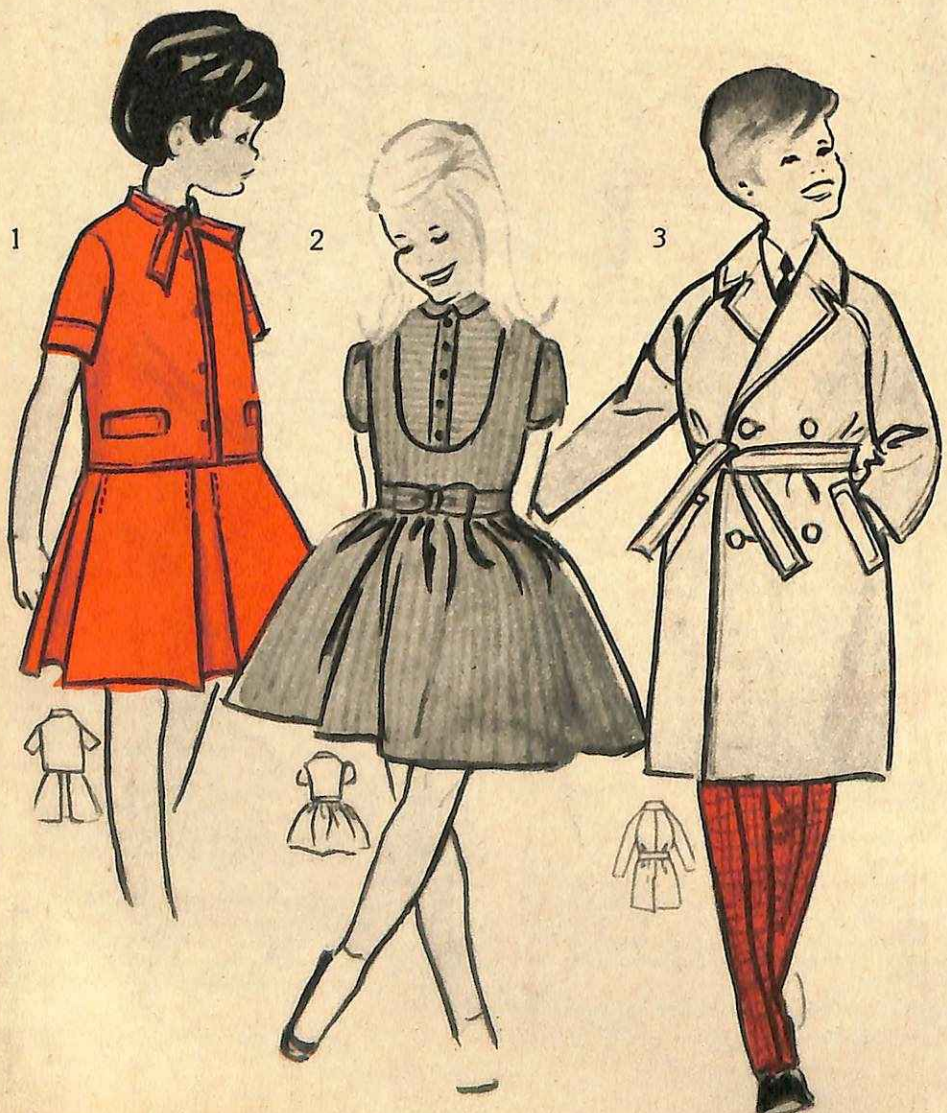
Άλλοτε πάλι έχουν και ζώνη ξεχωριστή, που φοριέται κατά βούληση.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΓΙΑ Ν' ΑΝΤΕΧΟΥΝ ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ

Ποίν φορέσετε ένα ζευγάρι καινούργιες κάλτσες, βουτήχτε τις σε χλιαρό νερό κι' αφήστε τις να στεγνώσουν, απλωμένες πάνω σ' ένα τραπέζι. Ύστερα τοίψατε τις μύτες και τις φτέρνες τους με λίγο κερί ή παραφίνη. Έτσι ενισχύονται τα μέρη αυτά, που φθείρονται συνήθως πιο γρήγορα και οι κάλτσες διατηρούνται περισσότερο καιρό.

1) Σύνολο φούστας και βέστας. 2) Φόρεμα έδαζε από κοτλέ βελούδο. 3) Αδιάβροχο σε κόψη ραγελάν.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΓΙΑ Ν' ΑΝΑΣΠΗΚΩΣΕΤΕ ΈΝΑ ΞΕΠΙΛΟ

Συμβουλεύει συχνά να θέλετε ν' ανασπικήσετε ένα ξέπιλο και να μην έχετε κανένα για να σας βοηθήσει. Παίρνετε τότε ένα γερύ σκοινί (ή καλύτερα μια στερεωμένη λουρίδα πανί). Το περνάτε κάτω απ' το έπιπλο και το τραβάτε ώστε να ένωθούν οι δύο άκρες του. Περνάτε τη δεξιά άκρη γύρω απ' τη μέση σας και την πιάνετε με τ' αριστερό χέρι. Το ίδιο κάνετε για την αριστερή, την οποία πιάνετε με το δεξιά χέρι. Χαμηλώνετε σιγά-σιγά το σώμα σας, λυγίζοντας τα γόνατά σας, και τελειώνετε καλά το σκοινί. Ύστερα ακουμπάτε τις άκρες του σκοινιού στην κοιλιά σας κι' ανασπικήστε ηρεμία. Το έπιπλο θα σηκωθεί εύκολα, όσο βαρύ κι' αν είναι. Κι' η προσπάθεια δε θα ελάττωη καθόλου τους πνεύμονες ή τη σπονδυλική στήλη σας, άλλ' απεναντίας θα σας ωφεληθή, εάν όντως η γυναικεία.

Φαγητά με κολοκύθια

Τώρα που είναι η εποχή της κόκκινης κολοκύθας, μπορείτε να τη μεταχειρισθείτε για διάφορα φαγητά, άρκετα νόστιμα.

1) Πουρές ή σούπα. Ξεφλουδίζετε την κολοκύθα, την κόβετε σε μικρά κομμάτια και την βράζετε με ελάχιστο νερό αλατισμένο. Ύστερα τη λιώνετε. Τυγανίζετε μια κουταλιά άλευρο με λίγο βούτυρο ή λάδι, αναδύετε με λίγο γάλα ή ψευδόζουμο ή έστω με νερό και προσθέτετε τη λυωμένη κολοκύθα. Το όγρο πρέπει να είναι τόσο, ώστε να μείνει πηχτό το μίγμα. Προσθέτετε αλάτι, πιπέρι και σερβίρετε με γηγιανισμένα ψωμάκια. Μπορείτε επίσης να βράσετε μέσα μαζί ή πάντα (προσθέτοντας το ανάλογο νερό) και να κάνετε σουπιά.

2) Με δειντορολίβανο. Κόβετε την κολοκύθα σε λεπτές και πλατειές φέτες. Τυγανίζετε με λίγο λάδι μια σκελίδα σκόρδο. Βγάζετε ύστερα το σκόρδο και ρίχνετε στο ίδιο λάδι την κολοκύθα. Προσθέτετε αλάτι, πιπέρι και μια πρέζα δειντορολίβανου. Ανακατεύετε κάθε τόσο, προσέχοντας όμως να μην τρίψι η κολοκύθα. Σε 20 λεπτά, το φαγητό είναι έτοιμο.

3) Με λάδι και σκόρδο. Τυγανίζετε με λάδι μια σκελίδα σκόρδο. Βγάζετε έπειτα το σκόρδο και ρίχνετε στο λάδι την κολοκύθα, κομμένη σε φέτες όχι πολύ λεπτές. Προσθέτετε ντομάτα και μια κόκκινη πιπεριά ψιλοκομμένη. Τυγανίζετε, προσθέτοντας κάθε τόσο έστω το νερό λίγο αλατισμένο. Τέλος, βάζετε το ανάλογο αλάτι, πιπέρι.

4) Με αυγό. Ξεφλουδίζετε την κολοκύθα, την ψιλοκόβετε και τη βράζετε με λίγο αλατισμένο νερό. Τη σουρώνετε και προσθέτετε βούτυρο ή γάλα, αλάτι, πιπέρι και τριμμένο κρεμμύδι και καϊνάρω. Αφήνετε ένα τέταρτο σε σιγανή φωτιά, ανακατεύοντας συχνά. Έπειτα ρίχνετε 1-2 αυγά χτυπημένα με λίγο αλάτι και μια κουταλιά γάλα.

Μερικά σφάλματα

Είναι πολλά τα σφάλματα που κάνουν συνήθως οι γυναίκες και που έχουν άσχημο αντίκτυπο στην ομορφιά τους. Ας δούμε τα συνηθέστερα απ' αυτά:

Πλένουν το πρόσωπό τους με νερό και σαπούνι, αντί να το καθαρίζουν με μια καλή κρέμα. Έτσι, το δέρμα τους γεμίζει ρυτίδες, διευρυμένους πόρους και μαύρα στίγματα.

Ευρίσκουν τις γάμπες τους, αντί να μαδάνε τις τρίχες με τη μέθοδο του κερί, που τις δύνανται σιγά-σιγά και τις εξαφανίζει οριστικά.

Πουντράρον το πρόσωπό τους, χωρίς να το αλείφουν προηγουμένως με λίγη κρέμα. Έτσι, το δέρμα τους γίνεται πιο τραχύ, σαν τη φλούδα του πορτοκαλιού - γεμάτες από υπολείμματα πουντράς, φτιασιδιού και σκόνης.

Το θράδυ, κουρασμένες και νωσταγμένες καθώς είναι, αμειλούν να καθαρίσουν το πρόσωπό τους. Και, το πρωί, το δέρμα τους έχει την όψη... της Σελήνης, όπως φαίνεται με το τηλεσκόπιο. Ένώ, αν το είχαν καθαρίσει με ένα σαμπάνι, βουτηγμένο σε κρέμα ή σε τονωτική λοσιόν, θα το έβρισκαν το πρωί λείο, με τους πόρους του σφιγμένους και καθαρούς.

Παραπονούνται πως τα μαλλιά τους είναι στεγνά, σαν στουπιά. Δε σκέπτονται όμως καν να βουρτσίζουν τις ρίζες και το τριχωτό δέρμα με μια κατάλληλη βούρτσα.

Ξεχνάνε απλώς τα δόντια τους, ενώ πρέπει να τα πλένουν 3 φορές την ημέρα, όχι μόνο δριζόντια, αλλά και κατακόρυφα. Δεν κάνουν την απαραίτητη γυμναστική, κοιμούνται σε πολύ μαλακό κρεβάτι κι' έτσι έχουν, από νέες δακρύς, τους σκυφτούς και κοιλίτσες. Αμειλούν να φορέσουν ένα ζευγάρι πολλά γάντια. Αν όμως τα φορούσαν κι' αν έβρισκαν κάθε βράδυ τα χέρια τους με γλυκερίνη και λεμόνι, θα τα διατηρούσαν πάντα απαλά, μαλακά και ωραία.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΣΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο ιδιωτικός ντέτεκτιβ Λιού Μπράντον φτάνει στη Λαυρόπολι Σαίν - Ραφαέλ. Τον κάλεσε τηλεγραφικά ο συντάκτης και φίλος του Τζακ Σέπευ, που είχε πάει εκεί προηγουμένως για κάποια υπόθεση που τον άναθεσε ένας πελάτης. Ύστερα από λίγη ώρα όμως, τον ειδοποιούν απ' την αστυνομία πως ο Τζακ βρέθηκε νεκρός σ' ένα παθιγόν της πλάξ, δολοφονημένος με ένα σουβλί. Έχει αναλάβει την υπόθεση ο αστυνομικός Ράγκιν. Ξεκαθύνει δε πως, λίγο πριν απ' τη δολοφονία του, ο Σέπευ είχε φύγει απ' το ξενοδοχείο μαζί με μια δούλη, η κοπέλα, που την είχε ζητήσει. Η άγνοια αυτή της είχε εξαφανιστεί τώρα, αφήνοντας όλα της τα ρούχα στο παθιγόν. Ξαναγυρίζοντας στο ξενοδοχείο, ο Ράγκιν κι' ο Μπράντον βρίσκουν ανάστατη την κάμερα του Σέπευ. Κάποιος έχει φέρει παντού, για να βρή κάτι. Ο Ράγκιν επιμένει να μάθει απ' το Μπράντον ποιος ήταν ο πελάτης που είχε προσλάβει το Σέπευ.

— Δεν άστεινε όμως, κύριε ύπαστυνόμω. Πως έλατε να το ξέρω, αν ο Τζακ δεν έχ' αφήσει σημειώσεις;

— Άωστε μου τη διεύθυνση του γραφείου σας. Θάχεται, πιστεύω, καμιά γοαμιάτα, κάποιον υπάλληλο...

Τοίωσα τη διεύθυνση. Έχουμε ένα δακτυλογράφο, απάντησα. Είναι 17 χρονών. Μα δεν υπάρχει πιο έσων απ' αυτή! Δεν της λέμε ποτέ τίποτα για τη δουλειά μας.

Ο Ράγκιν δέ φανόταν να με πιστεύει...

— Όταν ανακαλύψετε τ' όνομα του πελάτη, έλατε να με βρήτε, μου είπε. Αν δε φανίτε ως αήτοιο, θάοθω τότε εγώ να σας βρω.

Βγήκε και ξανάκλεισε πίσω του την πόρτα, αφήνοντας πίσω του μια απειλητική ατμόσφαιρα, σαν σύννεφο δηλητηριώδους αερίου...

Είπα με το νου μου πως θάταν χαλκίτσο ν' αναβάλω το φαγητό μου. Κάτι μου λέγε πως ο Ράγκιν θα είδοποιούσε την αστυνομία του Σάν Φραντσίσκο, για να στείλουν ένα ντέτεκτιβ ν' αναζητή την Έλλα, πούν προλάβω εγώ να της μιλήσω.

Βγήκα λοιπόν απ' το ξενοδοχείο κι' έψαξα για κανένα φαρμακείο. Βρήκα ένα, 200 μέτρα μακρύτερα. Κλείστηκα στον τηλεφωνικό θάλαμο και ζήτησα το γραφείο.

Δεν είχα πη αλήθεια στο Ράγκιν, για την Έλλα. Ναι, ήταν 17 χρονών, αλλά είχε άλλο παρακάτω. Αντίθετα, ήταν μια έξυπνη κοπέλα, το μυαλό της έκοβε σαν ξυράφι.

Ξανάκουσα μ' ευχαρίστηση στο τηλέφωνο τη δροσερή φωνή της:

— Πρακτορείον Στάρ. Καλημέρα σας.

— Έδω Λιού, της είπα βιαστικά. Σας τηλεφώνω απ' το Σαίν Ραφαέλ. Ο Τζακ είχε έρθει εδώ για να υποθέσει και μου τηλεγράφησε ναρθώ κι' εγώ... Έχω άσχημα νέα. Έλλα! Τον δολοφονήσανε.

Την άκουσα ν' ανασταίνει με δυναλότητα, σαν να πνιγότανε... Άναπνέει πολύ το Τζακ. Όταν είχε πρωτοέρθει στο γραφείο μας, ο συ-

ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΠΙΡΤΑ

νεταίρος μου της έκανε το συνθημιμένο του ζόρτε. Μα τον έπαισα πως η κοπέλα ήταν ακόμη πολύ μικρή, κι' αυτός λογικεύθηκε και την άφισε ήσυχη.

Ώστόσο, της είχε κάνει ζωηρή έντιμωσι κι' ήθερα πως τον είχε μισοσφουτηθί.

— Τόν... δολοφονήσανε; τραύλισε με τρομουλαστή φωνή.

— Ναι. Άκούστε τώρα, Έλλα. Είναι σπουδαίο αυτό που θα σας πω. Η αστυνομία θέλει άπασιδημα να μάθει ποιά υπόθεση είχε αναλάβει και πως λέγανε τον πελάτη.

Ο Τζακ δε μου είχε πη τίποτα γ' αυτό. Σε σάς;

— Όχι και σε μένα. Μου είπε μόνο πως θα πήγαινε για δουλειά στο Σαίν Ραφαέλ και πως θα σας τηλεγραφούσε να πάτε και σεις εκεί. Πιστο! Άλλο!

Καταλάβαινα πως συγκατοίσε με ζοπο τ' αδαυόνα της. Τη λυόμωνα, μα δεν ήταν τώρα ώρα για συνασθηματισμούς.

— Πως το αναθέσανε αυτή τη δουλειά; ρώτησα. Με γράμμα ή τηλεφωνικά;

— Του τηλεφώνησε κάποιος.

— Είπε τ' όνομά του;

— Όχι. Τόν ρώτησα, αλλά δε θέλησε να μου το πη. Ζήτησε να μιλήσω μ' ένα απ' τους διευθυντές του πρακτορείου.

Έσπρωξα το κατέλλο μου πρὸς τὰ πίσω κι' άνάσνα με ζοπο. Ηταν τόσο βαρειά η άτιμωσφαιρα μέσα στο θάλαμο, ώστε μου φαινόταν πως βάραινε στους ώμους μου.

Είχα την έντιμωσι πως βοισκόμουν σε άδιέξοδο... Ξαφνικά ο-

μος, μου πέρασε μια ιδέα. Θυμήθηκα τη συνθήκη του Τζακ να κάνει σχέδια με το μολύβι, την ώρα που τηλεφωνούσε. Άλλοτε ζωγράφιζε γυναίκες - με άρεζε το ταλέντο - κι' άλλοτε σημείωνε φράσεις απ' την τηλεφωνική συνδιάλεξη. Ήταν άπρόκλητη άνάγκη γ' αυτόν. Δε μπορούσε να μιλήσει στο τηλέφωνο, χωρίς να δουλεύει το μολύβι του.

— Έλλα, είπα ζωηρά, κυττάχτε το στυπόχαρτο του γραφείου του! Τάχαρι μια πιθανότητα νάχη σημειώσει το όνομα του πελάτη. Ξερεστε τη συνθήκη του...

Προέμνα άνιπόμενα άπάντησε. Ο ίδιος τας κυλούσε στη ράχη μου. Έκαγε τσόν έσση μέσα στο θάλαμο. Ώστε αναγκάστηκα να μανιώσω την πόρτα για ν' αναάσω λίγα...

Είδα τότε τον άστυνομικό. Φαινόταν από μακριά η ιδιότητά του, κι' άς φούσε πολιτικά. Άκουμπσε τους άγκυρες του στον πάγκο του μπάο κι' είχε τὰ μάτια του κορφομένα στο αλντάνι με τον καπέ του, τόσο έπιμωνα που καταλάβαινα πως προσπαθούσε να μην κυττάει προς το μέρος μου.

Τάβαλα με τον έαυτό μου, για τη βλακεία μου, γιατί δεν είχα σκεφθί πως ο Ράγκιν θάθαε άποσώπασε να με παρακολούθησνε! Τώρα ο άνθρωπος του θα είχε καταλάβει πως τηλεφωνούσα στο γραφείο μου...

Η φωνή της Έλλα τράβηξε πάλι την προσοχή μου απ' τηλέφωνο.

— Έγω εδώ το στυπόχαρτο, μου είπε. Τάχαρον άπάνω του ένα σωρό μοντζούρες... πολλά σχέδια, αλλά μονάχα ένα όνομα: «Λη Κοήντν». Είναι γραμμένο με κεφαλαία τυπογραφικά γράμματα.

— Ο κέ, Έλλα. Ίσως νάνα ενδιαφέρον, ίσως όχι... Πάντως, έξαφανίστε άμέσως αυτό το στυπόχαρτο. Σίχστε το σε μικρά κομμάτια και πετάχτε τα στην τουα-

λέτα. Μπορεί να σάς έπισκεφθί η αστυνομία, από στιγμή σε στιγμή, και δε θέλω να το βρή... Περίμένο στ' άκουστικό.

Έπειτα άπό τρία λεπτά, η Έλλα ξαναήρθε στο τηλέφωνο.

— Έκανα όμως με όδηγήσατε, είπε.

— Όρα! Άκούστε με τώρα. Είπα στην αστυνομία πως είσαστε έσων και πως γι' αυτό δε σάς λέγαμε ποτέ τίποτα. Φροντίστε να πιάσετε καλά το ρόλο σας. Πέστε τους πως ο Τζακ πήρε ένα τηλεφώνημα και πως σάς είπε ότι θα πήγαινε στο Σαίν Ραφαέλ. Άλλά δεν ξέρετε γιατί, ούτε ποιος του τηλεφώνησε. Έτσι;

— Μάλιστα.

— Μην τὰ χάσετε! Θά σάς κάνουν άσφαλώς τους άγιοι, θα σάς πούν πως είσαστε σένενοχος... μα μη τους φροθήθε. Δε μπορούν ν' άποδείξουν τίποτα, γι' έτσι θά σάς άρίσουν γρηγορά ήσυχη.

— Πολύ καλά, Λιού.

— Και γάτι άλλο! Δε θάθελαι να το αναθέσω σε σάς, μα δε μπορώ να το κάνω εγώ, από δω που βρίσκομαι... Μπορείτε ν' αναγγείλετε στη γυναίκα του Τζακ το θάνατο του άνατός της; Πέστε της ότι της γράφο σχετικά. Θά στείλω άποψη του γράμμου. Θά φροντίσω έπίσης για την χηδεία. Τότε-ρα θά της τηλεφωνήσω.

Δεν πρόκειται να γυρίσετε σύντομα εδώ;

— Όχι. Σκοπεύω να εξακριβώσω για ποιο λόγο σκοτώσανε το Τζακ και ν' ανακαλύψω το δολοφόνο του... Λοιπόν, θά πάτε να τη δíte. Έλλα!

— Ναι, φυσικά.

Ύστερα, η κοπέλα πρόσθεσε, χαμηλώνοντας τη φωνή της:

— Μήκαμε δυο άγνωστοί στο γραφείο, αυτή τη στιγμή. Πιστεύω πως είναι άστυνομικοί.

Κι' έβλεπε το τηλέφωνο.

Έβγαλα το μαντίλι μου και σκούπισα το πρόσωπό μου. Βγήκα έπειτα απ' το θάλαμο, πλησίασα στο μπάο και στάθηκα δίπλα στον άστυνομικό. Έκείνος με κυττάζε ψυχρά και μου γύρισε την πλάτη.

Παραγγείλα ένα σάντουιτς και καφέ. Ο άλλος ήπιε το δικό του, άναψε ένα τσιγάρο κι' ύστερα, με προσποιητή άδιαφορία, βγήκε απ' το φαρμακείο, άναδύθηκε σε μια μαύρη άλινγκν κι' έφυγε.

Γύρισα στο ξενοδοχείο, σε μια-μνη ώρα κι' άνέδωκα κατ' ευθείαν στην καμάρια μου. Περγοννίτες μπροστά απ' το δωμάτιο του Τζακ, είδα την πόρτα άνοιχτή κι' έδριξα μια ματιά μέσα.

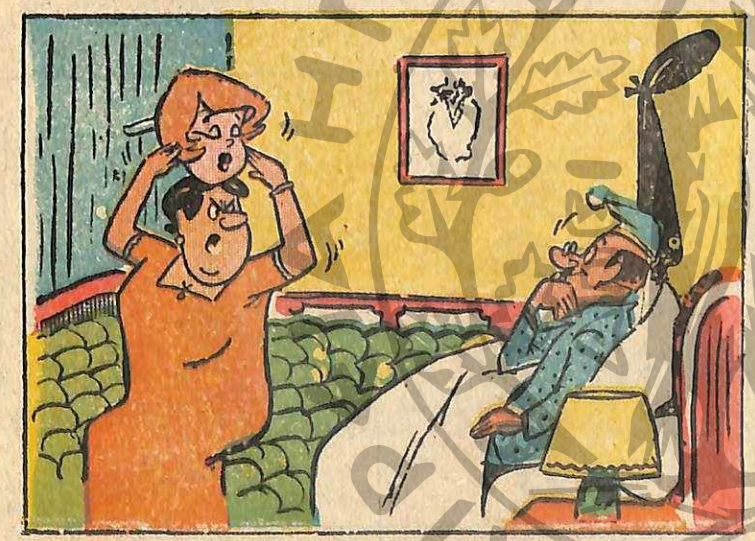
Ένας άντρας μεγαλόσωμος, με κακοφωμένο κοστούμι, στέκοταν κοντά στο παράθυρο, με τὰ χέρια στους γοφούς του, και κυττάζε γύρω. Μ' αντίληφθηκε και κόρφοσε πάνω μου τὰ μάτια του. Φαινόταν γιά πρόην άστυνομικός.

Θάνα ο ντέτεκτιβ του ξενοδοχείου σκέφθηκα.

Μήκα στην καμάρια και ρώτησα:

— Ξεμπερόδεψε κι' έφυγε ή άστυνομία;

— Τί γυρεύετε εδώ; γάγνισε δ

— Όχι!... Δε θα σου κάνω τη χάρι να κοιμηθώ μ' αυτή τη νύκτα!...

cris
tal
color

ΣΑΝΟΙΓΕΙ
ΒΑΦΕΙ
ΔΟΥΖΕΙ

ΟΙ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΤΟ
ΣΥΖΗΤΟΥΝ...

ΟΙ
ΑΝΔΡΕΣ
ΤΟ
ΘΑΥΜΑΖΟΥΝ!

GARNIER

ΕΝΤΕΛΟΣ ΔΕΡΜΑΤΙΝ ΔΙΑ ΓΡΩΤΗΝ
ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ ΑΙΘΟΥΣΕΣ GARNIER.
ΥΠΑΓΙΑΣ 16 3-6 Μ.Μ. ΤΗΛ. 233-232

Άλλος με βραχνή φωνή.

— Λέγομαι Μπράντον. Μένω στη διπλανή κάμαρα. Έσεϊς είσαι ο Γκορής;

— Έγινε «ναι».

Το δωμάτιο ήταν κάπως συγυρισμένο. Είχαν σκοπίσει τα μπαμπάζια και τα πομπώδη, μένανε όμως ακόμη μερικά. Τα συστάδια του κομμωτή ήταν κλειστά και τα χαρτιά μαζεμένα.

Τα πράγματα του Τζάκ βοσκονταν στοιβαγμένα σε μια γωνιά: δυο πολυμεταχειρισμένες βαλίτσες, ένα αδιάβροχο, ένα καπέλο και μια ρακέτα του τένις.

— Τελείωσαν, έδω; ρώτησα πάλι.

— Ο Γκορής κούνησε το κεφάλι του.

— Πρέπει να στείλουμε στη γυναίκα του αυτά εδώ, είπα. Μπορεί κανείς να τ' αναλάβει;

— Ναι, ο Τζόε, ο γκρουμ. Πέστε του το.

— Αν δεν έχετε τώρα τίποτα καλύτερο να κάνετε, έλατε στην κλάμα μου. Έχω μια μποτίλια ούισκυ...

Το στοργικό πρόσωπό του φωτίστηκε. Σίγουρα, δε θα είχε πολλούς φίλους...

— Μπορώ ναρθω για ένα-δυο λεπτά, είπα.

Περάσαμε στην κλάμα μου. Έκλεισα την πόρτα. Ο Γκορής κάθισε σε μια καρέκλα κι' εγώ στο χρεβάτι. Ο πάγος είχε λιώσει από ώρα, μα δεν έκανα τον κόπο να παραγγείλω να μου φέρον άλλο.

— Έβριξα τρία δάχτυλα ούισκυ στο ποτήρι του Γκορής κι' ένα δάχτυλο στο δικό μου.

Τόν κούταξα, καθώς ρουφούσε το αλκοόλ. Το παχουλό πρόσωπό του δεν είχε καθόλου πονηριά. Το μυστάκι του ήταν γκριζό, ή ματι του δύσπιστη και λίγο χοντροσμένη. Σίγουρα, δεν τον ελθαριστούσε καθόλου η δουλειά του...

— Ξέρουνε ποιος τη σκοτώσε; με ρώτησε.

— Αν το ξέρουνε, πάντως δε μου είπαν τίποτα. Μήπως είχατε δη έσεϊς τη γυναίκα που ήθελε και τον Τζήνη;

— Ο Γκορής έγειρε το κεφάλι του και μου πρόσφερε τσιγάρο.

— Ναι, απάντησε. Σ' αυτό το βρωμότοπο, ή αστυνομία τάχει καλά μονάχα με τους ντέτεκτιβ των μεγάλων ξενοδοχείων. Τους άλλους, τους φονικάρδες σαν εμένα, τους περιφρονεί. Μα τί με νοιάζει...

— Αν καταδεχότανε να μου μιλήσει εκείνος ο φαντασμένος, ο Ράναν, θα μπορούσα να του πω κάτι που τον ενδιαφέρει. Μα μιλάει μονάχα με το Μπριούνο... Και ξέρετε γιατί; Έπειδή ο Μπριούνο έχει τα μέσα να αγοράσει γραβάτες από φυσικό μετάξι...

— Σαν τί θα μπορούσατε να του πείτε; ρώτησα, κοιμησμένος από το πότη.

— Ζήτησε απ' το Μπριούνο να του περιγράψει εκείνη τη γυναίκα. Μα αυτός, είχε δη μονάχα το γνύσμο της. Ένώ εγώ την είχα ξετάσει καλά... Κατάλαβα πως ήταν ντυμένη έτσι, για να μη την αναγνωρίσει οποιος θα την ξανάβλεπε. Πρόσεξα πρώτα-πρώτα πως ήταν ξανθεία. Φορούσε ίσως σκούρα περούνα, ή είχε βάλει τα μαλλιά της. Σίγουρα όμως, ήταν ξανθεία.

— Πώς είσατε τόσο βέβαιος; ρώτησε ο Γκορής χαμογέλασε πικρά.

— Έχω μάτια για να βλέπω, απάντησε. Τα μαλλιά της ήταν κον-

τά κι' άφιναν να φαίνεται το ξανθό χνούδι των μπούκλων της. Κι' είχε χρώμα και επιδερμίδα ξανθεία.

— Ναι, δίχρη θάχετε... Τι είδους κοπέλλα ήταν κατά τη γνώμη σας;

— Δύσκολο να σας απαντήσω... Πιστεύω πως θάταν ήθοισες, τραγουδίστρια, μαγκενέ, ή κάτι τέτοιο. Ήταν πολύ κομψή και πελοποιημένη.

— Θα τ' αητέ, αυτά όλα, στο Ράναν;

— Ο Γκορής έβρισε το τσιγάρο του στο τασάκι κι' έγινε ξεγνιζακά με το κεφάλι.

— Δε θα μ' άκουγε, ακόμη κι' αν έκανα τον κόπο να πάω στο γραφείο του, απάντησε. Δε γάνει τον καιρό του με «φονικάρδες» σαν εμένα. Ας πάω να πνιγώ!

— Μήπως ξέρετε πως μπήκε ο άγνωστος που έψαξε την κλάμα του Σέπτε;

— Με το κλειδί του Σέπτε. Τό είχε πάρει μαζί του κι' είχε ξεγνιζακά να τ' άφισε γάτο στο γραφείο. Θα τ' άφισε γάτο στο γραφείο, μπήκε ήσυχα-ήσυχα στο διαλάνο δωμάτιο και τόνανε άνω-κάτω.

— Ήθελε πως δεν υπήρχε φόβος να τον αντίληψη κανείς, γιατί δεν έχουμε άρετο προσωπικό και, το πορτί, δεν υπάρχει κανείς απάνω.

— Ήταν καιρός πιά να το φανερώσω πως ήμαστε συνάδελφοι. Έβγαλα την κάρτα μου και του την έδωσα.

— Πιά να καταλάβετε πως δε σας κάνω όλες αυτές τις ερωτήσεις από περιέργεια, του είπα.

Διάβασε την κάρτα, ξάφωσε τα φρύδια του και μου την έδωσε πίσω.

— Ήταν συντάξιμος σας; με ρώτησε.

— Ναι.

— Ήθελε πάντα ναχαινε κι' έχω αυτή τη δουλειά. Πιστεύω πως έχει πιά πολλά κέρδη απ' τη δική μου... Πώς πάτε έσεϊς;

— Ως σήμερα, δεν είχα παράπονο. Τώρα όμως πρέπει να κλείσω το γραφείο και να διαβάσω άλλο μου τον καιρό για να βρω το δολοφόνο!

Με κούταξε, αστασιμένος.

— Μα αυτό είναι δουλειά της αστυνομίας! φώναξε. Τι μπορείτε να κάνετε, έσεϊς;

— Το βρώσκετε λοιπόν λογικό να γυρίσω στο Σάν-Φραντσκο και να συνεχίσω τη δουλειά μου σαν να μη συνέβη τίποτα; Μα ποιος πελάτης θα μου δώσει πιά σημασία, αν δεν κάνω τίποτα για να βρω το δολοφόνο... Κι' ύστερα, ο Τζάκ ήταν ο πιο καλός μου φίλος. Δε μου επιτρέπει ή συνείδησή μου να καθήσω με σταφυ-

μένα χέρια, αφήνοντας την αστυνομία να αναζητήσει το φονιά του.

— Ο Γκορής έκανε μια γκριμάτσα.

— Προσέχτε! μου σύστησε. Ο Ράναν δεν είναι πολύ εύκολος. 'Αλλ' ο αστυνόμος Κάτσερ, ή προϊστάμενός του, είναι το χειρότερο κάθαρμα του κόσμου. Έχει στο στομάχι όλους τους ιδιωτικούς ντέτεκτιβ. Αν μυηστή πως του καταπατείτε τα οικονομία του, θα ξεθυμάνει απάνω σας!

Τέλειωσα το ούισκυ μου και σκοπίσα τα χείλια μου.

— Η θεομορφία ανέβαινε όλοένα, μέσα στο δωμάτιο.

— Τι μπορεί να μου κάνει; είπα, ανασφινώντας τους ώμους μου.

— Ακούστε! Είχε έρθει κάποτε ένας συνάδελφός σας απ' το Λος Άντζελες, για μια υπόθεση αυτοκτονίας. Ή χώρα ήταν σίγουρα πως επρόκειτο για δολοφονία και είχε αναθέσει σ' αυτό το ντέτεκτιβ να κάνει μια έρευνα.

— Ο Κάτσερ του είπε να πάη κι' ανακαλύπτει, μα εκείνος δεν τον άκουσε. Μια μέρα λοιπόν, έζει που πήγαινε με τ' αμάξι του, ένα αστυνομικό αυτοκίνητο έπεσε πάνω του και του τ' ούκισε. Ο φίλος μας μπήκε στο νοσοκομείο, γιατί είχε σπάσει το μπράτσο του. Κι' όταν βγήκε από χει, έφαγε έξη μήνες φυλάκιση, γιατί σφαιρίσε μεθυσμένος... Του κάκου όρμίζανε, στο δικαστήριο, πως οι αστυφύλακες τον είχαν ποτίσει επίτηδες με ούισκυ, πούν τον πάνε στο νοσοκομείο! Κανείς δεν τον πίστεψε...

— Εύχαριστώ πολύ για την πληροφορία, είπα. Θα προσέχω.

— Ο Γκορής άδειασε το ποτήρι του και τ' άφισε.

— Θα κάνετε πολύ καλά, απάντησε. Φεύγω τώρα! Πρέπει να βρωσκωμ στο γκόλ, αυτή την ώρα, για να φυλάω μήπως οι πελάτες μας κουβαλήσουνε χαμιά γυναίκα. Ή διενθυνα το απαγορεύει αυστηρά... Εύχαριστώ για το ούισκυ. Αν χορησάτε χαμιά βοήθεια, θα κάνω ό,τι μπορώ για σας.

Τόν βεβαίωσε πως δε θα τ' ξεχνούσα. Καθώς έκανε να βγώ, τον ρώτησα, αδιάφορα τάχα:

— Σας λείπει τίποτα το όνομα Λη Κορντ;

Σταμάτησε απότομα, γύρισε και με κούταξε.

— Είναι το σπουδαιότερο πρόσωπο, σ' αυτή την πόλη! απάντησε. Κατάφερα να κούψω τη χαρά μου.

— Δηλαδή; επέμεινα.

— Τόν λογαριάζουνε με 100 εκατομμύρια δολάρια! Είναι ιδιοκτήτης της έφοπλιστικής εταιρείας «Γκορν Στάρ». Έχει ένα στόλο από πετρελαιοφόρα, που πάνε κι'

έρχονται απ' το Σάν Φραντσκο σάν Παναμά. Είναι επίσης δική του μια έπιχειρηση αεροπλάνων — τσιζ, που κάνουν τη συγκοινωνία Σάν Ραφαέλ και Μαϊάμι. Έχει τρεις εφημερίδες κι' ένα εργοστάσιο με 10.000 εργατές, που φτιάχνει ηλεκτρικά είδη αυτοκινητών. Είναι ακόμη συντάξιμος στο Κούτιν, στο «Ριτς Πλάσα» και στη «Δέσχη Μουσικαίρ», το μόνο αληθινά «οίκ» νυχτερινό κέντρο του Σάν-Ραφαέλ.

— Κι' όταν λέω «οίκ», έννοω... λησταιχείο! Για να συλλάβει κανείς σ' αυτό το κέντρο, πρέπει να ναι εκατομμυριούχος!

— Μένει εδώ, αυτός ο Κορντ;

— Έχει μια βίλλα στο Τόρ Μαϊν, στην ακρογιαλιά, 7 χιλιόμετρα από δω. Είναι ένα «απτάκι», με 25 κλάμους, μια τεράστια πισίνα, έξη γήπεδα τένις, ένα ζωολογικό κήπο με λιοντάρια και τίγρεις, σαράτα άφροισμένους ήπρετες κι' ένα λιμανάκι για το γιάτ του, 4 χιλιόμετρα τόννων.

— Είναι παντρεμένος;

— Βέβαια! Ομιλούσατε τη Μπρίττεν Μπλάντ, την ήθοισή του κινηματογράφου; Αυτή είναι ή γυναίκα του.

Ομιλούμεν άοριστα πως την είχα δη σε κάποιο φίλι. «Αν ήταν αυτή που πίστευα, είχε κάνει χροτό στο φεστιβάλ των Καννών, πούν από τέσσερα χρόνια. Είχε γίνει πολλός λόγος γι' αυτήν, χάρις σ' ένα ίππευτικό της άθλο: Είχε μπι έφιππη στο γκόλ του «Καρόλ-το» και, αφού πέταξε τα χαλινάρια στο θυρωρό, είχε προχωρήσει ήσυχα προς το άσανσέρ, για ν' ανέβη στο διαμέρισμά της.

Είχε παίξει στον κινηματογράφο δυο χρόνια περίπου κι' ύστερα είχε εξαφανιστή. Ή φήμη την έλεγαν ανιστορητή, ένοχλητική και άκολαστη.

— Ο Γκορής με κούταξε έρωτηματικά.

— Τι σχέση έχει ο Κορντ με τ' αυτά; ρώτησε.

— Α, τίποτα. Έτσι τυχαία μου ήθε στο μυαλό τ' όνομά του. Κάποιος θα μου μιλήσει γι' αυτόν. Ήθελα να μάθω, από περιέργεια, ποιος ήταν.

— Ο Γκορής με κούταξε, συλλογισμένος, κούνησε το κεφάλι του, άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε.

Αναψα ένα τσιγάρο και έαπλώθηκα στο χρεβάτι.

— Ο Τζάκ είχε πύ πως ή υπόθεσή του «είχε φονιά». Αν ο πελάτης του ήταν πραγματικά ο Λη Κορντ, θα τόν καλοπλήρωνε, δέβαια.

Μα γιατί ένας μεγαλόσχρημος σαν τον Κορντ θα προτιμούσε ένα μικρό και άσημο ντέτεκτιβ και θα πήγαινε μάλιστα να τόν βρη άλλο, 500 χιλιόμετρα μακριά απ' την πόλη του; Με την κοινωνική θέση του και με τα λεφτά του, θα μπορούσε πολύ καλά ν' αποταθί σ' ένα απ' τα μεγαλύτερα ιδιωτικά αστυνομικά γρακτορεία της Αμερικής...

Πέρισσα τα δάχτυλά μου ανάμεσα στα μαλλιά μου. Ένας Κροϊσας σαν τον Κορντ θα είχε υπήρετες και παραυπηρέτες, σωματοφύλακες και έμπιστους για να τόν προστατεύουνε από ανθρώπους σαν και μένα. Δε θα ήταν καθόλου εύκολο να τόν πληρώσω. Πως να τόν σωτήσω αν είχε προσλάβει το Τζάκ και με ποιά σκοπό;

— Ήπια μια καλή γουλιά ούισκυ, για ναμια στη φόρμα μου, και σηκώσα το ακουστικό του τηλεφώνου.

— Δώστε μου το Γκορής, είπα στην τηλεφωνήτρια.

Περιμένα ένα λεπτό. Ύστερα απάντησε ο Γκορής.

— Έχω να κάνω ένα τηλεφώνημα, του έξηγησα. Τι γίνεται στο κέντρο;

Κατάλαβε άμέσως τι έννοουσα. — Μην άνησυχήτε, μου είπε. Φύ-

λαγε έχει ένας αστυφύλακας, αλλά δεν έμεινε πολύ. Έχει φύγει τώρα.

Τόν ευχαρίστησα, έανακάλεσα την τηλεφωνήτρια και της ζήτησα να με συνδέσει με τις «Πληροφορίες».

Ζήτησα να μάθω από χει τόν άριθμό του Κορντ. Μου τόν δώσανε.

Σε λίγο, μια άντροική φωνή άπαντούσε, στο τηλέφωνο:

— Έδώ οίκια του κ. Κορντ.

— Δώστε μου τόν ίδιο, είπα ξερά.

— Αν θέλετε να μου δώσετε τ' όνομά σας, θα σας συνδέσω με το γραμματέα του κυρίου, δήλωσε ή φωνή με κάποια περιφρόνηση.

— Λέγομαι Λιού Μπράντον. Άδιαφορο για το γραμματέα του κ. Κορντ. Θέλω να μιλήσω στόν ίδιο, προσωπικά.

— Περιμένετε στο ακουστικό σας να σας δώσω το γραμματέα, έανώστε ξερά ή φωνή.

— Έπειτα από μερικά στιγμές, άκούστηκε μια άλλη φωνή, κοφτή σαν μαχαίρι:

— Έδώ Χάμερσκουλτ. Ποιός τηλεφωνεί;

— Λιού Μπράντον. Θάθελα να μιλήσω με τόν κ. Κορντ.

— Περιμένετε στο ακουστικό, παρακαλώ.

Τεντώνοντας τ' αυτί μου, μπορούσα ν' άκούσω την άναγνή του συνομιλητή μου και το ξεφύλλισμα κάποιου οδηγού. Ήταν δύσπιστος αυτός ο τύπος. Ήθελε να εξακριβώσει πρώτα με ποιόν είχε να κά-

νη. πούν μου μιλήσει με άναίδεια. — Ο κ. Μπράντον; είπε σε λίγο. Περι τίνος πρόκειται;

— Αν ο κ. Κορντ θέλει να τόν μάθετε, θα σας τόν πύ ο ίδιος. Δώστε μου τόν, και μη με χασομεράτε.

Η φωνή μου είχε γίνει τραχεία κι' άπειλητική. Έτσι, ο άλλος ή-ρήμισε κάπως.

— Λιούμια, είπε, αλλά μου είναι άδύνατο να σας δώσω τόν κ. Κορντ, είπε πύ μαλακά. Άν μπορήτε να μου πύτε κάτι για τήν υπόθεσή σας, θα τού τόν μεταβιβάσω κι' ίσως τότε σας ζήτηση έκεινος.

— Ήθερα πως δε γινόταν αλλιώς. Άν επέμενα πύ πολύ, μπορεί να μου έλκινε το τηλέφωνο. Έπαιξα λοιπόν το τελευταίο χαρτί μου:

— Πέστε του πως είμαι ο κυριώτερος συντάξιμος του Προατορείου «Στάρ» του Σάν Φραντσκο. Περιμένει να τόν αναφέρω για τίς έρευνές μου.

— Αλήθεια; άπόρησε ο άλλος, με λιγότερη άποταπεινήση τώρα. Πολύ καλά, κύριε Μπράντον. Θα τού μιλήσω για σας και θα σας άπομειν ύστερα στο τηλέφωνο.

Τού έδωσα τόν άριθμό τηλεφώνου του ξενοδοχείου και άφισα τ' άκουστικό. Έσβυσα το τσιγάρο μου, ήπια το υπόλοιπο ούισκυ μου κι' έκλεισα τα μάτια μου. Φανταζόμουν πως θα είχα να περιμένω μια ώρα, ίσως και πύ πο-

λύ. Μπορεί μάλιστα να μην έπαυσα καμιά απάντησι. Μα τί άλλο μπορούσα να κάνω, για τήν ώρα;

— Έπειτα από λίγα λεπτά, είχα άποκοιμηθή.

Με ζύπνησε ξαφνικά τόν κοιδούσιμα του τηλεφώνου. Πεταχτήκα απ' το χρεβάτι κι' άρπαξα τ' άκουστικό. Συγχρόνως κούτασα τόν ρολόι μου: Είχα κοιμηθή ένα τέταρτο μονάχα.

— Ο κ. Μπράντον;

— Αναγνώρισα τή φωνή του Χάμερσκουλτ.

— Ναι, απάντησα.

— Ο κ. Κορντ θα σας δεχτή στις 3 τ' άπόγεμα.

Δε μπορούσα να πιστέψω σ' αυτά μου...

— Στις 3;

— Ναι. Θα σας παρακαλέσωμε να είσατε άκριβης στήν ώρα σας. Ο κ. Κορντ έχει πολλά ραντεβού σήμερα τ' άπόγεμα. Δε θα μπορέση να σας διαθέσει, παρά μερικά λεπτά τής ώρας.

— Μου φτάνουνε, είπα.

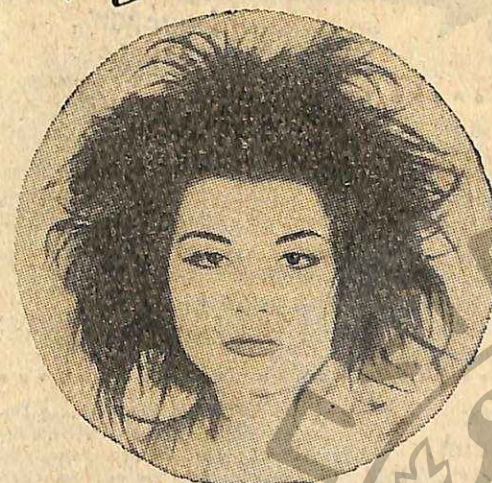
Κι' έκλεισα το τηλέφωνο.

— Είμια έαπλωμένος πολλή ώρα, κούταζοντας τόν ταβάνι. Έπειτα άνακάθισα στο χρεβάτι και, μ' ένα πύδημα, βρέθηκα όρθιος.

Σίγουρα, ο πελάτης του Τζάκ ήταν ο Κορντ. Μόνον γι' αυτό τόν λόγο θα δεχότανε να με δη ένα τόσο σπουδαίο πρόσωπο!

Σανακνίταξα τόν ρολόι μου. Είχα 50 λεπτά ακόμα, ως τήν ώρα

Προέξατε τὰ μαμμά σας!

ΠΟΤΕ ΕΤΣΙ

(ΜΕ ΜΙΑ ΤΥΧΑΙΑ ΛΑΚΑ)

- Τα μαλλιά άγριεύουν.
- Θαρμύνουν - Γεμίζουν φαλίδα.
- Γεμίζουν περίτρυδα.
- Είναι άφορμαρίστα.

ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΤΣΙ

(ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΝΩΤΙΚΗ ΛΑΚΑ «ΦΙΛΙΑ ΛΙΝΤ»)

- Τρέφει και τόνώνει τα μαλλιά χάρις στην πιλοκαρπίνη. Δίνει στα μαλλιά λάμψη και ζωντάνια.
- Διατηρεί ήμέρες τόν κτένισμά σας.

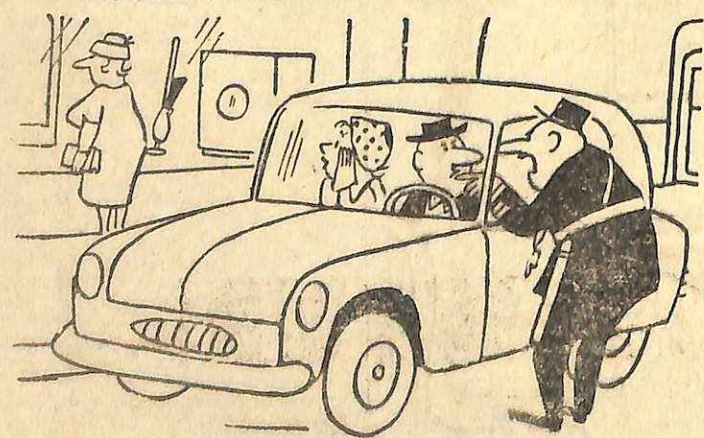
LAC TONIC

PHILIA LINT

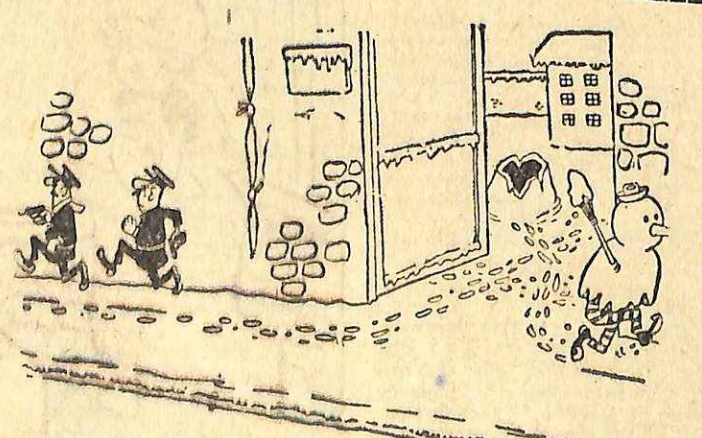
(WITH PILOCARPINE)

TIMH μεγάλου βαποριζατέρ δραχ. 22

Άντ/πος: Χ. ΤΟΥΤΖΙΑΡΙΔΗΣ, Σωκράτους 50, Τηλ. 522.439

— Δε θέλω ούτε δίπλωμα, ούτε τίποτα!... Θέλω να μάθω τί γυρεύει ή γυναίκα μου μέσα στο αυτοκίνητό σας;

Χωρίς λόγια.

του ορνέτου. Άνοιξε τη βαλίτσα μου κι' έβγαλα το ωραιότερο κοστούμι μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο πάργος του Λη Κοήντν βοι-
σκότανε στην άκρη μιάς στενής
γερουνησού, πού είχε μήκος ένα
χιλιόμετρο περίπου και έφτανε ως
τη μέση του κόλπου. Φαινόταν πολ-
ύ καλά απ' το παραλιακό βου-
λεβάριο.

Ποιν άγολούθησεν τον ιδιωτικό
δρόμο, πού διέσχισε τη μικρή γε-
ρουνήσιν, σταμάτησε και κούταξε
από μακριά το σπίτι.

Ήταν ένα ωραίο κτίριο, τοι-
φόρο, με μεγάλα παράθυρα και
με άσπρους τοίχους σκεπασμένους
από ανθοειδή αναορυζήματα φυ-
τά. Από πίσω, φαινόταν σαν κρε-
μασμένο πάνω απ' την απόκομνη
άκρη. Από κει πάνω, μπορούσε
καμείς να θαυμάσει το πανόραμα
όλοκληρου του κόλπου.

Καθόμουν στο βολάν της Μπου-
νι, πού την είχε αφήσει η άστυνο-
μία έξω απ' το ξενοδοχείο μου.
Η μία πόρτα και το ένα στερό-
πας ήταν ελαφρά βουλιγαμένα. Μά
δεν ήξερα αν φταίγανε γι' αυτό
οι άστυνομοί, ή αν είχε τραβά-
ρει κάποιον ο Πάα, καθώς έρχοταν
απ' το Σάν Φραντσκο. Ή αλή-
θεια ήταν πως ο φίλος μου δεν
πρόσχε καθόλου όταν εισαφίσε.

Πάντως, ήμουν πολύ ευαριστι-
μένος πού ξαναβρήκα τ' αυτοκί-
νητο. Θάνατο οικονομία από έ-
ξοδα για ταξί - κι' αυτό ήταν
σπουδαίο, γιατί είχα άκουσει πως
η ζωή ήταν πολύ ακριβή στο Σάν
Ραφάελ και θα μου χρειάζονταν
δύο μόν τα λεφτά.

Προχώρησα στον ιδιωτικό δρό-
μο. Έκατο μέτρα μακρότερα, μία
παναίδα με πληροφορήσε ότι έπι-
τροπύταν η διάβαση μόνο για τους
επισκέπτες του κτήματος του
Κοήντν.

Στά 400 μέτρα, με σταμάτησε
μιά καγκυλλοπορία, βαμμένη άσ-
πρη και κόκκινη. Δίπλα της, βοι-
σκόταν ένα μικρό φυλάκιο.

Δύο άντρες, με άσπρα πουκά-
μισα και κινέδες, ψηλές μαύρες
μπότες και κασκέτα με γείσο, με
κούταξαν πού πηγαίσα. Φαινό-
νταν κι' οι δυο για πρώην άστυνο-
μοί. Και είχαν στο πλευρό τους
από ένα ορθόλοφο των 45, μέσα
στη θήκη του.

Εισήλθα έξω απ' την πόρτα
και τους έξήγησα:

— Έχω ραντεβού με τον κ.
Κοήντν.

Ο ένας τους ήρθε πιο κοντά.
Ή διαπεραστική ματιά του ήταν
καρφωμένη πάνω μου. Απ' την
έκφρασή του κατάλαβα πως η
Μπουνι δεν είχε την τιμή να του
άρεση - ούτε κι' εγώ, άσφαλώς.

Τ' όνομά σας, πρόφερε.
Του το είπα. Στιβουλέντγκε έ-
να κατάλογο πού κρατούσε κι' έ-
γνεψε ύστερα στο σύντομό του
ν' άνοίξη την πόρτα.

— Τραβήχτε ίσια, μου είπε,
στοίφτε άριστερά στη διασταύρω-
σι κι' άφίστε τ' άμάξι σας στη
σειμικά 6.

Χαιρέτησα και ξεκίνησα, ενώ οι
δυο φίλοι με μ' άρριαν απ' τα
μάτια τους - σά γάβελαν ναμν
σίγουροι πως θα μ' αναγνώριζαν
σε περίπτωση ανάγκης.

Όχτακόσια μέτρα μακρότερα,
πέρασα μών άλλη, πανύψηλη και
γερά καγκυλλοπορία. Άκολούθησα
μιά φαριδιά, αλλά, σκεπασμένη
με ψιλό άμμοχάλιχο. Δίεσχισα ένα
μικρό δάσος κι' έπειτα ένα θαμνώ-
σιο κήπο, με άπέραντα παύση
καλοδιατηρημένα, με τοιανταφή-
λιες και συνταβάνια. Στη δια-
σταύρωσι, έστρεψα άριστερά, ό-
πως με είχαν οδηγήσει. Έφτασα
σ' ένα χώρο στρωμένο με μπε-
τόν και ζωομένο με άσπρες

γραμμές σε 50 άριθμημένα διαμε-
ρίσματα - σειμίες.

Παράκρινε τη Μπουνι στη σε-
μικά 6, κατέβηκα κι' έοριξα μία
ματιά στις επιγραφές πού ύψου-
σαν στις διελάνες. Ή σειμικά 1
προοριζότανε για τον ίδιο τον κ.
Κοήντν, ή 7 για τη γυναίκα του,
ή 23 για το Χάμερσον. Διάδα-
σα κι' άλλα άκόμα όνόματα, πού
δεν μου λέγανε τίποτα.

— Βλέπετε τί ιδιότητες πού
έχουν οι λεφτάδες; είπε μία φρι-
νή, πίσω μου.

Στραφίκα και είδα έναν άν-
θρωπο μάλλον κοντό, γεμάτο, με
άσπρη στολή φυλάκα. Μου χαμο-
γέλασε εγκάρδια. Ήταν έτοιμος
να, κατακόκκινος. Πλησιάζοντας
πιο πολύ, μούστειλε στο πρόσωπο
μιά μπόχα από ποτό.

— Πόσα λεφτά χαμένα! πρόσ-
θεσε, δείχνοντας γυρο τον με μία
χειρονομία. Τι τις θέλουν όλες
αυτές τις επιγραφές και τα χω-
ρίσματα; Τι τους νοιάζει πού θ'
αφήν καθέναν τ' αυτοκίνητό του;
Με κούταξε, με τα μικρά και
διαπεραστικά ματάκια του.

— Ζητάτε κανένα; με ρώτησε.
— Ναι, τον κ. Κοήντν.
— Άλήθεια; Σας λυπάμαι!...

Εγώ βαρέθηκα γά τον βλέπω.
Μπορώ να σας το πώ έλεύθερα,
γιατί είναι η τελευταία μου μέρα
εδώ. Παρατήρησα, φείγω!

Κούνησε το κεφάλι του και συ-
νέχισε:

— Ο γέρο - Κοήντν είναι φοι-
χτός! Τιποτα δεν του άρρεσι. Βρί-
σκει διαρκώς τα παπούτσια του
κακογυλισμένα, το αυτοκίνητό
τον βρώμικο, τα τριαντάφυλλα πο-
λύ μικρά, το φαί πολύ ζεστό ή
πολύ κρύο. Ποτέ τον δεν είναι εύ-
χαρισισμένος. Πάντα κρινάει,
βοϊζει, τ' ά βάσει μ' όλο τον κό-
πο... Έγώ θάμουν ευχαρισμένος,
σά βασιλιάς, αν είχα το ένα δέ-
κατο της περιουσίας του. Αυτός
δεν είναι ποτέ του ίζανο-
ποιημένος.

Έοριξα μία γρήγορη ματιά στο
ρολόι μου. Ήταν 3 παρά 4.
— Αυτά έχει η ζωή, απάντησα.
Θάθελα πολύ γά συνεχίσω την
ένδιαφέρονσα αυτή συζήτησή μας,
άλλά έχω ραντεβού στις 3 με τον
κ. Κοήντν, μού είπαγε δέ πως δεν
άνεχεται να τον άρρίνουνε να πε-
ριμένω.

Ναι, βέβαια. Μά μη φρατά-
ζεστε πως, αν φτάσετε στην ώρα
σας, θα μωρεστείτε να τον ήτε ά-

μέσω! Θα σας δεχτή όταν του
άρρεσι. Ξέρω μερικούς, πού περι-
μεναν 4 όλοήμερες ώρες για να
τον δεχτή... Τελοςάντων, καλά
ξεμπερδεύαται! Έγώ θά προτι-
μούσα να καταπιώ ένα μαγκάλι
καρόβουνα... Άνεβήτε τη σκάλα
και στοίφτε άριστερά.

Αφού έκανα μερικά βήματα, εί-
χα ξεφρνικά μία ιδέα. Στραφίκα
και ρώτησα:

— Έχετε καμιά δουλειά από-
ψε, κατά τις 6.

Ο άλλος χαμογέλασε κι' άπάν-
τησε:

— Έχω να γλεντήσω την έλευ-
θερία μου! Έμεινα 20 μήνες μ'
αυτό το γέρο - μωρόγο! Δε φαν-
τάζεστε τί τραβήξα... Ποτέ γά
πιο πολύ άπόψε, γά να τ' ξεγά-
σω... Μά γιατί με ρωτάτε;

— Κι' εγώ έχω κάτι να γιορ-
τάσω. Άν δεν έχετε άλλη ύποχρεώ-
σι, μωρούμε να κάνουμε παρέα
οι δυο μας.

— Σας άρέσει το ποτό;

— Ναι, σε όρισμένες περιστά-
σεις... όπως αυτή!

— Καλά λοιπόν! Ή φιλενά-
δα μου δεν πίνει και θέλει να το
κόψω κι' εγώ. Σάπνενα να μεθώ-
σω άπόψε όλοήμερος, προτιμώ ό-
μως ναχο συντροφιά. Έν τάξει!
Πού και πότε;

— Κατά τις 7, άς πούμε. Ξέρε-
τε σετ κανένα καλό μπόο;

— Του Σάμ. Όποιον ρωτήσε-
τε θά σας το δείξω... Με λένε Τιμ
Φούλτον. Το δικό σας όνομα;

— Λοιμ Μπράντον. Άπόψε λοι-
πόν... Σήμφρον!

Τόν άρρισα, άνέβηκα τέσσερα -
τέσσερα τα σκαλοπάτια, έστρεψα
άριστερά και σταμάτησα μπροστά
στην έξοδον του σπιτιού. Τη
στιγμή πού χτυπούσα το κουδού-
νι, το ρολόι μου έδειχνε 3 πα-
ρά 1.

Ή πόρτα άνοιξε άμέσως και
φάνηκε ένας άντρας ηλικιωμένος
και πανύψηλος, ίσιος σαν κηπαρία-
σι, με λιβρέα. Παραμέρισε, γά να
μ' άφίση να περάσω μέσα σ' ένα
άέρονατο χολί.

— Ο κ. Μπράντον; με ρώτησε.
Έγνεψα «ναι».

— Έλάτε μαζί μου, αν θέλετε.
Διασχίσαμε το χολί, άκολούθη-
σαμε ένα διάδρομο και μπήκαμε
σ' ένα δωμάτιο έπιλωμένο με 15
πολυθρόνες. Δύο πίνακες του Πι-
κασό στόλιζαν τους τοίχους και
το χαλί ήταν τόσο παχύ, πού μού-
διγε την έντύπωσι πως πατούσα σε
χιόνι.

Έξω άνθρωποι, με κορμασμένο
ύφος, με μία τσάντα πάνω στα
γόνατά τους, κάθονταν σε ισάριθ-
μες πολυθρόνες. Με κούταξαν με
το αποβλακωμένο έκεινο ύφος πού
δίνει η άτέλειωτη άναμνη.

— Ο κ. Κοήντν θά σας δεχτή
σε λίγο, μού ψιθύρισε ο καμαριέ-
ρης.

Κα' άπομακρύνθηκε άθόρυβα,
γλιστρούντας πάνω στο χαλί, σά
νάγε ουλίαν.

Κάθησα κι' εγώ, άκούμησα το
καπέλλο μου στα γόνατά μου και
κούταξα το ταβάνι. Οι άλλοι εί-
χαν ίζανοποιηθεί πιά την περιέ-
γεια τους και έαναγνώριζαν στην
καμωτόν τους κατάστασι.

Στις 3 και 3', άνοίξε άπότομα
η πόρτα κι' εμφανίστηκε ένας άν-
τρας άρκετά νέος, ψηλός κι' άδυ-
νατος, με μαύρο σακάκι και γυρί-
ζο παντελόνι, με τετραγωνό σα-
γόνι και τα μαλλιά του κομμένα
κοντά σά βοφούσα.

Οι έξη επισκέπτες άναγκαστή-
σαν και σφίξανε στα χέρια τις
τσάντες τους. Ο νεοφερμένος
τους κούταξε παγωμένα. Έκανε
ύστερα ένα βήμα προς το μέρος
μου.

— Ο κ. Μπράντον; με ρώτησε.

— Μάλιστα.

— Ο κ. Κοήντν σας περιμένει.

Καθώς σηκώνόμουν, ένας απ'
τους άλλους φώναξε:

— Με συγχωρήτε, κ. Χάμερ-
σον, αλλά περιμένο εδώ απ' το
μεσημέρι. Μου είπατε πη πως θά-
μουν ο πρώτος πού θά περνούσε.
Ο Χάμερσον κούτι τορρίξε μία
περιφρονήτικη ματιά.

— Άλήθεια; πρόφερε. Μά ο κ.
Κοήντν άποφάσισε διαφορετικά...
Τώρα θάνα άπασχολημένος μέχρι
τις 4... Από δω, κ. Μπράντον.

Προχώρησε πρώτος, δείχνοντας
μου το δρόμο. Διασχίσαμε ένα μα-
κρό χολί, περάσαμε δύο πόρτες
και χτύπησε μία τρίτη, από ξύλο
άκαυτο. Ύστερα την άνοιξε λίγο,
πέρασε μέσα το κεφάλι του και
είπε:

— Ο κ. Μπράντον, κύριε.

Παράμερισε έπειτα, γά να μ'
άφίση να μπώ.

Το δωμάτιο έκεινο μού ήμισε
τις φωτογραφίες του γραφείου
του Μουσσολίνι. Ήταν ως 20 μέ-
τρα μακρό.

Ανάμεσα σε δύο τεράστια πα-
ράθυρα, πού βλέπανε προς τη θά-
λασσα, βοιζόταν ένα γραφείο,
μεγάλο σαν μπιλάρδο. Το ύπο-
λοιπο δωμάτιο ήταν γυμνό, εκτός
από μερικές πολυθρόνες, δύο -
τρεις πανοπλίες και δύο σκουφί-
ες ζωγραφικών πίνακες, πού μωρού-
σε γάνατον άθηντικό Ρέμπραντ.

Στο γραφείο καθόταν ένας άν-
θρωπος κοντός κι' άδύνατος, με τα
μαυογύαλα του άνασχωμένα στο
μέτωπό του. Το γυμνό κρανίο του
είχε μονάχα λίγες γριζές τριχες.
Ή ανισογονμία του ήταν τραχιά
και τα χείλη του λεπτά και σφιγ-
μένα. Ή έπίμονη ματιά του προ-
διδε τη δυνατή του θέλησι.

Είχα την έντύπωσι πως με ά-
χτινοσκοπούσε και πως μωρούσε
να μετρήσι τα κόκκαλα των πλε-
υρών μου. Μ' άφισε γά διασχίω
όλο το δωμάτιο, χωρίς να ξεκολ-
ήση από πάνω μου τα διαπερα-
στικά του ματία. Όταν έφτασα
κοντά στο γραφείο του, ήμουν έ-
λαφρά ιδρωμένη...

Έγειρε πίσω στην πολυθρόνα
του και με κούταξε όπως κούταζε
καμείς μία μινίρα πού έπεσε στη
σούπα του. Αφού έμεινε άκοιτη
ώρα άμήλως, πρόφερε έπιτέλους,
με φωνή παράξενα γλυκιά, σαν
γυναίκα:

— Τι με θέλετε;

Σίγουρα, περιμένο πως θά εί-
χα χάσει πιά τελείως το ήθικό μου
και πως θάμουν έτοιμος να πεσω
νά τον προσκυνήσω. Μά όχι, δέ
θα τοίξανα αυτή τη χάρη!

— Λέγοναι Μπράντον, απάντη-
σα. Διευθύνω το άστυνομικό προ-
κτορείο «Στάς», στο Σάν Φραν-
τσκο. Προσλάβατε το συνταίριο
μου, εδώ και τέσσερες μέρες.

Το πρόσωπό του έμεινε παγω-
μένο, άνεκφραστο.

— Από πού το συμπεραίνετε;

— Σκέφτηκα πως δεν ήταν πολύ
σίγουρος και πως θάκανε μερικές
άναγνωριστικές άνηγεύσεις, πού
βάλλη μπροστά το βαρύ πυροβολί-
κό. Κι' άποφάσισα να μπλοκάρω.

Κύριε Κοήντν, είπα, κρατά-
με τα όνόματά όλων των πελατών
μας. Πούν φήγν απ' το γραφείο,
ο Σέβει σημείωσε και το το δικό
σας.

— Ποιός είν' αυτός ο Σέβει;

— Ο συνταίριός μου, ο ντέτε-
ριβ πού προσλάβατε, κύριε
Κοήντν.

Ακούμησε τους άγκώνες του
στο τραπέζι και έβωσε τα δάχτυ-
λά του.

— Προσλαμβάνω 20 - 30 άνθρώ-
πους τη βδομάδα, γά διάφορες
μικρές κι' άσημαντες δουλειές, ά-
πάντης... Τι δέ θυμάται κανένα
Σέβει... Τι είναι αυτή η ιστο-
ρία; Τι θέλετε από μένα;

— Ο Σέβει δολοφονήθηκε σή-

Η γοντεία σας είναι οίγουρη!

ME TA KALLYNTIKA

GRÈME • NEIGE • MOUSSE • PÈRLE

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

Άκαδημαϊκού Έπιτίμου MAITRE της Άκαδημίας U.N.A.S.A.S. του Μιλάνου - Χαρ. Τρικούπη 20 - Τηλ. 612-588 - ΑΘΗΝΑΙ.

Υπότροφοι μηνός Ιανουαρίου

Κατά τας εξετάσεις ύποτρόφων έξωτερικού του μηνός Ια-
νουαρίου 1963, επέτυχον αί κάτωθι μαθήτριά:

ΑΘΗΝΩΝ

Έπι 17 διαγωνισθεισών επέτυχον κατά σειράν βαθμολογίας, αί
κάτωθι μαθήτριά:

- 1) Τζαμτζή Άναστασία.
- 2) Πετρούκη Άννα.

Έπιλαχούσα:

- 1) Ζαχαροπούλου Θεοδώρα.
- 2) Μπαλάκου Μαρία.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(Παραοτήματος Έλευθέριον Σποιδών)

Έπι 7 διαγωνισθεισών επέτυχον κατά σειράν βαθμολογίας:

- 1) Βόικου Άντωνία.

Έπιλαχούσα:

- 1) Άποστολάκη Κυλλώτη.

Αί άνωτέρω έπιλαχούσα καλούνται όπως προσκομίσουν το τα-
χύτερον είς την Γραμματείαν τά άπαιτούμενα δικαιολογητικά
προς έκδοσιν διαβατηρίου.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ: Χαριλάου Τρικούπη 20, τηλ. 612.588

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Κουντουριώτου 144, τηλ. 43.089

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Τιμικκή 61, τηλ. 77. 836

Έκ της Γραμματείας

Τις ημέρες σας γονιμότητας

Τις βλέπετε εδώ!

“Θαυμάσια έπινόησις,”
λέγει ο Δρ. Όζινό.

Διαβάστε αυτή τη δήλωσι του μεγάλου γυναικολό-
γου γιά το C. D. INDICATOR, τη νέα συσκευή ατής τρέ-
πης πού δείχνει αυτόματα τις περιόδους της γονιμι-
τητας σε κάθε γυναίκα.

ΑΤΟ C. D. INDICATOR μού έπεδείχθη σήμερα και μού εξή-
γησαν τη χρήση του. Είναι μία θαυμάσια συσκευή πού δείχνει
με άκρίβεια την περίοδο της γονιμότητος σύμφωνα με τη μέ-
θοδο Όζινό - Κνάους. Από όλες τις άνάλογες συσκευές ύπο-
λογισμού πού έπνευσήθηκαν, το C. D. INDICATOR είναι - από ό,τι
ξέρω - ή πιο όρατα έπινωμένη.”

**Έμπιστευθήτε
την συσκευή
C. D. INDICATOR**

Το C. D. INDICATOR είναι το
άσφαλέστερο μέσο γιά να ξέρετε
κάθε μήνα ποιές μέρες μωρείτε
να συλλάβετε παιδί. Άντί να κάνε-
τε μόνη σας πολύπλοκους ύπολογι-
σμούς, πού δά πρέπει να τους έα-
ναρχίσετε κάθε μήνα, με κίνδυνο
να κάνετε και άνεπανόρθωτα λά-
θη, δά κάνν τους ύπολογισμούς σύ-
τους γιά σας ή συσκευή C. D. INDI-
CATOR, αυτόματα και με άπόλυτη
άκρίβεια. Σεις δεν δά έχετε παρά
να κούταξετε στη συσκευή σας, κά-
θε μήνα, ποιές είναι οι ημέρες σας
γονιμότητος, δηλαδή οι μόνες ήμέ-
ρες του μηνός πού, σύμφωνα με τις

πιο πρόσφατες έπιστημονικές δια-
πιστώσεις, μωρείτε να μείνετε έγ-
κυος. Ζητήστε μας το ταχύτερο πλη-
ροφορίες γιά την συσκευή C. D.
INDICATOR, πού είναι πραγματικά
το πιο εύρηγετικό δώρο της σύγ-
χρονης έπιστήμης γιά την εύτυχία
του ζεύγους.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ζητήστε πληροφορίες
το ταχύτερο. Ταχυδρό-
μήστε μας το δελτίο
αυτό γιά να λάβετε ένα
έξαιρετικό ένδιαφέρον
τεύχος, χωρίς έξωτερι-
κές ένδείξεις, με όλες
τις λεπτομέρειες γιά
τις έπιστημονικές με-
θόδους έξοκρίβωσης
των ήμερών γονιμότη-
τος.

Άντ/νείαν C.D. INDICATOR
Πανεπιστημίου 6 Άθήνας, Γ. 134
Στείλτε μου χωρίς ύποχρέωσι το
λεπτομέρως τεύχος γιά το C. D.
INDICATOR. Έστωκείλο έργ. 3 αβ
γραμμάτισμο γιά έξοδα.

ΟΝΟΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

μερα το πρωί, πρόφερε καρφόνον-
τας τα μάτια μου στα δικα του.
Σκέφτηκα λοιπόν πως θά θέλατε
ίσως να τελειώσω εγώ τη δουλειά
πού του είχατε άναθέσει.

Έσφίξε τα χείλη του και ρώ-
τησε: Ποιά δουλειά δηλαδή;

Αυτό ήταν! Το περιμένα πως
θάφτανε στο άδιέξοδο, άργά ή
γρήγορα. Μά έλιπα πως θά κέρ-
διχα λίγο καιρό άκόμα, μπλοφά-
ροντας...

— Το ξέρετε καλλίτερα από μέ-
να, απάντησα διπλωματικά.

Έγειρε πίσω στην πολυθρόνα
του, χτυπώντας νευρικά τα δά-
χτυλά του πάνω στο γραφείο. Το
πρόσωπό του έμεινε κλειστό, έννοι-
θα όμως πως έθραξε μέσα του.

Τέλος, άπλωσε το χέρι του και
πάτησε ένα κουμπι κουδουνιού.

Μία πόρτα άνοιξε άμέσως, στα
δεξιά του γραφείου, και παρου-
σιάστηκε ο Χάμερσον. Θέλειγε
καμείς πως περιμένο πίσω απ' την
πόρτα.

— Το Χέρτζ! του είπε ο Κοήν-
τν, χωρίς να τον κούταξη.

— Άμέσως, κύριε, απάντησε ο
Χάμερσον.

Και βγήκε βιαστικά.

Ο Κοήντν έμεινε άμήλως, με
τα μάτια χαμηλωμένα. Περιμένα-
με κι' οι δυο, ένα λεπτό. Ύστερα
χτύπησε κάποιος την πόρτα, άνοι-
ξε και μπήκε.

Ήταν μάλλον κοντός, αλλά γε-
ροδεμένος. Το δεξί του αυτί ή-
ταν παραμορφωμένο κι' η μύτη
τον πλακωνισή. Τα μάτια του εί-
χαν μιά άγρια και κακή λάμψη,
όπως του μανιασμένου γορλάκι.
Απ' τον άνοιχτό γυαλά του που-
καμίσου του ξερόβυλλαν μαύρες
τριχες.

Φορούσε φανελλένιο παντελόνι,
άσπρο σακάκι και γραβάτα ζω-
γραφισμένη με το χέρι. Πλησία-
σε στο γραφείο, με ελαφρές κι'
άθρόυβες κινήσεις μπλαβιόνας.

Ο Κοήντν μ' έδειξε με το πη-
γούνι του.

— Κούταξε αυτόν τον άνθρω-
πο, Χέρτζ, είπε. Θέλω να τον θυ-
μάσαι καλά. Μωρεί γά σου ζητή-
σω μία μέρα γ' άσכולηθής μαζί
του. Ποτέ να σάσι σίγουρος πως
θα τον άναγνώρισης.

Ο Χέρτζ γύρισε και με κούτα-
ξε καλά, με τα μικρά και σκλη-
ρά του ματία. Το πρόσωπό του
έμεινε άνεκφραστο.

— Θα τον άναγνώρισω, άρεντι-
κό, είπε έπιτέλους με χαμηλή και
βραχνή φωνή.

Ο Κοήντν τοίγνεψε να φύγη,
κι' έκεינו βγήκε άθόρυβα κι' έ-
κλεισε πίσω τον την πόρτα. Με-
σα στη σιωπή πού άκολούθησε,
είπα:

— Τι θά του άναθέσετε να με
κάνη; Κιμή;

Ο Κοήντν έβγαλε τα γυαλιά
του κι' άρχισε να τα σκουπίζει μ'
ένα μεταξωτό μαντήλι, χωρίς να
μ' άφίση καθόλου απ' τα μάτια
του.

— Δέ συμπάθω τους ιδιωτικούς
ντέτεκτιβ, είπε. Τους θεωρώ πα-
ρανοήσιους και εκδυσίτες. Δεν
προσέλαβα ποτέ αυτό τον κύριο
Σέβει, γιατί δεν τον χρειάζο-
μουν... Σας συμπάθηνα τώρα να
αφήτε άμέσως απ' το Σάν-Ρα-
φάελ. Ένας άνθρωπος σαν έμένα
βιάζεται συχνά σε προστιδές με
υποκειμένα του είδους σας. Κερδι-
ζω τότε καιρό και άποφένγω τις
σχοτήσεις, χρησιμοποιώντας το
Χέρτζ.

Έμένα έξωστεικός τύπος! Έ-
χει την έντύπωσι πως μού χω-
σάει κάτι. Άν του πώ πως κά-
ποιος μ' ένοχλεί, άναλαμβάνει ά-
μέσως να τον πείσει να μ' άφίση
ήσυχο. Δέ ζήτησα ποτέ να μάθω
ποιά μέσα μεταγειρίζεται, ξέρω ό-
μως πως δεν άπάντησε ποτέ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

Ο ΑΝΡΙ ΜΠΩΜΟΝ ήταν περίφημος αρχιτέκτονας. Μά, έλειπε διαρκώς από το Παρίσι. Κι' αυτό, γιατί είχε τη μανία να επιβλέπει ο ίδιος τα μεγάλα νοσοκομεία και μοντέρνα εργοστάσια, που οικοδομούσε στις επαρχίες. Έτσι ζούσε απομακρυσμένος από την κοσμική ζωή και τις νυχτερινές διασκεδάσεις.

Πέσει το χειμώνα βρισκόταν στην Προβηγκία. Επέβλεπε το χτίσιμο ενός μεγάλου παιδικού σανατορίου. Την τελευταία όμως Κυριακή της Αποκριάς θέλησε να διασκεδάσει τη μονοτονία της ζωής του. Και κατέβηκε στη Νίκαια για να δει το περίφημο καρναβάλι της.

Το απόγευμα ήταν γλυκό. Ο χειμερινός ήλιος έδινε έορτασμη όψη στην πόλη. Κι' ο κόσμος έκανε σαν τρελλός από τη χαρά του στους ανθροστίλιστους δρόμους και στα βουλεβάρτα, απ' όπου περνούσαν κύματα από μασκαράδες.

Αυτή η τρέλλα, η έξαλλη ευθυμία και το παράφορο γλέντι τον ζάλισαν. Κι' όταν γύρισε στο σπίτι του για να φορέσει το φράκο του για το δείπνο, ένοιωσε πως ήταν κουρασμένος. Συλλογίστηκε, λοιπόν, πως το καλλίτερο που είχε να κάνει ήταν ν' αναπαυτεί.

Είχε φορέσει τις πυτζάμες κι' ετοιμαζόταν να καλέσει το γκαρσόνι του ξενοδοχείου, όταν χτύπησε ξαφνικά το τηλέφωνο, που ήταν στο τραπέζι της τουαλέτας.

— Κύριε Μπωμόν, του είπε από την άλλη άκρη του σύρματος ο διευθυντής του ξενοδοχείου, έχω ένα εισιτήριο για το χορό του Καζίνου... Ελπίζω πως θα το θέλετε. Είναι μεγάλη ευκαιρία. Τα εισιτήρια αυτά, έχουν εξαντληθεί από προχτές... Σας συμβουλεύω να πείτε!... Οί πιδ όμορφες γυναίκες της Νίκαιας θάναν εκεί!...

— Μα τί θα φορέσω; είπε ο Άνρι Μπωμόν.

— Μη σάς νοιάζει!... του τηλεφώνησε ο διευθυντής. Έχω στη διάθεσή σας ένα υπέροχο μεταξωτό μαύρο ντόμινο!...

Ο Μπωμόν χαμογέλασε. Ήταν ανόητος να θέλει να κοιμηθεί από τις όχτρες ώρες την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς! Γι' αυτό, λοιπόν, είχε κατεβεί στη Νίκαια!...

★

Ο Άνρι Μπωμόν, φορώντας σε λίγο πάνω από το φράκο του το μαύρο ντόμινο, μπήκε στο κατάλυτο Καζίνο. Ήταν γεμάτο από αριστοκρατικό κόσμο με πολυτελείς αμφιέσεις. Η ιδέα όμως ότι ήταν ξένος ανάμεσα σε ξένους, χωρίς την ελπίδα να συναντήσει κανένα φίλο, τον στενοχώρησε. Τράβηξε για το μπάρ. Μη έχοντας τί άλλο να κάνει, άρχισε να πίνει το ένα κοκτέιλ ύστερ' από τ' άλλο. Έπειτα, κατά τα μεσάνυχτα, ξαναγύρισε στη μεγάλη αίθουσα. Εκεί χόρευε όλος ο κόσμος. Κύτταξε, λοιπόν, γύρω του για να βρει καμιά ντάνα.

Κοντά στον εξώστη, στεκόταν μία όμορφη Ισπανίδα με κόκκινη μάσκα. Ο Άνρι Μπωμόν πρόσεξε ότι η κομψή και γοητευτική γυναίκα τον κύτταζε με άπιστο και διαπεραστικό βλέμμα. Μήπως ήταν μόνι; Ο Άνρι Μπωμόν υποκλίθηκε μπροστά της. Εκείνη δέχτηκε αμέσως να χορέψουν. Και πλησιάζοντας το πρόσωπό της στο δικό του, του ψιθύρισε:

— Άγάπη μου!... Πρέπει να φύγεις! Να φύγεις αμέσως!... Ο άντρας μου διάβασε το γράμμα σου κι' έμαθε πως θα με συναντούσες εδώ... Ξέρει πως θα φορέας μαύρο ντόμινο και μου άρکیστηκε πως θα π'ε σκοτώσει, μόλις σε συναντήσει... Είναι έξαλλος!... Κάνει σαν τρελλός!... Θέλει να έκδικηθώ!... Πρέπει

Ο Άνρι Μπωμόν υποκλίθηκε μπροστά στην όμορφη Ισπανίδα...

να φύγεις!...

Τα χείλη της όμορφης Ισπανίδας έτρεμαν από το φόβο και το χέρι της έσφιγγε σπασμωδικά, με δύναμη, το δικό του.

— Νάτος! Είναι εκεί ο άντρας μου! πρόσεξε. Είναι αυτός! Ο παλιός σου εκείνος με τους χρυσούς ήλιους στο στήθος και στην πλάτη. Έχει κρύψει το πιστόλι του μέσα στη σακούλα με το χαρτοπόλεμο!... Εύτυχώς. Δέ μ'ε είδε ακόμη!... Έμπρός!... Φεύγα! Φεύγα γρήγορα!...

Και η όμορφη Ισπανίδα αποτραβήχτηκε από την άγκαλιά του και προχώρησε για να συναντήσει τον άντρα της.

Ο Άνρι Μπωμόν τάχασε. Τί έπρεπε να κάνει; Είχε μπλεχτεί, χωρίς να το θέλει, σε μία επικίνδυνη ιστορία. Όστόσο υπήρχε ακόμη καιρός. Μπορούσε να φύγει και να σωθεί. Μά ο άλλος, τί θα γινόταν ο άλλος; Θα τον άφινε έτσι, άπρεδοποίητο; Όχι δε μπορούσε!...

Γύρισε κι' έριξε μία ματιά μέσα στην αίθουσα του καζίνο. Δεν υπήρχε άλλο μαύρο ντόμινο. Όλος ο κόσμος φορούσε μοντέρνες και πρωτότυπες αμφιέσεις. Ένα μαύρο ντόμινο είναι απλή και παλιάς μόδας μασκαράδα. Όστόσο, κάποιος απ' όλους εκείνους τους άντρες, έπρεπε να φοράει μαύρο ντόμινο... Μα δε φορούσε κανείς, εκτός από τον Άνρι Μπωμόν! Διάβολε! Η κατάσταση άρχιζε να γίνεται δύσκολη. Έπρεπε να φύγει! Μά πως; Ο παλιός σου εκείνος με τους χρυσούς ήλιους παρακολουθούσε από μακριά κάθε του κίνηση. Πώς θα ξέφυγε;

Συλλογίστηκε πως μόνο μία λύση μπορούσε να τον σώσει: Να βγάλει

νευτικό της σώμα, που ανατρίχιαζε από τη φρίκη. Κι' άρχισε να φέρνει στη φαντασία του διάφορα σχέδια, που θα μπορούσαν να σώσουν την κατάστασή.

Άξαφνα μία παράξενη σκέψη άστράψε στο πνεύμα του. Ο Άνρι Μπωμόν χαμογέλασε ευχαριστημένος. Και προχώρησε γρήγορα προς το μπάρ. Ο άντρας της Ισπανίδας τον πήρε από πίσω. Εκείνος τότε, χάθηκε μέσα σε μία μεγάλη συντροφιά μασκαράδων και τρύπωσε σ' ένα σκοτεινό σαλονάκι, που βρισκόταν στην άκρη του διαδρόμου. Εκεί έβγαλε γρήγορα το μαύρο ντόμινο, το έκρυψε κάτω από το ντιβάνι κι' έπειτα με το φράκο και τη μαύρη μάσκα στο πρόσωπο, βγήκε από την άλλη πόρτα του σαλονιού και ξαναμπήκε στην αίθουσα του καζίνο.

Ο άντρας της Ισπανίδας στεκόταν στο βάθος. Κύτταξε τριγύρω του για να δει τί είχε γίνει το μαύρο ντόμινο. Τό είχε χάσει από τα μάτια του!...

Ο Άνρι Μπωμόν πέρασε αδιάφορα από κοντά του. Εκείνος ούτε τον πρόσεξε. Κρατούσε στο αριστερό του χέρι μία μεγάλη σακούλα με χαρτοπόλεμο. Εκεί μέσα είχε κρύψει το περιστρόφο του. Ένας φόνος σ' ένα χορό μεταμφιεσμένων είναι κάτι που μένει πάντα ανεξίτηλο...

Εκείνη τη στιγμή, μία μεγάλη συντροφιά από μασκαράδες, με φωνές και γέλια, περικύκλωσε τον άντρα της Ισπανίδας και τον παρέσυρε μαζί της. Ο Μπωμόν τότε, χωρίς να γίνη αντίληπτος από κανένα, μέσα στο συνωστισμό και τη σύγχυση, έσκυψε λίγο, άρπασε τη σακούλα με το κομψό και κρύφτηκε γρήγορα πίσω από το μπάρ. Εκεί πέρα, έβγαλε από μέσα το πιστόλι, πέταξε μέσα σ' ένα σωρό από σερπαντίνες την άδεια σακούλα κι' έχωσε το πιστόλι στην τσέπη του.

Έπειτα, άναψε ευχαριστημένος ένα τσιγάρο κι' έκανε, μία βόλτα μέσα στην αίθουσα. Ύστερα άγόρασε μία μικρή σακούλα με κομψή κι' έβαλε κρυφά εκεί μέσα το πιστόλι.

Πλησίασε τότε την Ισπανίδα, που στεκόταν άνησυχία κοντά στον εξώστη, με την άγνοια ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, υποκλίθηκε μπροστά της και της είπε:

— Κυρία, εγώ είμαι το μαύρο ντόμινο, δίχως να χόρευε λίγη ώρα πριν... Δίχως να το θέλω, έμαθα το μυστικό σας... Ορίστε αυτή τη σακούλα με το κομψό!... Μέσα σ' αυτήν είναι το πιστόλι του άντρα σας!... Τού το έδωσα!...

Η Ισπανίδα τον κύτταξε κατάπληκτη.

— Μα ποιός είστε; ψιθύρισε.

— Ένας άγνωστος... που έγινε φίλος σας, της απάντησε ο Μπωμόν. Κι' έβγαλε τη μάσκα του.

— Έλάτε αύριο το απόγευμα στο χάλ' του «Νεγκρέσκο», στίς πέντε! τού ψιθύρισε η όμορφη Ισπανίδα. Θέλω να σας ευχαριστήσω!...

Κι' ήσυχη, έτρεξε να συναντήσει τον άντρα της, που ήταν πιά ακίνδυνος.

Την άλλη μέρα το απόγευμα ο Άνρι Μπωμόν έμαθε ότι το άλλο μαύρο ντόμινο είχε αδιαθετήσει ξαφνικά και δεν είχε πάει διόλου στο χορό του Καζίνο.

Η όμορφη Ισπανίδα, που ήταν γυναίκα γνωστή έρσοσταίαρχη αυτοκινήτων, είχε τόσο γοητευθεί από την αποκρίτικη αυτή περιπέτεια, ώστε δεν άργησε διόλου να ξεχάσει το φίλο της, στην άγκαλιά του Άνρι Μπωμόν.

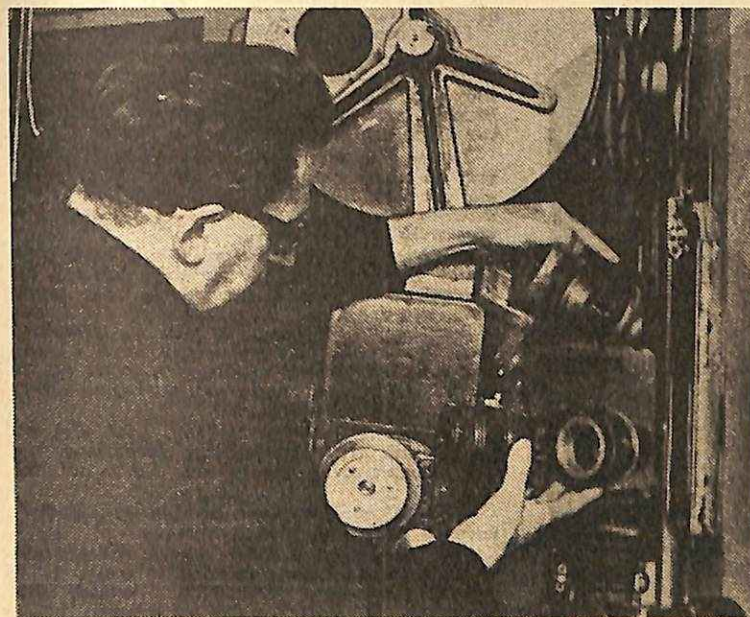
Κι' έτσι, από μία σύμπτωση, το ένα μαύρο ντόμινο εξουδετέρωσε το άλλο.

ZYL POMIE

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ

«ΗΡΑΚΛΟΡΑΜΑ»

Το μηχανήμα προβολής.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ του επαναστατικού «Ηρακλοράματος», ο Γάλλος ΖΥΛ ΟΥΡΝΤΙΩ, βρίσκει, ότι η λέξη «ανάγλυφο» είναι ανεπαρκής για ν' αποδώσει την πλήρη σημασία της εφευρέσεώς του. Ίσχυρίζεται, ότι με το νέο σύστημά του της προβολής κινηματογραφικών έργων, δίνει «όγκο» στις εικόνες κι' όχι μόνο ανάγλυφη μορφή.

Όπως στα έργα, που προβάλονται με τα συστήματα Σινεράμα, Σινεπανόραμα, κ. ά., ο θεατής έχει κι' εδώ την εντύπωση, ότι βρίσκεται στη θέση π. χ. του πιλότου ενός αεροπλάνου ή του οδηγού ενός τριανού κι' ότι τα τοπία, που βλέπει στην οθόνη του κινηματογράφου, έτεκτείνονται μέσα στην αίθουσα, σά ν' ανοίγει ξαφνικά η οθόνη μπροστά του!

Ποιοί όμως είναι οι επαναστατικοί νεωτερισμοί του «Ηρακλοράματος»; Είναι τα μέσα, που χρησιμοποιεί ο Ουρντιώ: Τοποθετεί στην αίθουσα του κινηματογράφου μία καμπύλη οθόνη και στην καμπύλη έναν ειδικό φακό, μπροστά στο συνηθισμένο μηχανήμα προβολής των φιλμ. Αυτό είναι όλο!

Μά μ' αυτήν την τόσο απλή εγκατάσταση, ένα φιλμ 16 χιλιοστών, «γυρισμένο» κι' από έναν έρασιτέχνη ακόμη, παίρνει τις διαστάσεις ενός κολοσσιαίου έργου σαν το «Μπέν-Χούρ»!

Με το «Ηρακλόραμα» καταργούνται, λοιπόν, οι κινηματογραφικές μηχανές λήψης με τριπλό φακό, που ζυγίζουν 600 κιλά, το διπλό σε αριθμό τεχνικό προσωπικό, η τριπλή προβολή και οι αίθουσες προβολής με ειδικές εγκαταστάσεις! Κάθε φιλμ, που προβάλλεται σε οποιαδήποτε αίθουσα, δίνει με το σύστημα του «Ηρακλοράματος» την ψευδαίσθηση του ανάγλυφου κινηματογράφου!

Όπως είπαμε, η οθόνη είναι αιθουσα προβολής με ειδικές εγκαταστάσεις! Κάθε φιλμ, που προβάλλεται σε οποιαδήποτε αίθουσα, δίνει με το σύστημα του «Ηρακλοράματος» την ψευδαίσθηση του ανάγλυφου κινηματογράφου!

Όσο για τους επισκέπτες ε-

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΑΝΑΓΛΥΦΟ ΚΑΘΕ ΦΙΛΜ

τοποθετημένες κάθετα στην οθόνη, με τέτοιο τρόπο, ώστε καθέμία να δέχεται επίσης κάθετα τη δέση φωτεινών ακτίνων, που στέλνει η καμπύλη της προβολής. Αυτός ο τρόπος τοποθέτησε των ράβδων έμποδίζει την είκονα να «γλυστράει» και να παραμορφώνεται προς τα πλάγια.

Έτσι, η οθόνη αποκτά ένα «ανοίγμα» 180 μοιρών, που αντίστοιχεί στην όμαλή δράση του ανθρώπινου ματιού.

Ο θεατής, που περιβάλλεται κυριολεκτικά από αυτή την οθόνη, έχει την εντύπωση — άσχετα που κάθεται — ότι παίρνει μέρος στη δράση ή, μάλλον, ότι βρίσκεται στο κέντρο της.

Με τον τριπλό προβολέα, άλλωστε, το γνωστό «Σινεράμα» δεν πραγματοποιεί παρά ένα «ανοίγμα» 146 μοιρών. Πέραν απ' αυτό, οι πλάγιες εικόνες γίνονται πολύ μακροστένες. Είναι επίσης γνωστό, ότι οι τρεις ταινίες, που προβάλλονται συγχρόνως, δε συμπίπτουν πάντα ακριβώς ή μία με την άλλη κι' ότι υπάρχει ο κίνδυνος οι εικόνες να συγχέωνται.

Στο «Ηρακλόραμα», όμως, αυτό το πρόβλημα δεν τίθεται καν, γιατί δε χρησιμοποιεί παρά ένα μόνο προβολέα!

Άσχετα αν πρόκειται για την προβολή ενός φιλμ των 16, των 35 ή των 70 χιλιοστών, προστίθεται σ' αυτό συνηθισμένο προβολέα μόνο ένας ειδικός φακός, για να εξουδετερώσει τις τυχόν παραμορφώσεις, που προκαλεί η κυρτότης της οθόνης.

Κόγχες τύπου «Ελεφαν», που είναι τοποθετημένες σύμφωνα με το σχήμα της αίθουσας, συμπληρώνουν την ψευδαίσθηση της ανάγλυφότητας, χωρίς σ' ένα σύστημα αυθεντικής ήχητικότητας, που δεν έχει τίποτα το κοινό με τη στερεοφωνία και που καταργεί τα συνηθισμένα μεγάφωνα!

Για να αποδείξει τα πλεονεκτήματα της νέας μεθόδου του, ο πατέρας του «Ηρακλοράματος», ΖΥΛ ΟΥΡΝΤΙΩ, εγκατέστησε δοκιμαστικά σ' ένα κινηματογράφο του μικρού γαλλικού χωριού Κρεσάν-Ποντιέ, το φακό και την οθόνη της έπινοσέως του. Εκεί μαζεύονται κάθε βράδυ οι περιεργοί από τις κοντινές μικρές πόλεις, για να δουν το φιλμ της έβδομάδας σε ανάγλυφη μορφή!

Όσο για τους επισκέπτες ε-

παγγελματίες, αυτοί άνηκουν σε δυο κατηγορίες: Μερικοί έρχονται από χώρες, όπου χρησιμοποιούνται άλλες μέθοδοι ανάγλυφης προβολής και ενδιαφέρονται πρώτ' απ' όλα να αποσβέσουν τα έξοδα για τις εγκαταστάσεις τους. Οί άλλοι, είναι εκείνοι, που έρχονται από τεχνικά λιγότερο εξελιγμένες χώρες. Αυτοί δείχνουν εξαιρετικό ενδιαφέρον για το «Ηρακλόραμα», επίσης από απόψεως δαπάνης, γιατί το κόστος της εγκαταστάσεώς του «Ηρακλοράματος» φτάνει μόνο στο ένα δέκατο της δαπάνης, που απαιτούν τα άλλα γνωστά συστήματα ανάγλυφης προβολής.

Ο Ουρντιώ έκλεισε κιόλας συμβόλαιο με 16 χώρες της Μεσης Ανατολής, με την Ιαπωνία, την Ινδοκίνα, τις νέες δημοκρατίες της Αφρικής, με την Ισπανία, την Αυστρία και με πολλές άλλες χώρες.

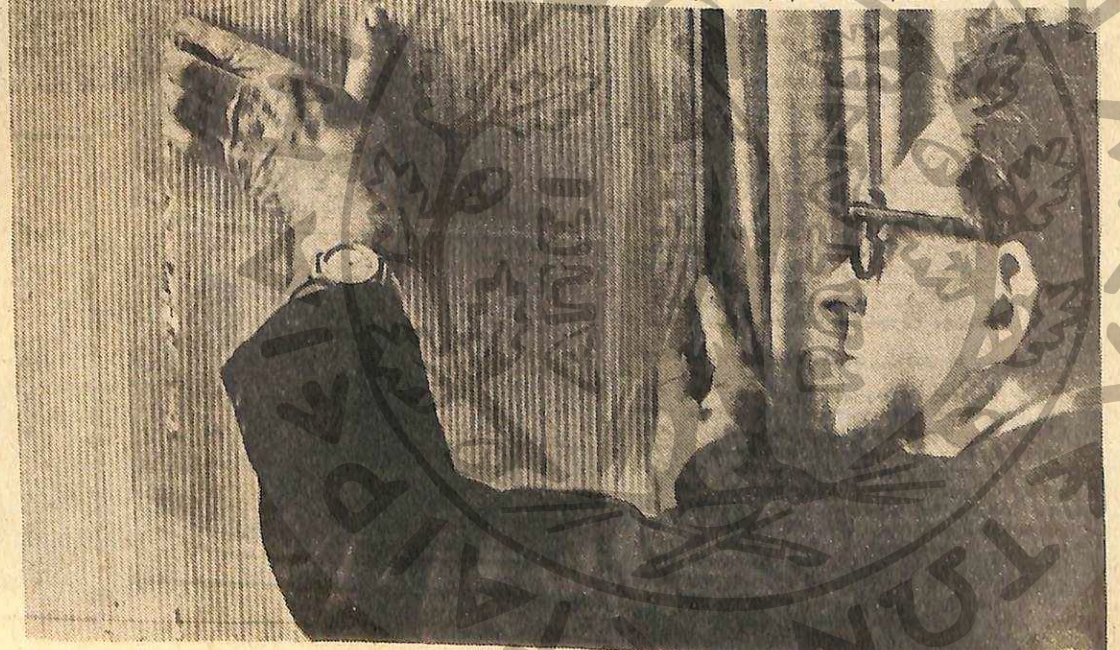
Προβλέπεται, ότι, στο προσεχές μέλλον, 18.000 αίθουσες κινηματογράφου σ' όλο τον κόσμο θα χρησιμοποιήσουν το νέο σύστημα του «Ηρακλοράματος». Έπειδή δε οι ράβδοι από «ντοραλουμίνιο» πρέπει να παραγέλλωνται στη Γαλλία, η πατρίδα του Ουρντιώ εξασφάλισε την εισαγωγή συναλλάγματος αξίας δώδεκα εκατομμυρίων νέων φράγκων!

Ο ΖΥΛ ΟΥΡΝΤΙΩ νομίζει, ότι, τουλάχιστον χίλιοι κινηματογράφοι στη Γαλλία θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν την εφευρέσή του, χωρίς να χρειάζονται ριζικές μετατροπές.

Αυτός ο «ανάγλυφος κινηματογράφος» της γειτονιάς θα είναι ασφαλώς ένας ειδικός φακός, για να εξουδετερώσει την πλεορασία και να πηγαίνει πάλι πιο συχνά στον κινηματογράφο.

Μά, για να το επιτύχει αυτό, ο Ουρντιώ χρειάζεται κάποιον, που να διοργανώσει την επιχείρησή.

Ο ΖΥΛ ΟΥΡΝΤΙΩ, όμως, δε βιάζεται. Ξέρει, ότι και ο Φρέντ Ουάλλερ, ο εφευρέτης του «Σινεράματος», περίμενε 20 ολόκληρα χρόνια για να επικρατήσει η επαναστατική τότε μέθοδος του και ότι κάποιος καθηγητής Κρετιέν παρουσίασε, από το 1937, την εφευρέσή του, που την άποκαλούσε «Υπεργονάρ» και που δεν είναι τίποτ' άλλο από το σημερινό Σινεμασκόπ!...

Η καμπυλωτή οθόνη αποτελείται από 1700 ράβδους από «ντοραλουμίνιο».

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΡΟΔΟΧΡΩΜΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, σ'ε τρεις χώρες τής Ανατολής ζούσαν τρεις τρανοί βασιλιάδες. 'Ο ένας, που τον έλεγαν 'Αχμέτ, ήταν ο πιο πλούσιος άνθρωπος του κόσμου. 'Ο δεύτερος, ο Γαζής, ήταν πιο δυνατός κι' απ' τ'ο λιοντάρι κι' ο τρίτος, ο Σελήμ, ήταν πιο αγαθός κι' απ' τ'ο άρνάκι.

'Ηρθε κάποτε ο καιρός, που κι' οι τρεις αυτοί βασιλιάδες σκέφτηκαν ότι είχε φτάσει ή ώρα τους γιά νά παντρευτούν.

Τήν εποχή εκείνη γινόταν πολλός λόγος γιά τήν όμορφη τής βασιλοπούλας Σίδας. Όλοι όσοι έτυχε να τήν αντικρύσουν, έλεγαν ότι δέν υπήρχε όμορφότερη σ' όλο τόν κόσμο. Τής είχαν δώσει μάλιστα τό όνομα «Ρόδο τού Μάη».

'Ετσι, οι τρεις βασιλιάδες ξεκίνησαν γιά τό παλάτι τής άρσας βασιλοπούλας. Εκείνη τούς δέχτηκε μέ μεγάλη καλωσύνη κι' εύγενεια. 'Εκείνο, όμως, που τής έκανε μεγάλη εντύπωση ήταν τό πλούτος τού 'Αχμέτ. Θαμνώθηκαν τά μάτια τής από τήν όλόχρωμη στολή του και τīs λαμπρές φορεσιές τής ακολουθίας του. Στό Γαζή, ξεχώρισε τό βλème του, που μοιάζε μέ αετού, τήν περφόρεια του και τή λαμπρότητα τών ασπρόχρυσων όπλων του. 'Όταν όμως αντίκρισε τό Σελήμ, που είχε πάει μονάχα μέ τό βεζύρη του και τό σκύλο του, δέν τού έδωσε καμμία προσοχή, παρ' όλους τούς καλούς του τρόπους, τήν απλότητα τής γλώσσας του και τήν αγαθότητα και καλωσύνη, που ήταν ζωγραφισμένες στό πρόσωπό του.

'Αφού ή βασιλοπούλα τούς χαιρέτησε, οι τρεις βασιλιάδες άρχισαν να τής μιλούν γιά τό σκοπό τής επίσκεψέως τους.

—'Αγαπητοί μου βασιλιάδες, τούς αποκρίθηκε εκείνη, τά ιερά βιβλία τής θρησκείας μου δέν μ' άφίνουν να διαλέξω από σάς, όπως θέλει ή καρδιά μου. Τά βιβλία αυτά, που έχουν μέσα γραμμένα τή μοίρα τής βασιλείας μου, μέ προστάζουν να μ'ην παντρευτώ άλλον άντρα, παρ'όλο μόνο εκείνου, που θα μέ βοηθήσει να βρώ τό ροδόχρωμο μαργαριτάρι, που είναι μοναδικό στόν κόσμο, γιατί έχει τό χρώμα τής αύνης και κανείς ως τώρα δέν τό έχει δει. Δίνω, λοιπόν, όχτώ μέρες προθεσμία σ' όποιον από σάς θέλει να μέ βοηθήσει να βρώ τό μαργαριτάρι... Και τήν άπάντησή μου θα τήν έχετε έπειτα από τρεις βδομάδες.

Αυτά είπε ή βασιλοπούλα κι' οι ξένοι έφυγαν. 'Ο πρώτος, ο 'Αχμέτ, μόλις έφτασε στό παλάτι του, άρχισε να συλλογίζεται και να λήν μέ καμάρι:

—Αυτό που ζητάει ή βασιλοπούλα δέν είναι τίποτα! 'Εχω μέσα στίς κάσες μου τόσα πολλά μαργαριτάρια και τόσο χρυσάφι! 'Ετσι θα βρώ ή θ' αγοράσω τό ροδόχρωμο μαργαριτάρι!...

Μά ο 'Αχμέτ, παρ' όλο που έψαξε τīs κάσες του και παρ' όλο που έδεψε άμέτρητο χρυσάφι σ' όλους τούς εμπόρους του κόσμου και σ' όλους τούς ψαράδες τών μαργαριταριών να τού βρουν τό ροδόχρωμο μαργαριτάρι, δέν κατάφερε τίποτα. 'Εκείνοι τούστέλναν λογής - λογής μαργαριτάρια, αλλά ροδόχρωμο δέν μπόρεσαν να βρουν πουθενά. 'Ετσι ο ματαδόδος 'Αχμέτ, που ήταν άπαρηγόρητος γιά τήν άποτυχία του, βεβαιώθηκε ότι τό χρυσάφι δέν φέρνει πάντα εκείνο, που επιθυμούμε.

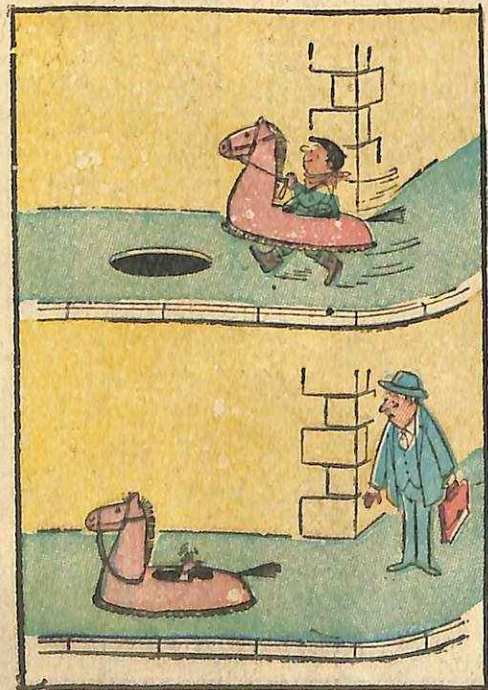
Από τήν άλλη μεριά, συλλογίζονταν κι' έλεγε ο Γαζής:

—Αυτό δέν είναι τίποτα! Ξέρω καλά που θα βρώ τό ροδόχρωμο μαργαριτάρι! Οι μάγοι μου μου είπαν που βρίσκεται ακριβώς. Δέν είναι πολύ μακριά από εδώ και τό φυλάει ο γίγας Μακόγκ. Βρίσκεται λοιπόν μέσα σ' ένα μεγάλο κιβώτιο από έλεφαντόδοντο, στην κορυφή τού άσημένιου πύργου τού γίγαντα, και τό φυλάει ένας σφετεριστής δράκοντας. Θα κόψω στά δυό μέ τό σταθί μου τό γίγαντα, θ' ανέβω στόν άσημένιο πύργο, θα κόψω τό κεφάλι τού σφετεριστή δράκοντα, θα πάρω τό κιβώτιο μέ τό μαργαριτάρι κι' έτσι ή βασιλοπούλα θα γίνη γυναίκα μου... Αυτά είπε ο δυνατός βασιλιάς Γαζής κι' άμέσως έβαλε μπρός τό σχέδιό του. Μά άλλοι

Έφτά μέρες συνεχώς πήγαινε στη φτωχογειτονιά ή βασιλοπούλα μέ τόν καλό βασιλιά Σελήμ...

μονο! Τό μαργαριτάρι, που βρήκε μέσα στό κιβώτιο, δέν ήταν ροδόχρωμο, αλλά κόκκινο σάν αίμα... Τότε ο θυμός του ξεσπάσε στους μάγου, γιατί ύστερ' από τόσον άγώνα, κατάλαβε

Χωρίς λόγια.

ότι ή δύναμή του δέν μπόρεσε να τού χρησιμεύσει σέ τίποτα...

Είχαν περάσει δυό βδομάδες κι' ήρθε ή σειρά τού Σελήμ να βρή τό ροδόχρωμο μαργαριτάρι.

Ο Σελήμ, έχοντας μαζί τό βεζύρη του και τόν πιστό του σκύλο, παρουσιάστηκε ξανά στό βασιλοπούλα και τήν παρακάλεσε να τόν συνοδέψουν σ' ένα μικρό περίπατο μέσ' στην πόλη.

'Ηταν εκεί, στην πρωτεύουσα τού βασιλείου τής, μία συνοικία, που τήν έλεγαν 'Η γειτονιά τών φτωχών'. Εκεί γεννιόνταν, ζούσαν και πεθάνιν μονάχα φτωχοί άνθρωποι κι' ήταν όλοι τούς πολύ δυστυχισμένοι.

Έφτά μέρες συνεχώς πήγαινε στη «φτωχογειτονιά» ή βασιλοπούλα μέ τόν καλό βασιλιά Σελήμ και καταγινόνταν ν' άνακουφίσει τούς ανθρώπους, που υποφέραν. 'Ετσι, μέρα μέ τήν ήμερα, ή βασιλοπούλα ν' ενδιαφερόταν γιά τή φιλοπρόσας. Τό λουλούδι τής καλωσύνης σιγά - σιγά, άρχισε να άνθίζει στην καρδιά τής, γιατί ως τότε δέν ήξερε τή δυστυχία κι' ούτε φανταζόταν ποτέ πόσο ήταν μεγάλη.

Τό βράδυ τής άγόδης ήμέρας, αφού είχε τελειώσει πιά τīs φιλανθρωπικές επισκέψεις τής στη φτωχογειτονιά, γύρισε στό Σελήμ και τού είπε:

—Μ' δλ' αυτά, αγαπητέ μου βασιλιά, δέν βρήκαμε τό ροδόχρωμο μαργαριτάρι...

Τήν ίδια στιγμή ο Σελήμ γύρισε και κύτταξε τό βεζύρη του. Εκείνος κύτταξε τό σκύλο κι' ο σκύλος άρχισε τότε να γαυίζει. 'Υστερα, τραδώντας τή βασιλοπούλα απ' τό φόρεμα, κατάφερε να τή φέρη σ' ένα φτωχικό σπιτάκι, που σ' αυτό δέν είχε μητ' άκόμη. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν σωριασμένη μία γριά έτοιμοθάνατη.

Μόλις ή γριά είδε τή βασιλοπούλα, νόμισε πως ήταν ο άγγελος, που έρχόταν να πάρη τή ψυχή τής γιά τόν Παράδεισο.

—Καλώς τόν άγγέλο μου, είπε μέ φοβισμένη φωνή ή γριά. Σε περίμενα γιά να μέ πας στόν τόπο, όπου δέν υπάρχουν πόνοι και βάσανα. Μά, πριν πεθάνω, φίλεσε με, γιά να μ'ορέσει να γίνη ή άσχημη μορφή μου όμορφη, πριν φτάση ή κει ψηλά στόν Παράδεισο.

Η βασιλοπούλα συγκινήθηκε κι' έσκυψε να τή φιλήσει. Τή στιγμή εκείνη ένα δάκρυ κύλησε από τά μάτια τής έτοιμοθάνατης κι' έπεσε στό δαχτυλίδι τής πεντάμορφης βασιλοπούλας.

'Αμέσως τό δάκρυ εκείνο έγινε μαργαριτάρι και φώτισε μέ τή ρόδινη λάμψη του όλη τήν κάμαρα τής φτωχής.

Ο βεζύρης, βλέποντας τό θαύμα αυτό, χαμογέλασε, ο σκύλος κούνησε χαρούμενος τήν ουρά του κι' ή βασιλοπούλα, αφού πήρε ή έκλεισε σφιχτά στό χέρι τής τό ροδόχρωμο μαργαριτάρι, γύρισε στό βασιλιά Σελήμ και τού είπε:

—'Ηταν γραμμένο να παντρευτούμε... 'Επειτ' από λίγες μέρες έγιναν οι γάμοι τού καλού κι' αγαθού Σελήμ μέ τή βασιλοπούλα «Ρόδο τού Μάη».

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Άποκριά

Είν' άπόψε Άποκριά, τί χαρούμενη εραδιά! Ένας δάδε τραγουδάει, άλλος κείθενο μεθάει, κι' άλλος δίνει απ' τά φαγιά τού φτωχού τού γείτονά του.

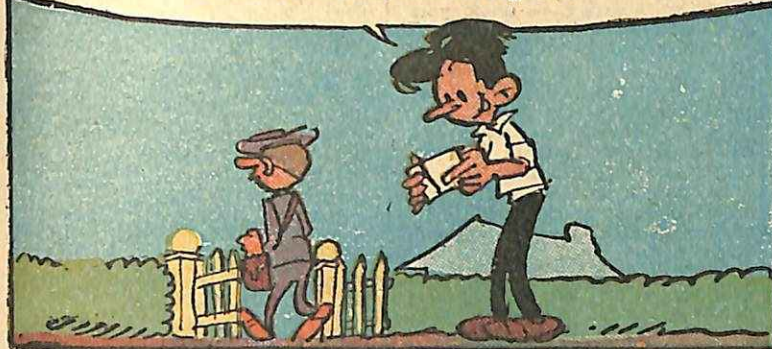
Μά ένας τέτορτος στό πλάι δέν έχει ψωμί να φάη, και στό ζυγία τού θανάτου κάποιου πλούσιου γείτονά του απ' αυτά, που μαγειρεύει ένα πιάτο τού γυρεύει...

Τό πρωί τήν άλλη μέρα, που ήταν Καθαρή Δευτέρα, Κούλουμα πριν νάχουν κάνει δυό νομάτι έχουν πεθάνει... 'Ο ένας πέθανε απ' τήν πείνα κι' ο άλλος, που είχε φάει μία χήνα...

Α. ΜΙΧΑΗΛ

Ο Ριχτς και ο χορός τών άποφοιτών

—Μιά πρόσκληση γιά άποκριάτικο χορό: 'Ες άπόφοιτος τής Σχολής μας, καλείσθε να τιμήσετε μέ τήν παρουσία σας τόν έφετεινό χορό τής Σχολής Καλών Τεχνών.

—Ποιά μεταμφίεσι να διαλέξω έφετος...Θέλω πάλι να τούς κάνω όλους να γελάσουν μέ τήν καρδιά τους!

—Γά να δούμε τί θ' άνακαλύψω μέσα στό παλιό αυτό μπαούλο... 'Α!... Να τά ρούχα, που φορούσai τό δυό τελευταία χρόνια...

—Θά είναι εκεί όλοι οι παλιοί φίλοι και συμμαθητές μου... Πόσες άναμνήσεις. Θά ξαναθυμηθούμε παλιές εύτυχισμένες μέρες. Θυμάμαι μία χρονιά, που είχα μεταμφιεστή σε χιμπάτζη... Τά γέλια, που κάναμε...

—Και όπως τόν παλιό καιρό μπαίνω σάν σίφουνας, φωνάζοντας: «Φωτιά!»

Ὁ Ἀπόστολος Ἀρσακῆς.

Ἡ Ἑταιρεία αὐτὴ εἶχε σκοπὸν νὰ
φτιάχνῃ καὶ νὰ συντηρῇ ἀνώτερο
μορφωτικὰ ἰδρύματα, γιατί, κατὰ

00

— Μά... αυτή η έφημερίδα είναι
χτεσινή, καϋμένε!

1) ΠΑΓΩΝΙ — ΛΑΣΙΟΣ. 2) ΠΑ-
ΝΑΜΑΣ — ΑΒΑΣΙΑΝ. 3) ΠΑΤΑ-
ΤΑ — ΧΙΤΩΝΙΑ — ΕΣ. 4) ΑΓΓ-
ΜΑ — ΜΥΚΟΝΟΣ — ΚΑΤ. 5) ΘΕ-
ΜΑ — ΚΕΡΑΜΟΣ — ΣΑ. 6) ΗΡΑ-
— ΜΑΣΟΝΟΣ — ΒΩΜΟΣ. 7)
ΜΟ — ΒΑΛΑΝΟΣ — ΠΑΛΑΤΙ. 8)
ΑΣΙΑΤΑΙ — ΝΟΣΗΡΕΣ. 9) ΚΥ-
ΑΝΟΣ — ΚΙΝΗΤΑ. 10) ΑΚΡΑΙ-
ΟΣ — ΣΗΜΕΙΟΝ. 11) ΚΑΙΡΟΣ
— ΠΑΥΡΟΣ — ΝΕ. 12) ΗΡΩ.Ι.Σ
— ΚΑΘΑΡΟΝ — ΚΕΑ. 13) ΜΑ —
ΠΕΛΑΓΟΣ — ΚΑ.Ι.Η. 14) ΗΤΑ —
ΚΑΡΑΚΑΣ — ΤΑΙΡ. 15) ΣΣ —
ΠΥΡΑΜΙΣ — ΘΑΡΡΟΣ. 16) Α-
ΝΟΜΟΙΑ — ΑΡΩΤΡΟΝ. 17) ΑΝΑ-
ΣΤΑΣ — ΙΑΣΙΟΝ.

“Ετσι, για πρώτη φορά, ο Παναθηναϊκός κέρδισε τον Άρη, με σκορ 3-1, στο γήπεδο της Παναθηναϊκής Α.Ε. (15 Φεβρουαρίου, 0 νεαρός κίτρινος στην λήξη της Εθνικής ομάδας και έλαβε μέρος στα νικηφόρα παιχνίδια της έπι της Εθνικής Νέων της Αυστρ (με 3-1 και 1-0).”

Αληθινὰ παρακλήνια

FLAUFLOTTEN

ρόπουλος. Φωκίδος: Ε. Παπάς, Χι-
ου: Μ. Γιακουμής.

Τσανακτσῆς ἀναμένει ἑτοιμος νὰ ἐπέμβῃ.

Ἄπο τὸν φιλικὸ διεθνή ἀγῶνα «Ὀλυμπιακοῦ» Πειραιῶς—«Πετρο-
λουῶ» Ρουμανίας 2—0: Ὁ Ρουμὰρος κινητὸς Μ. Μουντσεάνου
(δεξιὰ) καὶ ὁ Στεφανάνος πηδῶν γὰ κεφαλὰ, ἐνῶ ὁ γκολκῆπερ
Τσαντανάκης ἀναμῆς ἐτοιμὸς γὰ ἐπέμβη.

Η διαίτησις στους αγώνες υπάσκει μολὼν δὲ εἶναι εκείνη, ποὺ πρέπει. Μέχρι τώρα εἶχαμε κροσίσματα στους ποδοσφαιρικούς αγώνες, δυστυχῶς, ὥστε, τὸ ἔ-διδο φαίνεται ὅτι θὰ γυῖν καὶ στὸ πρωτάθλημα ὑπᾶσκει, ὅπου ὑπε-τίθεται στὰ πράγματα ἦταν κα-λύτερα. Σ' ἕνα ματς, μεταξύ ἡ σφύρα ἀντιπάλων, ὁ κ. Ἀρσενί-νης ἀβήκησε φανερά τὴ μὲν διά-δα καὶ δέχτηκε ἐπίσης φιλόδου- (κακῶς βέβαια), ἐνῶ σ' ἄλλο παίγνιο οἱ διαίτητές δὲν παρου-σίαστηκαν διόλου στὸ γήπεδο! Ἄν ἔτσι ἐξακολουθοῦν ἡ κατά-στασις, φοβόμαστε ὅτι τὸ ποδ-σφαίρο δὲ βαρὺ καὶ ζήλην τιποῦ ἀπὸ τὸ «εὐγενὲς ὑπᾶσκει».

Ο Σασά Ντιστέλ και η ηθοποιός Βαλερί Λαγκράν παρουσιάζουν την τέταρτη κίνηση του χορού: το δεξί πόδι πίσω από το αριστερό, στα πλάγια. Σ' αυτή τη φριγούδα, η «μπόσα νόβα» θυμίζει πολύ τη «σάμπα».

Ο ΝΕΟΣ ΧΟΡΟΣ Η «ΜΠΟΣΑ ΝΟΒΑ»

Υπάρχουν τουλάχιστον είκοσι συστήματα για να χορεύεται ο νέος βραζιλιάνικος ρυθμός

Ο καινούργιος χορός, που τις τελευταίες εβδομάδες έχει εισβάλει στην Εθρόνη και απειλεί, όπως τουλάχιστον υποστηρίζουν οι οπαδοί του, να παραμερίσει όλους τους άλλους, κατακτώντας τα χορευτικά προτεία του 1963, έρχεται από τη Βραζιλία και λέγεται «μπόσα νόβα».

Γνωστό από την ετυμολογία του όρου «μπόσα νόβα» γίνεται η ακόλουθη εξήγηση: Παλαιότερα το χορό είναι, αναμειγνύοντας τη Βραζιλία και στην βραζιλιάνη γλώσσα, το «μπόσα», σημαίνει μεταφορικά «πάθος» ή «τάση». Έπομένως, η «μπόσα νόβα» μπορεί να μεταφραστεί στη γλώσσα μας: «ένα τάση» ή πιο ελεύθερα, «νέος ρυθμός».

Η «μπόσα νόβα», αντίθετα απ' ότι υποστηρίζουν φανατικοί χοροδιδάσκαλοι, δεν έχει υποχρεωτικά βήματα. Γι' αυτό, έχουν δημιουργηθεί διάφορα συστήματα, με τα οποία μπορούν να χορευτούν οι οπαδοί του «μπόσα νόβα». Ο Φρέντ Άσταρ, στη διάσημη χορευτική σχολή του της Νέας Υόρκης, συμβουλεύει τους μαθητές του, να χορεύουν τη «μπόσα νόβα» σαν ένα κάπως συγχωρημένο «τουίστ». Ο Σαβί Κουγκστ, που θεωρείται ο πατέρας του «τά-τά-τά», προτείνει να χορεύεται η «μπόσα νόβα» με τα βήματα του «μάρσι».

Πισοί απ' αυτούς τους δύο, ακολουθούν πολλοί άλλοι, που προσπαθούν, χωρίς να το καταλαβαίνουν, να δώσουν μια προσωπική ερμηνεία. Άλλοι, προτείνουν ένα βήμα δεξιά κι ένα αριστερά με πόδια λυγισμένα. Άλλοι υποστηρίζουν ότι τα βήματα πρέπει να χορεύονται χειροκλαμπικά κι άλλοι, ότι πρέπει να κρατούν τα χέρια ανασηκωμένα ή να χορεύουν στοιχειωμένους γύρω από τον εαυτό τους.

Τα λόγια του Κοκτώ έπλησαν πολύ το νεαρό Τζιλμπέρτο. Γύρισε στην πατρίδα του γεμάτος εμπνεύσεις και μίλησε σχετικά στον αδελφικό φίλο του Αντόνιο Κάρλο Ζορμπάν, έναν αξιόλογο συνθέτη. Η «μπόσα νόβα» ήταν το αποτέλεσμα της συνεργασίας τους, ένα αποτέλεσμα, που χρειάστηκε πολλές προσπάθειες και αναζητήσεις.

Ποιά είναι το μυστικό της θριαμβευτικής επιτυχίας, που συναντά σήμερα παντού, αυτός ο νέος βραζιλιάνικος ρυθμός; Η «μπόσα νόβα», δεν διαθέτει καμιά θεαματική επινόηση, όπως το «τουίστ» ή το «φροντ-ρόλ» και η επιβολή του δεν οφείλεται σε διαφημιστικές εξστρατείες.

Δε μπορούμε, λοιπόν, παρά να παραδεχτούμε, ότι η γοητεία της «μπόσα νόβα» προέρχεται αποκλειστικά από την ίδια τη σύνθεση των ρυθμών της. Αχορύνοντας το «Ντεσφινάντο» ή το «Σάμπα ντε ούνα νόβα», που είναι δυο από τις καλύτερες συνθέσεις της «μπόσα νόβα», θα βοηθήσει ξανά στην ίδια μουσική ατμόσφαιρα του «Ορφέ νένγκρο», του αβιμ.στού όποιου ο Ζορμπάν, έκανε μια πρώτη, άδελαι προσπαθεία, για να πραγματοποιήσει ένα προσωπικό τραγούδι.

Αν ζητήσετε από ένα μουσικό να σας εξηγήσει, ποιός είναι ο νεωτερικισμός, που υπάγει σ' αυτό το ρυθμό, θα σας απαντήσει ότι, η έναρμόνισι, παρουσιάζει κάτι το περίεργο, που είναι άγνωστο στους συνθέτες της ελαφράς μουσικής και ότι, ο ρυθμός, πάνω σε μια βάζα παραδοσιακή, έχει τόνους, πούσεις, συγκρούσεις, που παρουσιάζουν διάδοχα εκπλήξεις και που δημιουργούν μια ενχάρστη μουσική γραμμή. Με άλλα λόγια, η «μπόσα νόβα», προσπαθεί να εξυγίανση κάποιες τη μουσική των μοντέρνων χορών και των τραγουδιών.

Μια απόδειξη, σ' αυτή την άποψη, είναι το γεγονός ότι πολλοί από τους διασημότερους τζάζμαν, έχουν συμπεριλάβει στο ρεπερτόριό τους μουσικές της «μπόσα νόβα».

Και νά τώρα, πως ο Σασά Ντιστέλ λανσάρσε στο Παρίσι το νέο χορό.

Η κίνηση: Οι δυο χορευτές σκηνίζουν τα χέρια, μενώντας ο ένας δίπλα στον άλλο (δ καθάριστος δεξιά ή ντίνα αριστερά) και στηρίζοντας το βάρος τους στο αριστερό πόδι.

2η κίνηση: Κρατώντας πάντα τα χέρια ψηλά, οι χορευτές, αφήνουν το βάρος του σώματος να περάσει στο δεξί πόδι, ενώ, συγχρόνως, φέρνουν το αριστερό πόδι, λοξά πίσω. Τό δεξί χέρι, ακολουθεί την κίνηση του αριστερού ποδιού, κατεβαίνοντας λοξά, ενώ το αριστερό χέρι μένει ανασηκωμένο.

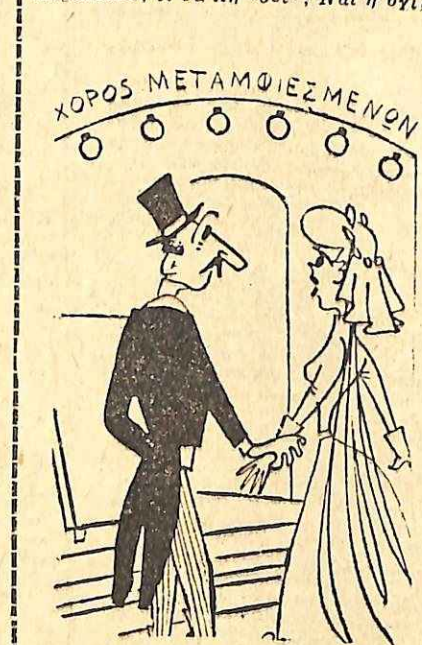
3η κίνηση: Οι χορευτές, ξαναγυρίζουν μ' ένα πήδημα στην αρχική τους θέση, με το βάρος του σώματος πάνω στο αριστερό πόδι.

4η κίνηση: Είναι συμμετρική με τη δεύτερη. Αυτή τη φορά, δηλαδή, οι χορευτές, φέρνουν το δεξί πόδι, λοξά πίσω από το αριστερό. Τό δεξί χέρι μένει ψηλά, ενώ το αριστερό, ακολουθεί τη κίνηση του δεξιού ποδιού, κατεβαίνοντας λοξά.

Οι χορευτές, μπορούν να κάνουν τις ίδιες κινήσεις, χορεύοντας ο ένας αντίκρου στον άλλο.

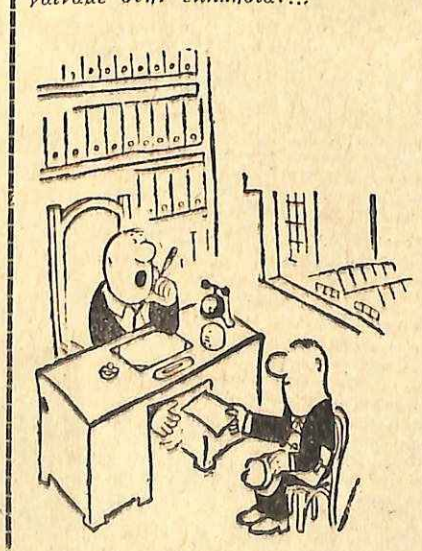

—Θυρωσίον εκεί; Για πέστε μου, παρακαλώ, τι θα πη «ού»; Ναι ή όχι;—

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ

—“Ωστε, σέ χορό ήθελες να με φέρεις;... Κι' εγώ νόμιζα πως θα πηγαίναμε στην εκκλησία!...”

—Οι ιδιωτικές παραγγελίες δεν πάνε ποτέ «διά της συνήθους οδού», αγαπητέ μου!

Η αλληλογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α. Α. ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ταχυδρομικώς στους: Ασπρουλάκη Μιχαήλ, Χανιά και Αποστόλου Τάσιαν, Ένταυθα.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στις Στάσα Καραζάση, Θεσσαλονίκη, Πόπη Ραποπούλου, Ίωαννίνα, Μαρίαν Άλφα Ρ., Χίο και Βούλα Κυριώτου, Ένταυθα...

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΑΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στους: Παπαγιώτην Κορδάν, Γεωργίου Άλεξόπουλον, Νικόλαον Τένταν, Λιλή Νικολάου, Μαρίαν Τάση και Ελένη Χριστοδούλου.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Κώστας Νιζολάτσης, Μοσχίας Πιερίδου, 22, Λάναζα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ότι ήθελε ποικιλία.

Ο Κυριάκος Δημητρίου, Κεντέον 1, και ο Άνδρεας Όνομαφίον, Λιπέρη 3, Βαδρέας Όνομαφίον, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμού.

Ο Άνδρεας Γαλήνη, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μαθητές από την Ελλάδα και την Κύπρον, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Πάυλος Βαρούσια, Κύπρος, Ιζάρου, 36, Βαρούσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και την Κύπρον, με σκοπό την ανταλλαγή φιλίας και ότι ήθελε ποικιλία.

Ο Άνδρεας Ζαχαρόφ, Αρομολαζία, Λάναζα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17—20 χρόνων.

Ο Γ. Κυριακίδης, Μιλτιάδου 9, Βαρούσια, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας από την Ελλάδα και το καί νέες από την Κύπρον, με σκοπό την ανταλλαγή φιλίας και ότι ήθελε ποικιλία.

Ο Άνδρεας Φιδι Τσαπέλης, Κύπρος, Μόσχοι, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαιτέρως από την Ελλάδα και την Τουρκία, ηλικίας 14—17 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή φιλίας.

Ο Χρίστος Άλφειαν, Άνδρεας 24, Άγιος Παύλος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμησι από την Ελλάδα.

Ο Ηράκλής Μιχαήλ, Μαραθόβουνος, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και τα νησιά με σκοπό την ανταλλαγή φιλίας και σταθερής φιλίας.

Ο Ζωτς Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή φιλίας.

με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Δ. Σαββίδης, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμησι από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανταλλαγή φιλίας και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρεας Στεφάνου, 28 Γεωργίου Άδερφ, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο G. REBOTIS, M/V MASTER DASKALOS, Co PHOCEAN SHIP AGENCY LTD., KEMPSON HOUSE 35) 37 CAMOMILE ST. E.C. 3, LONDON ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και Πειραιά, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής φιλίας και ότι ήθελε ποικιλία.

Ο S.P. S/S EVGENIA G., ORION SHIPPING Co, 29 BROADWAY, NEW YORK 6, N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή φιλίας.

γραφήσει με μια νέα μορφομένη και ευταρονομένη, ηλικίας κάτω των 22 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική και ισπανική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής γνωριμίας.

Ο TIFONAS P., για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνσις, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μια κοπέλλα ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας κάτω των 21 χρόνων, στην ελληνική και ισπανική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής γνωριμίας.

Ο G. DO VANIS, S/T SAVINA Co LYKIARDOPoulos LTD, 24 ST. MARY AXE LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 17—25 χρόνων, από την Αθήνα, Πειραιά και Αιτωλοακαρνανία, με σκοπό την ανταλλαγή μίας καλής φιλίας και ότι ήθελε ποικιλία.

Ο D. STAVRIDES και ο D. RIGOLIS, M/V ACHILLES, A HALCOUSSIS Co P.O. BOX 60, PIREUS, GREECE, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας φιλικής γνωριμίας και ότι ήθελε ποικιλία.

Μάδετε νά Σχεδιάζετε δι' Αλληλογραφίας

ΑΦΟΥ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΓΡΑΦΕΤΕ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ

Χιλιάδες δτομα τό επέτυχον χάρις στό νέο και διασκεδαστικό Σύστημα Α.Β.Σ.

Τό περισσότερο από τό σήμα του μάς παρουσιάζει: ή φύσις δέν διαφέρουν καθόλου από τό σήματα των άλλων εθνητικών γραμμών. Τό χέρι σας υποτάσσεται στή δουλιά σας όταν τού ζητάτε νά σχεδιάσει ήνα οποιοδήποτε γράμμα, ήνα μπόρετε νά σχεδιάσετε.

Κάθε άνθρωπος μπόρει νά μάθει νά σχεδιάσει ήνα μόνον. Τό τολάντο σήμα εκδηλώνεται εκ των υστέρων. Όποιος και αν είναι ή ασχολίες σας, γρήγορα δά μπόρετε και σεις νά σχεδιάσετε εκ του φυσικού, χωρίς νά καταφεύγετε σέ αντιγραφές και μεγεθύνσεις. Μόνοι σας, στό σπίτι σας, δά μάρδετε νά σχεδιάσετε και δά προσέχετε σταθερό μέ την επίδειξη των καλλιτεχνών που δά αναλάβουν την καθοδήγησή σας. Τά λογικά διδάκτρα της Σχολής Α.Β.Σ. και οι διευκρινίσεις στην καταβολή τους, κάνουν αυτή την σπουδή προσιτή σέ όλους.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ. Πανεπιστημίου 10

Παρακαλώ νά μού αποσταλή, χωρίς υποχρέωση, τού εικονογραφημένου τεύχους σας (εσωκλιματώσας) 3 σέ γραμματισμό δι' έλευθέρου.

—Ενδισέρονται για τό Σύστημα για μεγάλους —Σύστημα για παιδιά 8—13 ετών —(Στέλνεται την περίπτωση που δέν σας ενδιαφέρει)

ΟΝΟΜΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Έτησια	Δρχ. 300
Εξάμηνος	» 150
Τρίμηνος	» 75

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Έτησια	Άλρες Άγγλίας 7
»	Δολάριο 20
»	Φρ. Βέλγ. 100
»	Φρ. Γαλλ. 100
»	Φρ. Έλδ. 90
»	Μάρκα Γερμ. 90

Εμβάσματα Έσωτερικού διὰ ταχυδρομικής επίταξης και Έσωτερικού διὰ τραπεζικής τοιαύτης προς τό περιοδικό «ΕΝ ΣΥΛΛΟΓΕΣ», Δρυοτασίου 4, (Πλατεία Κλαυθμόνας), Αθήνα.

Διευθυντής Διαχειριστής και σπείρα: ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΙΖΗΣ, Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΗΛΗΣ», Διγής και σπείρας Ιεροσολέων ΚΩΝ ΣΤ. Γ. ΙΟΥΝΙΑΣ, Ντισσαν 24, Παλαιον Φεσφρον

ήθελε προκήψει. Ο L. KORINTHIOS, S/S DYNAMIC TRITON SHIPPING INC 26 BROADWAY NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και τό έσωτερικό, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ANTONIOS LOGOTHETIS, M/T ALTAIR Co RETHYMNIS KULUKUNDIS LTD, 30) 33 MINORIES LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και από όλα τα μέρη του κόσμου, ηλικίας μέχρι 21 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο C. RALLIS, S/T OLYMPIC RAINBOW CENTRAL AMERICAN STEAMSHIP AGENCY INC, 655 MADISON AV. NEW YORK 21, N.Y., U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή φιλίας και ότι ήθελε ποικιλία.

Ο N. CHANOTIS, S/S AGHIA SOPHIA, BRAY SHIPPING Co LTD, BEVIS MAR. HOUSE LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—25 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο A. KOUTSOUROPOULOS, M/V MASTER DASKALOS, PHOCEAN AGENCY SHIP LTD, KEMPSON HOUSE 35—37 CAMOMILE STREET, LONDON, E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17—25 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ST. SKAMAGOS και ο SP. SKORDAS, S/S ANNTSA Co LUSI LTD, 26—28 FENCHURCH ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τρέψτε φίλες ή Ε.Κ. (18 χρόνων), ή Ι.Λ. (18), και ή Κ.Σ. (21), GALATA P.K. 391 SOFIA ISTANBUL, TURKITE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ότι ήθελε ποικιλία.

Η ΜΑΡΙΑΝΑ, ή ΤΙΝΑ, ή ΝΟΥΛΑ, ή ΛΙΔΑ, ή ΧΡΙΣΤΙΝΑ και ή ΛΙΝΑ, όλες 18 χρόνων, MAZHAR RUE PORT SAID No 24 CAMP CESAR ALEXANDRIE U.A.R., ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή φιλίας.

61

Το υπεροικισμένο «Αφροδίτη» διέ-

σχιζε τὸν ἰνδικὸ ὠκεανό.

Οἱ ἑπιδάτες τῆς πρώτης

θέσεως εἶχαν γνωρίσει μεταξύ τους

καὶ περνοῦσαν τὴν ὥρην τους εὐχά-

ριστα. Ἐνα βράδυ, ὁ Ἐδουάρδος Κορ-

μπατέν εἶπε στοὺς γύρω του:

— Τί λέτε, κυρίες καὶ κύριοι, δὲ

διοργανώσουμε ἕνα χορό;

Οἱ οἱ ἐπιδάτες δέχθηκαν πρό-

θυμα τὴν πρότασιν τοῦ Κορμπατέν.

— Ὁ χορὸς, ποὺ σὰς πρότεινα,

λέγεται χορὸς τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσ-

σης, εἶπε ὁ Ἐδουάρδος. Θὰ φορέ-

σουμε κόκκινα κοστούμια, ἀπὸ τὸ ἀ-

νοιχτὸ κόκκινο μέχρι τὸ βυσσινί.

Ἔτσι, ὁ καθένας ἔρχισε νὰ ἐτοι-

μάζῃ τὸ κοστούμι του.

Στὸ καράδι εὐτυχε νάναί κι' ἕνας

βίσιος Ἰταλικὸς μελοδράματος κι' ὁ

διευθυντὴς του παραχώρησε ὅλα τὰ

κόκκινα κοστούμια, ποὺ εἶχε.

Ὁ Ἐδουάρδος διέλεξε ἕνα κο-

στούμι μεσαιωνικὸ ἱπποτῆ, ἀπὸ

κόκκινο μετάξι, ποὺ εἶχε στὴ ζώνη

ἕνα ἐγγειοκίνητο χρυσοῦ. Κι' ὁ

ταν, μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς

καμπίνας του, φόρεσε καὶ τὴ μάσκα

ἀπὸ μαῦρο βελούδο, εἶπε μόνος του:

— Πόσο εἶναι ὁμορφὴ ἡ Σούζη!...

Ναί, τὴν ἀγαπᾷ! Μὰ φαίνεται ὅτι

κι' ὁ Χάρβεϊ τὴν ἔχει ἐρωτευθῇ. Φο-

βάμα μὴπως μὴ τὴν πάρῃ. Θὰ

δοῦμε ὅμως ἀπὸψε στὸ χορὸ ποῖον

θὰ προτιμῇ ἡ Σούζη γιὰ καβαλιέ-

ρο τῆς...

Ἡ Σούζη Τριὸν ἦταν μιά χαριτω-

μένη κοπέλλα τῆς πρώτης θέσεως

κι' ὁ σὲρ Χάρβεϊ ἦταν ἕνας Ἀγγλος

πολυκατομιμωρικός, ποὺ εἶχε ζήσει

χρόνια στὴν Ἰνδία καὶ τὴν γνω-

στός γιὰ τὴν ἀγάπην του γιὰ τὰ ὤα.

Ὁ Ἐδουάρδος, περνώντας ἐξω ἀπὸ

τὴν καμπίνα τοῦ Χάρβεϊ γλύστρησε.

Ἐσκυψε καὶ εἶδε μὴ ἀπορία μιά

γραμμὴ κόκκινη, ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὴ

χαρμάδα τῆς πόρτας τῆς καμπί-

νας τοῦ Χάρβεϊ...

Αἶμα!... ψιθύρισε τρομαγμέ-

νος ὁ Ἐδουάρδος.

Ἀλλ' ἀμέσως ἔρχισε νὰ γελᾷ.

Τί ἀνόητος ποὺ εἶμαι! Ἀπό-

ψε εἶναι ὁ κόκκινος χορὸς. Κι' αὐ-

τὸ ἐδῶ εἶναι κόκκινη μπογιὰ. Φαί-

νεται ὅτι ὁ Χάρβεϊ θὰ μεταμφιεσθῇ

σὲ ἐρυθρόδερμο!...

Κι' ὁ Ἐδουάρδος προχώρησε πρὸς

τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ. Ὅταν ἔ-

φτασε ἐκεῖ, τὰ μάτια του θαμπώ-

σαν ἀπὸ τὸ κόκκινο χρῶμα, ποὺ κυ-

ριαρχοῦσε.

Μιά ὀρχήστρα ἀπὸ μαῦρους σκόρ-

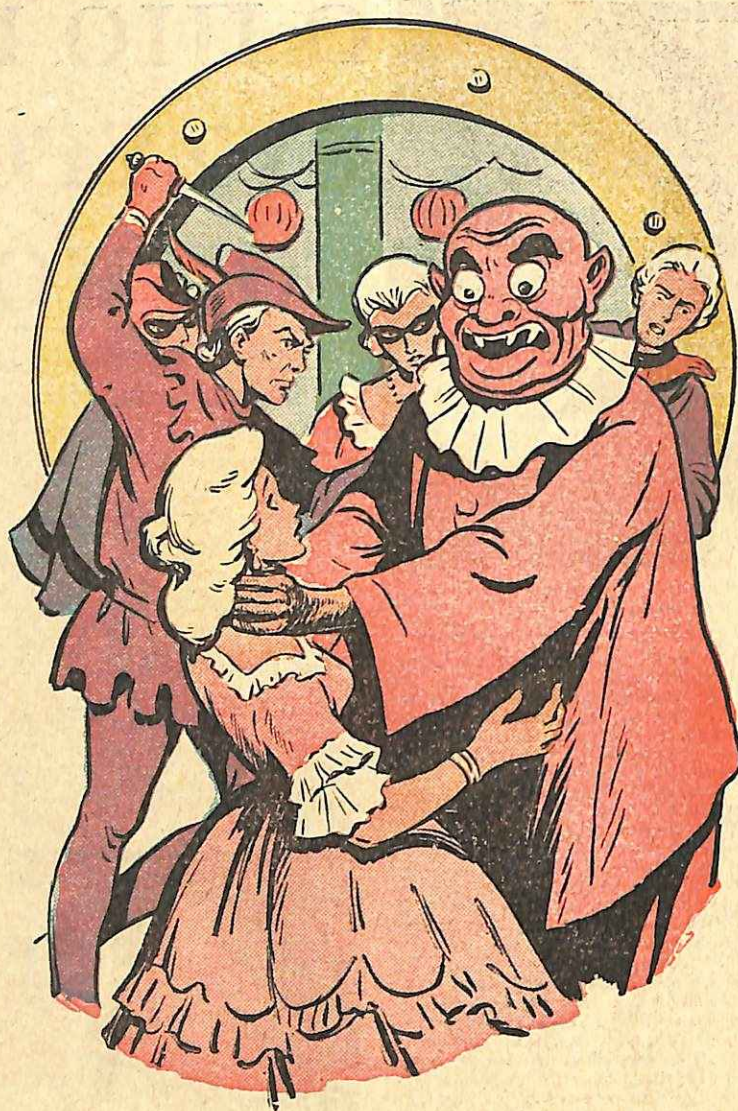
πιζε πρωτόγονους ρυθμούς, ποὺ ἔ-

καναν τὰ κοκκινωμένα ζευγάρια

νὰ στριφογυρίζουν σὰ δαιμονισμένα.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ τρελλὸ πλῆ-

θος, ὁ Ἐδουάρδος ἀνακάλυψε σὲ λί-

Ὁ σὲρ Χάρβεϊ ἔσφιγγε τώρα πὺ δυνάτῃ τῇ Σούζῃ...

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΧΟΡΟΣ

Λόνον ἀκούμπησε τὸ χέρι τῆς στὸ

μπράτσο, ποὺ τῆς πρόσφερε ὁ ἀνω-

στος μὲ τὴν γιανωμένη μάσκα.

Ἡ ὀρχήστρα τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἔ-

παίξε ἕνα βινεζικὸ βάλς. Καὶ τὰ

ζευγάρια ἄρχισαν νὰ χορεύουν.

— Αὐτὸς ὁ Ἑγγλέζος σὰς μοῦ

φαίνεται πολὺ παράξενος ἀπὸψε,

ψιθύρισε ὁ Ἐδουάρδος, ἐνῶ χόρευε

μὲ τὴ Σούζη. Οἱ κινήσεις του εἶναι

ἀγρία γιανωμένη μάσκα. Τὸ πα-

ροσυστακτικὸ του εἶχε κάτι τὸ φοβε-

ρὸ καὶ μέσα ἀπὸ τὴν δὺδ τρύπες

τῆς μάσκας, τὰ μάτια του ἔριχναν

ἀπαίσια βλέμματα. Στὰ χέρια του

φορούσε κόκκινα γάντια. Γιά μιά

στιγμὴ, ὁ ἀνιψιὸς φάνηκε σὰ νὰ

δίσταζε νὰ μῇ στὴν αἴθουσα.

Ὁ μυστηριώδης μεταμφιεσμένος

μπαινόντας, πλῆσισε τὴν δεσποινί-

δα Λόνον, μιά ἀδύνατη Γερμανίδα,

ντυμένη κατακόκκινα, κι' ἀφοῦ ὑπο-

κλίθηκε μὲ τρόπο κομικὸ, τῆς πρό-

σφερε τὸ μπράτσο του.

Ἡ Λόνον δίστασε γιὰ μιά στιγ-

μὴ κι' ὁ μυστηριώδης ἀνθρώπος κό-

υψησε τότε νευρικὰ τὸ κεφάλι του.

— Μὰ εἶναι ὁ σὲρ Χάρβεϊ! εἶπε

ἡ Σούζη, ποὺ παρακολουθοῦσε πε-

ρίεργη τὸ μεταμφιεσμένο. Δὲν εἶ-

παρε τὸν κούνησε τὸ κεφάλι του, ὅπως

τοῦ συνέβαινε.

— Ὑστερ' ἀπ' αὐτό, ἡ δεσποινί-

δα

ΠΑΡΑΣΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

δυνάτῃ τῇ Σούζῃ.

Ὁ Ἐδουάρδος τότε τράβηξε τὸ

ἐγγειοκίνητο του καὶ τῶσπε στὴς πλά-

τες τοῦ σὲρ Χάρβεϊ!...

Κύμα αἵματος ξεπετάχτηκε κι' ὁ

Ἀγγλος ἔφισε τὸ θυμὸν του καὶ σω-

ρίστηκε χάμω.

Τὰ φῶτα ἀναψαν πάλι.

Στὴ μέση τῆς αἴθουσας κεῖτόταν

ἀκίνητο τὸ κόκκινο ντόμινο. Ἡ γιαν-

ωμένη μάσκα εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ

πρόσωπό του. Κι' ὅσοι ἔσκυψαν ἀ-

πάνω του, ὀπισθοχώρησαν μὲ φρί-

κη. Τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο δὲν εἶχε τί-

ποτα τὸ ἀνθρώπινο. Μιά γλώσσα

τεράστια κρεμόταν ἀπὸ ἕνα ρύγχος

κτῆνους καὶ μακρὲς τρίχες σκέπα-

ζαν ὅλο τὸ πρόσωπο...

— Μὰ δὲν εἶναι ὁ σὲρ Χάρβεϊ!...

φώναξε τρομαγμένος ὁ πλοίαρχος.

— Πῶς βρέθηκε ἐδῶ αὐτὸ τὸ τέ-

ρας; ρώτησε μιά κυρία.

— Μοιάζει σὰν οὐραγοτάγκος,

εἶπε κάποιος.

Ἐβγαλὼν τότε τὸ ντόμινο ἀπὸ τὸ

μυστηριώδες ἐκεῖνο πλῆγμα καὶ εἶ-

δαν ὅτι δὲν ἦταν ἀνθρώπος, ἀλλὰ

ἕνας μεγαλόσωμος πύθωνας.

— Μὰ ποῦ εἶναι ὁ σὲρ Χάρβεϊ;

ρώτησε κάποιος.

Ὁ Ἐδουάρδος θυμήθηκε τὴν κό-

κκινὴ γραμμὴ, ποὺ εἶδε νὰ βγαίνει

ἀπὸ τὴν καμπίνα τοῦ Ἀγγλου. Κά-

τι τὸ ἀπαίσιο ὑποπτεύθηκε καὶ μα-

ζὶ μὲ μερικὸς ἐπιδάτες καὶ τὸ γιαν-

τὸ τοῦ καραβιοῦ ἔτρεψε νὰ δῇ τί

συβαίνει.

Μπαίνοντας στὴν καμπίνα, βρή-

καν τὸ σὲρ Χάρβεϊ ἀκίνητο, δεμ-

νο σφιχτὰ στὸ κρεβάτι του. Εἶχε

μιά μεγάλη πληγὴ στὸ κεφάλι, ἀπ'

ὅπου εἶχε τρέξει ἀθρόον αἷμα. Ἐ-

λυσαν ἀμέσως τὸν Ἀγγλο καὶ ὁ

γιάτρος ἔρχισε νὰ τὸν περιποιῇ.

— Ὅ, τὸν σώσουμε... εἶπε.

Πραγματικὰ, ὁ Ἀγγλος ἔρχισε

σιγὰ - σιγὰ νὰ συνέρχεται καὶ ὁ

φινάστηκε μὲ μίαν εἰδὴ κόσμο γύρω

του. Κύτταξε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλ-

λο, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.

— Ποῦ εἶναι ὁ Μπαλαζόρ; ρώτη-

σε στὸ τέλος.

— Ποιὸς Μπαλαζόρ; ἀπάντησε ὁ

γιάτρος.

— Ὁ οὐραγοτάγκος μου!...

Ὁ οὐραγοτάγκος ποὺ εἶχε μαζί μου!

Ὁ Ἐδουάρδος τότε ἄρχισε νὰ

τοῦ διηγῆται ὅσα συνέβησαν.

— Κρίμα στὸς κόπους μου, εἶ-

πε τότε ὁ σὲρ Χάρβεϊ. Δὲν κατάρ-

θωσα νὰ ἐξημερώσω τὰ ἀγρία ἐν-

στικτὰ τοῦ πύθωνος. Καὶ τί δὲν ἔ-

κανα γιὰ νὰ τὸν μεταμορφώσω. Τὸν

εἶχα μάθει νὰ χαίρεται, νὰ τρώῃ,

νὰ χορεύῃ, νὰ φέρνεται σὰν ἀνθρώ-

πος. Στὸ πλοῖο τὸν ἔμπασα τὸ βρά-

δυ, μέσα στὸ μεγάλο μπαρλοῦ μου.

Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀπὸψε τὸν ἐ-

ρέθηκε τὸ κόκκινο χρῶμα. Τώρα θυ-

μάμαι!... Μόλις εἶδε τὸ κόκκινο κο-

στούμι μου, ρίχτηκε ἀπάνω μου καὶ

μ' ἔβρεξε. Εἶχε τρομερὴ δύναμη! Κι

ὅπως μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι, ἔχα-

σα τὴν αἰσθήσει μου...

— Καὶ δὲν κατάλαβαν οἱ καμαρά-

τοι τοῦ πλοίου ὅτι εἶχαν ἕνα πύ-

θωνο μαζί σας; ρώτησε ὁ γιάτρος.

— Τὸ ἤξεραν, ἀπάντησε ὁ σὲρ

Χάρβεϊ. Τὸς ἔδωσα ὅμως γενναία

πομπουρά, γιὰ νὰ σωθῶσαν. Ἀ,

ὁ Μπαλαζόρ! Πῶς τὰ κατάφερε ἔ-

τσι!... Ἀφοῦ μ' ἔβρεξε, ντύθηκε φαί-

νεται μὲ τὸ κοστούμι μου καὶ πῆγε

στὸ σαλόνι. Τὸν τράβηξε ἡ μουσική...

... Τὸν εἶχα μάθει νὰ χορεύῃ μὲ

μουσική. Κάποτε μάλιστα τὸν πῆ-

ρα μαζί μου σ' ἕνα μεγάλο χορὸ.

Ἐκεῖ, βλέποντας τὸν ἄλλους νὰ

χορεύουν, χόρευε κι' αὐτός. Ἐκανε

τὴν ἴδιαν κινήσεις μὲ τοὺς ἄλλους

χορευτές... Τί τὸν ἔπαισε ὅμως

ἀπὸψε; Τὸν ἀγρίεψε ἀσφαλῶς τὸ

κόκκινο χρῶμα!...

Ἀργότερα, μόλις ἡ Σούζη εἶδε

τὸν Ἐδουάρδο, τοῦ εἶπε:

— Μοῦ σώσατε τὴ ζωή! Δὲ θὰ

τὸ ξεχάσω ποτέ!...

Καὶ τὸν κύτταξε μ' ἕνα τρυφερὸ

βλέμμα, ποὺ ἦταν πῶς ἐκπαρατικό

ἀπὸ κάθε ὑπόσχεσι, γιὰ τὴν μελλον-

τικὴ εὐτυχία τους...

Εἶπα — ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

καὶ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 21-27 Φεβρουαρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...

ΚΡΙΟΣ

22 Μαρτίου
20 Ἀπριλίου

★ Προσέξτε κάθε σας ἐνέργεια, γιὰ τὴν σχολιάζεται ἀπὸ ὅλην φίλους, ποὺ ἐπιδίδουν νὰ σας θάψουν, ἀκόμα καὶ μὲ συκοφαντίες. ★ Θὰ διαπιστώσετε ὅτι γύρω σας ὑπάρχει ἐλλειψὶς ἐλκρινείας. ★ Θὰ σημειώσετε μιά ἐπιτυχία.

ΤΑΥΡΟΣ

21 Ἀπριλίου
21 Μαΐου

★ Ἡ τύχη εἶναι πάντοτε μὲ τὸ μέρος σας. Θὰ πετύχουν ὅλες σας οἱ προσπάθειες, ποὺ ὁ ἀποδότης σὲ θελόντες καὶ σταθεροποίηση τῆς ἐπαγγελματικῆς σας θέσεως. ★ Ἡ ἐργασία θὰ σας φανῇ πολὺ πῶς εὐχάριστη ἀπὸ συνήθως.

ΔΙΔΥΜΟΙ

22 Μαΐου
22 Ἰουνίου

★ Θὰ κάνετε νέα γνωριμία, ποὺ ὁ ἀποδότης πολὺτιμὸν σὲ προσέχει μέλλον. ★ Προσέξτε κάθε σας ἐνέργεια, γιὰτὶ σας παρακολουθοῦν καὶ περιμένουν ἀπὸ σας ν' ἀναπτύξετε μιά ἀποδοτικὴ πρωτοβουλία.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ

23 Ἰουνίου
23 Ἰουλίου

★ Ἀποφύγετε κάθε κριτικὴ σὲ ἄλλους συναδέλφων, συνεργατῶν καὶ προϊσταμένων. Ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ κάτι ποὺ δὲν εἶστε σίγουρος. ★ Προσπαθεῖτε νὰ προκαλέσετε παρόμοιες συζητήσεις, γιὰ νὰ σας παίξουν ἀσχημὸν παιχνίδι.

ΛΕΩΝ

24 Ἰουλίου
23 Αὐγούστου

—“Εί Κύριε Ναπολέον, παράτα τις γλύνες,
γιατί αυτή η Ίωσηφίνα είναι η γυναίκα μου!”